GLENN COOPER

DE TREI ORI

MIRACOL

O CONSPIRAȚIE RELIGIOASĂ

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA
CAL DONOVAN

„Un thriller dinamic și inspirat. Nu veți fi dezamăgiți." *Fresh Fiction*

virtual-projekt.eu

GLENN COOPER

— (Cal Donovan #2) —

DE TREI ORI MIRACOL

Original: *Three Marys* (2018)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA NEACŞU,
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2021 —

Prolog

Pentru Papa Celestin al IV-lea, audienţele din zilele de miercuri, la Vatican, erau de obicei evenimente pe care le aştepta cu bucurie – ocazii în care lua legătura cu enoriaşi din întreaga lume, într-o atmosferă relaxată, aproape festivă. În dimineaţa aceea se trezise devreme, se rugase în capela reşedinţei sale, Casa Sfânta Marta, şi luase un mic dejun neprotocolar alături de angajaţi, la cantină. Era timpul să se ocupe de ultimele pregătiri în vederea evenimentului. Îşi ridică privirile şi o văzu intrând pe secretara sa particulară împreună cu cardinalul-secretar de stat, amândoi întunecaţi la faţă.

Celestin se scuză şi merse să vorbească cu ei la o masă liberă, într-un colţ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Amândoi păreţi să fiţi purtătorii unor veşti neplăcute.

Secretara lui particulară, Sora Elisabetta, aşează pe masă, înaintea lui, un dosar.

— Sfinţia Ta, suntem de părere că ar trebui să ţineţi o altă predică, în această dimineaţă.

— Şi care ar fi motivul?

— Este vorba despre numărul de participanţi, îi răspunse Cardinalul Da Silva. Este foarte mic.

— Cât de mic?

Sora Elisabetta se dusese lângă una dintre ferestrele Palatului Apostolic, care dădeau spre Piaţa Sfântul Petru, pentru a face câteva fotografii cu telefonul, pe care apoi i le arătă.

Papa îşi puse ochelarii de citit.

— O, Doamne, spuse el. Când le-ai făcut?

— Acum cincisprezece minute.

— Soarele străluceşte, Sfinţia Ta, cerul e senin, temperatura e plăcută. Cu toate acestea, oamenii nu au venit, spuse Da Silva.

Papa privi din nou fotografiile. Într-o zi ca aceea, piaţa

ar fi trebuit să fie plină de oameni – turişti din zeci de ţări, credincioşi romano-catolici, pelerini, clerici din Italia şi Europa. În ziua aceea însă, piaţa era cel puţin pe jumătate goală, expunând vederii porţiuni mari de pavaj pietruit.

Cu o lună în urmă, cu prilejul audienţei papale, piaţa fusese ticsită, dar apoi, cu fiecare săptămână, numărul participanţilor scăzuse. Şi acum, asta.

Celestin îşi aruncă ochii peste textul predicii.

— Sunt sigur că nu ai scris-o în dimineaţa aceasta spuse el.

— Am pregătit-o din timp, în caz că era nevoie, spuse Elisabetta.

— Este cam dur, nu credeţi? Excomunicări?

Da Silva dădu din cap cu un aer grav.

— Sfinţia Ta, Curia[1] este de părere că a venit momentul să răspundem cu aceeaşi monedă, înainte ca situaţia să ne scape cu totul de sub control. Astăzi avem ocazia să răspundem cu o vigoare reînnoită.

Celestin închise dosarul şi privi în gol. Era un bărbat corpolent şi pieptul lui lat se înălţa şi cobora în ritmul respiraţiei, odată cu crucea pectorală din argint.

— Eu am provocat asta? întrebă el. Am forţat schimbarea? Am judecat greşit starea de spirit a credincioşilor? Nu am interpretat corect miracolele petrecute sub ochii mei?

— Sfinţia Ta… spuse Elisabetta cu blândeţe.

Ochii papei se umeziră în timp ce rostea:

— Eu sunt responsabil pentru cea mai mare schismă din istoria Bisericii Catolice?

[1] Aparatul administrativ al Sfântului Scaun, care coordonează și realizează organizarea necesară Bisericii Catolice pentru corecta îndeplinire a misiunii sale. Este comparat în general cu un organism guvernamental (n. tr.).

Capitolul 1

Cimitirul Public Tugatog,
Manila, Filipine

Zilele de marţi erau rezervate orelor de practică medicală la cimitir. Pentru un străin, faptul că un echipaj medical mobil îşi alegea drept bază de operaţiuni un cimitir municipal putea părea ciudat dar pentru locuitorii cartierelor sărace ale oraşului Malabon din zona metropolitană Manila, Tugatog era o zonă oarecum sigură. Cel puţin pe timpul zilei. Noaptea, drogaţii săreau gardul şi îşi petreceau timpul injectându-se, fumând, prizând sau făcând trafic între cavourile din beton, care se înălţau ca nişte clădiri de apartamente. Ziua însă era linişte, şi cei bolnavi şi săraci se simţeau la adăpost printre cei morţi şi rudele îndoliate, paşnice.

Unitatea mobilă Sănătate în Acţiune parcase în locul obişnuit, lângă poarta principală, pe strada Dr. Lascano. Echipajul modest, alcătuit din voluntari – doctori şi asistente purtând tricourile albastru-deschis ale organizaţiei – era la jumătatea celor şase ore de lucru când, la una dintre cozi veni rândul unei adolescente purtând ochelari cu lentile groase. Era însoţită de mama ei, ea însăşi atât de tânără, încât părea o fetişcană. Fetei i se ceru să ia loc pe un scaun din plastic aşezat la umbră, sub baldachinul rulotei medicale, şi aceasta se aşeză apatică, uşor aplecată, toropită de căldură.

Asistenta – o filipineză de origine chineză – aruncă o privire către şirul lung de pacienţi în aşteptare, aşezaţi pe vine sau sprijiniţi de cavouri. Nu avea timp de amabilităţi.

— Cum te numeşti?

Fata se mişca încet.

— Haide, copilă, nu vezi câtă lume aşteaptă?

— Maria Aquino.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece.

— Care e problema?

Maria întârzie din nou cu răspunsul aşa că mama ei vorbi pentru ea.

— O doare stomacul.

— De când? întrebă asistenta.

— Două săptămâni, răspunse mama ei. A vomitat întruna.

— Temperatură? Diaree?

Maria clătină din cap. Părul ei arăta ca şi cum nu mai fusese spălat de mult. Tricoul îi era murdar.

— Când vomită?

— Mai ales dimineaţa, răspunse mama ei, dar şi mai târziu, uneori.

— Eşti însărcinată? o întrebă asistenta privind-o în ochi.

— Nu e însărcinată, răspunse mama fetei, indignată.

— Am întrebat-o pe *ea,* îi spuse asistenta.

Fata dădu un răspuns bizar.

— Nu ştiu.

Asistenta începea să-şi piardă răbdarea.

— Ascultă, ai făcut sex cu cineva?

Mama fetei deveni ofensivă.

— Are doar şaisprezece ani! E o fată cuminte. Merge la şcoala parohială. Ce întrebare e asta?

— Este întrebarea pe care o adresează un asistent medical unei fete care vomită dimineţile. Când ai avut ultimul ciclu?

Fata ridică din umeri.

— Când?

— Nu dau atenţie.

Asistenta se apropie de un raft de unde luă un pahar din plastic.

— Maria, mergi în rulotă şi fă pipi în paharul acesta. Apoi mi-l aduci şi aştepţi acolo. Următorul pacient!

Asistenta se ocupă cu repeziciune de încă trei pacienţi până îşi aminti de mostra de urină. Luă un beţişor de testare, precum cele care se vindeau la farmacie, pentru cei care şi le permiteau, şi îl introduse în pahar. Câteva secunde mai târziu le chemă pe Maria şi pe mama ei.

— Ok, eşti însărcinată.

— Nu se poate! exclamă mama ei supărată.

— Vezi dunguliţa albastră? Înseamnă că e însărcinată. Acum îţi aminteşti dacă ai făcut sex, scumpo? Nu spusese „scumpo” pe un ton amabil.

Fata clătină din cap, făcând-o pe asistentă să o imite.

— Hai să te consulte un doctor. Iisuse Hristoase, nu voi reuşi să mă ocup de toată lumea!

În rulotă, în dosul unui paravan, un doctor, tot filipinez de origine chineză, aruncă o privire peste notiţele asistentei şi îi ceru Mariei să urce pe masa de consultaţie. După vreo două minute în care încercă să îşi dea seama dacă fata ştia cum apare o sarcină, renunţă şi potrivi suporturile pentru picioare.

— Pentru ce sunt alea? întrebă Maria.

— Îmbracă halatul acesta şi dă-ţi jos chiloţii. Depărtezi picioarele şi le aşezi pe suporturi. În felul acesta, îţi pot examina organele reproducătoare.

— Nu vreau.

Mama ei îi spuse că era în regulă. Femeile erau nevoite să facă asta.

Doctorul îşi puse mănuşile şi o lampă frontală. Trebui să-i desfacă picioarele aproape forţat.

Privind pe sub halat, mormăi de câteva ori, apoi îşi înălţă capul.

— În regulă, poţi să te îmbraci.

— Poftim? Asta e tot? Nu a fost o examinare corespunzătoare, se miră mama fetei.

— Nu este necesară palparea manuală sau folosirea unui speculum[2], spuse el. E virgină, himenul ei este intact. Orificiul acestuia este suficient de larg cât să permită eliminarea sângelui menstrual, dar himenul este intact.

— Aşadar, nu este însărcinată?

— Nu poate fi. Trebuie să fi fost un rezultat fals pozitiv. Mai putem face un test de sânge rapid.

— Nu îmi plac acele, se smiorcăi copila.

[2] Instrument chirurgical cu care se lărgesc și se examinează, într-o oglindă, anumite cavități ale corpului uman.

— Este doar o înţepătură, nu te speria.

Cinci minute mai târziu, doctorul dădea perdeaua într-o parte, revenind însoţit de asistentă. Amândoi păreau bulversaţi.

— Rezultatul este pozitiv, spuse doctorul. Eşti însărcinată în şase sau şapte săptămâni.

Mama fetei sări ca arsă de pe scaun.

— Dar aţi spus…

— Ştiu ce am spus. Mă tem că sunt depăşit de situaţie. Vă dau o recomandare pentru Centrul Medical *Jose Reyes,* să o vadă un specialist. Trebuie să existe o explicaţie raţională.

După ce mama şi fiica plecară, strângând în mâini recomandarea pentru spital, asistenta îl întrebă pe doctor ce credea că se întâmplă.

Acesta îşi mărturisi stupoarea şi râse nervos.

— Au trecut două mii de ani de la ultima Fecioară Maria. Poate că tu şi cu mine tocmai am asistat la un afurisit de miracol.

Capitolul 2

Demre, Turcia

În miezul verii, pe coasta sudică a Turciei temperaturile creşteau ameninţător, dar serile aduceau cu ele briza Mării Egee şi promisiunea unui somn liniştit. Cal Donovan se lăsă răsfăţat de valurile de răcoare care pătrundeau prin ferestrele deschise, apoi îşi făcu un duş şi se îmbrăcă în singurele haine curate găsite în dulap: o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă.

Intră în sufrageria apartamentului pe care îl împărţea cu colegul său, arheologul turc, Zemzem Bastuhan. Zemzem îşi ridică ochii din ecranul laptopului şi îl întrebă:

— Ieşi?

— Merg să beau ceva, Zem. Vrei să vii?

— Nu pot. Trebuie să termin ce am de lucru. Distracţie plăcută!

În aerul nopţii plutea miros de friptură şi condimente. Însă, Cal nu se îndreptă spre poalele dealului, către centrul oraşului şi barurile înţesate de turişti, ci o luă la deal, înspre locul săpăturilor. Dacă Zem l-ar fi surprins, acceptând să-l însoţească, i-ar fi stricat planurile, dar nu se înşelase crezând că acesta va refuza, dat fiind că era genul studios şi nici nu era mare băutor. Ceea ce, vorbind despre consumul de alcool, nu se putea spune despre Cal. De când sosise la situl arheologic, cu o lună în urmă, se învăţase cu băutura locului, rachiul, fără să renunţe însă la licoarea lui obişnuită, votca. Desigur, indiferent de alegere, rezultatul era acelaşi: un strop de bucurie, un pic de uitare, urmate de o uşoară mahmureală în ziua următoare.

Cal era tratat regeşte în locurile acelea. Fiind director asociat în cadrul excavaţiilor turco-americane pe şantierul de la Myra, aducea fonduri esenţiale din partea Universităţii Harvard şi a Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţă, în cadrul unui proiect care flata mândria naţională. Myra, un oraş din regiunea antică grecească a Liciei,

fusese loc de pelerinaj pentru creştinii bizantini. Renumit deja pentru episcopul care locuise aici în secolul al patrulea, Sf. Nicolae, la fel de cunoscut ca Moş Crăciun, oraşul urma să capete o faimă şi mai mare datorită săpăturilor arheologice recente, care începuseră să dezvăluie un oraş creştin întins şi deosebit de bine conservat sub actualul oraş Demre.

Profesorul Bastuhan de la Universitatea din Istanbul făcuse cea mai mare parte a descoperirilor de la Myra, dar, cum dispunea de fonduri limitate, îi ceruse lui Cal să i se alăture ca director-asociat.

Cal profitase de ocazie. Avea dublă specializare, activând atât ca profesor de istorie a religiilor la Facultatea de Teologie de la Harvard, cât şi ca profesor de arheologie biblică în cadrul Departamentului de Antropologie al aceleiaşi universităţi. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse muncă de teren. Şantierul arheologic de la Myra îi dădea ocazia să îşi folosească din nou „mistria” şi le oferea studenţilor săi oportunitatea de a-şi petrece verile în Turcia, lucrând şi învăţând. Singurul dezavantaj îl reprezenta faptul că proiectul îi scurtase obişnuitul stagiu de cercetare pe perioada verii, la Vatican.

Chiar şi în serile întunecoase, o parte dintre locuitorii oraşului, aflaţi la plimbare, îşi ridicau pălăriile în faţa lui murmurând în trecere „domnule profesor.” În apropierea şantierului arheologic, doi studenţi de la Harvard se grăbiră să-l salute.

— Lucraţi peste program? îi întrebă Cal.

— Am rămas să terminăm de catalogat nişte articole, spuse unul din ei.

Celălalt adăugă:

— Mergem la Mavi pentru un pahar sau mai multe. Veniţi cu noi?

— Poate mai târziu. Am ceva de făcut.

— Geraldine e încă acolo.

— Serios?

Ştia că ea era încă acolo.

Era franţuzoaică şi amândoi glumeau pe seama faptului

că toate cuvintele folosite pentru ceea ce făceau ei – întâlnire, indiscreţie, aventură – erau de origine franceză. Geraldine Tison era o tânără profesoară de arheologie de la Sorbona, aflată pentru prima dată la Myra. În prima săptămână pe şantier, lucrase în baraca *Quonset*[3] amenajată ca birou. Într-o zi, privind întâmplător pe fereastră, îl văzuse pe Cal urcând pe o scară într-o zonă excavată din apropiere, pentru a inspecta ruinele unei capele din secolul al unsprezecelea, recent dezgropate. Pe peretele de lângă ea atârna un binoclu, iar Geraldine fusese tentată să arunce o privire mai atentă spre tânărul înalt, cu braţe musculoase şi păr negru ciufulit. Însă, gestul ei ar fi fost, fără îndoială, caraghios.

— Cine e tipul? îşi întrebă colega turcoaică, arătând spre fereastră.

— Acela este directorul-asociat american, profesorul Donovan, răspunse aceasta.

— Mă aşteptam să fie mult mai vârstnic, comentase Geraldine.

— Te interesează?

— Poate că da… Poate că nu.

În felul acesta, minţise doar pe jumătate.

A doua oară îl întâlnise tot pe şantier. Geraldine părăsise baraca, îndreptându-se spre toaleta femeilor. Când trecu pe lângă el, îi adresă un zâmbet timid, echivalentul aruncării nadei într-un iaz. „Peştele” apucă zdravăn momeala:

— Bună, eu sunt Cal Donovan, spusese el, întrerupând brusc ceea ce făcea.

— Geraldine Tison.

— De la Sorbona, spusese Cal. Bun venit la Myra! Mă pregăteam să te caut. Întotdeauna doresc să-i cunosc pe profesorii nou-veniţi.

— După cum vezi, sunt aici, gângurise ea.

— Poate ne vedem mai târziu, la un pahar, să discutăm progresele pe care le-am făcut în acest sezon, spuse el. Cei

[3] Structură semicilindrică din tablă galvanizată ondulată, folosită ca refugiu montan sau construcție temporară pe șantiere.

mai mulţi dintre noi merg de obicei la Barul lui Mavi, în oraş.

— Mi-ar plăcea.

Situl arheologic era situat la marginea oraşului, într-o livadă veche de măslini. Georadarele de mare adâncime arătaseră că oraşul străvechi Myra se întindea mult sub actualul oraş Demre, însă arheologilor nu li se permitea să sape decât în zonele nelocuite de la periferie, pe care le cumpărau de la localnici. Baraca *Quonset* era amplasată la doar câteva sute de metri de colibele acestora şi, în nopţile fără lună, lumina ce răzbătea pe fereastra barăcii era singura sursă de iluminat din zonă. Uşa nu era încuiată.

Geraldine îşi ridică privirea de pe grămada de cioburi aflată pe birou. Era specializată în ceramica bizantină şi destul de pricepută la asamblarea mozaicurilor tridimensionale. Stăteau mărturie un tub de lipici şi un vas folosit de pelerini, reconstituit pe jumătate.

— Ar trebui să încui uşa când rămâi singură, o mustră Cal.

— Gareth şi Anil abia au plecat.

— M-am întâlnit cu ei, spuse, apoi zăvorî uşa.

Pentru ea, acela fu semnalul să se ridice, să stingă lampa de birou şi să se apropie de el păşind seducător, legănând în mână o sticlă de rachiu. Se apropie încet, până ce ajunse în braţele lui.

După primul sărut lung al acelei seri, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Aveam nevoie de asta.

— Mai am, răspunse el.

În capătul barăcii exista un pat vechi de campanie, rămas din primii ani ai săpăturilor, când cineva dormea pe şantier pentru a proteja artefactele împotriva hoţilor. În prezent, articolele decorative din bronz, argint şi aur erau depozitate într-un seif, iar piesele mai modeste, precum ceramica la care lucra Geraldine, erau păstrate în dulapuri care nu se încuiau. După ce primiseră finanţare, instalaseră şi un sistem de alarmă, conectat la secţia de poliţie. Dar la vechiul pat nu renunţaseră. Uneori, era

folosit de studenţi pentru a trage un pui de somn. Cal şi Geraldine îi găsiseră însă o nouă întrebuinţare. Amândoi erau necăsătoriţi, dar din punctul de vedere al lui Cal era lipsit de profesionalism să facă publică relaţia lor. Pe timpul verii, Demre devenea un oraş animat, dar Turcia era o ţară conservatoare şi Cal nu voia să intre în conflict cu guvernul. Nu o putea invita la el acasă – Zemzem era mereu acolo – iar ea avea la rândul ei colegi de apartament, aşa că aceasta era singura soluţie, în ultimele câteva săptămâni.

Sexul era întotdeauna grăbit şi deosebit de intens şi, după aceea, în întuneric, ea pătrundea într-o lume în care până acum nu se aventurase: viitorul.

— Săptămâna viitoare pleci, spuse ea.

Patul era mult prea îngust ca să poată vorbi întinşi unul lângă altul. El se ridică şi începu să se îmbrace, acoperindu-şi trupul transpirat.

— Vinerea viitoare. A trecut repede, nu-i aşa?

— Am încercat să-l fac să dureze.

— A, da? Ar trebui să învăţ şi eu să fac asta.

— Poţi, dacă trăieşti în prezent cât mai des cu putinţă. E nevoie de exerciţiu şi de o doză considerabilă de efort mental.

— A funcţionat?

— Să vedem, râse ea. Mai avem o săptămână. Te întorci la Cambridge, presupun? N-am fost niciodată la Harvard. Poate vin în vizită, cândva.

Cal îşi încheia nasturii cămăşii, privind în jos, către trupul ei suplu, gol. Dacă ar fi fost cinstit, i-ar fi spus că Demre era probabil locul în care se vedeau pentru ultima oară. Nu era ca şi cum ar fi minţit-o în acele câteva săptămâni. Pur şi simplu nu vorbiseră despre asta, în mod intenţionat, îşi imagina el.

— De fapt, merg întâi în Islanda şi pe urmă acasă.

— De ce Islanda?

— Adevărul este că mă întâlnesc acolo cu o prietenă.

Ea se ridică şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Înţeleg. Este o prietenie serioasă?

— Greu de spus. Cred că tocmai asta e ideea, să aflăm.

Ea întinse mâna să îşi ia sutienul când cineva apăsă pe clanţă şi zăvorul zornăi. Dincolo de uşă, un bărbat vorbea turceşte.

— Îmbracă-te, îi şopti Cal.

O figură fantomatică trecu prin faţa unei ferestre întunecate. Apoi se auzi o piatră trecând prin geam. Prin spărtură apăru o mână, desfăcu zăvorul şi deschise fereastra spartă.

— E în regulă. Nu există alarmă, spuse intrusul, adresându-se în turcă tovarăşului său.

Cal îi şopti lui Geraldine să intre sub un birou.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea, tot şoptit, dar el se depărta deja pe vârfuri.

Planul lui era să-l prindă în strânsoare pe intrus înainte ca acesta să atingă podeaua, dar omul era agil ca o pisică şi se strecură imediat pe lângă el.

Duşmanul cel mai mare al gândacilor de bucătărie[4] este lumina. Cal apăsă întrerupătorul şi baraca fu inundată de o lumină puternică.

Intrusul, un individ uscăţiv cu obrajii căzuţi, încremeni la vederea profesorului.

— Vorbeşti engleză? îl întrebă Cal aplecându-se spre el, pe vârful picioarelor.

Omul se uita la pumnii strânşi ai lui Cal.

— Puţin.

Cel de-al doilea individ apăru în cadrul ferestrei şi spuse ceva în turcă.

Individul din interiorul barăcii îi răspunse. Cal sperase că aceştia aveau să fugă, dar nu părea că asta aveau de gând.

Mai făcu un pas înainte, ca să-l intimideze pe hoţ.

— Deschide seiful, spuse spărgătorul, întinzând o mână sigură, arătându-i-l cu un deget subţire ca un pai.

— Nu ştiu codul. Trebuie să ieşi imediat pe unde ai intrat sau te arunc eu afară.

[4] Folosit peiorativ aici, cu sensul de „spărgător” (termen din jargonul polițiștilor americani).

Dintr-o mişcare rapidă, în mâna omului apăru un cuţit, iar cel de-al doilea individ, mai solid, începu să se strecoare pe fereastră. Lucrurile nu se desfăşurau conform planului. Probabil, acela aşteptase ca tovarăşul lui să-i deschidă uşa.

Slăbănogul rânji văzându-l pe Cal că se retrage, dar zâmbetul îi dispăru când acesta puse mâna pe o măturică sprijinită de perete.

Cal se îndreptă din nou spre el, cu perii măturii înainte, şi acum hoţul se retrăgea cu spatele către fereastră.

Cal era îndrumător în cadrul clubului de box de la Harvard, şi îi învăţa pe începători să îşi asigure avantajul în situaţii imprevizibile. Fireşte, la o luptă cu cuţite era de preferat să deţii o astfel armă, dar, pentru moment, trebuia să se descurce cu o măturică.

Îl asaltă pe intrus asemeni unui soldat care atacă la baionetă şi îi înfipse capătul măturii în gât. Gemând de durere, omul se lupta să înlăture mătura cu braţul liber, în timp ce agita mâna cu cuţitul încercând să-l atingă pe Cal. Cal se retrase, apoi atacă din nou, de data aceasta către faţă, împingând hoţul lângă perete. În clipa în care acesta se dezechilibră, Cal îşi luă avânt şi îl pocni zdravăn în cap cu coada din lemn a măturii. Zgomotul impactului mască sunetul lemnului crăpat.

Uluit de lovitură, omul deschise mâna. Cuţitul căzu, iar Cal îl lovi iute cu piciorul, făcându-l să alunece sub un dulap.

În momentul acela, umerii tipului solid apărură în cadrul ferestrei. Gravitaţia urma să facă restul. Însă, înainte să se întâmple asta, Cal îşi îndreptă atenţia asupra lui, pregătind lovitura. Din nefericire pentru individ, capul măturii crăpate se desprinsese, transformându-se într-o suliţă ascuţită pe care Cal o înfipse în umărul cărnos al celui de-al doilea hoţ. Urlând, omul se rostogoli afară şi o rupse la fugă în noapte.

Având acum în faţa sa doar un singur adversar, bărbatul sfrijit pe care îl doborâse mai devreme, Cal se hotărî să înlocuiască avantajul inechitabil – capătul ascuţit al cozii

de mătură – cu un altul, pumnii goi, aşa că azvârli suliţa improvizată. Se apropie de individ şi se aplecă ameninţător deasupra lui.

Nu a fost nevoie de mai mult.

— Plec, plec, gemu intrusul, strecurându-se spre uşă şi bâjbâind cu mâinile până reuşi să tragă zăvorul.

Odată pericolul trecut, Cal se lăsă pe vine, plin de sudoare. Îşi păstrase cumpătul pe durata incidentului, dar acum tremura.

Geraldine ieşi din ascunzătoare.

— Dumnezeule, eşti bine? întrebă ea.

— Da, sunt bine.

— A fost incredibil, rosti ea uimită. De unde ştii să lupţi aşa, Cal? Eşti profesor!

— Mă enervez, uneori, spuse el, gâfâind. Este un aspect la care trebuie să mai lucrez.

Capitolul 3

A doua zi, Cal a fost convocat la secţia de poliţie din Demre să identifice un suspect reţinut. Cal ştia sigur că acela nu era unul dintre cei doi, deşi poliţiştii au încercat să-l convingă că ei au dreptate, „pentru a clasa mai repede chestiunea.” Pe drumul înapoi către situl arheologic, prin oraşul cufundat în tăcere la acea oră matinală, îi sună telefonul. Numărul afişat pe ecran era de la Vatican. La capătul firului, un prelat dorea să ştie dacă putea vorbi cu cardinalul secretar.

Fermecătorul Cardinal Rodrigo Da Silva îşi ceru scuze anticipat că îl va răpi de la treburi importante.

— Întotdeauna sunt disponibil pentru Eminenţa Voastră.

Cei doi se împrieteniseră rapid. Da Silva, un american de origine portugheză, îl cunoscuse pe Cal cu ani în urmă, când făcuseră amândoi parte dintr-un comitet universitar de dezbatere a istoriei Bisericii Catolice în Portugalia. La momentul respectiv, Da Silva era episcop al oraşului Providence, în Rhode Island. Ulterior, cei doi au păstrat legătura şi prietenia lor s-a consolidat în jurul conversaţiilor interesante şi a mâncărurilor rafinate. Când a fost promovat cardinal al oraşului Boston, Da Silva l-a invitat personal pe Cal la ceremonia de învestitură, la Roma.

— Cum mai e la Boston? Trebuie să recunosc că îmi lipseşte, spuse cardinalul.

— Şi mie. De o lună sunt în Turcia, pe un şantier arheologic.

— Nu pot să ţin pasul cu tine, Cal. Eşti un adevărat globetrotter. Din păcate, eu sunt legat de scaun.

— Ei bine, pari la fel de binedispus ca întotdeauna.

— Asta pentru că îmi place şeful meu. Ştii cât de mult contează.

— El ce mai face?

— E bine. Îţi transmite salutări călduroase.

Da Silva i-l prezentase pe Cal lui Celestin. Papa avusese nevoie de cineva din afara Vaticanului care să investigheze cazul unui tânăr preot căruia îi apăruseră stigmatele lui Hristos, iar Cal scrisese o lucrare academică despre istoria stigmatelor. Ulterior, Celestin mai apelase la ajutorul lui Cal, în diverse situaţii delicate, care necesitau ajutorul cuiva din afara capriciosului mediu birocratic de la Vatican.

— Spune-i că m-aş bucura să-l revăd curând. Din păcate, va trebui să mă lipsesc anul acesta de obişnuita mea lună de vacanţă estivală la Roma. Din fericire, însă, voi fi acolo în preajma Crăciunului.

— A, înţeleg. Planurile tale de călătorie suportă schimbări? Turcia nu este chiar aşa departe de Italia.

— Plec în curând în Islanda.

— Islanda? Ce te interesează acolo, dacă îmi permiţi?

— Tundra, izvoarele termale şi o femeie. Şi, desigur, votcă. De fapt, un fel de votcă, pe care ei o numesc Moartea Neagră,[5] despre care sunt nerăbdător să aflu mai multe. Mă întâlnesc cu o prietenă din Boston, pentru o scurtă escapadă.

Între ei se aşternu o tăcere grea, înainte ca Da Silva să vorbească din nou.

— Departe de mine gândul de a interveni în planurile tale amoroase sau bahice, dar s-a întâmplat ceva suficient de presant pentru ca papa să convoace o întâlnire de urgenţă a C8. Spera să participi.

C8 era grupul de consilieri neoficiali al lui Celestin, alcătuit din opt dintre cei mai apropiaţi cardinali-consilieri şi consultanţi ai săi.

— Ce se petrece? întrebă Cal. Trecu în fugă prin faţa unui magazin din care muzica răsuna zgomotos. Poţi să-mi spui la telefon?

— Să spunem că este o chestiune în care sunt implicate patru persoane. Una se numeşte George, celelalte trei, Maria.

Cal înţelese imediat, dar numai pe jumătate, despre ce

[5] Black Death (în engleză în original) (n. tr.).

vorbea Da Silva. George Pole era cardinalul american din Houston. Dar cele trei femei cu numele de Maria?

— Vrei să spui, „Fecioarele” Maria?

— Da.

— Credeam că sunt doar două. Cea din Filipine şi cea din Irlanda.

— Mai există una despre care, după toate aparenţele, presa nu a aflat încă. Este din Peru. Pole ameninţă să ia atitudine în mod public, dacă Biserica nu le declară minuni. Sfântul Părinte nu doreşte să se angajeze într-un conflict deschis cu bunul cardinal, dar nu dorim nici să lăsăm impresia că am cedat presiunilor sale. Deşi avem motive canonice să declanşăm o investigaţie oficială pentru a stabili existenţa miracolului, ştii bine că acesta este un proces de durată.

— Şi Pole ştie asta.

— Da, ei bine, ştim cu toţii cum este el când identifică o oportunitate politică. Speram să faci tu cercetări, discret, apoi să ne dai un sfat obiectiv.

— Pole v-a dat un termen?

— Două săptămâni.

— E ridicol!

— Nu-i aşa?

Cal oftă.

— Cred că trebuie să-mi sun viitoarea fostă iubită.

— Cerule, Cal, chiar ştii cum să faci un vechi prieten să se simtă vinovat.

— Eminenţa Voastră, sunt pe jumătate evreu, pe jumătate catolic. Stăpânesc conceptul de vină la perfecţie.

Cal parcă vedea nările înfiorate ale Jessicăi. Era un nas corectat chirurgical, uşor cârn, modelat fără cusur de un plastician de top.

— Trebuia să îmi imaginez, şuieră ea în telefon.

— N-am plănuit asta, spuse Cal. A fost cu totul neprevăzut.

— Dacă ai şti câţi prieteni m-au avertizat să nu mă văd cu tine.

Înainte îi spunea aşa în glumă, dar acum vorbea serios.

— E greu să îl refuzi pe papă.

— Te aştepţi să fiu impresionată de faptul că papa e prieten cu tine?

— Nu îl pot numi prieten, dar da, ne cunoaştem de ceva vreme.

Cal ştia că aceasta avea să fie o conversaţie dificilă, dar nu aventura lui cu Geraldine îl preocupa. Nu era asta. Nu considera o aventură de o noapte pe şantier drept infidelitate. Era cu totul altceva. Toţi cei din branşă ştiau că siturile arheologice erau locuri unde orice era permis. Conversaţia avea să fie dificilă pentru că ştia că ea era furioasă din cauza schimbării planului. Sperase, în mod optimist, că, fiind catolică, va înţelege. Nu înţelesese. Îndepărtă telefonul de ureche ca să îşi protejeze timpanul.

— Am planificat călătoria asta de luni de zile. În calendarul meu este bătută în cuie. Trebuia să fie prima noastră vacanţă adevărată împreună, iar tu îmi tragi clapa folosindu-te de papă. Poate că tu te bucuri de privilegiul verilor libere, ca şcolarii, dar eu nu. Eu lucrez într-un domeniu extrem de solicitant, cu un program foarte strict.

Nu glumea. Avea o meserie importantă.

Se cunoscuseră cu un an în urmă, prin intermediul unei întâlniri aranjate de prieteni, alegând strategic un restaurant în Piaţa Centrală din Cambridge, la jumătatea distanţei dintre Piaţa Harvard, unde lucra el, şi Piaţa Inman, unde era biroul ei. Pe teren neutru. Atracţia nu fusese instantanee. Le luase ceva timp, ca atunci când încerci să aprinzi surcele umede. Pentru Cal însă, un start lent nu reprezenta o problemă. Relaţiile care începuseră intens – prea multe ca să le mai ţină socoteala – aveau tendinţa de se epuiza la fel de rapid. Exemplul cel mai la îndemână: Geraldine. Relaţia cu Jessica în schimb prezenta nişte elemente de durabilitate. Poate din cauza asemănărilor dintre ei. Amândoi aveau în jur de patruzeci de ani şi niciunul nu fusese căsătorit. Amândoi aveau meserii importante. Ea era doctor în ştiinţe, director executiv al unei mari companii din domeniul

biotehnologiei, şi fusese, cândva, cea mai tânără femeie numită în această funcţie la o companie medicală cotată la bursă. În analele Universităţii Harvard, Cal era unul dintre cei mai tineri profesori titulari numiţi vreodată. Amândoi erau în formă fizică excepţională şi deosebit de fotogenici. Şi amândoi ţineau la băutură – în cazul ei, la vin. Apartamentul ei din Boston dispunea de o cramă legendară pe care o completase cu o selecţie de mărci scumpe de votcă, doar pentru a-l face pe el fericit. Sau poate, tocmai acesta era secretul: faptul că amândoi călătoreau mult şi nu erau nevoiţi să se vadă tot timpul. Indiferent de motivele succesului relaţiei lor, data primei aniversări se apropia şi Cal nu mai era aşa de convins că o vor apuca.

— De ce nu vii tu la Roma? Ţi-l prezint pe Celestin, îţi obţin un tur exclusivist al Vaticanului.

Tăcere. Cât de mult îi lua să se înfurie?

— Am fost în Italia acum doi ani, răspunse ea mânioasă. Am vizitat Vaticanul, mulţumesc. Nu am mai asistat la o slujbă de peste douăzeci de ani, iar să mă îmbrac decent şi să fac o reverenţă papei nu se află pe lista mea de priorităţi. Vreau să merg în afurisita aia de insulă şi asta voi face, cu sau fără tine.

Capitolul 4

Manila, Filipine

Pe taxi scria Golden Boy[6]. Cal nu-şi dădea seama dacă era numele companiei sau al şoferului. Nu i se potrivea niciunuia. Maşina era o Toyota veche, cu una dintre aripile laterale înfundate, iar şoferul avea nevoie de un bărbierit şi de o ţigară.

Portarul hotelului *Peninsula* din elegantul cartier Makati îi sugerase să aştepte o maşină mai bună, dar Cal se gândise că Golden Boy era un nume tocmai potrivit pentru vehiculul care avea să-l ducă într-un loc numit Paradise Village.[7]

— Eşti sigur că vrei să mergi acolo, şefu'? întrebă şoferul, făcându-şi loc în trafic.

— Sunt sigur. De ce?

— E o zonă rău famată. Chiar şi pe timpul zilei.

Nu îi spunea nimic nou. Fusese avertizat de Părintele Santos, printr-un e-mail.

Dar şoferul nu terminase.

— Sunt mulţi asasini plătiţi acolo. Cauţi un asasin plătit?

— Nu, nici vorbă. Nu te supăra, poţi să dai aerul condiţionat mai tare? În maşină era doar puţin mai bine decât afară, iar afară era prăpăd de căldură.

— E la maximum, şefu'. Trebuie să-i bag nişte freon. Cred că se pierde pe undeva. Vrei să rezolv acum?

Cal coborî geamul portierei.

— Ce-ar fi să rezolvi după ce mă laşi la destinaţie?

Denumirea „Paradise Village" era şi mai nepotrivită decât Golden Boy. Era o adunătură de cocioabe împrăştiate, în cartierul Barangay Tonsuya din oraşul Malabon, mai toate racordate ilegal la sursele de apă şi curent electric. Conform unui articol pe care îl citise, confirmat acum de şofer, mahalaua era paradisului

[6] Băiatul de aur (în engleză în original) (n. tr.).

[7] Satul Paradis (în engleză în original) (n. tr.).

asasinilor plătiţi din Manila.

După o călătorie lentă pe străzile aglomerate, taxiul opri în dreptul unor porţi de fier. Pe o bucată de metal filigranat ruginit, întinsă între doi stâlpi de iluminat, se citea numele aşezării, „Paradise Village”.

— Gata, şefu’, am ajuns.

— Nu intri?

— Ai zis să te aduc până aici. Te-am adus.

Santos îi spusese că străzile nu aveau nume sau numere. Îi trimisese o hartă desenată de mână, pe care Cal i-o arătă şoferului.

— Nu e departe. Poţi să mergi până acolo, cred. În plus, e periculos şi, pe alocuri, maşinile nu pot trece.

Cal scotoci după bani şi-i dădu un bacşiş modest.

Imediat cum trecu pragul aşezării pline de cocioabe, Cal intră în atenţia localnicilor. Orientându-se cu ajutorul hărţii părintelui Santos, îşi croi drum pe străzile înguste, nepavate, urmat de un grup din ce în ce mai numeros, alcătuit din copii mici şi adolescenţi, care îl arătau cu degetul şi vorbeau în dialect tagalog. Cal le zâmbi şi le făcu semn cu mâna, apoi încercă să-i ignore pe adolescenţii care îl asaltau insistent cerându-i bani.

Străzile erau înţesate de cocioabe încropite din tot felul de materiale ieftine – bolţari, foi de tablă ondulată, placaj. Mirosea a mâncare şi a latrine. Când, în sfârşit, ajunse la aleea căutată, se simţea ca Fluierarul Fermecat[8] cu o hoardă de şţrengari belicoşi pe urmele lui.

Drumul era îngust, într-adevăr taxiul n-ar fi trecut. La jumătatea aleii, un grup de bărbaţi stătea de pază în faţa unei porţi de fier forjat, care ţinea loc de uşă a unei case nevopsite, construită din bolţari cu rosturi mari, imperfecte. Pe măsură ce Cal se apropia de locul marcat cu „X” pe harta lui, bărbaţii începură să arate cu degetul spre el şi îi ieşiră în întâmpinare căutând să-i blocheze accesul. Unul dintre ei, foarte musculos, se răsti la el.

Cal nu vorbea dialectul tagalog. Se opri la o distanţă

[8] Expresie desemnând o persoană care oferă ispite puternice dar înșelătoare.

confortabilă de bărbatul furios şi zâmbi cât putu de inocent în condiţiile date. Mulţimea de derbedei din spatele lui umpluse aleea şi îl împinse, aducându-l din ce în ce mai aproape de individul care ţipa. Peste umerii puternici ai omului, Cal văzu o explozie de culori de o parte şi de alta a grilajului: flori, lumânări în borcane colorate, fotografiile unei fete, lipite cu bandă adezivă pe pereţi.

— Vorbeşte careva engleză? întrebă Cal. Ridică vocea ca să repete întrebarea şi adăugă: am venit să-l văd pe Părintele Santos. E aici?

Un paznic îi răspunse în engleză.

— Reporterii nu au voie! Lasă-ne Fecioara în pace! Cară-te de aici!

— Nu sunt…

Mulţimea din spate se năpusti înainte, împingându-l în pieptul brutei care mârâia şi ţipa.

Bărbatul îl împinse la rândul lui, cu mâinile lui ca nişte berbeci de luptă, dar Cal nu avea încotro s-o ia.

Cel care vorbise în engleză avea în mână un levier. Îşi făcu loc în faţă şi ridică braţul înarmat deasupra capului.

Cal strigă din toate puterile:

— Părinte Santos? Am nevoie de tine! Sunt Cal Donovan. De la Vatican.

Trei zile mai devreme

Din prima zi a pontificatului său, Papa Celestin al IV-lea locuise şi lucrase în una dintre cele mai modeste locuinţe ale Vaticanului. Când anunţase că renunţă la apartamentele papale tradiţionale din Palatul Apostolic, cu vedere spre Piaţa Sfântul Petru, pentru două camere în casa de oaspeţi Sfânta Marta, cârcotaşii presupuseseră că era doar o scamatorie publicitară, care avea să fie abandonată în curând. Nu a fost aşa. Pontiful rotofei şi amabil trăia fericit în dormitorul modest mobilat, lucra într-un birou alăturat, mânca în sala comună de mese, unde se întreţinea cu personalul de la Vatican şi cu episcopii aflaţi în vizită, se ruga şi ţinea slujbele în capela

casei de oaspeţi. Secretarul lui de stat, Cardinalul Da Silva, unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi şi confidenţi, a ales să fie solidar cu noul papă. Şi el a renunţat la apartamentul somptuos pus la dispoziţia cardinalilor secretari, alegând în schimb o cameră în casa de oaspeţi, apropiată de cea a papei.

Cal a ajuns la Vatican parcurgând pe jos drumul de la hotelul unde stătea, lângă Panteon. Era o dimineaţă caldă, însorită, şi oraşul pulsa de viaţă, locuitorii aflaţi în drum spre treburile lor amestecându-se în universul paralel al turiştilor. În anticameră, unii l-au recunoscut şi câţiva s-au oprit din discuţii ca să facă schimb de amabilităţi. În ultimii ani, fusese un vizitator constant al Vaticanului însă cursurile la facultate şi alte angajamente îl împiedicaseră să mai vină în ultimele şase luni. Cei doi bărbaţi – papa şi profesorul – deveniseră mai mult decât simple cunoştinţe.

Pe lângă el trecură doi cardinali prinşi într-o discuţie. Cal îi cunoştea, erau un nigerian şi un spaniol. Amândoi erau membri ai C8. Îi adresară lui Cal zâmbete pline de înţeles, iar Vargas, Arhiepiscopul de Toledo, făcu o pauză pentru a-i transmite în şoaptă că era bucuros să-l revadă.

— Cum se simte Sfântul Părinte? întrebă Cal.

— Se află din nou în faţa unei provocări. Nu are o meserie uşoară, dar ştiţi deja asta, domnule profesor.

Sora Elisabetta i-a ieşit în întâmpinare, cerându-şi iertare că îl lăsase să aştepte. Elisabetta Celestino – tânăra arheologă care se călugărise; călugăriţa care jucase un rol esenţial în dezamorsarea crizei din jurul conclavului electoral care îl alesese papă pe Celestin şi în onoarea căreia Cardinalul Aspromonte îşi luase numele papal Celestin; femeia pe care pontiful o ridicase de pe poziţia ei din cadrul Comisiei Pontificale pentru Arheologie Sacră, făcând-o principala lui asistentă personală.

— Am ajuns eu mai devreme, răspunse Cal.

Chipul perfect îi era încadrat de vălul ordinului ei, Surorile Augustiniene aflate în slujba lui Iisus şi a Mariei, o congregaţie cu rol educaţional. De fiecare dată era uimit de frumuseţea ei şi nu reuşea să împace imaginea aceea cu

specificul vieţii pe care ea şi-o alesese. Dar se purta întotdeauna ireproşabil în preajma ei, stăpânindu-şi înclinaţia naturală de a flirta.

— Ah, dar suntem în întârziere. Eu mă străduiesc să respect programul, spuse ea zâmbind. Lucru deloc uşor de realizat când ai de-a face cu Sfântul Părinte.

— E drept că îi place să vorbească, spuse Cal.

Mergând unul lângă altul pe coridorul ce ducea către biroul lui Celestin, ea îl informă că aflase de schimbarea planurilor lui de călătorie, ca să poată participa la întâlnire.

— Ai fost vreodată în Islanda? o întrebă el.

— Nu, nu am fost.

— Nici eu.

Papa îl aştepta împreună cu Da Silva şi, când păşi în biroul modest, cardinalul secretar se îndepărtă pentru a-i permite lui Cal să-i acorde pontifului întreaga lui atenţie.

— Sfinţia Ta, mă bucur nespus să te revăd.

Celestin făcu ce făcea de fiecare dată când îl revedea pe Cal după mult timp: îl prinse de umeri şi-l ţinu strâns în timp ce zâmbea şi îşi înălţa capul pentru a-l privi drept în ochi.

— Şi eu mă bucur, dragul meu. E o plăcere să te revăd, deşi sunt apăsat de vină. Rodrigo mi-a spus că ţi-am stricat planurile de vacanţă. Îmi pare nespus de rău.

— Cum a primit prietena ta veştile? interveni Da Silva.

— Aşa cum mă aşteptam.

— În cazul acesta, e bine, nu? întrebă papa, eliberându-l pe Cal din strânsoare.

— De fapt, mă aşteptam să nu le primească bine, spuse Cal, încheind propoziţia cu un mic hohot de râs. O surprinse pe Sora Elisabetta ascunzându-şi un zâmbet.

Celestin făcu o grimasă şi abandonă subiectul. Elisabetta scoase de undeva dintre faldurile veşmântului ei un carneţel şi se aşeză într-un colţ – era felul ei de a le transmite că întâlnirea trebuia să înceapă.

— Aşadar, începu papa. Se pare că avem o problemă cu bunul nostru prieten, George Pole.

Pole, după cum Cal ştia prea bine, nu era deloc prietenul acestui pontificat, dar din felul în care se exprimase Celestin – fără urmă de sarcasm – putea la fel de bine să fi vorbit despre un camarad autentic.

— Doar Pole nu se aşteaptă la recunoaşterea oficială a minunii sau la declanşarea unei investigaţii în acest sens, spuse Cal. Aceste lucruri se întâmplă în timpul procesului de beatificare şi canonizare, care are loc după moartea persoanei în cauză. Aceste fete sunt cât se poate de vii, dacă informaţiile mele sunt corecte.

— Da, fetele categoric sunt în viaţă, spuse papa. Rodrigo l-a întrebat direct pe George ce doreşte. Spune-i profesorului ce ţi-a răspuns.

— Mi-a spus că Vaticanul trebuie să ia măsuri extraordinare în această situaţie, chiar dacă nu există precedent. A spus: „Pe toţi sfinţii, Rodrigo, trei virgine pe nume Maria sunt însărcinate şi biserica nu spune nimic? Solicit ca papa să facă o declaraţie” Aşa că l-am întrebat ce fel de declaraţie are în vedere.

— Şi ce a spus? întrebă Cal.

— A spus că vrea ca procesul de beatificare să înceapă acum. Că nu-i pasă că fetele sunt în viaţă. A spus că dacă a existat vreodată un moment potrivit pentru declararea unor sfinţi în viaţă, acum este momentul. A spus că lasă în grija Vaticanului forma declaraţiei, dar mi-a lăsat impresia clară că vrea să declanşăm oficial un proces de beatificare şi canonizare.

— Şi dacă nu o faceţi? Ce intenţionează să facă? întrebă Cal.

— Nu a spus, răspunse Rodrigo. Dar cunoscându-l pe George, va fi ceva răsunător.

Celestin chicoti.

— Cum se spune în engleză? George este „versat” în mijloacele de comunicare.

— Dar ce urmăreşte să câştige cu asta? întrebă Cal.

Da Silva aşteptă să răspundă papa, dar văzând că buzele acestuia rămân lipite, vorbi el.

— Mai presus de orice, George urmăreşte să creeze

probleme acestui pontificat. Dacă facem ceva extraordinar, va spune că el este cel care ne-a determinat să acţionăm. Dacă nu facem nimic sau facem mai puţin decât îşi doreşte el, va încerca să ne pună la stâlpul infamiei.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă Cal. Mai exact, ce pot face în doar două săptămâni?

Celestin îşi împreună mâinile peste abdomenul impozant.

— Dragul meu, eşti imparţial, analitic, cunoscător al perspectivelor istorice cu privire la minuni şi canonizări şi, mai cu seamă, eşti de încredere. Totodată, este de ajutor că nu faci parte din structura Vaticanului. Dacă am încredinţa această sarcină unui episcop sau unui cardinal, tendinţa acestuia ar fi să caute răspunsul pe care crede că îl doresc. Tu vei căuta doar adevărul.

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă Cal.

Celestin îşi înălţă privirea către tavan, căutând inspiraţie.

— Avem trei fete catolice, cu vârste cuprinse între cincisprezece şi şaptesprezece ani, în trei locuri diferite pe glob, presupus virgine şi care au rămas însărcinate cam în acelaşi timp. În fiecare caz, am obţinut câteva informaţii de la parohiile locale, dar preoţii care le cunosc pe fete nu reprezintă surse de încredere. Avem nevoie să vizitezi aceste fete şi familiile lor şi să faci propria ta evaluare a situaţiei.

— Nu sunt doctor, spuse Cal.

— Am înţeles că preoţii locali au intrat în posesia unor documente medicale, spuse Da Silva. Adună aceste rapoarte, dacă poţi, şi le vom analiza aici.

Papa dădu din cap şi spuse:

— Pentru mine este şi mai important să aflu părerea ta cu privire la împrejurările apariţiei acestor sarcini, la credibilitatea acestor fete şi a familiilor lor. Nu pot să am o reacţie corectă faţă de această situaţie până ce nu am mai multe informaţii. Avem de-a face cu o farsă de proporţii, cu sau fără un scop necurat, sau ne aflăm cu adevărat în faţa unui şir de minuni? Aceasta este întrebarea fundamentală.

— Fireşte că este o farsă, spuse Da Silva. Dacă mă întrebi pe mine, cineva a orchestrat totul.

Gura papei se deschise într-un zâmbet şiret.

— Rodrigo, ce bine că nu ai fost responsabil cu staulele în Betleem, cu două milenii în urmă. Probabil, ai fi aruncat-o în stradă pe Fecioara Maria.

Da Silva era de neclintit.

— O naştere neprihănită a avut loc o singură dată în istoria omenirii. Biblia ne vorbeşte despre revenirea lui Hristos, nu a altor astfel de naşteri. Din câte ai citit despre cele două fete care au apărut deja în presă, Cal, *tu ce* crezi?

— Nu am nici cea mai mică idee, ceea ce cred că este cel mai bun punct de plecare pentru o astfel de sarcină. Apropo, George Pole ştie despre cea de-a treia fată, din Peru? întrebă Cal.

— Ştie, răspunse Da Silva, deşi nu s-a făcut vâlvă în jurul ei. Când l-am întrebat de unde ştie, mi-a spus că a fost informat de un prelat sud-american pe care a refuzat să îl numească.

— Ca să fie totul clar, îmi cereţi să discut cu cele trei fete din Filipine, Irlanda şi Peru şi să investighez situaţia lor, în două săptămâni?

Papa părea că îşi cere iertare.

— Ştiu că nu e uşor, dar Sora Elisabetta va avea grijă ca biroul de turism să facă toate aranjamentele, astfel încât să ai parte de o călătorie cât se poate de eficientă şi de confortabilă.

— Aş putea face o propunere – de fapt, o cerere? întrebă Cal. Aş putea cere sprijinul unui coleg de încredere? Un fost student la Teologie, un preot irlandez pe nume Joseph Murphy, care acum face parte din corpul profesoral de la Harvard. Joe este un om minunat, un profesor excelent, întru totul de încredere. L-am adus în discuţie pentru că ştiu că a urmărit îndeaproape ştirile privitoare la Maria din Irlanda. Fata stă în Gorth, în apropiere de vechea lui parohie. Mi-a spus că îi cunoaşte pe preoţii locului. Dacă e disponibil, ar fi perfect. Mi-ar lăsa mie mai mult timp

pentru celelalte două fete.

— Foarte bine, sună-l, încuviinţă papa.

Elisabetta lăsă pixul pe masă.

— Unde doreşti să călătoreşti mai întâi, domnule profesor? întrebă ea. Lima sau Manila?

Cal ridică din umeri.

— Tu hotărăşti.

— Încerc să îţi iau un bilet pentru mâine, către Filipine, spuse ea, şi îl voi anunţa pe preotul fetei, Părintele Santos, că soseşti.

— Clasa business, îi spuse Da Silva.

— Clasa I, spuse papa. Este un zbor foarte lung şi vreau ca prietenul meu să fie odihnit şi pregătit pentru ce va găsi acolo.

Cal era atât de înghesuit între trupurile celor din spate şi al bărbatului din faţa sa, încât nu putea nici măcar să-şi ridice mâna ca să se apere de lovitura levierului care stătea să cadă asupra lui. Tot ce putea face era să-şi aplece capul, astfel încât lovitura să fie razantă. Se forţă să îşi păstreze privirea fixată asupra armei, care se profila neagră pe cerul strălucitor.

— *Itigil! Itigil! Sa pangalan ng Diyos, itigil!*[9]

Cal avea să afle ulterior ce strigase Părintele Santos.

Un bărbat solid nu ar fi reuşit să răzbată prin mulţime, dar Santos era suficient de mic încât să se strecoare printre ei şi să ajungă lângă omul cu levierul. Preotul îi spuse ceva şi, încet, levierul coborî.

— Profesore Donovan, spuse preotul întinzându-i mâna. Nu aţi fost rănit, nu-i aşa?

— Sunt bine, mulţumesc, dar lucrurile au degenerat rapid.

— Sunt foarte protectori faţă de Maria noastră. Dar te rog, te rog, vino cu mine.

Oamenii au rupt rândurile ascultători şi Cal l-a urmat pe Santos în casă. Era o încăpere mică, deopotrivă bucătărie

[9] Stop! Stop! În numele Domnului, opriți-vă! (în filipineză, în original) (n. tr.).

şi spaţiu de locuit, un covor zdrenţuit aruncat pe podeaua de ciment, câteva piese modeste de mobilier, un aragaz vechi cu butelie şi o chiuvetă cu ţevi improvizate şi expuse vederii. În afara casei, paznicii erau bărbaţi, în interior, erau femei.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe mamă, spuse Santos.

Tânăra mamă a Mariei avea o piele cafenie de culoarea alunelor. Bronzul natural îi dădea un aspect la fel de dur precum cel al unei coji de nucă. Îl privi chiorâş pe americanul înalt al cărui cap se apropia periculos de tavan, dar zâmbi larg când preotul îi spuse că acesta era omul pe care îl aşteptau de la Vatican.

— Sfântul Părinte vă trimite binecuvântările sale, spuse Cal, şi spunea adevărul. După ce Santos îi traduse femeii şi aceasta îşi făcu semnul crucii, Cal adăugă: acum le pot adresa doamnei Aquino şi fiicei sale câteva întrebări?

Femeia dădu din cap, dar insistă ca el să accepte un pahar de suc pe care Cal îl primi mulţumind. Sorbind din băutura greţos de dulce, nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că lichidul ar fi alunecat mai uşor pe gât alături de un păhărel cu votcă. Când înapoie paharul gol, văzu lângă patul uzat un sac de pânză umflat.

— Scrisori, îi spuse preotul, din întreaga lume. Alături, sforăind, dormea o femeie masivă. Femeia de acolo este responsabilă cu deschisul scrisorilor şi colectarea banilor, continuă Santos. Nu ştiu ce sumă s-a strâns până acum, dar, cu siguranţă, este o avere pentru această familie.

Maria era într-un dormitor din spate, nu mai mare decât o debara, cu picioarele încrucişate pe o saltea aşezată direct pe podeaua de ciment, cu o carte de colorat şi o cutie mare, nouă, cu creioane colorate. Îşi ridică scurt privirea, cu ochii măriţi în spatele ochelarilor, studiindu-l, apoi îşi pierdu interesul şi alese un creion într-o nuanţă diferită de verde. Cal ştia că fata era însărcinată în luna a şaptea, dar era greu de observat. Bluza ei drăguţă, dantelată (un cadou trimis prin poştă de cineva, adresat Sfintei Maria, Manila, Filipine) era largă, acoperind-o. Ştia totodată că avea şaisprezece ani, dar dacă ar fi trebuit să

ghicească, ar fi spus că fata subţirică avea treisprezece, poate paisprezece ani.

Cal se lăsă pe vine, zâmbi şi spuse:

— Bună, Maria, eu sunt Cal. Îmi arăţi şi mie ce desenezi?

Preotul traduse şi fata aplecă spre el cartea. Era o scenă din Vechiul Testament, Iona în burta balenei.

— Iona pare să se simtă bine acolo, spuse Cal. Ştii ce i s-a întâmplat?

Fata clătină din cap.

— S-a rugat Domnului, şi Dumnezeu a făcut balena să-l scuipe nevătămat.

Vorbele lui o făcură pe fată să chicotească.

Mama Mariei se aşeză lângă ea şi Cal porni pe telefon aplicaţia de înregistrare vocală. Santos se lăsă la rândul lui pe vine, astfel încât să fie toţi la acelaşi nivel.

— Întreabă-le dacă îmi permit să le înregistrez. Spune-le că papa doreşte să-i audă vocea.

Doamna Aquino acceptă de îndată şi-i spuse fetei să răspundă sincer, căci Sfinţia Sa îşi va da seama imediat dacă minte. Duse mâna la gâtul fetei şi-i scoase de sub bluză o cruciuliţă de lemn, prinsă pe un lănţişor din piele, să o vadă cei care-i adresau întrebările.

Fraţii şi surorile Mariei, cu toţii mai tineri, intrară pe rând, în linişte, din dormitorul comun, respectând semnul făcut de mama lor, cu degetul la buze.

Cal îşi drese glasul şi începu cu întrebarea cea mai dificilă, acum cât fata era odihnită.

— Maria, ştii cum se fac copiii?

Fata privi către mama ei înainte să răspundă:

— Da.

— Cum?

— Băiatul îşi depune sămânţa în trupul fetei.

— Şi ştii cum face asta?

Din nou, fata privi către mama ei care îi făcu semn din cap că putea răspunde.

Maria nu se grăbi cu răspunsul, alegând pe îndelete următorul creion colorat. Îl testă, apoi răspunse.

— Îşi pune penisul acolo. Făcu un semn cu mâna către

părţile ei intime.

— Ţie ţi-a făcut vreun băiat aşa?

— Nu.

— Eşti sigură?

Doamna Aquino interveni.

— Nu i-a spus nimeni Sfinţiei Sale că Maria e virgină? Au constatat atât la spital, cât şi la clinică. Maria e fată cuminte.

Înainte ca el să apuce să răspundă că acestea erau întrebări de rutină, fata le oferi un răspuns: era sigură.

— În regulă, Maria, te cred. Acum te rog să te gândeşti înapoi, cu şapte luni în urmă. Ţi s-a întâmplat ceva deosebit? Ceva de care îţi aminteşti?

— Cum ar fi?

— Orice ieşit din comun. Orice îţi aminteşti. Spune ce-ţi trece prin cap. Nu există răspuns greşit.

Fata închise ochii şi-şi roti capul, uşor teatral, până ce mama ei îi spuse să înceteze şi să răspundă la întrebare.

Deschise brusc ochii şi spuse:

— A fost o lumină puternică. Îmi amintesc. E ceva neobişnuit?

Cal abia se ridicase să-şi dezmorţească picioarele, dar se lăsă imediat la loc pe vine, ca să o poată vedea.

— Asta tu hotărăşti, Maria. Era lumina aceea neobişnuită?

— Presupun.

— Spune-mi mai multe despre ea. Ce făceai când ai văzut-o?

— Mergeam.

— Unde?

— Aici, în sat.

— Unde, în sat? Acasă?

— Nu, în apropiere de casa lui Lulu.

— Unde e casa ei?

Fata arătă cu degetul într-o direcţie oarecare. Santos ceru detalii mamei Mariei, apoi îi spuse lui Cal că era în partea opusă a mahalalei, la vreo cincisprezece minute de mers.

— Erai împreună cu prietena ta, Lulu, când ai văzut lumina aceea?
— Eram singură.
— Era zi? Noapte?
— Era întuneric.
— Ce făceai când ai văzut-o?
— Mergeam la Lulu.
— Ai mai văzut pe cineva pe stradă?
— Nu, doar lumina. Mă dureau ochii.
— Ai auzit ceva? Vreun zgomot? O voce?
— Nu, nu atunci.
— Când?
— Nu ştiu. Mai târziu, cred.
— Un zgomot?
— O voce.
Cal înghiţi şi privi către Părintele Santos, care se grăbi să spună:
— Nu ne-a spus asta până acum.
— A fost o voce de bărbat sau de femeie? întrebă Cal.
— De bărbat.
— Ce a spus?
Fata răspunse ceva, dar Santos nu traduse imediat.
— Ce a spus? îl întrebă Cal.
— Zice că i-a spus: „Ai fost aleasă.”
Cal o rugă să repete şi fata îl ascultă.
— Erai pe drum când vocea a spus asta?
— Nu ştiu.
— Unde altundeva puteai fi?
— Nu ştiu. Nu îmi amintesc.
— Când ai auzit vocea, lumina mai era prezentă?
— Nu.
— În regulă. Să revenim la momentul în care ai văzut lumina. Ce ai făcut?
— Să fac? N-am făcut nimic.
— Vreau să spun, ce s-a întâmplat mai departe?
— Nu îmi amintesc.
— Lumina a dispărut?
— Nu îmi amintesc.

— Ţi-ai continuat drumul spre casa lui Lulu?

Agitaţia fetei se transformă în iritare şi strigă la el.

— Am spus că nu îmi amintesc!

Cal se ridică din nou şi făcu o pauză, ca să-i dea timp fetei să se liniştească. Îşi dădu seama că Părintele Santos se pregătea s-o mustre aşa că se grăbi să-i spună preotului că nu era cazul.

Îi zâmbi Mariei şi îi spuse:

— Îmi pare rău că îţi pun atâtea întrebări. Am venit de departe ca să te văd. Mai am câteva întrebări, dar, la sfârşit, am un cadou pentru tine, de la Papa Celestin.

— Ce este? întrebă ea nerăbdătoare.

— Îţi arăt curând. Acum, pot să te mai întreb ceva?

Fata dădu din cap.

— Ok. Mergi des la Lulu, noaptea?

— Mergeam, înainte, dar nu mai merg. Mama nu mă mai lasă să ies.

— Prea mulţi oameni, spuse mama fetei. Toată lumea vrea să o atingă. Mulţimile sunt periculoase.

— Unde ai dormit în noaptea aceea, Maria?

Fata se gândi o secundă.

— La Lulu.

— Îţi aminteşti cum ai ajuns acolo?

Fata dădu din cap.

— Îţi aminteşti ce ai făcut când ai ajuns acasă la prietena ta?

— Ne-am uitat pe o revistă, apoi ne-am culcat.

— I-ai spus lui Lulu despre lumină?

— Nu.

— Despre voce?

— Nu.

— Te-ai speriat când s-a întâmplat?

— Da.

— Te-a durut ceva?

— Nu cred.

— Nici acolo, mai jos de talie?

— Nu.

— Îţi aminteşti ce aţi făcut a doua zi, când v-aţi trezit?

— Ne-am jucat. Nu era zi de şcoală.

— Şi i-ai povestit mamei tale despre lumină şi despre voce?

— Nu mi-a spus, răspunse femeia, în locul ei.

— Maria, după noaptea aceea, ai revăzut lumina?

— Nu, niciodată.

— Ai mai auzit vocea?

— Nu.

— Ai mai văzut altceva deosebit sau înspăimântător?

— Nu.

— Mulţumesc, Maria. Doamnă Aquino, vă amintiţi noaptea de care vorbeşte Maria?

— Nu neapărat. Mergea des la Lulu. Au o casă mai mare şi multe jucării. Tatăl lui Lulu are o slujbă bună. Soţul meu, odihnească-se în pace, a fost ucis.

— Îmi pare rău.

— Credeţi că Biserica ne va lăsa să folosim banii pe care îi primim, să ne mutăm într-o casă mai mare?

— Cred că aceasta este decizia dumneavoastră, nu a Bisericii, spuse Cal.

Părintele Santos confirmă.

— Putem să revenim la noaptea aceea? ceru Cal.

Mama Mariei se gândi puţin, apoi spuse:

— Trebuie să fi fost o zi de vineri pentru că a zis că nu aveau şcoală a doua zi.

— Mereu o lăsaţi să meargă acolo neînsoţită?

— Da, nu e nicio problemă aici. De obicei, nu se iau de copii.

— Cine?

— Gangsterii.

— Când mergea acolo, la ce oră pleca, de obicei?

— După cină, pe la şapte.

Santos îi răspunse lui Cal la întrebare, înainte să apuce să o rostească.

— Cu şapte luni în urmă, la şapte era întuneric deja, spuse preotul.

— Maria, îţi mai aminteşti ceva ce ai vrea să ne spui, în legătură cu noaptea aceea?

— Nu, poţi să îmi dai cadoul acum?

Era o cutie mică pentru bijuterii, învelită în piele roşie, cu un sigiliu papal alb, embosat. O deschise repede şi scoase dinăuntru o cruciuliţă pe un lănţişor de aur. Îl ridică să-l arate mamei sale.

— Papa însuşi a binecuvântat-o, spuse Cal.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, strigă mama ei. Maria, să nu o scoţi niciodată de la gât!

După ce au terminat la casa Mariei, Părintele Santos l-a condus pe Cal pe străzile din Paradise Village către casa prietenei ei, Lulu Ruiz. Fetele erau colege de şcoală. Deşi Maria nu mai mergea la şcoală, Lulu era încă elevă şi au fost nevoiţi să o aştepte să ajungă acasă. Între timp, Cal le-a întrebat pe mama şi pe mătuşa fetei despre noaptea cu pricina. S-a dovedit că îşi aminteau destul de bine noaptea aceea, căci Maria ajunsese mai târziu decât de obicei şi părea uşor ameţită.

— Ochii îi arătau ciudat, spuse mătuşa fetei.

— A spus ce i s-a întâmplat? întrebă Cal.

— Nu a spus nimic.

— Nu a vorbit despre o lumină puternică?

Se părea că nu. Pentru că era deja târziu, fetele s-au jucat puţin, apoi au mers la culcare şi asta a fost tot. Femeile nu ştiau nimic altceva. Când a ajuns acasă, în uniforma şcolii catolice, fustă plisată, cămaşă albă şi pantofi negri, Lulu le-a fost de şi mai puţin ajutor. Nu îşi amintea absolut nimic despre noaptea aceea, iar de atunci, ea şi Maria nu mai vorbiseră niciodată despre ea.

— Înainte, Maria venea des pe aici, spuse ea cu tristeţe. Acum nu mai vine. Mi-e dor de ea.

Mai târziu, în timp ce aşteptau taxiul lângă intrarea în sat, Părintele Santos i-a dat o parte dintre rapoartele medicale ale Mariei, de la clinică. Şi-a aprins o ţigară şi l-a întrebat pe Cal dacă a obţinut informaţii de folos.

— Evident, nu prea multe, spuse acesta.

— Ce le vei spune, la Vatican?

— Cred că le voi spune că habar nu am ce se petrece.

— Şi de aici unde mergi?

— Pe cealaltă parte a globului, să văd o altă fată pe nume Maria.

Capitolul 5

Cal se trezi în întuneric şi, pe moment, nu îşi dădu seama unde se află. Schimbările de fus orar din ultimele zile îl zăpăciseră. Din stradă se auzea muzica unui trio care cânta în centrul oraşului pentru turiştii matinali – o ocarină, o *charango*[10] şi un *cajon*[11] tunător ale căror sunete îl aduseră cu picioarele pe pământ. Era în Lima.

Privi cifrele fluorescente ale ceasului de lângă pat şi înjură: era prea devreme să se trezească şi prea târziu pentru un pahar de votcă. Era blocat. Ura pastilele, dar luă un somnifer şi aşteptă să adoarmă.

Aşa cum îşi imaginase, nu se trezi când sună alarma iPhone-ului, una prost aleasă: acordurile liniştitoare ale lui Brahms. Abia ţârâitul strident al telefonului fix îl trezi.

— Domnule Donovan, musafirul dumneavoastră aşteaptă în foaier.

Cal strânse din ochi în camera inundată de lumină şi răspunse confuz:

— Ce musafir?

— Arhiepiscopul, domnule, şopti funcţionarul de la recepţie.

— La naiba! Spune-i să ia o cafea. Cobor în zece minute.

Cal se spălă în viteză şi se grăbi să coboare în restaurantul de la recepţia hotelului, unde îl găsi pe cardinal sorbind dintr-o cafea şi citind ziarul.

— Vă rog să mă iertaţi, îi spuse când se apropie. Azi-noapte nu reuşeam să adorm şi am luat un somnifer.

Cardinalul Jaime Miranda se ridică şi-i strânse mâna cu fermitate. Fusese sportiv în tinereţe şi dacă nu şi-ar fi distrus un genunchi, ar fi ajuns fotbalist profesionist.

Dumnezeu avea alte planuri pentru mine, îi plăcea să spună. Era tânăr pentru un cardinal, avea abia şaizeci şi doi de ani, şi îşi păstrase aspectul suplu şi musculos.

[10] Mic instrument cu coarde, asemănător cu chitara (n. tr.).

[11] Lădiţă de percuţie în interiorul căreia se află corzi acordabile (n. tr.).

Fusese promovat de fostul papă, care nu avusese de ales, trebuind să-i ofere îndrăgitului episcop de Lima pălăria roşie la moartea Arhiepiscopului Aquirre. Cu toate acestea, Miranda nu avea aproape deloc aceleaşi vederi conservatoare precum cele ale vechiului papă, aşa că petrecuse foarte puţin timp la Roma. Situaţia se schimbase cu prilejul noului pontificat. Papa Celestin, un „leu" progresist şi un reformator tenace, dorea să aibă în jurul său doar sfătuitori care-i împărtăşeau viziunea, aşa că lui Miranda i s-a cerut să se alăture grupului celor opt, consiliul personal al papei, „altoit" pe structura ierarhică a Vaticanului pentru a deveni vârful de lance al administraţiei sale.

— Faptul că am avut câteva minute la dispoziţie să citesc ziarul a fost un răsfăţ, domnule profesor. Nu trebuie să vă cereţi scuze.

Se mai întâlniseră de câteva ori înainte, la Vatican, şi erau în termeni destul de prietenoşi. Miranda ştia cu exactitate ce servicii oferise Cal Vaticanului, de-a lungul anilor, şi admiraţia pe care Celestin o avea pentru el.

Cal ceru o cafea iar Miranda mai luă şi el una.

— Aţi ales un hotel bun, într-o zonă bună, spuse Miranda. Miraflores este cât se poate de plăcut.

— Sora Elisabetta l-a ales. Eu nu cunosc zona, spuse Cal. Sunt pentru prima dată în Peru.

— Serios? Când vă terminaţi treaba, voi ruga un monsenior să vă arate oraşul. Catedrala noastră este impresionantă – nu este departe de aici – şi sunt multe alte atracţii locale. Dacă aveţi mai mult timp la dispoziţie, trebuie să mergeţi la Machu Picchu, fireşte, dar sunt multe alte obiective renumite.

— Mă tem că trebuie să mă întorc la Cambridge, dar voi reveni curând pentru o vizită mai lungă.

— Din câte am înţeles, veniţi direct din Filipine. Aţi făcut o călătorie obositoare.

— Foarte obositoare.

— Şi Maria Mollo a noastră este a doua sau a treia pe care o vizitaţi?

— A doua. Un coleg cercetează cazul celei de-a treia, în Irlanda. Ar trebui să fie acolo chiar acum.

— Este un fenomen foarte straniu, spuse cardinalul. Nici nu mai ştii ce să crezi. Pe de o parte, este foarte tentant să nu despici firul în patru şi să accepţi minunea în inima ta, dar înainte de toate, trebuie făcută o cercetare corespunzătoare pentru eliminarea oricăror explicaţii posibile. De aceea, mă bucur că Sfinţia Sa v-a ales pe dumneavoastră pentru această investigaţie. Sunteţi prietenul lui bun şi de încredere.

— Mă bucur să fiu de ajutor.

— Ce părere aveţi despre Maria Aquino?

— Păi, este o copilă care pare mult mai tânără. Nu sunt expert când vine vorba de adolescente, dar cel puţin în America, fetele de şaisprezece ani par de douăzeci. Ea părea să aibă mai degrabă doisprezece.

— Provine dintr-o familie săracă?

— Foarte săracă. Locuieşte într-o mahala aglomerată şi destul de primitivă, care poartă denumirea total nepotrivită de „Paradise Village”.

Miranda se lăsă pe spătarul scaunului şi zâmbi.

— Paradisul poate fi o stare de spirit. Şi care e povestea ei?

Cal îi povesti, iar prelatul ascultă cu atenţie, dând din cap la enumerarea fiecăreia dintre fapte.

— Asemănările cu povestea Mariei noastre sunt impresionante, nu-i aşa? Au auzit până şi aceeaşi voce spunându-le, „ai fost aleasă.”

Cal se însufleţi.

— Cu ce ne confruntăm aici, domnule profesor?

— Încă nu am răspunsuri.

— Ei bine, episcopia vă va sprijini cu tot ce se poate. Deja se formează un fel de cult în jurul Mariei noastre. Îl consider nesănătos şi periculos. În momentul de faţă, este doar o copilă cu o situaţie medicală neobişnuită. Până la sfinţenie e cale lungă. Biserica are o singură Fecioară Maria şi orice pretenţii contrare sunt blasfemie. Spuneţi-mi de ce aveţi nevoie.

— De cineva care să mă ducă unde locuieşte. De un traducător.

— Secretarul meu personal, monseniorul Valdez, le va face pe amândouă. Sunteţi gata în cincisprezece minute?

— Desigur. Doar să urc în cameră să iau ce-mi trebuie.

— Nu vă grăbiţi. Lăsaţi-mă să îmi termin cafeaua şi lectura ziarului.

Când coborî, Cal îl găsi pe Miranda prins într-o discuţie cu un preot care, presupuse, era Valdez. Aspectul cardinalului se schimbase. Se încrunta şi făcea gesturi ferme cu mâinile.

Cal veni lângă ei şi întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Acesta este monseniorul Valdez, spuse cardinalul. Te rog, repetă-i profesorului Donovan ce mi-ai spus.

Fruntea lui Valdez era plină de broboane de sudoare. Omul gâfâia ca şi cum venise în fugă.

— Am primit un telefon de la preotul parohiei familiei Mariei Mollo, acum cinci minute. Fata a dispărut.

★

Când ceaţa începu să se risipească, vârful muntelui apăru brusc vederii. De la depărtare se vedea frumos, avea un aspect desfătător. Sute, poate chiar mii de căsuţe împodobeau o pantă abruptă, culorile lor pastelate împletindu-se şi creând impresia unui tablou impresionist. În vârful muntelui, o cruce mare din lemn se înălţa către cerul cernit. La poalele crucii, pe pământ, era imprimat steagul peruvian, roşu cu alb.

— Acolo mergem, îi spuse Valdez. Sărăcăciosul oraş San Cristobel. Vezi? Dumnezeu şi ţara.

Maşina îşi continuă drumul ascendent până când lui Cal i se înfundară urechile şi locul şoselei fu luat de un drum îngust de pământ, abrupt la început, apoi mai lin, când începură serpentinele. Casele colorate, săpate în stâncă, nu erau la fel de vesele văzute de aproape. Pereţii erau făcuţi din placaje, iar acoperişurile erau foi de tablă ondulată ruginite, suprapuse. Vopseaua pastelată, atât de atrăgătoare de la distanţă, se scorojea sub soarele

necruţător. Ferestrele erau găuri decupate în perete, acoperite cu plasă sau obloane improvizate. Uşile prost croite abia se închideau.

Copii desculţi, îmbrăcaţi în haine mizere, se jucau în drum. Când au ajuns în dreptul lor, Valdez claxonă, le făcu semn cu mâna şi acceleră până ce copiii se împrăştiară. Făcuse manevra într-un mod prea agresiv şi prea periculos după părerea lui Cal, dar se abţinu de la orice comentariu; la urma urmei, acesta era omul cardinalului.

— Ţăranii au prea mulţi copii, se plânse Valdez. Nu au cu ce să-i crească. Asta îi face şi mai săraci. Aţi auzit ce s-a întâmplat în noaptea în care Maria Mollo a văzut lumina? Mama ei are atât de mulţi copii mici, încât nici nu şi-a dat seama că fiica ei lipsea.

Poate că Biserica ar trebui să îşi revizuiască politica privitoare la contracepţie, gândi Cal, dar nu spuse nimic.

Cam la o treime din drumul spre vârful muntelui, serpentinele luară sfârşit. Valdez opri maşina.

— De aici, mergem pe jos. Nu lăsa nimic de valoare în maşină. Oamenii aceştia sunt foarte săraci.

La picioarele lor se ridica o scară abruptă, săpată în munte. Se lăsase din nou ceaţa şi de la jumătatea drumului treptele dispăreau în negură.

— E departe? întrebă Cal ocolind o turmă de porci rătăciţi.

— Din păcate, aproape de vârf. Dar asta nu i-a descurajat pe pelerini. În fiecare dimineaţă, un şir constant de oameni se perindă, încercând să ajungă la Maria. Noaptea, coboară la casele lor. Astăzi, dat fiind cele întâmplate, nu ştiu ce vom găsi acolo.

Cal strâmbă din nas simţind mirosul fetid. Monseniorul îl văzu şi îi spuse că toaletele erau simple gropi săpate în pământ. Nu existau canalizare, apă curentă, electricitate. Oamenii erau nevoiţi să îşi care singuri apa, de pe munte, sau să o plătească dublu la unul dintre cele câteva magazine răspândite prin sat. În noaptea în care văzuse lumina misterioasă, Maria Mollo era în drum spre unul dintre aceste magazine.

Ajunşi mai sus, întâlniră mulţimea de pelerini despre care vorbise monseniorul. Scara era blocată.

— Faceţi loc, faceţi loc! îi dojeni Valdez. Suntem reprezentanţii Cardinalului Miranda.

Ţăranii încercară să le facă voia, trăgându-se câţiva centimetri la dreapta pe treptele înguste, suficient pentru ca prelatul şi profesorul să înainteze. Pe următorul platou, mulţimea era răspândită în dreptul unui alt şir de trepte şi fură nevoiţi să-şi facă loc cu forţa.

Când ajunseră aproape de capătul celui de-al doilea şir de trepte săpate în stâncă, Valdez l-a asigurat că se apropiau. Pe platou, înghesuiala era şi mai mare şi au avut nevoie de câteva minute ca să se strecoare prin grămada de bărbaţi, femei şi copii, mulţi dintre aceştia strângând în mâini şiraguri de mătănii. Când, în sfârşit, au ajuns în faţa cocioabei vopsite în albastru-deschis a familiei Mollo, faţa monseniorului era roşie ca sfecla de cât strigase. Valdez ciocăni în uşa şubredă, anunţându-şi prezenţa.

Le răspunse o bătrână, în spaniolă, spunând că fecioara nu era acolo.

— Ştiu asta, răbufni Valdez, ciocănind şi mai tare. Sunt Părintele Valdez, reprezentantul Cardinalului Miranda.

— Părinte, ştii unde s-a dus?

— Nu am nici cea mai mică idee. Poate de aceea mă aflu aici.

Uşa se deschise şi o femeie cu chipul rotund şi păr negru, sârmos, îl privi pe Valdez printre pleoapele strânse. Ţinea în braţe un copil.

— Părintele Diaz este aici? întrebă Valdez.

— A plecat înapoi la biserică.

— Trebuie să vorbim cu părinţii Mariei.

— Dorm. Au stat treji toată noaptea.

— Şi tu cine eşti?

— Sunt mătuşa Mariei.

— Ei bine, doamnă, trezeşte-i şi spune-le că oamenii cardinalului vor să discute cu ei despre dispariţia Mariei.

Femeia îi trânti preotului uşa în nas, lucru care îl înfurie peste măsură. Acesta dădu drumul unui torent de

bodogăneli. Cunoştinţele de spaniolă ale lui Cal nu erau grozave, dar erau de ajuns; nu a fost nevoie să îi ceară lui Valdez să-i clarifice situaţia. În schimb, aşteptă răbdător în căldura şi umiditatea înăbuşitoare, simţind cum îl cuprinde un acces de claustrofobie, urmat de senzaţia că pe umerii lui se sprijină întreaga omenire.

În cele din urmă, uşa se deschise şi mătuşa fetei, cu copilul tot în braţe, îi pofti să intre. Ferestrele erau acoperite din interior de prosoape cusute unul de altul, astfel că încăperea era întunecată ca o grotă. Când i se obişnuiră ochii cu întunericul, Cal rămase şocat de sărăcia din interiorul locuinţei. O cadă de plastic ţinea loc de chiuvetă. Aragazul – un reşou dublu legat la o butelie de gătit. Mobilierul – câteva piese şubrede. Două fete şi trei băieţi mai mici, se agitau pe un covor mic, verde, aşternut pe podeaua murdară. Cal avea să afle că aceştia şi bebeluşul erau fraţii mai mici ai Mariei. Trăiau cu toţii, alături de părinţii lor, în cocioaba cu trei camere, care aproape că făcea casa din Manila a Mariei Aquino să pară un palat.

— Sora mea şi soţul ei nu vă pot primi acum, părinte, spuse mătuşa, încercând să potolească bocetele copilului.

— De ce? vru să ştie Valdez.

— Sunt prea obosiţi. Reveniţi altă dată.

Valdez izbucni, urletele lui acoperindu-le pe cele ale copilului.

— Omul acesta este reprezentantul personal al papei. Vine tocmai de la Vatican să cerceteze situaţia fiicei lor. Acum fata a dispărut şi vrei să ne întoarcem altă dată?

Femeia îi dădu copilul fetei mai mari şi spuse:

— Întrebaţi-mă pe mine. Eram aici când au luat-o pe Maria. Dar nu vă înţeleg supărarea, părinte. Vaticanul a luat-o.

Lui Cal i se păru că înţelesese ce spusese femeia, dar nu era sigur. Valdez, şocat, îi traduse.

Cal porni aplicaţia de înregistrare de pe telefon.

— La ce oră a fost luată?

După ce Valdez repetă întrebarea în spaniolă, femeia

răspunse.

— Noaptea trecută. Pe la zece. Pelerinii coborâseră de pe munte. Mă pregăteam să plec şi eu acasă. Am auzit o bătaie în uşă. Erau un bărbat şi o femeie.

Cal îi adresă o nouă întrebare.

— Cine au spus că sunt?

— Nu îmi amintesc numele lor. Au spus că sunt de la Vatican.

— Ce limbă vorbeau?

— Spaniola. Nu spaniola peruviană.

— Dar care?

— Nu ştiu, cea din Mexic, poate.

— Au prezentat vreun document de identitate?

— Nu, domnule.

— Ce voiau?

— Pe Maria. Au spus că Papa Celestin i-a trimis să o ducă la un loc sigur.

— Unde?

— Nu am întrebat, dar mama ei a vrut să ştie dacă mai putea vorbi cu ea. Au spus că da, bineînţeles. Vor trimite pe cineva cu un telefon mobil la noi, ca să putem vorbi cu ea. Au spus că îi vor acorda cele mai bune îngrijiri medicale, pentru că era important să aibă un copil sănătos. Au spus că noi suntem prea săraci ca să îi protejăm pe ea şi pe copil.

— Cum erau îmbrăcaţi? întrebă Cal.

— Ca oamenii cu bani. El nu era preot şi ea nu era călugăriţă, dacă asta vreţi să ştiţi.

— După ce au spus asta, ce s-a întâmplat?

— Au vrut să o vadă pe Maria, firește. Femeia i-a dat o păpuşă frumoasă să se joace cu ea.

— Ok. Şi pe urmă?

— Tatăl Mariei a spus că nu voia ca fata să plece. A zis, „La naiba cu Vaticanul!” Adevărul este că el nu e la fel de credincios ca sora mea. Iar Maria e fiica cea mare şi el o iubeşte nespus. El şi sora mea s-au certat.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Omul i-a dat cumnatului meu un plic.

— Ce era în plic?

— Bani. Foarte mulţi bani.

— Cât de mulţi?

— Douăzeci de mii de soli.[12]

Cal schimbase bani în aeroport. Făcu rapid conversia: şase mii de dolari.

Valdez fluieră şi-i şopti lui Cal, în engleză.

— Acesta e salariul pe un an, pentru un om de rând, în Peru. Pentru oamenii aceştia, sunt mai mulţi bani decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

— Apoi sora ta şi soţul ei i-au lăsat să o ia pe fată?

— Mai întâi, le-au cerut să semneze o hârtie.

— Ce scria?

— Îmi pare rău, domnule, nu ştiu.

— Şi pe urmă?

— Am îmbrăţişat-o cu toţii, apoi cei doi au luat-o. Părinţii ei au plâns toată noaptea. Abia au adormit.

— Şi Maria? Cum se simţea când a plecat?

— Şi ea a plâns. A plâns mult. Nu voia să plece, dar femeia a luat-o de mână şi a coborât cu ea la poalele muntelui. Domnilor, dumneavoastră sunteţi de la Vatican. Cum de nu ştiţi că Papa a luat-o pe Maria?

Cal se uită către Valdez, al cărui chip împietrise. Era decizia lui ce să-i spună femeii.

— Vaticanul e mare, spuse Cal. Cred că pur şi simplu nu am fost informaţi. Voi telefona la Roma să clarific situaţia.

— Vă rog să le spuneţi să-i transmită Mariei noastre că familia ei o îmbrăţişează şi o sărută. Ne rugăm pentru ea, spuse mătuşa fetei.

În cele din urmă, vorbi şi Valdez, care spuse răspicat:

— Da, aşa să faceţi, continuaţi să vă rugaţi pentru ea.

[12] Monedă peruviană (n. tr.).

Capitolul 6

Era o dimineaţă liniştită de sâmbătă în Gort[13] şi, având puţin timp la dispoziţie, Joe Murphy se hotărî să intre în Biserica Saint Coleman şi să asiste la slujbă. Cunoştea biserica destul de bine, era de prin părţile locului şi slujise el însuşi ca diacon într-o biserică parohială din Galway, în apropiere. Nu stătuse în postul acela cât şi-ar fi dorit superiorii lui, deşi deznodământul nu i-a surprins pe mentorii săi. Aceştia bănuiseră că absolventul extrem de inteligent al Colegiului Trinity, din Dublin, s-ar putea să nu fie destinat unei cariere de durată în serviciul preoţesc. În sinea lui, şi Murphy o ştiuse, deşi fusese foarte hotărât să-şi înfrângă timiditatea şi lipsurile ieşind în lume şi lucrând cu oameni adevăraţi, ocupându-se de nevoile acestora. Cu siguranţă, făcuse tot posibilul. Pe durata şederii lui în Galway, superiorul lui îl însărcinase cu activităţi specifice – consilierea cuplurilor în vederea căsătoriei, slujbe de înmormântare şi botez, îndrumarea celor căzuţi în suferinţă şi disperare. Însă stilul acela de viaţă era construit pe o minciună. El nu era genul acela de preot, nu era genul acela de om.

Într-o noapte, s-a trezit cuprins de un atac de panică, declanşat de un vis în care era înghiţit de ape sau de nisipuri mişcătoare (nu îşi mai amintea exact), şi a înţeles simbolistica extrem de limpede. Se îneca în Galway. Îşi dorea să revină la viaţa de studiu, în bibliotecă, printre cărţi. A căutat instituţii academice, fără să-şi impună limite geografice şi, cu binecuvântarea episcopului diocezei sale, a aplicat la Facultatea de Teologie de la Harvard unde şi-a început studiile doctorale sub îndrumarea renumitului profesor de religie, Calvin Donovan.

Pe durata studiilor şi a pregătirii disertaţiei lui Murphy, cei doi au devenit prieteni în ciuda diferenţelor dintre ei.

[13] Oraş în vestul Irlandei (n. tr.).

Se amuzau unul pe altul. Cal, chefliul cu chef de viaţă versus preotul cumpătat şi spartan. Cal, afemeiatul versus preotul care depusese jurământ de castitate. Cal, imitatorul lui Hemingway, care îl forţa pe sensibilul Murphy să fie omul lui din colţul ringului la meciurile de box pentru amatori. Însă, dacă ar fi alcătuit cineva diagrama Venn[14] a pasiunilor fiecăruia dintre ei, zona de interes comun ar fi fost, fără îndoială, erudiţia. Lucrarea de doctorat a lui Murphy, despre Sf Benedict, s-a dovedit atât de bună, încât a fost publicată de Princeton University Press, iar Cal a trebuit să facă uz de propria influenţă ca să-i obţină un post de profesor asistent la Harvard, unde începuse de curând să le predea studenţilor istoria ecleziastică medievală. Era mai fericit ca niciodată. Îşi iubea munca, muzica, cercul restrâns de prieteni, viaţa liniştită petrecută în rugăciune. Reîntoarcerea în vestul Irlandei, în ţinutul Galway, pentru a elucida un mister, nu era o bucurie. Cu toate acestea, când Cal i-a cerut ajutorul, singurul răspuns pe care i-l putea oferi a fost „Ce trebuie să fac?”

Aşezat pe un scaun din spatele catedralei, în timpul slujbei care începuse deja, primul gând al lui Murphy a fost că, mai mult ca sigur, se rătăcise undeva pe drum. Preotul nu vorbea nici în engleză, nici în latină. Vorbea în portugheză. Apoi Murphy a privit în jur, către chipurile măslinii. Avea să descopere că Gort se schimbase mult de la plecarea sa. Aproape o treime din populaţie era de altă origine, majoritatea brazilieni, angajaţi în industria locală de ambalaje pentru carne. Drept urmare, presiunea culturală asupra parohiei din Gort şi Beagh a fost aşa de mare, încât au fost nevoiţi să aducă un preot brazilian care să ţină slujba în zilele de sâmbătă.

Murphy se simţea, şi lăsa să se vadă asta, deopotrivă preot şi simplu enoriaş, străin de acele locuri, venind la altar să accepte comuniunea. A fost recunoscut de cineva –

[14] Metoda diagramelor Venn reprezintă o modalitate de verificare a validității interferențelor dintre aspirațiile, caracterul și interesele persoanelor care se află în contact personal sau profesional (n. tr.).

de însuşi părintele Michael McCarthy, care părăsi altarul, cu chipul luminat de un zâmbet, pentru a-l ajunge din urmă înainte ca el să plece odată cu enoriaşii, la finalul slujbei.

— Joseph Murphy! Ce faci aici?

McCarthy ţinuse nişte ore la Seminarul unde învăţase Murphy, Colegiul St Patrick de lângă Dublin, şi se apropiaseră datorită legăturilor pe care ambii le avuseseră cu Galway. McCarthy îl ajutase pe Murphy să obţină slujba la parohia din oraşul lui natal.

— Părinte McCarthy, mă bucur să te văd.

McCarthy îl apucă de mâneca veştmântului şi spuse:

— Văd că lucrezi tot în branşă. Te-ai întors cumva la noi?

— Nu, nu, sunt în trecere. M-am gândit că aveam nevoie să-mi împrospătez cunoştinţele de portugheză.

— Uimitor, nu-i aşa? spuse McCarthy. Ce mică e lumea! Fraţii şi surorile noastre din Brazilia sunt oameni de nădejde şi buni catolici. Ce zici de un pahar la casa parohială, sau mai bine la cârciumă? De acord? Dă-mi voie doar să mă schimb.

Nu peste mult timp, se instalau într-un separeu întunecos la *O'Donnell's,* având în faţă bătrânul o halbă cremoasă de bere Guinness, iar cel tânăr una cu limonadă.

— Unele lucruri nu se schimbă, spuse McCarthy, tachinându-l pe Murphy pentru băutura aleasă. Aşadar, obiceiurile dăunătoare ale americanilor nu s-au lipit de tine.

— Netflix intră la socoteală?

— Cred că da. Ciocniră halbele. Noroc! Spune-mi, ce fac ai tăi?

— Ca şi până acum, cred, răspunse Murphy. Mama e la fel de neobosită. Şi-a asumat, de curând, şi îndatoriri de bunică. Fraţii şi surorile tot cu munca la fermă şi în construcţii. Şi producând nenumăraţi viitori enoriaşi. Activităţile obişnuite ale celor din vestul Irlandei, presupun.

— Ei bine, e în regulă. Mă aştept ca suferinţa să fie încă proaspătă. În privinţa tatălui tău, vreau să spun.

Bătrânul ieşise beat cu tractorul la cosit de fân, pe o pantă foarte abruptă, iar rezultatul fusese cel previzibil.

Murphy sorbi din limonada dulce. Nu băuse niciodată mult (spre deosebire de fraţii lui), dar de la accident nu mai pusese gura pe nicio picătură de alcool în ultima vreme, prefăcându-se că bea până şi vinul de împărtăşanie.

— Asta aşa este. Mai ales pentru mama, spuse el.

— Ai văzut-o? Şi restul familiei?

Răspunsul lui îl făcu pe preot să înalţe din sprâncene.

— De fapt, ei nu ştiu că sunt aici. Sigur o voi vizita pe mama înainte să plec. Cu fraţii şi surorile mele nu sunt în cei mai buni termeni. M-au acuzat că am abandonat-o pe mama, când am plecat în „State”.

— Un om încearcă să se dezvolte şi asta primeşte. Gândire provincială, dacă îmi permiţi să vorbesc aşa. Şi acum, nu mi-ai spus pentru ce te afli aici.

— Mary Riordan. Pentru ea sunt aici.

McCarthy trase adânc aer în piept. Dispoziţia i se schimbă.

— Ce treabă ai tu cu ea?

— Profesorul îndrumător al tezei mele de doctorat, domnul Donovan, mi-a cerut să vin. Este un apropiat al Papei Celestin. Vaticanul l-a rugat să cerceteze situaţiile acestor fete şi să ofere un răspuns în cunoştinţă de cauză. Ştiind că eu sunt de prin părţile locului, s-a gândit că îmi va fi mai uşor să aflu ce se întâmplă în Gort, în timp ce el le vizitează pe celelalte fete.

— Tocmai am citit despre dispariţia celei de-a treia Maria, cea din Peru. Foarte ciudat.

— Da, spuse Murphy.

— Cunoşti familia Riordan? întrebă McCarthy.

— Nu cred că am avut ocazia.

— Ei bine, Joe, sunt oameni dificili, dacă înţelegi ce vreau să spun. În special Kenny Riordan. Un bărbat foarte dur. Care e planul tău? Le baţi la uşă şi le ceri să te primească în casă?

— Acesta era planul meu iniţial. Aveam de gând să merg la ei în după amiaza aceasta.

— Sper că ai buzunarul doldora.

— Are taxă de intrare?

— Are. El şi doamna încasează. Au implicat întreaga familie în producţia de relicve şi altele asemenea. Zece euro o sticluţă cu apă presupus sfinţită de copilă. De douăzeci de euro primeşti o poză cu autograf, pe hârtie de imprimantă. Treizeci, şi faci poză cu fata. Pentru o şuviţă din părul ei, sau al altcuiva – din câte ştiu, iau părul tăiat de la frizerie – nici nu mă întreba cât cer. Ai zis că acesta era planul iniţial. Care e planul B?

Murphy zâmbi.

— Speram să fii tu.

Familia Riordan locuia la marginea oraşului, într-un bungalou dărăpănat. Kenny Riordan era de mulţi ani şomer. Avea o pensie de boală, din cauza unor probleme cu spatele. Autorităţile locale, bănuind că spatele lui era în regulă, puseseră un om pe urmele lui timp de un an întreg, care să-l surprindă jucând golf sau dansând, dar Kenny era prea deştept pentru ei. L-a mirosit imediat pe detectiv şi de fiecare dată când omul era prin preajmă se strâmba de durere şi se sprijinea mai abitir în baston. Şi nevasta lui era o sursă de beneficii, încasând o indemnizaţie pentru diabet şi un şir nesfârşit de alocaţii de maternitate şi pentru îngrijirea celor opt copii. Bungaloul, amplasat pe o bucată bună de pământ, chiar dacă lângă o şosea aglomerată, era proprietatea autorităţilor locale, pe care familia Riordan îl închiriase pe o sumă modică, însă, în realitate, era o situaţie clasică de spălare de bani publici.

Apropiindu-se de casă în maşina lui McCarthy, Murphy văzu un şir de trecători mergând pe lângă marginea gazonului. Poliţia nu permitea parcarea în zonă, astfel încât pelerinii erau nevoiţi să parcheze în oraş şi să parcurgă distanţa de vreo opt sute de metri pe jos. Ca să păstreze ordinea, doi poliţişti erau de serviciu lângă casă aproape în permanenţă, făcându-i pe consilierii primăriei comitatului Galway să bombăne că familia Riordan devenise, practic, un articol în bugetul instituţiei.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, spuse unul dintre poliţişti, ciocănind în geamul maşinii.

Părintele McCarthy coborî geamul.

— Bună ziua, Robert.

— Iertaţi-mă, părinte. Nu v-am recunoscut maşina. E nouă?

— Aşa este. Contractul celei vechi a expirat. Putem parca undeva?

— Intraţi pe alee, în spatele maşinii lui Kenny.

Pelerinii din faţa uşii nu erau bucuroşi că nou-sosiţii nu respectau rândul, dar erau feţe bisericeşti, aşa că nu puteau spune nimic. Când auzi soneria, Kenny Riordan zbieră din spatele uşii închise că trebuiau să aştepte să le vină rândul, ca toţi ceilalţi.

— Kenny, sunt părintele McCarthy. O vorbă, te rog.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un om scund, tuns scurt, cu o burtă umflată de prea multă bere, abia ascunsă sub un tricou Polo de bună calitate. La vederea lui Murphy, zâmbetul copilăros îi dispăru.

— El cine e? întrebă Riordan bănuitor.

— Acesta este Părintele Murphy. A fost trimis de Vatican.

— Vatican, zici?

— Putem intra?

Riordan arăta ca un om peste care tocmai dăduse buzna o echipă de inspectori ai Fiscului, dar cu toate acestea spuse:

— Desigur, desigur.

Scena care se desfăşura în hol vorbea de la sine.

Doamna Riordan, o femeie obeză, de trei ori mai grasă decât soţul ei, tricota răsturnată într-un balansoar, cu o ţigară aprinsă aşezată pe marginea unei scrumiere pline. Într-un colţ, doi băieţi şi două fete, cu vârste cuprinse între cinci şi zece ani, se jucau cu nişte figurine. Mary Riordan, personajul principal, era aşezată pe canapea, având pe genunchi o tavă pe care semna poze pentru cele două femei din faţa ei, care o priveau cu gura căscată. Mary era de o frumuseţe izbitoare, cu părul negru tuns „castron”. La

gâtul ei atârna o cruciuliţă din argint, prinsă pe un lănţişor, strălucind peste o cămaşă albă scrobită, iar de sub fusta plisată, în carouri, ieşea o pereche de genunchi osoşi. Murphy se gândi că aceea era uniforma ei de şcoală. Avea buzele încremenite într-o grimasă plictisită. Alături, o măsuţă era încărcată cu zeci de sticluţe umplute cu un lichid transparent, teancuri de fotografii, un rând de cutiuţe mici din carton, în care, probabil, se găseau şuviţe de păr. Pe măsuţa de cafea era o cutie de pantofi de sub al cărei capac ieşea o bancnotă de zece euro. Kenny Riordan ridică imediat cutia şi o duse într-o cameră din spatele casei.

Cele două doamne îşi luară fotografiile semnate şi îl întrebară pe Riordan cât îi datorau.

— Nimic, doamnelor. Nu vă costă nimic.

— Poftim? întrebă doamna Riordan, ridicându-şi surprinsă ochii de la lucru.

— Linişte, o certă soţul ei.

— Putem să facem o fotografie? întrebă o femeie.

— Da, sigur, vă rog, spuse Riordan, cu ochii la Murphy.

Înainte să plece, femeile atinseră mâna palidă a Mariei şi îşi făcură semnul crucii. Riordan le conduse şi-i anunţă pe cei care aşteptau să intre că avea să mai dureze puţin. Chestiuni bisericeşti.

— Prin urmare, ce pot face pentru Sfinţiile Voastre? întrebă Riordan.

— Ai pus pe roate o afacere frumuşică, spuse McCarthy.

Bărbatul păru jignit.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Oamenii vor să o vadă pe Maria noastră, nu? Şi pe bună dreptate. Dacă unii doresc să doneze câte o sumă modică, să ne ajute, care e problema?

— Nu suntem aici ca să-ţi stricăm afacerea, Kenny, spuse preotul. Părintele Murphy, aici de faţă, a fost trimis de însuşi Sfântul Părinte să-i adreseze lui Mary câteva întrebări.

— Sfântul Părinte, ziceţi. Păi, întrebaţi-o, părinte. Doar să nu vă lungiţi prea mult, pentru că aşteaptă oamenii.

— Voi încerca să mă grăbesc cât pot, răspunse Murphy. Auzindu-i accentul, Riordan zâmbi.

— Sunteţi de prin părţile astea, nu-i aşa?

— Sunt. Mai bine zis, am fost. Acum locuiesc în America.

— Păi, nu contează. Mi-am dat seama după nume că nu sunteţi italian, dar e plăcut să vezi pe cineva de prin părţile locului ajuns la Vatican.

Murphy îşi trase un scaun aproape de fată.

— Bună, Mary, mă bucur să te cunosc.

Expresia fetei rămase neschimbată. Murphy era doar un chip din mulţime. La o privire mai atentă, fata era şi mai frumoasă şi foarte bine dezvoltată pentru cei şaptesprezece ani ai ei, fapt evidenţiat de cămaşa strâmtă, care ar fi sucit minţile unor băieţi mult mai mari decât ea.

— Doresc să te întreb despre cum au început toate acestea, spuse Murphy. Îţi aminteşti noaptea aceea?

Răspunsul veni din fotoliu, de la mama fetei.

— Era în oraş, în noaptea aceea. Ea şi prietenele ei făceau un tur al barurilor. Abia ce-a împlinit şaptesprezece ani, dar unii patroni de localuri tot le servesc băuturi. Când eram eu tânără, toţi ne serveau, chiar şi pe cele de treisprezece, paisprezece ani. Îmi amintesc când…

Soţul ei o întrerupse.

— Pe toţi sfinţii, Cindy, dacă o ţii aşa, coada de la uşă va ajunge până în oraş.

— Scuze, spuse ea. În orice caz, când barurile s-au închis, Mary şi prietenele ei s-au despărţit – celelalte fete locuiesc în oraş – şi Mary a mers spre casă. Cam un kilometru şi jumătate, nu?

— Mă întreb dacă s-ar putea să îmi răspundă Mary, spuse Murphy.

Fata oftă din greu şi vorbi.

— După cum a spus mama, mergeam singură spre casă.

— După ce ţi-ai luat rămas bun de la prietenele tale. Numai fete?

— Da.

— Nu au fost băieţi cu voi deloc în noaptea aceea?

— Nu cunosc niciun băiat, răspunse ea pe un ton iritat.

— Nu fi obraznică, o avertiză tatăl ei.

Fata îl privi cu o grimasă, apoi continuă.

— În baruri, da, sigur, dar după aceea nu.

— Bine. Ce s-a întâmplat în timp ce mergeai spre casă? întrebă Murphy.

— La naiba, am povestit deja de atâtea ori!

Din cealaltă parte a camerei, tatăl ei ridică braţul spre ea.

— Vrei să răspunzi odată? O să avem răzmeriţă afară!

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Tot ce îmi amintesc este că abia trecusem de Super Value Mart, când am fost orbită de o lumină strălucitoare.

— Ce culoare avea lumina?

— Nu ştiu. Alb sau galben, cred. M-au durut ochii teribil.

— Înainte de asta, ai văzut pe altcineva pe drum?

— Nu. Nu era nimeni.

— Ai auzit ceva neobişnuit?

— Când, atunci?

— Da, în momentul în care te-a izbit lumina.

— Nimic.

— Dar ai auzit ceva mai târziu?

— Presupun că a fost mai târziu – însă nu mai ştiu când – dar am auzit vocea unui bărbat, o voce gravă, de bătrân, spunând „Ai fost aleasă.”

Pe chipul lui Murphy se citea o atenţie concentrată.

— Aşa ceva este cu totul remarcabil, nu?

Răspunse mama fetei.

— Chiar este. Crezi că a fost vocea Domnului, părinte?

— Nu ştiu, răspunse Murphy, fără să o privească. După lumină şi după voce, s-a mai întâmplat ceva, îţi aminteşti?

— Tocmai asta e. Absolut nimic până când am ajuns pe strada Tubber, aproape de casă.

— Şi nu mai era nimeni pe străzi?

— Absolut nimeni.

— Cât timp trecuse?

— Când am ajuns acasă m-am uitat la ceas, pe telefon. Era două dimineaţa sau cam aşa ceva.

— Şi la ce oră plecaserăţi de la club?

Nu mai ştia, dar tatăl ei interveni, spunând că fusese o zi de sâmbătă, aşa că barurile se închiseseră la o jumătate de oră după miezul nopţii.

— Aşadar, sunt vreo 90 de minute în care s-au petrecut toate acestea, spuse Murphy. Când ai ajuns acasă, te-a văzut cineva?

— Mama s-a trezit când am intrat.

Mama ei o aprobă dând din cap.

— Îmi place să dorm aici, din cauză că respir greu. I-am zis: *Ce-ai făcut, domnişoară?* Părea uşor confuză. N-a ştiut să-mi spună. Am certat-o că umblă noaptea şi că a băut prea mult, şi am trimis-o la culcare. Nu m-am îngrijorat prea mult. Fetele de vârsta ei fac multe prostii, dar Mary e fată cuminte, părinte, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Vă imaginaţi ce surprinsă am fost mai apoi, când prietena ei a încetat să o mai viziteze şi apoi am aflat că era însărcinată. Mai ales virgină fiind.

— În noaptea aceea, Mary, îţi aminteşti cum te-ai simţit când te-ai trezit pe strada Tubber?

— Cum m-am simţit? Confuză, aş zice.

— Te durea ceva? Simţeai vreun disconfort?

— Nu îmi amintesc.

— Şi ca să fie totul foarte clar, nu te-ai jucat cu niciun băiat în noaptea aceea?

Pentru prima dată, Mary se însufleţi.

— Nu!

— Nu a întreţinut relaţii cu nimeni, părinte, spuse mama ei. Aşa au spus toţi doctorii şi asistentele. Apoi, şoptind pentru ca fata să nu o poată auzi. Au spus că era intactă, acolo, jos.

— Mary, este foarte important, spuse Murphy. Poţi confirma că nu te-ai culcat niciodată cu un băiat?

— Nu, niciodată, rosti ea în şoaptă, ocolindu-i privirea. Mi-aş aminti aşa ceva, nu credeţi? Vă aduceţi aminte când aţi făcut-o pentru prima dată, nu-i aşa, părinte?

Mama ei chicoti, dar Kenny Riordan o certă că era iar obraznică.

Murphy îşi concentră din nou atenţia.

— Ştii la ce mă refer când spun „a ejacula”?

Fata pufni şi dădu din cap.

— A ejaculat vreodată vreun băiat pe tine sau pe hainele tale?

— Părinte, ce întrebare! spuse mama fetei, aprinzându-şi încă o ţigară.

— Nu, niciodată, răspunse Mary.

Murphy apăsă pe capătul pixului.

— Foarte bine, eşti credincioasă?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun, mergi la biserică? Te rogi?

— Nu prea mergem la biserică.

— Ba nu-i chiar aşa, interveni tatăl, defensiv. N-am fost la slujba de Crăciun, acum un an sau trei, mamă?

Părintele McCarthy simţi nevoia să intervină.

— Kenny Riordan, nu-mi amintesc să te fi văzut, pe tine sau pe cineva din familia ta, măcar o singură dată în biserica mea.

— Păi, eşti ocupat de Crăciun, părinte, şi noi stăm mereu în spate.

— Şi în ceea ce priveşte rugăciunea? o întrebă Murphy pe fată.

— Mă rog, uneori, presupun. În ultima vreme.

— Şi cui te rogi?

Fata răspunse atât de şoptit, încât Murphy abia o auzi.

— Fecioarei Maria.

Kenny Riordan porni la drum imediat ce păşi în aerul rece al nopţii, victimă a propriei sale celebrităţi locale; zilele acestea, oamenii îi cumpărau de băut fără să aştepte din partea lui să le răspundă cu aceeaşi monedă. Deşi era încă vară, era răcoare, aşa că-şi încheie jacheta sport, din stofă, peste burtă.

Nu se îndepărtase prea mult când auzi o voce.

— Sunteţi domnul Kenny Riordan?

Se întoarse clătinându-se pe picioare şi văzu doi bărbaţi lângă un felinar. Între două vârste, îmbrăcaţi în jachete de motociclişti. Unul din ei aruncă mucul unei ţigări.

— Da. Vă cunosc, domnilor? Nu-i cunoştea, dar îi mai văzuse, uneori, prin cârciumile pe unde umbla.

— Noi te cunoaştem, Kenny. Ce zici, îţi luăm ceva de băut?

— Am băut destul pentru azi, flăcăi, dar vă mulţumesc.

Cel de-al doilea îl abordă mai direct.

— Vreau să-ţi arăt ce am în buzunar. Vino încoace.

Bărbatul trase de fermoarul buzunarului şi Riordan înghiţi în sec. Se aştepta să vadă un pistol, dar la lumina felinarului zărise altceva. Un plic. Curios, porni spre ei.

— E doldora, nu-i aşa? spuse bărbatul. Câţi bani crezi că sunt aici?

— N-am idee, fiule.

— Hârtii de o sută de euro. O sută de bucăţi. Te interesează?

În după amiaza aceleiaşi zile, după plecarea preoţilor, Riordan deschisese din nou uşa mulţimii, până la lăsarea serii, adunând de la pelerini trei sute de euro. Vânduse multe fotografii şi îi lăsase să-şi facă poze cu fata, dar nu vânduse nicio şuviţă de păr. Zece mii de euro sunau, ei bine, sunau grozav.

— Vrei calule ovăz?

— Înţelegem că eşti interesat, spuse omul. Ce zici, acum putem merge să bem ceva?

★

— Nu mi-a venit să-mi cred urechilor, aseară, când ai sunat. Puteai să mă anunţi că vii în Galway.

Mama lui arăta bine, îşi spuse Murphy. Cu părul mai încărunţit şi puţin slăbită, dar nu cu mult faţă de ultima oară când o văzuse.

— A fost o decizie de ultim moment. Am venit cu treburi.

— Ce treburi? întrebă ea punând de ceai.

— Treburi bisericeşti.

— Eşti foarte secretos. Treburi bisericeşti! Eşti profesor acum.

— Mary Riordan, dacă ţii neapărat să ştii.

— Ce are de-a face un profesor universitar cu Mary Riordan?

Îi povesti cum ajunsese să fie implicat. Apoi mama lui deveni foarte atentă, dornică să afle tot ce-i putea dezvălui cu privire la situaţie. Dar fu dezamăgită. După câte se părea, nu aflase nimic în plus faţă de informaţiile din presă sau ce se povestea pe la colţuri.

— Îmi dau seama că Vaticanul nu are încotro, trebuie să investigheze situaţiile acestea, dar dă-mi voie să-ţi spun ce cred eu, rosti ea, aducând la masă nişte biscuiţi.

— Şi ce crezi?

— Cred că a ajuns borţoasă pe cale tradiţională.

— Doctorii susţin contrariul.

— Doctorii locului. Mult bine i-au făcut tatălui tău.

— A trecut un tractor peste el. Ce puteau să mai facă?

— Încă trăia când a ajuns la spital. Să nu uităm.

Murphy nu o mai contrazise.

— În fine, nu e vorba doar de doctorii de aici, mamă. Au adus un ginecolog din Dublin să o consulte.

Ea respinse argumentul cu un gest al mâinii.

— Să nu fii surprins când copilul care se va naşte va semăna cu colegul din banca din spate.

— Peste vreo două luni o să vedem.

Mai vorbiră despre fraţii şi surorile lui, despre nepoate şi nepoţi, dintre care doi se născuseră după plecarea lui de-acasă.

— Nu le faci o vizită?

— Trebuie să mă întorc la Boston, plec mâine dimineaţă.

— Tare aş vrea să vă împăcaţi. Nu oi fi tu fiul cel mai mare, dar eşti cel mai înţelept. Au nevoie de tine în viaţa lor.

— Poate data viitoare. Când voi avea mai mult timp la dispoziţie.

Îşi luară rămas bun cu o îmbrăţişare lungă, un sărut şi lacrimi în ochii mamei. În fundătura liniştită, văzu două motociclete Honda. Posesorii acestora stăteau călare pe ele, cu căştile în mână. La vederea lui, descălecară şi se apropiară înainte ca el să ajungă la maşina pe care o închiriase.

— Părinte, ne acorzi un minut? i se adresă unul din ei,

pe un ton destul de amabil, în vreme ce al doilea îl fixa cu o privire rece.

— Da, ce doriţi?

— Te-ai interesat de situaţia lui Mary Riordan.

Murphy aruncă o privire înapoi spre casă, să vadă dacă mama lui era la fereastră. Perdelele erau trase.

— Şi care este treaba voastră?

Întrebarea lui trecu nebăgată în seamă.

— Poate că eşti de prin părţile locului, dar nu mai eşti unul dintre noi.

— Serios? spuse Murphy.

— Serios. Şi nu ne place când străinii îşi bagă nasul în treburile noastre. Înţelegi ce spun?

Murphy nu-şi lua ochii de la cel tăcut, care stătea la pândă ca un ogar ascultător, în aşteptarea comenzii. Nu fusese niciodată atacat. Se aştepta ca veşmântul bisericesc să-i ofere protecţie, dar dacă se înşela? Îi păru dintr-odată rău că nu acceptase propunerea lui Cal de a-l învăţa să boxeze.

— Şi în ce fel mă amestec, mai exact? Reprezentanţii bisericii sunt îngrijoraţi în privinţa fetei şi preocupaţi de binele ei.

— Nu ne aflăm aici să ne contrazicem cu dumneata, părinte. Vrem ca străinii, ca dumneata, să păstreze distanţa faţă de fată şi familia ei. Pot să ştiu când aveţi de gând să părăsiţi Galway?

— Pot să ştiu cine v-a trimis, băieţi?

— O să vă spun pe şleau, părinte Murphy. Lăsaţi familia Riordan în pace sau veţi regreta. Apropo, foarte frumoasă casa mamei dumneavoastră. Nici nu ştiam unde locuieşte, până acum.

Capitolul 7

— Intră, Joe.

Cal era în biroul lui de la facultate, studiind corespondenţa venită prin poştă, publicaţiile recente şi documentele sosite prin circuitul intern. Când Murphy se aşează greu în scaun, Cal îi aruncă o privire, se ridică şi se îndreptă spre oficiu pentru a-i turna o ceaşcă de cafea.

— Mulţumesc, spuse preotul.

— Arăţi ca naiba, spuse Cal.

— Ţi se pare că tu arăţi mai bine?

După ce discutară efectele dezastruoase pe care schimbarea de fus orar le avusese asupra lor, începură să compare informaţiile obţinute în cazul celor trei fete. Peste o jumătate de oră Vaticanul aştepta mesajul lor, pe Skype, aşa că schimbară rapid informaţiile. Cal era contrariat de incidentul petrecut lângă casa mamei lui Murphy.

— Ce crezi că e în spatele acestei întâmplări?

— Habar nu am. Dar pare să fie mai mult decât o poveste despre localnicii care strâng rândurile pentru a-l proteja pe unul de-al lor. I-am povestit şi Părintelui McCarthy, care a fost la fel de surprins.

— Cine erau cei doi? Ai aflat?

Murphy clătină din cap.

— Am întrebat, dar nu aveam niciun nume, aşa că nu.

— Ai sunat la poliţie?

— Nu. Nu a existat un pericol concret, doar o ameninţare vagă şi un exces de testosteron. Sincer să fiu, mă interesa mai mult să mă întorc acasă decât să declanşez o investigaţie.

Calculatorul lui Cal anunţă apelul pe Skype. Cardinalul Da Silva şi Sora Elisabetta le făcură semn cu mâna, zâmbind, dintr-un birou somptuos. Da Silva participase probabil la o întâlnire oficială, pentru că se aflau în biroul secretarului de stat din Palatul Apostolic, nu în cel al casei de oaspeţi.

— Vi-l prezint pe Părintele Murphy, spuse Cal.

Murphy îi salută, iar Sora Elisabetta îi mulţumi pentru ajutorul oferit.

— Aşadar, Cal, suntem nerăbdători să îţi auzim concluziile despre fete.

— Sigur, dar aţi aflat ceva despre Maria Mollo?

— Din păcate, nu, spuse cardinalul. Ni s-a transmis că părinţii nu au nicio veste. Poliţia peruviană a fost alertată şi credem că a fost declanşată o anchetă, dar nu avem informaţii suplimentare. Este o situaţie cât se poate de neplăcută.

— Şi ceilalţi? întrebă Cal. Părinţii fetelor şi autorităţile locale ştiu ce s-a întâmplat în Peru?

— Am luat imediat legătura cu preoţii parohi din Manila şi Gort şi le-am spus care este situaţia în Lima.

— Ce le-aţi spus? întrebă Cal.

— Să fie atenţi dacă încearcă cineva să le ofere bani sau alte stimulente ca să ia fetele şi să ştie că Vaticanul nu se află în spatele unor astfel de cereri.

Cal se declară de acord cu măsura luată, apoi trecu la lista cu aspecte de discutat pe care o întocmise la repezeală în timpul discuţiei cu Murphy.

— Ok, prin urmare, situaţia se prezintă în felul următor: eu şi Joe am comparat informaţiile şi am constatat că asemănările dintre cazuri sunt cel puţin remarcabile. Prima şi cea mai evidentă este numele fetelor. A doua, la fel de izbitoare, este faptul că toate trei sunt catolice. În al treilea rând, au vârste apropiate. Mary Riordan a împlinit şaptesprezece ani, dar avea şaisprezece la momentul întâmplării, la fel ca Maria Aquino. Maria Mollo are cincisprezece. În al patrulea rând, toate trei provin din familii sărace, lipsite de educaţie. Cinci: toate trei au dispărut noaptea, în timp ce mergeau pe drumuri pustii, liniştite. Şase: în nopţile cu pricina, toate îşi amintesc de o lumină puternică, orbitoare şi o voce masculină, venind de nicăieri, care le-a spus că „au fost alese”. Apoi nimic altceva până o oră mai târziu când *se trezesc* – pun asta între ghilimele – şi îşi amintesc că mergeau şi erau mai

aproape de destinaţie. Şapte: când au descoperit că erau însărcinate, toate trei erau virgine. Lucru susţinut de dovezi fotografice. Fetele susţin că nu au întreţinut niciodată relaţii sexuale, de niciun fel. Aici, trebuie să subliniez că nu pot garanta cu privire la aspectele medicale ale situaţiei lor.

Elisabetta îl opri:

— Îmi cer iertare că te întrerup, dar am cerut unui ginecolog renumit din Roma să analizeze certificatele medicale şi acesta a susţinut, în raportul către noi, că, sub rezerva faptului că şi-a bazat concluziile pe examene efectuate de alţii, himenele fetelor erau intacte. Mai mult, drept răspuns la întrebarea ridicată de presă sau terţi, privind posibilitatea inseminării artificiale, consultantul nostru ne-a spus că procedura presupune folosirea unui speculum, la fel ca în cazul unui control ginecologic obişnuit. Folosirea acestui instrument distruge himenul în acelaşi fel în care ar face-o un raport sexual. În plus, a verificat rezultatele ecografiilor şi confirmă totodată că toţi bebeluşii sunt de sex bărbătesc. Te rog, continuă.

— Opt: când s-a estimat data concepţiei, în baza calculelor bazate pe ultima menstruaţie şi dimensiunea fetuşilor conform ecografiilor, rezultatele arată, din câte am înţeles, cu un grad mare de probabilitate, că aceasta a avut loc în nopţile în care fetele au văzut lumina aceea intensă, în intervalul de timp pe care sunt incapabile să-l explice.

— Şi ginecologul nostru susţine acelaşi lucru, încuviinţă Elisabetta.

— Nouă: cele trei evenimente descrise de fete s-au petrecut într-un interval de două săptămâni. Mary Riordan a fost prima, urmată, şapte zile mai târziu de Maria Aquino şi, după alte cinci zile, de Maria Mollo. Zece: părinţii fetelor au profitat, într-o formă sau alta, de pe urma acestor întâmplări. Nu pot spune că-i condamn. Sunt oportunităţi unice care i-ar putea scoate din sărăcie.

Cardinalul se înclină către cameră.

— Există vreo posibilitate ca familiile acestor fete să fi

comunicat între ele, înainte sau după apariţia sarcinilor? Ar putea fi o înţelegere, să dea amploare evenimentului, cum se spune?

— Cele două familii pe care le-am vizitat nu au telefoane. Trăiesc într-o sărăcie lucie. Sunt oameni simpli. După părerea mea, această posibilitate este ca şi inexistentă. Joe?

— Ei bine, Irlanda nu e chiar lumea a treia, dar nu cred că cei din familia Riordan sunt capabili măcar să arate pe hartă unde se află Peru sau Filipine, darămite să ia legătura cu cineva din aceste ţări. Sunt de acord cu Cal.

— În cele din urmă, continuă Cal, în ceea ce priveşte sinceritatea declaraţiilor fetelor – şi aici, când vine vorba de Maria Mollo, dat fiind că nu am văzut-o, sunt nevoit să mă bazez pe cuvântul preotului paroh din Lima – credem că fetele au spus adevărul cu privire la cele petrecute în nopţile cu pricina şi la lipsa lor de experienţă sexuală. Nu par să fie mincinoase sau viclene.

— Aşadar, ce ar trebui să facem? întrebă Da Silva. Spuneţi-ne părerea voastră.

Cal îl bătu pe Murphy pe umăr.

— Cred că un punct bun de pornire este Biblia. I-am cerut lui Joe să studieze Noul Testament şi să găsească nişte asemănări cu situaţiile fetelor noastre. Joe?

— Ei bine, în Evanghelia după Luca se găsesc cele mai multe referiri, spuse Murphy. Luca este cel care ne spune că îngerul Gavriil a venit la Maria şi i-a spus că a fost aleasă, rostind cuvintele: „Bucură-te, cea plină de har. Domnul este cu tine.” Luca ne spune că Maria a fost peste măsură de tulburată de veste şi a cugetat în sinea ei, ce fel de urare era aceea? Apoi îngerul i-a spus: „Nu te teme, Maria, căci ai primit har de la Dumnezeu. Şi, iată, vei zămisli şi vei naşte un fiu şi îi vei pune numele Iisus. El va fi mare şi va fi cunoscut drept Fiul Celui Atotputernic”, şi aşa mai departe. Apoi ajungem la partea care ne apropie de cazul nostru: „Maria i-a spus îngerului *Cum se va face aceasta, căci eu nu ştiu de bărbat?”* Iar îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui

Atotputernic te va ocroti. De aceea, copilul ce se va naşte din tine, va fi numit Fiul lui Dumnezeu.” Nu se spune nicăieri în Evanghelia după Luca sau în altă parte despre felul în care i s-a arătat îngerul Gabriel Mariei – nu există nicio menţiune despre vreo lumină orbitoare – aşa cum în sfintele scripturi nu există nicio descriere a momentului în care Duhul Sfânt a pogorât asupra ei. Acestea fiind spuse, se pot observa nişte asemănări cu mărturisirile Mariilor noastre. Cal mi-a mai cerut să caut şi posibile referiri la vârsta Fecioarei Maria. Pe scurt, acestea nu există. Majoritatea specialiştilor în scripturi fac referire la vârsta corespunzătoare măritişului conform legilor vremii. Obiceiurile evreieşti interziceau căsătoria înaintea împlinirii vârstei de doisprezece ani, iar majoritatea fetelor se căsătoreau în jurul vârstei de cincisprezece ani. Prin urmare, Mariile actuale se încadrează în segmentul acesta de vârstă. Asta a fost ceea ce am avut de spus.

Cal zâmbi.

— Mulţumesc, Joe. Aveţi întrebări?

— Mulţumesc, părinte Murphy, spuse Da Silva. Întotdeauna îmi face plăcere să ascult o prelegere bună despre Biblie.

— Prin urmare, spuse Cal, presupun că întrebarea fundamentală în această situaţie este dacă avem de-a face cu un fenomen explicabil în mod raţional, ştiinţific, biologic sau spiritual-religios. Ştim deja că nu putem acuza fetele şi familiile acestora de săvârşirea unei farse. Sunt cât se poate de însărcinate şi la fel de virgine.

— Exact, spuse cardinalul.

— Să începem cu explicaţia de natură spirituală. Prin însăşi natura lui, un fenomen spiritual nu poate fi explicat folosind metode empirice. După cum bine ştiţi, aceasta este problema principală în toate cazurile de investigare a unui miracol. În esenţă, concluziile cu privire la autenticitatea unui miracol se bazează pe absenţa unor explicaţii alternative convingătoare. Cal îşi dădu seama că vorbea ca un profesor. Ascultaţi, continuă el, se lucrează prin eliminare. Dacă nu aveţi nicio explicaţie, după ce aţi

încercat să obţineţi una prin toate mijloacele, atunci există posibilitatea să vă aflaţi în faţa unei minuni. În ultimul secol, aproape toate cazurile de presupuse minuni care au ajuns la Vatican în vederea anchetării au fost vindecări surprinzătoare mijlocite de un sfânt îndoielnic. Aceste vindecări au loc, în general, în cazul unor boli incurabile şi se produc spontan, adesea subit şi complet. Doctori cu credibilitate certifică faptul că nu există nicio explicaţie naturală pentru cele întâmplate. În cazul nostru, sarcina nu este o boală – deşi dacă i s-ar întâmpla vreuneia dintre iubitele mele, *eu* m-aş îmbolnăvi – dar abordarea trebuie să fie una similară.

Cal făcu o pauză, aşteptând efectul glumei lui neinspirate. Elisabetta se încruntă. Se gândi să îşi ceară scuze, dar ea se grăbi să vorbească:

— Mi se pare că am eliminat două cauze raţionale, ştiinţifice, prin care aceste fete ar fi putut ajunge însărcinate, spuse ea. Acestea sunt relaţiile sexuale şi inseminarea artificială. Virginitatea lor indiscutabilă anulează aceste cauze. Mai rămâne un fenomen despre care eu ştiu foarte puţin, doar ceea ce am aflat de pe Wikipedia, respectiv partenogeneza: reproducere asexuată, când un embrion se dezvoltă în lipsa fertilizării.

— Tocmai mă pregăteam să menţionez asta. Sunt de aceeaşi părere, spuse Cal. Am studiat aceeaşi pagină Wikipedia. Mă pregăteam să o reţin ca pe un subiect asupra căruia trebuie să cerem părerea unui expert.

— Cu siguranţă, vom găsi un expert italian, spuse Elisabetta. Dar întrucât este vorba despre o situaţie pe care e nevoie să o înţelegem şi să o susţinem convingător, ne sunt necesare două opinii. Mă întrebam dacă aţi putea găsi şi un expert american, poate de la Harvard sau de la o altă instituţie din Boston.

Cal se gândi preţ de o secundă. Un nume îi veni în minte, însoţit de un spasm abia vizibil.

— S-ar putea să ştiu pe cineva. Celălalt factor pe care voiam să îl aduc în discuţie este ADN-ul. După ce se nasc copiii, vom avea o mulţime de informaţii interesante.

— Cu siguranţă, dar pentru asta mai avem de aşteptat două luni, îi răspunse ea. Curiozitatea noastră trebuie să mai aştepte, în faţa riscurilor limitate, dar reale ale amniocentezei.

— Ei bine, spuse Cal lăsându-se pe spătarul scaunului, poate nu este cu totul prematur să vorbim despre explicaţiile de natură spirituală. Dincolo de semnificaţia copleşitoare pe care naşterea virgină o are pentru creştinism, una dintre experienţele comune împărtăşite de fete este apariţia subită a unei lumini orbitoare. Lumina este elementul definitoriu, universal, al prezenţei divine. Acest element nu aparţine exclusiv creştinismului, desigur – se regăseşte în mai toate religiile. O imagine reprezentativă în doctrina creştină se întâlneşte în Faptele Apostolilor, capitolul 9, când Saul călătoreşte spre Damasc. Cal îşi privi notiţele şi citi: „O lumină din cer, ca de fulger, l-a învăluit deodată. Şi, căzând la pământ, a auzit un glas zicându-i: *Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti?* Iar el a zis: *Cine eşti, Doamne?* Şi Domnul a zis: *Sunt Eu, Iisus."* Sigur, nu există nicio referire la apariţia unei lumini atunci când îngerul Gabriel a vizitat-o pe Fecioara Maria, dar prezenţa luminii orbitoare în relatările Mariilor noastre este un element ce trebuie inclus în orice analiză. Fetele au auzit totodată un glas comunicându-le că „au fost alese". Aş spune că toate acestea înclină balanţa către natura spirituală a lucrurilor, dar aceasta este doar părerea mea. Las Vaticanului judecăţile spirituale. Îmi permiteţi să întreb ce părere aveţi, Eminenţă?

Oftatul cardinalului răsună limpede în microfon.

— Ce părere am? repetă el întrebarea. Într-adevăr, ce-aş putea crede? Dacă nu e vorba de un miracol, sigur e o mare bătaie de cap pentru Biserică. Dacă este o minune, este cea mai mare de la anunţul îngerului Gabriel, spunându-i Mariei ce avea să i se întâmple. Vă rog, faceţi tot posibilul să facem lumină – divină sau nu – în această chestiune.

★

Jessica Nelson era încă furioasă.

Ţinându-se de cuvânt, plecase singură în Islanda şi, după toate aparenţele, călătoria nu îi priise. Cal o lăsă să îşi descarce nervii, clătinând din cap şi strângând din buze în semn de înţelegere, în timp ce ea îi relata toate neplăcerile pe care fusese nevoită să le îndure ca femeie singură, obligată să respingă avansurile bărbaţilor de diverse naţionalităţi, la izvoarele termale, în barurile hotelurilor şi alte astfel de locuri, deşi el era convins că-i făcuse o plăcere nemaipomenită să dea cu ei de pământ – cu ei şi, acum, cu el.

— În mod special mi-a displăcut mâncarea, spuse ea schimbând subiectul. Cineva m-a convins să încerc rechin fermentat.

— Cina din seara aceasta este doar primul pas din procesul lung şi dureros prin care doresc să mă reabilitez, spuse Cal.

Meniul compus din mai multe feluri de la *Menton,* în Boston – nu departe de apartamentul în care locuia Jessica – costa aproape trei sute de dolari de persoană, cu vinul inclus. Cal nu se juca. O plăcea mult şi se simţea vinovat că nu o însoţise în Islanda. Era înaltă şi avea un aer obraznic, o vorbăreaţă care debita cu farmec lucruri şi opinii super-interesante despre – ei bine, despre aproape orice. Cal era un tip sigur pe el, însă nivelul ei de încredere în sine umbrea orgoliul lui considerabil, dar până şi asta îl făcea să se simtă bine. Cele mai multe dintre femeile cu care se vedea erau impresionate de realizările lui, iar el se săturase să fie mereu ridicat pe soclu. Jessica era egalul lui – fizic, financiar şi în privinţa realizărilor profesionale.

Fireşte, celălalt motiv pentru care depunea un asemenea efort, era acela că dorea să-i afle părerea.

— Partenogeneză? se miră ea la jumătatea cinei. De ce te interesează aşa ceva?

Îi povesti cu ce se ocupase în timp ce ea vizita vulcanii. Termină când li se debarasa masa ca să li se aducă desertul.

— Crede-mă, spuse ea la sfârşit. Nu este vorba de partenogeneză. Sunt genetician. Vrei să ştii ce cred eu?

— Sigur, Jessica. De aceea te-am întrebat, spuse el dând peste cap cel de-al treilea pahar de votcă cu gheaţă.

— Cred că fetele au rămas însărcinate la modul tradiţional.

— Toate au himenul intact.

— Eşti expert în himene acum?

— Nu – deşi am ceva experienţă, la nivel de amator, în ceea ce priveşte anatomia femeii, spuse el zâmbind. Însă, câţiva experţi autentici au consultat fetele şi rapoartele medicale. Spune-mi de ce excluzi partenogeneză.

— Pentru că Mariile tale nu sunt şopârle, nici insecte sau peşti. Nicio specie de mamifere nu este capabilă să dea naştere fără participarea unui mascul. În primul rând, ovulul nu se divide în lipsa unui semnal chimic de la spermă. În al doilea rând, un ovul are doar jumătate din cromozomii necesari dezvoltării. Fără spermă, embrionul ar avea numai jumătate din ADN-ul necesar supravieţuirii.

— Fără excepţie?

— Ei bine, presupunând că ai putea depăşi cele două obstacole menţionate anterior, în laborator există un al treilea obstacol de neînvins. Este vorba de un fenomen numit amprentare genomică, foarte complicat de explicat, crede-mă. Se referă la felul în care anumite gene materne şi paterne se suprimă unele pe altele. În lipsa amprentei spermatozoidului, progenitura nu ar supravieţui.

— Însă, în cazul insectelor nu contează?

— Acestea au genomul mult mai rudimentar. Însă, hai să pretindem, prin absurd, că geneticieni mai geniali decât mine – de parcă ar exista aşa ceva – reuşesc să depăşească toate aceste trei obstacole, inclusiv amprentarea. Mai există un impediment de netrecut. Ai spus că bebeluşii sunt băieţi.

— Aşa se pare.

— Teoretic, dacă partenogeneză la mamifere ar produce embrioni viabili, aceştia ar fi femele. Dacă nu este implicată sperma, nu există cromozom y. Dacă nu avem cromozom y, embrionul este xx. Adică, de sex femeiesc. Punct!

— Înţeleg. Cal spera să îşi amintească toate acestea pentru discuţia cu cardinalul.

Ospătarul se apropie de ei cu meniul pentru deserturi.

— Hei, toată discuţia asta despre sex m-a stârnit. Ce zici, achităm nota şi mergem la mine?

Capitolul 8

Paradise Village devenea pe timpul nopţii un loc periculos. Un străin nu avea cum să recunoască delimitările invizibile, dar găştile rivale ştiau exact cărui grup aparţinea fiecare zonă. Aşa se face că telefoanele mobile se „încinseseră” la vederea unui vehicul de teren care îşi croia drum pe străzile mahalalei, încălcând graniţele.

— A cui e Toyota aia albă, frate?

— Nu e a noastră. Crezi că sunt ăia de la *Sputnik?*

— Ar face bine să nu fie, frate. Hai să vedem.

Doisprezece bărbaţi tineri, la bustul gol, ameţiţi de băutură şi agitând macete în aer ieşiră imediat pe străzi, blocând complet una dintre ele. Toyota opri şi semnalizã cu farurile. Când văzu că oamenii nu se risipesc, şoferul claxonă. Asta nu făcu decât să-i agite şi mai mult. Tinerii începură să ridice cuţitele deasupra capului, iar vreo doi îşi scoaseră pistoale de la brâu.

Şoferul şi pasagerul de lângă el deschiseră portierele şi coborâră, erau doi filipinezi. Amândoi purtau pantaloni negri şi cămăşi albe, largi. Nu erau gangsteri, nici poliţişti, dar ceea ce-i făcu pe tineri să şuşotească între ei erau cele două pistoale semiautomate pe care aceştia le ţineau pe lângă corp.

— La naiba, frate, zise unul din ei. Au pistoale M911.

— O să avem probleme, băieţi? întrebă şoferul cu voce liniştită.

Un slăbănog cu pistol şi cu pantaloni scurţi largi vorbi.

— Aveţi treabă în cartierul nostru, omule?

— Da, avem treabă, dar nu e treaba ta. Ai face bine să pui pistolul ăla cu bile deoparte, până nu sfârşeşti mort.

— Nu sunteţi decât doi, poponarilor, spuse slăbănogul, iar pistoalele alea au, cât – opt gloanţe în încărcător şi unul pe ţeavă? O să muriţi înainte să le trageţi pe toate. Prin urmare, căraţi-vă naibii din cartierul nostru.

De pe bancheta din spate a maşinii îşi făcu apariţia un al treilea individ, având asupra lui o armă şi mai impresionantă – un AK-47 – cu încărcător lung.

— E automat, spuse şoferul. Ce vreţi să faceţi, băieţi?

Doi tineri şuşotiră între ei, apoi slăbănogul, care părea să aibă autoritate, declară cu falsă bravadă:

— Bine, puteţi trece, dar nu aveţi voie să opriţi. Asta e casa noastră, pricepeţi?

— Da, cum zici tu, răspunse şoferul, urcând iar la volan. Îşi continuă drumul încet, în timp ce grupul se retrase.

Când aleea se îngustă, făcând accesul imposibil, oamenii coborâră din nou. Din micul grup făcea parte şi o femeie, îndesată, cu părul negru, lucios, ţinând strâns lipită de corp geanta atârnată de umăr. Şoferul, cu pistolul lipit de coapsă, conducea procesiunea alcătuită din patru persoane pe care o închidea cel cu pistolul automat. Cele mai multe case erau cufundate în întuneric, iar felinarele, puţine la număr, nu reuşeau să facă lumină, aşa că acesta aprinse o lanternă. Lângă casa Mariei Aquino, într-un şezlong, se odihnea un bătrân care se ridică la apropierea grupului.

— Vă pot ajuta cu ceva? vru să ştie bătrânul.

Femeia vorbi, într-o engleză cu accent. Şoferul traduse.

— Vrem să vorbim cu doamna Aquino.

— Dar e miezul nopţii, răspunse bătrânul. Doarme.

— Mă tem că e important. Vin de la Vatican. Sunt reprezentanta Papei. Trebuie să vorbesc cu ea.

Bătrânul clipi agitat.

— Sunteţi înarmaţi.

— Din fericire, spuse femeia. Pare să fie un loc periculos pe timp de noapte.

— Aşa este, aşa este, recunoscu bătrânul. Vă rog, aşteptaţi. Merg să o trezesc.

Mama Mariei veni la uşă, cu ochi somnoroşi, într-un tricou şi pantaloni scurţi.

— Spuneţi că sunteţi de la Vatican?

— Da, răspunse femeia. Preotul vostru, Părintele Santos, a informat Vaticanul cu privire la situaţia Mariei. Pot intra să vorbim?

— A mai fost un om de la Vatican aici.

Femeia se uită la ea cu o privire lipsită de expresie. Făcu o pauză, apoi spuse.

— Iar acum, am venit eu.

Doamna Aquino se uită spre bărbaţii înarmaţi din spatele femeii.

— Nu îţi face griji în privinţa lor, spuse aceasta. Sunt şoferul şi gărzile mele. Ni s-a spus că este un cartier periculos noaptea. Pe bună dreptate, cred.

Fu poftită în camera întunecoasă, unde doamna Aquino aprinse becul ce atârna din tavan şi o întrebă dacă dorea un ceai.

— Nu, mulţumesc, dragă.

Femeia purta haine scumpe, era fardată excesiv şi mirosea a parfum. Aruncă o privire spre canapea şi alese să rămână în picioare.

— Ce doreşte papa de la Maria mea? întrebă doamna Aquino, cu braţele încrucişate pe piept.

— Cred că ştii, draga mea, că Maria este o fată cu totul specială. Întreaga lume vorbeşte despre ea. Sfântul Părinte este îngrijorat, foarte îngrijorat cu privire la siguranţa ei. S-a interesat de condiţiile în care locuieşte şi a aflat că ziua aici vin mulţimi de oameni, iar noaptea mişună găştile şi traficanţii de droguri.

— Dar toată lumea este respectuoasă cu Maria, chiar şi membrii găştilor. Cu toţii o iubesc. O numesc Micuţa Fecioară din Paradise Village.

Femeia dădu din cap şi continuă.

— Şi mai este vorba despre sănătatea ei. Este o mamă foarte tânără. Ar putea fi complicaţii la naştere. Sfinţia Sa doreşte ca Maria să aibă parte de cele mai bune îngrijiri medicale şi asistenţă la naştere.

— Spitalul din oraş e numai bun, spuse doamna Aquino. Are un doctor priceput.

— Sfântul Părinte doreşte ca propriul lui doctor să o consulte. În Roma au cei mai buni doctori ginecologi şi neonatologi.

— Ce încercaţi să îmi spuneţi?

— Vreau să o iau pe Maria cu mine, chiar acum. Zburăm la noapte la Vatican. Mâine, Papa o va binecuvânta pe Maria.

— Nu pot pleca, scutură mama fetei din cap. Am şi alţi copii.

— Rămâi cu ei. Am eu grijă de Maria, nu îţi face griji.

— Nu. Nu pleacă nicăieri. Nu vreau să mai aud o vorbă.

Femeia dădu jos de pe umăr geanta cea mare şi i-o întinse.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Deschide-o!

Doamna Aquino merse sub bec şi deschise geanta. Îşi ţinu respiraţia.

— Sunt 200.000 de pesos, îi spuse femeia. Asta înseamnă aproape cinci mii de dolari americani.

Doamna Aquino încercă să înapoieze geanta femeii, dar aceasta se trase înapoi, refuzând-o.

— Fiica mea nu este de vânzare. Vă rog să plecaţi!

— Nu m-ai înţeles bine, se grăbi femeia să spună. Este un cadou, să ai grijă de ceilalţi micuţi. Poate chiar să vă luaţi o casă într-o zonă mai bună. Imediat după ce naşte, Maria se va întoarce acasă. Vă lăsăm un telefon mobil să puteţi vorbi oricând cu ea. Va primi haine frumoase şi multe alte lucruri. Va fi minunat pentru toată lumea.

— Nu! Ieşi!

Vocea ei fu destul de puternică, încât o deşteptă pe Maria şi atrase doi dintre bărbaţii înarmaţi în casă.

— Mamă, ce se întâmplă? întrebă Maria.

— Nimic, întoarce-te în pat, draga mea.

Femeia îngenunche pe covor şi vorbi.

— Bună, Maria. Papa Celestin m-a trimis să te duc la el. Ai vrea să-l întâlneşti pe Sfinţia Sa?

— Cu mama?

— Doar tu, scumpo.

Mama fetei se aşeză între ele.

— Întoarce-te în camera ta, Maria, îi spuse.

Femeia întinse braţul pentru ca bărbaţii să o ajute să se ridice şi, când fu din nou în picioare, spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Aquino, dar sunt nevoită să insist. Duceţi fata la maşină, îi spuse ea şoferului.

Un bărbat o împinse pe mamă într-o parte iar şoferul înşfăcă fata şi o ridică în braţe.

— Ai grijă cu ea, îi spuse femeia. Nu uita, e însărcinată.

Doamna Aquino începu să ţipe, iar bărbatul în vârstă care stătea de pază năvăli în casă şi ceru să afle ce se petrece.

Fu smucit de cel de-al doilea individ, care-l trânti la podea. Bătrânul începu să strige că s-a lovit la şold.

— Nu-mi luaţi copila! strigă mama fetei.

Cele două fete mai mici îşi iţiră capetele din dormitor. Femeia le goni înapoi şi le spuse să rămână acolo.

Bărbaţii erau pregătiţi pentru această situaţie. Cel cu puşca automată intră în casă şi îşi sprijini arma de perete. Avea cătuşe din plastic şi un căluş şi, după o luptă scurtă, dar feroce, doamna Aquino fu legată şi redusă la tăcere într-un colţ.

Maria plângea şi ţipa, dar femeia îi spuse să înceteze sau îi vor face rău mamei ei.

— Înţelegi, scumpo?

Fata dădu din cap.

Femeia avea asupra ei o coală de hârtie şi un pix. Se aplecă lângă doamna Aquino şi o întrebă dacă ştia să scrie. Femeia clătină scurt din cap.

— Foarte bine, rosti femeia.

Puse pixul în mâna doamnei Aquino şi, când aceasta încercă să-i dea drumul, îşi strânse degetele în jurul degetelor ei şi o forţă să scrie un X în josul paginii.

— În regulă, să mergem, le spuse apoi bărbaţilor.

Înainte să iasă, femeia aşeză geanta în poala doamnei Aquino.

— Poţi păstra banii, îi spuse.

★

În Irlanda, în acea perioadă a anului, nu se întuneca decât după ora zece. Tot atunci, două motociclete opriră lângă casa lui Kenny Riordan. Când cei doi coborâră din şa, dinspre strada Tubber îşi făcu apariţia şi o maşină care

intră pe aleea de pietriş a casei Riordan. Şoferul stinse luminile, dar lăsă motorul pornit.

Fie că îi auzise, fie că stătea de pază, Riordan ieşi într-o secundă. Motociclistul mai înalt, Doyle, era cel care urma să poarte discuţiile. Celălalt, McElroy, care avea faţa mâncată de vărsat, nu se pricepea la vorbe şi nici nu-l prea ducea capul. Când era ceva de spus, se baza pe Doyle. Abilităţile lui McElroy ţineau mai mult de partea fizică.

— Sunteţi punctuali, spuse Riordan.

— Întotdeauna, răspunse Doyle. Aşa lucrăm. Aruncă o privire peste umăr. Poliţia locală şi-a făcut deja rondul?

— Au plecat cu câteva ore în urmă. Mai fac o tură pe la miezul nopţii. Maşina aia e cu voi?

— Da. Caleaşca aşteaptă, şi aşa mai departe. E totul pregătit?

— Depinde.

— De ce anume?

Riordan pufni.

— Nu face figuri, fiule. De bani.

Doyle îşi desfăcu fermoarul jachetei. Un plic galben i se dezlipi de la piept. Era gros şi greu.

— Te superi dacă intru să-i număr? întrebă Riordan.

— Nicio problemă, prietene, dar să nu-ţi ia toată noaptea.

Riordan intră. Nevasta lui era în picioarele goale, în şezlong. O pătură pufoasă îi acoperea aproape în întregime cămaşa de noapte. Alături, pe măsuţă, lângă ţigări, era o mască de tratament al sindromului de apnee în somn.

— Unde e fata? întrebă Riordan.

— În camera ei.

— Ce face?

— E cu surorile ei, ca fetele.

Riordan desfăcu plicul şi revărsă teancul de bani pe canapea. Nevasta lui încercă să fluiere, dar nu se auzi decât un şuier slab.

— Desfată-ţi ochii, spuse el.

— Sunt hârtii de o sută?

— Da.

— Arată-mi una.

— Ce, eşti vreun expert în bani contrafăcuţi?

— Expert, nu, dar pot să-ţi spun dacă au fost scoşi la imprimantă.

Îi întinse o hârtie de o sută de euro pe care ea o cercetă de aproape. Când dădu să zică ceva, omul o repezi să-şi ţină gura, că îl încurcă la numărătoare.

Când termină, îi smulse bancnota din mână şi declară:

— Sunt toţi.

— Patruzeci?

— Da, patruzeci de mii. Asta pe lângă cele zece mii pe care ni le-au dat avans, aş zice că ne scăldăm în bani.

Femeia aprinse o ţigară, trase un fum, apoi rămase cu ea între două degete pătate de nicotină.

— Cu toate astea, e fata mea.

Riordan puse banii înapoi în plic, pe care îl strecură sub perna din mijloc a canapelei.

— Am vorbit despre asta până ni s-a făcut rău. Nu mai putem da înapoi. E o întreagă procesiune afară, aşteaptă.

Pieptul amplu al femeii se ridică şi coborî.

— Bine, adu-o la mine.

Mary era îmbrăcată în hainele de duminică şi ţinea în mână valijoara pe care mama ei o avusese cu ea în luna ei de miere. Fata plângea.

— Vino aici, scumpo, îi spuse mama ei. Îmbrăţişează-ne!

Fata o ascultă, dar fumul de ţigară îi intră în ochi, iritându-i şi mai mult.

— Nu vreau să plec!

— Ştiu, scumpo, dar aşa e mai bine. Pentru tine şi pentru copil. Au spus că te vor trata ca pe o prinţesă, iar pe copil ca pe un prinţişor.

— Unde merg?

— Au zis că ne vor spune după ce ajungeţi. Din motive de siguranţă şi aşa mai departe.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Sunt oameni buni, răspunse tatăl ei. De fapt, cei mai buni.

— O să vii să mă vezi? o întrebă Mary pe mama ei.

— Eu nu pot călători, scumpa mea, în starea în care mă aflu, dar poate vine tata. Vom vedea.

Se auzi o bătaie. Doyle îşi băgă capul pe uşă.

— E totul în regulă?

— Lasă-ne un minut, fiule, spuse Riordan. Ne luăm rămas-bun.

— Grăbiţi-vă! Tic-tac. Şi trebuie să semnezi asta.

Mama fetei plângea cu suspine şi toţi copiii erau în sufragerie bocind, când Mary păşi afară în noapte alături de tatăl ei. Din maşină ieşi o femeie şolduroasă, elegantă, şi pietrişul scrâşni sub tălpile pantofilor ei.

— Tu trebuie să fii Mary, spuse ea, vorbind cu un accent mexican, zâmbind – un zâmbet larg, ce părea sincer.

Fata abia dacă se uită la ea. Privea în urmă, către casă, la perechile de ochi din dosul geamurilor.

— Eu sunt Lidia, Mary. Sper că ne vom împrieteni.

— Salut-o pe doamna, o mustră tatăl ei.

— Nu-i nimic, spuse femeia. Ştiu că nu vă e uşor. Mary, vino acum. O să ne distrăm. Va fi o aventură minunată.

— La naiba cu aventura ta. Nu vreau să plec, spuse Mary făcând un pas înapoi către casă.

— Pot să-ţi spun ceva? Tatăl tău ne-a dezvăluit un secret despre tine.

— Ce secret?

— Ne-a spus că ţi-ai dorit dintotdeauna un bulldog francez.

Fata făcu ochii mari.

— Dă-mi voie să-ţi arăt.

Femeia scoase din buzunar un telefon mobil, porni un videoclip şi-i dădu telefonul lui Mary. Fata privi căţeluşul care se gudura pe un pat plin cu perne.

— Acela este căţeluşul tău şi acela este patul tău.

— Serios? se miră fata.

— Nu glumesc.

— Cum îl cheamă?

— Cum vrei tu. E fetiţă. Eşti pregătită să mergem s-o cunoşti?

Mary dădu din cap şi o luă de mână.

Riordan le urmă la maşină. Femeia luă geanta Mariei şi o ajută să urce pe bancheta din spate. Tatăl ei se aplecă spre ea şi-i spuse să se poarte frumos. Fata dădu din cap. Aşa îşi luară rămas-bun.

— De unde eşti? o întrebă el pe femeie, îndreptându-şi spatele.

— M-am născut în Mexic.

— Acolo o duceţi?

— Ştii bine că nu îţi pot spune. Termenii şi condiţiile înţelegerii…

— Dacă e să părăsească ţara, nu are paşaport, să ştiţi.

Femeia băgă mâna în geantă şi scoase un paşaport nou-nouţ.

— Se pare că aţi avut grijă de toate, spuse Riordan. Cum ştim că a ajuns cu bine acolo unde o duceţi?

— Îl vom anunţa pe domnul Doyle. El vă va spune. Pentru moment, în felul acesta veţi păstra legătura.

Riordan îşi umflă obrajii cu aer pe care îl lăsă apoi să iasă cu un şuierat.

— Mă bucur să aflu că îi vom revedea mutra fermecătoare, spuse el.

Capitolul 9

Cardinalul George Pole era un om pedant, aproape maniac. Hainele trebuiau aşezate în dulap într-un fel anume. Articolele de igienă personală şi dulapul cu medicamente din baie erau aranjate şi organizate scrupulos. Învăţase să-şi facă patul la perfecţiune, în timp ce lucrase ca preot în Marină, iar de când ajunsese cardinal, insista să şi-l aranjeze singur, demonstrându-le călugăriţelor că făcea asta ca nimeni altul.

În dimineaţa aceea, se trezi în casa lui din centrul oraşului Houston, se rugă preţ de câteva minute, apoi îşi făcu toaleta grăbit, în ordinea prestabilită pe care şi-o însuşise încă de când era tânăr seminarist, încheind cu o cantitate generoasă de aftershave. Odată îmbrăcat în sutana neagră din stofă tivită cu mătase neagră, guler de lână răsfrânt de culoare neagră, brâu de mătase purpurie, o cruce pectorală agăţată pe un lanţ gros şi pantofi negri impecabil lustruiţi, traversă sediul episcopiei îndreptându-se către birou. Spaţiul de lucru era, de asemenea, organizat cu meticulozitate. Un dosar intitulat „Evenimentele zilei” îl aştepta în mijlocul mesei de lucru. Când se aşeză pe scaunul rotativ şi aprinse lampa de birou, secretarul său personal, un monsenior tăcut cu tâmple cărunte, apăru, ca prin magie, pe o uşă laterală.

— Bună dimineaţa, Eminenţa Voastră, îl salută preotul.

— Bună dimineaţa, Philip. E cald afară?

Era toiul verii şi omul răspunse, ca de obicei:

— Ceaţă, cald şi umiditate crescută.

Pole deschise dosarul şi aruncă o privire peste programul zilei.

— Poftim, ia-l, spuse.

— Este exemplarul dumneavoastră.

— Nu îmi trebuie, spuse Pole. Anulează tot.

— Nu vă simţiţi bine?

— Mai bine ca oricând, răspunse bărbatul în vârstă de

şaptezeci de ani. Deschise sertarul de sus al biroului şi-i întinse asistentului său o coală de hârtie, spunând: în schimb vom face asta. Trimite o invitaţie către presă – foloseşte toate contactele, locale, naţionale, internaţionale – şi invită-i la o conferinţă de presă, azi la ora patru, la hotel Westin. Am rezervat deja sala. Peste două ore, trimite mesajul acesta papei, prin intermediul călugăriţei aceleia a lui – cum o cheamă?

Monseniorul, care încercase să citească textul cu pricina, în timp ce asculta instrucţiunile cardinalului, era alb la faţă precum coala de hârtie pe care o strângea între degete.

— Sora Elisabetta.

Cardinalul se strâmbă la auzul numelui.

— Da, ea.

— Sunteţi sigur că doriţi să trimiteţi asta Vaticanului, Eminenţa Voastră? spuse el cu vocea tremurând.

— Mai sigur ca niciodată.

Papa Celestin era absorbit de citirea corespondenţei când Elisabetta intră să-i comunice vestea. Papa şi anturajul său abia sosiseră la reşedinţa de vară din Castel Gandolfo. Nu ar fi vrut să părăsească Vaticanul, dar în august căldura era copleşitoare, iar Elisabetta îi vorbise fără încetare despre beneficiile brizei răcoroase venite dinspre Lacul Albano. Alesese să se folosească de un birou mai mic în locul celui oficial, preferat de predecesorii săi. Era, de fapt, biroul folosit de secretarul personal al papei, astfel încât Elisabetta fusese nevoită să se folosească de un altul, încă şi mai mic, aflat alături. În timp ce îi dădea veştile, papa, vizibil tulburat, o asculta fixând-o cu privirea şi o întrerupse la jumătatea propoziţiei.

— Amândouă?

— Da, Sfinţia Ta, amândouă. Maria Aquino şi Mary Riordan au fost luate, în împrejurări similare, de străini care au venit la ele acasă şi le-au oferit părinţilor bani şi promisiunea că fetele şi pruncii vor fi în siguranţă şi bine îngrijiţi. În cazul lui Mary Riordan, Părintele McCarthy

suspectează că părinţii fetei au acceptat imediat. Nu ştie câţi bani li s-au oferit. În cazul Mariei Aquino, răpitorii i-au spus că sunt reprezentanţii papei, dar mama tot a refuzat. Au luat fata cu forţa şi i-au lăsat mamei banii, echivalentul a cinci mii de euro, o sumă considerabilă pentru familia ei.

— Dar aşa s-a întâmplat şi în Peru, nu?

— Da.

Celestin se ridică şi se îndreptă spre automatul de cafea, dar probabil decise că agitaţia de care era cuprins nu avea să fie ajutată de cofeină. Se întoarse înapoi la scaun cu mâna goală.

— Dar cine este în spatele acestor acţiuni? Unde au fost duse fetele? *De ce* au fost luate? Toate acestea sunt extrem de îngrijorătoare.

Elisabetta dăduse multe telefoane înainte să-i comunice papei veştile.

— Din câte ştim, în Lima autorităţile nu au desfăşurat o anchetă amplă. Cardinalul Miranda nu are dovezi, dar bănuieşte că funcţionari de rang înalt din poliţie au fost mituiţi ca să împiedice ancheta. Nu se ştie dacă fata mai este în Peru sau a fost dusă în afara ţării. În Filipine şi Irlanda anchetele abia au început.

— Aşadar, ce putem face? întrebă papa.

— Aşteptăm să primim mai multe informaţii, Sfinţia Ta. Şi ne rugăm. Totodată, aş putea redacta un mesaj pentru contul vostru pe Twitter, @pontifex.

— Un mesaj pe Twitter, rosti papa, căzând pe gânduri. Un mesaj…

— Mă întreb, Sfinţia Ta, spuse Elisabetta, dacă nu ţi-ar prinde bine să ieşi un pic la aer. Poate o plimbare prin grădină. Este o zi frumoasă, însorită, şi vântul adie plăcut.

— Mă însoţeşti?

Împăratul roman Domitian ridicase palatul şi grădinile în secolul întâi. Vaticanul, ca întotdeauna, cu viclenie, achiziţionase proprietatea ajunsă în faliment, în anul 1596, şi o folosise neîntrerupt de atunci. Grădinile oficiale erau dispuse geometric şi beneficiau de porţiuni umbrite, graţie chiparoşilor magnifici, brazilor cu coroane ca nişte nori şi

cedrilor bătrâni cu scoarţa verde-albăstruie. După o plimbare scurtă, Celestin se aşează pe o bancă de piatră şi Elisabetta luă loc lângă el. Aici, soarele era aproape cu totul ascuns vederii de frunzişul copacilor şi priveliştea se deschidea către lacul strălucitor.

Era clar că gândul îi rămăsese la fete, căci primul lucru pe care îl rosti fu acesta:

— Apreciez ceea ce Profesorul Donovan a făcut pentru noi, dar suntem la fel de departe de a înţelege situaţia acestor trei fete. Nu ştiu dacă trebuie să-L slăvesc pe Domnul pentru că ne-a trimis, în acest secol, un semn al domniei Lui peste noi sau să ocărăsc oamenii pentru cinismul cu care au ales să se folosească de aceste biete fete.

— Timpul ne va lămuri, Sfinţia Ta, spuse Elisabetta, netezind cu palma poalele veşmântului învolburat de vânt.

— Indiferent care este adevărul, mă tem pentru aceste fete. Chiar dacă părinţii unora au fost de acord cu plecarea lor, cred că sunt speriate şi singure. Mă rog ca Fecioara Maria să le aibă în paza ei, în aceste momente dificile.

Mary Riordan abia dacă închisese ochii. Ba plângea şi se frământa, ba stătea bosumflată şi plictisită. Din acest motiv, şi însoţitoarea ei făcuse o noapte albă. Se purtase ca un bufon care încearcă să amuze un rege capricios, dându-i fetei reviste de modă, căutând videoclipuri şi jocuri pe sistemul de divertisment al aeronavei, oferindu-i tot felul de gustări. Nimic nu funcţionase pe termen lung şi tânguirile se ţinuseră lanţ ore întregi. Femeia era singură cu fata în cabina aeronavei private *Dassault Falcon,* fiind aşadar permanent expusă asaltului neîntrerupt al nemulţumirilor copilei.

Merse la baie pentru o scurtă pauză, dar imediat auzi vocea fetei strigând.

— Mi-e dor de mama!

Se îmbărbătă singură şi se întoarse în cabină.

— Ştiu, draga mea. O vom suna când ajungem la destinaţie. Veţi putea vorbi pe skype.

Fata deveni sarcastică.

— Ar fi grozav. Nu ne lipseşte decât un afurisit de iPhone. Şi, da, presupun că şi mamei i-ar trebui unul.

Acesta fu momentul în care femeia se hotărî să facă apel la „artileria grea”, pentru a apuca măcar o oră sau două de odihnă înainte de escala pentru realimentarea cu combustibil. Se ridică şi merse la dulapurile din spatele aeronavei, de unde luă o pungă. În ea era o cutie albă, sigilată. Se întoarse şi o aşeză pe genunchii fetei.

Ochii Mariei se aprinseră.

— Nu se poate! La naiba, aşa ceva nu se poate!

În câteva secunde, telefonul mobil era în mâinile nerăbdătoare ale fetei, şi, înainte ca femeia să apuce să-şi tragă pătura peste cap, Maria se conectase la reţeaua wi-fi a avionului şi începuse să seteze aparatul.

Femeia era pe punctul de a adormi când auzi vocea fetei.

— Trebuie să setez un fus orar. Ce aleg?

— Central. În America.

★

Un membru începător al biroului de presă al Sfântului Scaun îl însoţise pe papă la Castel Gandolfo. Pantofii cu toc mediu ai tinerei jurnaliste nu erau potriviţi pentru alergatul în natură, dar fata făcea tot posibilul. Mersul potolit, demn, nu se potrivea situaţiei descrise în faxul din mâna ei. Pontiful şi secretara personală a acestuia auziră zgomotul tocurilor pe alee şi se întoarseră să o întâmpine.

— Emilia, spuse Elisabetta. Ce s-a întâmplat?

Tânăra îşi trase sufletul.

— Tocmai am primit asta.

Întinse hârtia fără alte cuvinte şi papa aşteptă răbdător ca Elisabetta să citească informaţia, pentru ca apoi să-i spună despre ce era vorba. Îşi păstră privirea fixată asupra întinderii liniştite a lacului, presimţind pesemne că pacea momentului avea să fie curând spulberată.

— E de la Pole, rosti Elisabetta în cele din urmă. Şi-a dat demisia.

★

George Pole era un orator înnăscut, cât se poate de natural în faţa camerelor de filmare. Se sprijini cu palmele de suprafaţa lucioasă a podiumului, lăsându-se pătruns de atmosfera sălii aglomerate. Recunoscu numeroase chipuri în mulţime. Erau câţiva catolici locali, înstăriţi, care donaseră sume considerabile cu prilejul strângerii anuale de fonduri, dar şi câţiva enoriaşi simpli care veneau la Catedrala Episcopală a Sfintei Inimi din Houston şi la Biserica Sfânta Maria din Galveston. Mai văzu politicieni alături de care făcuse echipă în diverse comisii şi comitete excepţionale, mulţi alţii fiind jurnalişti din Houston şi Galveston, pe care îi curtase asiduu pe parcursul ultimului deceniu.

Punctualitatea era una dintre virtuţile sale: la ora patru fix îşi netezi cu palma părul cărunt, tuns scurt, apoi ridică braţul cerând să se facă linişte în sală. Vorbi liber.

— Doamnelor şi domnilor, după cum aţi observat, mă prezint în faţa voastră, în această după amiază, drept un om al lui Dumnezeu, îmbrăcat în haine simple preoţeşti şi nu în straiul elegant de cardinal al Sfintei Biserici Romano-Catolice. Ca o paranteză, m-am bucurat să descopăr că veşmintele preoţeşti din tinereţe încă mă cuprind. Astăzi mi-am depus demisia din funcţia de cardinal. Chiar în timp ce părăseam birourile episcopiei din Houston-Galveston, pentru ultima dată din poziţia de cardinal, am aflat că Papa Celestin a acceptat demisia mea, dând astfel unul dintre cele mai rapide răspunsuri pontificale din câte îmi amintesc. În cazul meu, Vaticanul nu poate fi acuzat că reacţionează lent din cauza birocraţiei.

Aşteptă hohotul de râs scontat, dar nimeni nu se grăbi să râdă. Cu atitudinea unui actor de comedie în faţa unui public dificil, continuă.

— Neînţelegerile mele cu actualul pontificat sunt bine cunoscute. Sunt conservator. Şi sunt mândru de asta. Nu cred că lumea a luat sfârşit în anul 1965, după cel de-Al Doilea Conciliu al Vaticanului, dar cred că momentul acela a marcat începutul unei perioade de decădere rapidă pentru catolicii care cred în valorile aflate la temelia

Bisericii. Susţin Slujba Tradiţională în limba latină şi Catehismul tradiţional. Susţin cu ardoare dreptul la viaţă. Susţin un cler alcătuit exclusiv din bărbaţi şi celibatul clerical. Susţin structurile familiei tradiţionale. Apreciez frumuseţea liturghiei clasice şi măreţia artei, muzicii şi arhitecturii creştine. Învăţăturile Vaticanului erau odinioară în armonie cu valorile mele profunde, dar acum nu mai este aşa.

Realizând că se apropia punctul culminant al discursului, bliţurile aparatelor de fotografiat se înteţiră.

— Sunt trist să constat că aceste valori s-au degradat cu repeziciune sub pontificatul actual, spuse Pole, şi, ca să spulber orice îndoială, îl consider direct responsabil pe omul aflat la cârmă, împreună cu complicii şi susţinătorii săi. Papa Celestin a lansat un program ultraliberal, plasând Vaticanul pe linia ideologiei seculare de stânga, alături de cei care susţin că misiunea Bisericii – a Bisericii mele – nu este răspândirea cuvântului Domnului şi a învăţăturilor Evangheliei, ci aspecte privitoare la aşa-numita pace şi dreptate socială. Acest papă a promovat ambiguitatea cu privire la homosexualitate, căsătoria între persoane de acelaşi sex, recăsătorirea după divorţ, căsătoria în rândul unor clerici, şi chiar în privinţa contracepţiei. În numele dreptăţii sociale, a vândut câteva lucrări de artă valoroase ale Vaticanului, pentru a-şi finanţa cauzele. Unde se va ajunge? La hirotonisirea femeilor? La relaxarea interdicţiei avortului? Mă cutremur când mă gândesc. Biserica mea devine o Biserică pe care nu o mai recunosc şi pentru acest motiv nu mai pot activa ca episcop al Ei. În ceea ce priveşte planurile mele de viitor, voi reveni cu detalii. Pentru moment, aleg să mă retrag pentru o perioadă de rugăciune şi reculegere. Nu voi răspunde la întrebări. Vă mulţumesc.

Capitolul 10

Copilotul aeronavei *Dassault Falcon* îşi găsi pasagerele adormite în scaune. Se asigură că fata avea centura de siguranţă bine fixată, apoi se apropie de femeie şi o trezi cu blândeţe.

— Doamnă, în douăzeci de minute aterizăm. Ca să ştiţi.

Mary Riordan se trezi chiar în momentul aterizării bruşte, pe un vânt puternic. Femeia se pieptănase, îşi refăcuse machiajul şi avea documentele pregătite în momentul în care ofiţerul vamal urcă la bord, în terminalul pentru aeronave private.

Prin uşa deschisă pătrundea un aer fierbinte.

— Bine aţi venit în Statele Unite ale Americii, spuse vameşul. Prezentaţi paşapoartele, vă rog.

Femeia se apropie şi-i înmână paşaportul ei, emis de Statele Unite. După ce fu ştampilat, îi prezentă paşaportul şi documentele de viză ale Mariei.

Când îl deschise, cotorul paşaportului trosni.

— Pare nou, spuse ofiţerul vamal. Apoi văzu data recentă a emiterii şi adăugă: este nou.

Probabil, era la curent cu noutăţile, căci spuse pe un ton mirat:

— Eşti *acea* Mary Riordan? Fata însărcinată?

Mary se strâmbă îmbufnată.

— Chiar ea, răspunse în locul ei femeia.

— Credeam că a fost declarată dispărută.

— Nici vorbă, răspunse femeia. Fusese instruită cum să gestioneze situaţia, aşa că vorbi afişând un aer de siguranţă: După cum vedeţi, este aici.

Ofiţerul vamal inspectă documentele, Formularul I-131 pentru viză, Cererea pentru un document de călătorie şi Formularul I-134 – Declaraţia de Sprijin Financiar.

— Vizele acestea în scop umanitar sunt greu de obţinut, spuse ofiţerul vamal, aşteptând un răspuns.

— Serios? se miră femeia. Nu am fost implicată în

procesul de obţinere a vizei.

Ceea ce era o minciună. Ştia foarte bine cum o obţinuse.

— Mary, numele meu este Burke. Eşti pentru prima dată în America?

Fata dădu din cap.

— Boston este destinaţia ta finală?

Femeia îi întinse o foaie care conţinea itinerariul lor.

Burke îl privi şi întrebă:

— Cu ce călătoriţi mai departe?

Răspunse pilotul, din cabina deschisă.

— *Cessna* aceea, care aşteaptă alături.

— Ok, Mary. De cât timp o cunoşti pe femeia aceasta, doamna Torres?

— Abia am cunoscut-o.

— O însoţeşti de bunăvoie?

— Scuze, ce vreţi să spuneţi?

— Ai vrut să pleci cu ea?

— Pe naiba, nu! M-au obligat.

— Cine te-a obligat?

— Părinţii mei.

Femeia scoase o altă hârtie din dosarul ei.

— Acesta este un document legalizat la notar, prin care părinţii lui Mary îşi exprimă acordul ca ea să întreprindă această călătorie sub tutela angajatorului meu.

Ofiţerul cercetă hârtia, adună toate documentele şi privi pe geam către aeronava de mici dimensiuni care aştepta în apropiere.

— Ştiu că vă aşteaptă următorul avion, dar vreau să verific cu superiorii mei înainte să vă permit plecarea. Aşteptaţi aici.

Femeia se aşeză, întrebându-se dacă era necesar să dea un telefon. Se hotărî să aştepte. Mary se juca iar cu noul ei telefon. Descărcase jocuri pe durata zborului. Ca să le facă aşteptarea confortabilă, pilotul închisese uşa cabinei şi pornise instalaţia de aer condiţionat.

Trecură douăzeci de minute, apoi se făcură treizeci, până când auziră o bătaie în uşă. Copilotul îi deschise ofiţerului vamal. Acesta părea tulburat. Burke pledase

pentru interzicerea accesului – nu era convins cu privire la acordul părinţilor minorei – dar fusese redus la tăcere în urma unui şir de telefoane de la Departamentul de Siguranţă Naţională.

— Domnişoară Riordan, bine aţi venit în America. Şedere plăcută!

Când ajunse înapoi în biroul său din cadrul terminalului pentru curse private, Superiorul îi spuse:

— Tocmai am primit un telefon de la cineva sus-pus, din cadrul Departamentului pentru Siguranţa Naţională. Mesajul este pentru mine şi pentru tine. Ni s-a cerut să nu vorbim cu nimeni despre această intrare în ţară.

— Cui aş putea să îi spun, Frank?

— Nu ştiu – lumii întregi?

Râse.

— Ador slujba asta. Este perfectă pentru cineva cu o memorie de rahat. Nici nu mai ştiu pe cine am lăsat să intre.

Unde sunt cele trei Mary?

Cal citi titlul din *Boston Globe* şi îşi zise în sinea lui, „Asta aş vrea să ştiu şi eu.”

Joe Murphy bătu la uşă, intră şi văzu ziarul pe biroul lui Cal.

— Ai citit? îl întrebă.

— Încă nu. Abia am intrat.

— Scrie despre tine. În detaliu, aş zice.

Cal înjură şi puse mâna pe ziar.

Mai înjură de câteva ori.

— Cum de s-a aflat? spuse, ridicându-şi privirea.

— Habar nu am, dar nu au aflat şi despre mine, aşa că totul e în regulă. Se pare că ai câteva apeluri vocale.

Mesageria vocală de pe telefonul lui Cal arăta 99 de mesaje, limita maximă admisă.

— Am încurcat-o, zise Cal.

— V-aţi mişcat repede, îi spuse Cal reporterului care tocmai intrase în birou.

Era după-amiază devreme. Cal nu părăsise biroul toată ziua, din cauza reprezentanţilor presei care împânziseră toate intrările în facultate. Secretara facultăţii ieşise să-i cumpere ceva de mâncare.

Mai devreme, Cardinalul Da Silva îi răspunsese imediat la telefon.

— Nu mă pot gândi decât că o persoană din Manila sau din Lima a oferit informaţii cu privire la călătoriile tale, spuse Da Silva. Categoric, nu pot exclude nici posibilitatea să fi fost cineva din cadrul episcopiilor. Ce-i făcut e bun făcut. Acum trebuie să vedem cum gestionăm situaţia.

— Am primit sute de solicitări de la birouri de presă din toată lumea. Aş fi bucuros să ajut, Eminenţă, dar am foarte mult de lucru.

— Atunci, fă cum fac şi eu în astfel de situaţii: hrăneşte un singur rechin.

„Rechinul” în cauză era un reporter de la *New York Times,* care aşează reportofonul pe birou şi spuse:

— Am sărit imediat în avion. Un zbor după altul – patru ore. Aşadar, acesta este un interviu în exclusivitate?

— Da.

— Oficial?

— Din nou, da.

— *The Globe* o să se oftice.

— Nu la fel de tare ca *Harvard Crimson.* Editorul revistei facultăţii a reuşit să se strecoare în clădire folosindu-se de legitimaţia de student. M-a implorat să-i acord un interviu. Dar nu am timp decât pentru unul.

Reporterul, un om mărunţel, zâmbi.

— Şi ai ales pe cineva din prima ligă?

Cal zâmbi la rândul lui.

— Cam aşa ceva.

— În regulă, să începem. Ştii unde se află fetele?

Randall Anning nu era obişnuit să aştepte. Nici să se elibereze o masă la restaurant. Nici ca avionul lui privat să decoleze. Şi nici pentru ca gărzile lui de corp să pregătească maşina. Aşa erau miliardarii, mai ales cei

deosebit de orgolioşi. Acum însă, se afla exact în situaţia în care trebuia să-şi ţină „caii în frâu”. Aşa că aştepta, cu mâinile aşezate cuminţi pe stofa extrem de fină, de vară, a costumului său *Kiton K-50* de şaizeci de mii de dolari.

O urmărise pe secretară scriind la biroul ei şi răspunzând la telefoanele care sunau neîncetat, redirecţionând toate apelurile, cu o singură excepţie, apelul care părea să fie cauza întârzierii.

— Sigur nu doriţi o cafea sau o băutură răcoritoare? îl întrebă ea pe Anning.

El o refuză cu un gest, forţându-se să pară binedispus.

Nu era deosebit de înalt, nici bine făcut sau chipeş, dar era ceva în felul direct în care bărbatul de şaptezeci de ani îşi purta trupul, în linia puternică a bărbiei, în ochii duşi în fundul capului şi în imaginea craniului ras, ascuţit, care întorcea capetele şi impunea respect.

Telefonul asistentei sună din nou. De această dată ea se ridică şi-i spuse:

— Preşedintele vă primeşte acum.

Anning fusese de nenumărate ori în Biroul Oval şi de fiecare dată era cuprins de emoţie. Nu îşi dorise niciodată să candideze la preşedinţie, dar nu întâlnise, în ultimii treizeci de ani, un singur preşedinte despre care să nu creadă că el s-ar fi descurcat mai bine în locul acestuia. Cu atât mai mult gândea asta despre preşedintele în funcţie, Llewellyn Griffith, fost guvernator al Floridei, pe care Anning îl considera un om de nimic.

— Randy, izbucni Preşedintele, ridicându-se de la birou şi traversând încăperea să-i strângă mâna. Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi. Vorbeam cu Secretarul Apărării. Se pregăteşte ceva. Întotdeauna apare ceva care-ţi scoate peri albi, nu că asta ar fi o problemă pentru tine.

Pe Anning nu-l deranja absenţa părului, dar era tipic pentru Griffith să încerce să se impună cumva drept un surogat de mascul alfa în faţa adevăratului mascul alfa.

— Domnule Preşedinte, mă bucur să vă revăd, spuse, accentul lui canadian lungind fiecare silabă. Nu am aşteptat mult.

Se aşezară pe canapele, faţă în faţă, cu vulturul stemei prezidenţiale imprimat pe covor, între ei.

— Ştii că poţi să-mi spui Lew – când suntem singuri, vreau să zic, spuse Griffith, rânjind. Ce ai mai făcut? De când nu ne-am mai văzut? Palm Beach, parcă?

— Strângerea de fonduri pentru Convenţia Republicanilor, la *The Breakers,* spuse Anning.

— Aşa e. Nevastă-mea s-a făcut – cum spui asta în franceză? – criţă şi Betsy a trebuit să o ajute să părăsească sala.

— „Criţă" e un pic cam dur, Lew. S-a ameţit, aş zice, iar soţia mea are o experienţă îndelungată, fiind nevoită să mă sprijine de nenumărate ori pe mine. E puternică precum un taur. Oase mari şi gene sănătoase, de ţăran scandinav.

Prima doamnă se făcuse, cu adevărat, criţă, devenind mult prea gălăgioasă, iar Betsy Anning, o femeie puternică, o scosese cu forţa din adunare, ducând-o înapoi în apartamentele prezidenţiale. Nu o făcuse la cererea Preşedintelui sau a soţului ei; fusese propria decizie. Asta făceau cei din familia Anning: rezolvau lucruri.

— Aşadar, Lew, tu ai cerut această întâlnire. Cu ce îţi pot fi de folos?

Griffith se descheie la sacou, pentru a respira mai uşor. Era un tip dur, de un metru nouăzeci şi cinci, cu trup de atlet lăsat pe tânjală, genul care arată bine în costum, dar buhăit în orice altceva. În timpul candidaturii, principalul său atribut fizic fusese părul, o coamă luxuriantă pentru un bărbat la anii lui, argintiu strălucitor, în permanenţă înfoiat.

— Randy, ştii că eu am mizat, în campanie, pe lupta împotriva scăderii standardelor morale ale naţiunii.

— Nu, domnule, cu asta aţi câştigat.

— Ha, ha, da. Am câştigat, aşa este. Şi, ca un bun catolic, cunoşti importanţa acestei victorii. După Kennedy, sunt al doilea reprezentant al tribului nostru care câştigă prezidenţialele. Sunt mândru că sunt catolic şi totodată mândru că sunt conservator. Ştiu ce e bine şi ce e rău pentru ţară, dar nu pot schimba lucrurile de unul singur.

Sigur, mă bucur de notorietate şi pot influenţa schimbarea prin decrete prezidenţiale, dar am nevoie de implicarea Congresului! Însă, când se întâmplă câte una ca asta, e ca şi cum aş înota contra curentului. După cum vezi, omul ştie să se facă auzit!

Pe masă se afla cel mai recent număr al revistei *Times.* Griffith o împinse către invitatul său.

Anning nu trebui să o ridice. Ştia despre ce era vorba. O scrisoare deschisă către Griffith din partea Papei Celestin, în care îl mustra aspru pentru poziţia sa cu privire la imigrare, musulmani, discriminare rasială, infracţionalitate, asistenţă medicală, naţionalism – practic, întregul program legislativ şi cultural al acestuia.

— Am citit. Nu mă mir că te-a afectat. Cred că asta a şi urmărit.

— Ai văzut ce spune nemernicul în ultimul paragraf: cum că Sfântul Scaun nu poate rămâne indiferent la felul în care liderul lumii libere lucrează să submineze învăţăturile pline de compasiune ale lui Iisus Hristos? Apoi a zis ceva de genul că trebuie să ne facem auziţi şi chiar mai mult. Adică ce „mai mult?" Mă ameninţă cu excomunicarea?

— La naiba, nu va face una ca asta, Lew. Se dă şi el mare.

— Ei bine, mă umileşte public şi le dă apă la moară adversarilor mei politici. L-ai urmărit pe George Pole, zilele trecute? A devenit eroul meu pentru ceea ce a făcut. L-am sunat şi i-am spus. Aş vrea să pot face şi eu ceva asemănător, dar e greu de crezut că aş putea rămâne aici, la Casa Albă, şi să îmi schimb, în acelaşi timp, religia. Ce o să mă fac, un afurisit de baptist? După o pauză în care cugetă, continuă: De fapt, evanghelicii s-ar putea să înţeleagă! În fine, vreau să ştiu cum ai să mă ajuţi să ies din mizeria asta.

Anning se scărpina pe chelia pârlită de soare.

— Ştii că nu mai sunt în măsură să intervin la Vatican, Lew. Am putut face asta şi am şi făcut-o pe vremea celuilalt papă, dar nu am trecere la Celestin şi la clica lui

de comunişti. Le-am spus ce gândesc când au vândut la licitaţie jumătate din patrimoniul Muzeului Vaticanului, şi de atunci nu am mai donat un sfanţ Bisericii. De ce aş face-o? Ca să cumpere tone de prezervative pentru Africa sau să-i susţină pe extremiştii de stânga din America de Sud? Şi, da, George este şi eroul meu. Sunt onorat că îmi este prieten şi concetăţean. A acţionat din principiu. În privinţa asta, cred că îţi calcă pe urme.

— Mersi, dar nu te-am adus aici să îmi faci complimente. Am nevoie de ajutor să răspund acestei prostii de la Vatican. Tu ai banii şi relaţiile în cercurile sus-puse ale catolicilor pentru a-mi asigura sprijinul necesar. Vreau să vii cu un plan ca să le închid gura. Eventual află-mi nişte mizerii despre cardinalii din anturajul lui Celestin. Chiar şi despre el. Nu ne mai purtăm cu mănuşi.

Anning zâmbi larg.

— Ce te face să crezi că nu lucrez deja la ceva?

Preşedintele se aplecă înainte, abdomenul flasc revărsându-se peste curea.

— Povesteşte-mi.

— Lew, crede-mă, nu vrei să ştii.

— Are cumva legătură cu vizele umanitare pentru tinerele însărcinate, pe care senatorul Price al măreţului stat Texas mi le-a cerut? A fost lucrarea ta?

— Cum spuneam, nu vrei să ştii. Dar stai pe aproape, domnule Preşedinte, stai pe aproape.

Capitolul 11

Sue Gibney insistase să Le aşeze pe toate trei într-o cameră. Primise însărcinarea să vegheze asupra lor, ocupând o cameră vecină, şi un mandat din partea doamnei Torres să facă orice ca să le menţină într-o dispoziţie bună. Imediat ce fetele sosiseră, doamna Torres le predase, fără tam-tam, lui Sue, retrăgându-se imediat în camera ei să se refacă după calvar.

Planul iniţial fusese ca fiecare fată să aibă camera ei, identică cu a celorlalte, ca să evite orice invidie. Aveau aceleaşi aşternuturi, aceleaşi tablouri pe pereţi, aceleaşi păpuşi şi jucării, aceleaşi jocuri pe calculator.

Dar Sue fusese cea care stătuse de veghe, mai cu seamă în primele nopţi, pentru a potoli plânsetele şi istericalele fetelor, aşa că o convinsese pe doamna Torres să aducă paturile la un loc, pentru ca fetele să-şi ţină companie.

Cele două femei erau cât se poate de diferite. La aproape şaizeci de ani, Torres părea mult mai bătrână. Inflexibilă şi orgolioasă, se străduia să dirijeze totul cu o atenţie neclintită la amănunte şi la protocol. Trăsăturile îi erau întunecate, ca o noapte fără lună, şi nu ieşea niciodată din încăperile ei până nu parcurgea un complicat proces de înfrumuseţare. Rujul roşu-aprins era întotdeauna detaliul suprem. Era cetăţean american de câteva decenii, dar îşi păstrase accentul mexican atât de puternic, încât, atunci când vorbea repede, trebuia să se concentreze ca să îl ascundă. Sue era luminoasă, cu păr de culoarea ciocolatei cu lapte, pe care îl purta prins într-o coadă de modă veche. Avea ochi de culoarea florilor de levănţică, strălucitori. Evita machiajul, lucru care-i uşura mult dimineţile. Şi era un spirit cât se poate de liber. Torres era şefa ei. O recrutase, o intervievase, o angajase şi cerea un anumit nivel de formalism în interacţiunile lor.

Discuţia cu privire la dormitoarele fetelor se desfăşurase în felul următor:

— Sue, ne aflăm într-un conac cu treizeci de camere şi tu vrei să doarmă împreună?

— Pentru fetele acestea, o cameră este cât casele în care au locuit. Niciuna nu a dormit singură vreodată. Familia împărţea acelaşi spaţiu. Pe lângă şocul separării subite, acum sunt nevoite să se adapteze şi singurătăţii pe timpul nopţii.

— Cu cât se adaptează mai repede la noua lor viaţă, cu atât mai bine.

— Sunt cuprinse de isterie. Sunt tinere. Sunt însărcinate. Vrei să fii răspunzătoare dacă vreuna dintre ele pierde sarcina?

Astfel, procedaseră aşa cum dorise Sue.

Strategia fusese una de succes, căci nopţile deveniseră mai liniştite. Încă mai plângeau, dar mai mult scânceau decât să hohotească, iar Sue reuşi, în sfârşit, să se odihnească.

Ea şi Torres se aflau acum în faţa altor provocări: noţiunile de bază în ceea ce priveşte igiena personală. Maria Mollo nu ştia să folosească closetul, şi niciuna dintre fete nu folosise vreodată duşul. Au fost nevoite să le explice cum funcţionează apa caldă şi cea rece. Li s-au prezentat produse noi de igienă corporală. Mary Riordan era mai sofisticată şi insista să folosească rujul şi fardurile pe care le adusese de-acasă, astfel că, în curând, celelalte deveniseră curioase, dorind să le încerce şi ele. Telefonul mobil al irlandezei cauzase probleme de la început. Fiecare Marie dorise să aibă propriul ei iPhone, să se joace, aşa că Torres fusese nevoită să trimită un angajat în oraş să mai cumpere două. Mary se înfuriase pentru că Sue nu i-a dezvăluit parola de wi-fi şi nu i-a permis să îşi facă abonament. Le era interzis să urmărească ştirile privind dispariţia lor. Televizorul din sufragerie avea o mulţime de canale restricţionate.

Barierele de limbaj fuseseră anticipate. Aduseseră o croitoreasă filipineză, dar numai după ce o obligaseră să semneze un contract de confidenţialitate foarte strict. Torres şi alte ajutoare din casă se ocupau de vorbitoarele

de spaniolă. Şase zile pe săptămână, fetele beneficiau de lecţiile unui profesor de engleză, limbă pe care trebuiau neapărat să o înveţe. Bucătarul primise instrucţiuni să planifice mesele în aşa fel încât fetele să primească mâncărurile preferate, ca să nu li se facă dor de casă.

În centrul acţiunii era Sue, care nu bănuise nimic din toate acestea, cu patru luni în urmă, când fusese angajată. Îşi petrecuse primele două luni la conac, făcând amenajări pentru care dispunea de un buget nelimitat, pentru un scop pe care nu-l cunoştea în întregime. Când, cu puţin înainte de sosirea primei fete, misterul fusese risipit, avusese reţineri. Reţineri ce fuseseră înlăturate cu ajutorul unor compensaţii suplimentare, puse la dispoziţie de angajatorul ei nevăzut, şi oferite de Torres. În patru luni, Sue făcuse mai mulţi bani decât în cei cinci ani anteriori la un loc. Fără să aibă de achitat chirie, facturi sau mâncare, salariul ei era exclusiv profit şi contul ei de economii atinsese niveluri de neimaginat. Care creşteau la fiecare două săptămâni. Acum că traiul de la o lună la alta luase sfârşit, viitorul ei arăta diferit şi mult mai interesant. Se hotărî să îşi facă treaba exemplar, să ignore reţinerile şi, când totul se va termina, să se retragă. Era dornică să vadă cum era lumea când aveai bani.

În scurtă vreme, fetele au alunecat în rutină. Se trezeau şi se jucau cu bulldogul francez pe care Mary Riordan îl numise Lily. La început, refuzase să le lase pe celelalte fete să se joace cu el, fiindcă i se spusese că era numai şi numai al ei. Dar după ce se obişnuise cu el, devenise mai puţin posesivă, iar căţeluşa devenise a tuturor. De departe cea mai categorică, Mary se impusese în faţa celorlalte, pretinzând să folosească prima sala de baie. Şi nici nu se grăbea. Existau cincisprezece săli de baie în conac, dar Sue şi traducătorii nu reuşiseră să le convingă pe fete să le folosească şi pe acelea. Ele aşteptau pe podea să se elibereze sala de baie, jucându-se cu Lily.

Sue luă o perie roz de păr de pe măsuţa de toaletă a lui Mary Aquino şi se aşeză pe marginea patului. Copila era micuţă, abia dacă avea treizeci şi şase de kilograme, cu

apa curgând pe ea, iar sarcina nu-i adăugase prea mult în greutate. Sarcina ei era cel mai puţin vizibilă. Când Sue îi scoase ochelarii şi începu să-i pieptene părul castaniu, care îi ajungea până la umeri, fata se întoarse către ea şi zâmbi scurt, pentru prima dată.

— *Salamat.*

Sue ştia ce înseamnă: „Mulţumesc.” Se uită peste cartonaşele cu expresii uzuale în filipineză pe care le purta asupra ei.

— *Walang aluman,*[15] rosti cu dificultate. Orice altă expresie mai complexă trebuia să aştepte până ce doamna Simpauco revenea de la micul dejun.

Fata păru să se bucure de gestul lui Sue şi se relaxă sub mâna ei.

Toate fetele primiseră haine noi. Când Mary Riordan ieşi din baie, să-şi aleagă ţinuta de zi, Maria Aquino îi luă locul în faţa chiuvetei. Maria Mollo era tot în pat, trează, dar întoarsă către perete. Dintre toate, ea era cea mai tăcută şi mai tristă. Dacă cineva ar fi întrebat-o pe Sue ce culoare aveau ochii fetei, ar fi spus: roşii.

Torres privi în cameră, din hol, şi întrebă:

— De ce este încă în pat?

— Nu avem nicio grabă.

— E leneşă, de aia, răspunse Mary Riordan, din dressing.

— Nu e leneşă, e doar un pic mai sensibilă, spuse Sue.

Torres nu era la fel de înţelegătoare. Îi spuse fetei în spaniolă, pe un ton tăios, să se dea jos şi să-şi facă patul. La auzul cuvintelor dure, Maria începu iar să plângă.

— Lidia, vorbi Sue, mi-ai încredinţat responsabilitatea îngrijirii lor. Te rog, lasă-mă să îmi fac treaba.

— Da, la naiba, Lidia, lasă femeia să-şi facă treaba, spuse Mary veselă, ieşind din dressing, în chiloţi, să scoată limba la ele înainte de a intra la loc pentru a-şi alege hainele.

Torres bombăni iritată şi se îndepărtă.

Mai târziu, îi ceru lui Sue să i se adreseze cu „doamna

[15] Cu plăcere (în filipineză, în original) (n. tr.).

Torres” în prezenţa fetelor.

— A plecat vaca? întrebă Mary.

— N-ar trebui să înjuri şi nici să o numeşti „vacă”, răspunse Sue fără prea multă convingere.

— O să ţin cont de sinceritatea cu care mi-ai vorbit.

— Îmbracă-te, Mary, spuse Sue. Dacă n-aş şti că ai doar şaptesprezece ani…

— Cât mi-ai da?

— Mai mult decât am eu, probabil.

— Şi tu câţi ani ai?

— Treizeci şi şase.

Fata fluieră.

— Antică.

Sue se întoarse către Maria Mollo şi se aşeză lângă ea, mângâind-o pe umerii înguşti. Nu era cu mult mai mare decât micuţa filipineză, doar câteva kilograme şi câţiva centimetri în plus. Era însă rotundă la faţă, lucru care o făcea să pară veselă, dacă n-ar fi fost atât de nefericită, iar buzele îi erau pline şi apetisante. Sue îşi formase deja o părere despre fiecare. Maria Mollo era frumuşică şi tristă. Maria Aquino era micuţă şi drăgălaşă. Mary Riordan era obraznică şi precoce. Ştia că aceste păreri aveau să se schimbe cu timpul, dar avea sentimentul că le surprinsese esenţa.

Sue trase aşternuturile, luă fata în braţe şi o ridică cu blândeţe. În loc să-i reziste, Maria o cuprinse cu braţele pe după gât, agăţându-se de ea ca un marsupial. Nici Sue nu era corpolentă, dar avea un abdomen tonifiat şi reuşi să se ridice. La fereastră era amenajat un loc de odihnă, cu perne confortabile, şi acolo o depuse pe fată în picioare. Geamurile erau închise şi aerul condiţionat era pornit, fiindcă dimineaţa era călduroasă. Fata rămase acolo, aşteptând-o pe Sue să revină cu peria ei albastră de păr. Aşa cum era, în tricou şi pantaloni scurţi cu ursuleţi, nu arăta deloc ca o femeie însărcinată, până ce nu se răsuci nouăzeci de grade. Sarcina ei era mai vizibilă decât a Mariei Aquino, deşi nu la fel de pronunţată ca a lui Mary Riordan. În timp ce Sue îi pieptăna părul negru şi des, lung

până la brâu, amândouă priveau pe fereastră. Peisajul era plat şi pustiu. Terenul acoperit de stropitori din jurul casei era verde, dar pe măsură ce se întindea, la orizont, devenea pârjolit şi uscat. Garduri albe de lemn despărţeau gazonul de pustietate.

Domeniul în care lucrase o adusese pe Sue în preajma vorbitorilor de spaniolă, aşa că îşi frământă creierii să-şi amintească cum se spune „cal”. Nu era un cuvânt pe care să îl fi folosit frecvent înainte, dar îşi încercă norocul.

— Caballeros[16]? spuse ea arătând cu degetul.

Maria pufni uşor în râs.

— Caballos[17], spuse ea.

— Caballos, repetă Sue. Gracias.[18]

Nu ştia cum să o întrebe pe fată dacă îi plăceau caii şi nu voia să o cheme pe Torres, aşa că în schimb mimă cum călărea un cal, arătă către fată, apoi ridică braţele întrebător.

— *No, nunca[19],* spuse fata. Apoi norul tristeţii se adună iar deasupra ei şi cu buzele pline tremurătoare murmură, *quiero que mi mama[20].*

— *Lo sé[21],* ştiu că îţi e dor de ea, scumpo.

Mary Riordan îşi făcu apariţia din dressing într-un tricou polo şi fustă plisată.

— E o smiorcăită.

Sue îi făcu observaţie.

— Nu e frumos din partea ta, Mary.

— Ăsta e adevărul.

Sue o măsură cu privirea din cap până în picioare.

— Aceea este o fustă pentru ocazii speciale. De ce ţi-ai pus-o azi?

— Aşa am vrut. Cine ştie, poate apare Făt Frumos.

Sue nu voia să facă diferenţe între fete, dar aceasta chiar îi punea răbdarea la încercare. La un singur lucru

[16] Cavaleri (în spaniolă, în original) (n. tr.).
[17] Cai (în spaniolă, în original) (n. tr.).
[18] Mulțumesc (în spaniolă, în original) (n. tr.).
[19] Nu, niciodată (în spaniolă, în original) (n. tr.).
[20] Vreau la mama (în spaniolă, în original) (n. tr.).
[21] Știu (în spaniolă, în original) (n. tr.).

era bună, să te scoată din pepeni.

— Mergi şi te schimbă în ceva mai potrivit. Încearcă nişte pantaloni scurţi. M-am gândit să ieşim pe afară cu Lily, la o plimbare, până nu se face prea cald.

— Unde anume e „afară”? Iar cu asta, vreau să zic unde naiba suntem?

— Ţi s-a spus de nenumărate ori că nu am voie să vă spun. Şi, te rog, nu înjura.

— Astea două ştiu că au fost răpite sau nu le duce capul?

— Tu nu ai fost răpită. Părinţii tăi au fost de acord.

— Da, după ce au fost cumpăraţi cu teancuri de bani. Dacă nu ne răpeau, ne-ar fi vândut ca pe vite. Trei scroafe borţoase vândute la bâlci, asta suntem.

— Trei tinere doamne.

— Da, cum spui tu. Şi ele au ajuns femei la fel, fără să fi avut parte de o noapte pasională?

— Toate sunteţi în aceeaşi situaţie. Asta e tot ce ştiu.

— Când pot să o sun pe mama?

— În curând, sper. O voi întreba din nou pe doamna Torres.

— Ea e mai rea decât tine. Ai fost vreodată însărcinată?

— Nu.

— Eşti catolică?

— Din nou, nu. Protestantă.

— Prin urmare, asta te face o cotoroanţă stearpă, nu?

Sue oftă resemnată.

— Mergi şi te schimbă, Mary.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, cele două Marii au făcut cunoştinţă cu profesoara lor de engleză, Doamna White, pe care Sue o cunoscuse cu o zi înainte. Era cu doar câţiva ani mai mare decât ea, dar mult mai scorţoasă. Chiar şi aşa, Sue s-a străduit să fie cât se poate de amabilă. Trecuseră patru luni şi începea să se simtă singură. Torres nu era genul cu care să stea de vorbă sau să vadă seara un film împreună, după ce adormeau fetele. Casa mare din cărămidă roşie rămânea pustie noaptea, după ce personalul auxiliar pleca. În timpul în care cele

două fete făceau prima lecţie de engleză, Mary Riordan era aşezată la calculator, în faţa unui curs electronic, ca să îşi continue studiile pentru admiterea la liceu. De fiecare dată când intra să vadă ce făcea, Sue o găsea în faţa aceleiaşi pagini, făcându-şi unghiile sau jucându-se pe telefon. Nimic nu o convingea să ia lecţiile în serios.

— Lasă-mă să sun acasă şi poate mă uit la pagina următoare. Altfel, dispari!

După prânz, fetelor li se permise să petreacă o oră în sufragerie, singure. Torres o apelă pe Sue prin sistemul de comunicare internă, cerându-i să vină în biroul ei, la parter, lângă bibliotecă.

— Ce au făcut în dimineaţa asta? o întrebă pe Sue.

— Doamna White şi cele două Marii au avut o primă lecţie reuşită. Au învăţat câteva cuvinte din vocabularul de bază. Fetele şi-au dat interesul. Mary e în grevă. Zice că nu va da atenţie lecţiilor până ce nu i se permite să vorbească cu mama ei.

Torres clătină din cap.

— Detest această situaţie. Adevărul este că nu avem de ales câteva zile. Trebuie să ne trimită un telefon care nu poate fi urmărit. Ştii cât sunt de atenţi la aspectele ce ţin de securitate.

— Nici măcar nu ştiu despre *cine* vorbeşti, spuse Sue.

Ca de obicei, Torres ignoră tentativa celei din faţa sa de a afla mai multe.

— Doctorul Lopez vine după-amiază, spuse ea.

Lopez era doctorul pediatru local care fusese angajat pentru fete. El le consultase pe acestea la sosire, le prescrisese vitamine prenatale şi le vaccinase pe cele două Marii.

— De ce? întrebă Sue.

— Doctorul Benedict a vrut să-l cunoască.

— Cine e doctorul Benedict?

— Un obstetrician renumit de la Washington.

Sue se zbârli la auzul veştilor, dar se abţinu să spună ceva.

Avionul *Cessna* se roti o dată deasupra casei, apoi ateriză pe pista privată din spatele conacului. Şoferul îl aştepta pe pasagerul important şi îl conduse pe distanţa de un minut până la uşa casei unde doctorul Benedict descinse din automobil. Era un individ cărunt, cu aer nobil, îmbrăcat într-un costum din bumbac. Strângea în mâini o geantă medicală din piele scorojită, despre care avea să îi spună ulterior lui Sue că îi fusese lăsată de tatăl lui, doctor, care o avea de la tatăl său, de asemenea doctor.

Fu întâmpinat pe platforma de marmură din faţa casei de Torres, doctorul Lopez şi Sue. Sue privi cartea de vizită pe care acesta i-o întinse şi înţelese agitaţia. Benedict era Preşedintele Asociaţiei Medicilor Ginecologi şi Obstetricieni din America.

Torres îl pofti în sufragerie unde îi oferi o limonadă şi îl întrebă cum fusese călătoria.

— Foarte confortabilă, spuse el sorbind din pahar. Învăluită în mister, adăugă. De fapt, avocatul meu m-a sfătuit să nu semnez niciun acord de confidenţialitate înainte de a şti care este natura consultaţiilor pe care mi le solicitaţi, dar m-aţi ademenit cu o răscumpărare demnă de un rege.

— Nu noi, răspunse Torres. Noi suntem simpli angajaţi.

— Şi cine se află în spatele cortinei? întrebă.

Sue o salvă pe Torres de la ananghie spunând:

— Asta aş vrea şi eu să ştiu.

— Înţeleg, răspunse Benedict, ridicându-şi sprâncenele stufoase. Când am urcat în avion mi s-a înmânat un dosar. Atunci am aflat pentru prima dată pe cine voi consulta astăzi. Nu mă aşteptam.

— La ce vă aşteptaţi? întrebă Lopez.

— O, nu ştiu. Soţia unui prinţ saudit, poate. Am mai făcut asta. Dar trebuie să spun că este o situaţie foarte interesantă. Ce specialitate aveţi, doctore?

— Pediatru, răspunse Lopez.

— Şi sunt sănătoase fetele?

— Cea din Irlanda este imaginea sănătăţii. Cea din Peru este subponderală şi anemică. La fel şi cea din Filipine,

doar că aceasta este sever subponderală. Le administrăm amândurora o dietă corespunzătoare şi vitamine.

— Şi dumneavoastră cu ce vă ocupaţi, doamnă Torres?

— Eu administrez proprietatea, domnule doctor. Am grijă să meargă totul strună.

— Şi dumneavoastră, doamnă Gibney?

— Sunt moaşa.

— Serios? Excelent.

— Credeţi? Sue nu părea convinsă.

— Mă gândeam că sunteţi la curent cu faptul că Asociaţia Medicilor Ginecologi şi Obstetricieni din America a recunoscut oficial rolul moaşelor în procesul naşterii.

— Ce a recunoscut Asociaţia şi ce gândeşte un obstetrician pot fi două lucruri complet diferite.

— Ei bine, în ceea ce mă priveşte, eu sunt întru totul de acord. Ce pregătire aveţi?

— Masterat la Universitatea de stat din New Mexico. Doisprezece ani de activitate, majoritatea în New Mexico. Peste o mie de naşteri. Nu am fost niciodată dată în judecată.

El râse.

— Niciun proces! Asta da realizare. Spuneţi-mi, de ce au ales vizite la domiciliu?

— Discreţie, răspunse Torres. Nu vor circ mediatic.

— Participaţi şi dumneavoastră, doctore Lopez?

— Aşa s-a stabilit.

— Şi care este spitalul de rezervă, doamnă Gibney? Nu sunteţi aproape de niciun spital local, ca să nu mai vorbesc unul regional.

— Dacă va fi nevoie de cezariană, avem pregătit un elicopter şi un echipaj medical pentru intervenţii de urgenţă, răspunse Sue.

— În regulă, doresc să le văd. Există vreo încăpere unde pot să le consult?

Când ajunseră la etajul al treilea şi uşile liftului se deschiseră, Benedict exclamă:

— Dumnezeule!

Puteau la fel de bine să fie într-o clinică, întrucât din

încăpere nu lipsea nimic.

Erau o masă de consultaţie cu obişnuitele suporturi pentru picioare, dulapuri cu echipament steril şi nesteril, un altul cu medicamente, bine aprovizionat, echipamente de ultimă generaţie pentru monitorizare fetală, chiar şi un ecograf. Sue se ocupase de toate acestea.

— Este pentru prima dată când văd aşa ceva într-o casă particulară, rosti Benedict entuziasmat.

— Este un aranjament special pentru nişte fete speciale, spuse Torres.

— Dacă vreau să fiu înapoi la Washington la o oră rezonabilă, ar trebui să începem, spuse Benedict. Trimiteţi-le în ce ordine doriţi.

Torres ieşi să o aducă pe Maria Aquino.

Când rămaseră singuri, Sue îl întrebă pe doctor.

— Îmi permiteţi să întreb care vi s-a spus că este scopul acestei consultaţii?

— Nu mi s-a spus decât că o persoană cu autoritate doreşte opinia unui expert. Acum că ştiu cine sunt pacientele, presupun că vor părerea mea cu privire la modul în care aceste fete au rămas însărcinate. Cum se vor folosi de această părere, nu am nici cea mai mică idee. Tot ce ştiu este că, dacă nu păstrez secretul, mă vor da în judecată şi îmi vor lua tot ce am.

— Rămâneţi pe fir, vă fac legătura cu Preşedintele.

Anning era în biroul apartamentului său care-i oferea spectacolul neîngrădit al răsăritului, prin peretele de sticlă de pe o latură a biroului, în timpul întâlnirilor programate la prima oră şi al apusurilor pe celălalt perete, în zilele în care lucra până târziu.

Bănui că le era ascultată convorbirea, aşa că adoptă un ton formal.

— Domnule Preşedinte. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Griffith era mult mai puţin formal.

— Randy, ce faci, ticălosule? Ai ajuns cu bine acasă?

— Da, mulţumesc.

— Ai citit ediţia de azi a *The New York Times?*

— O am pe birou, dar nu am citit-o încă.

— Ei bine, citeşte! Pe prima pagină. Este un interviu cu un deştept de la Harvard, Calvin Donovan. Ai auzit de el?

— Sincer să fiu, am auzit. Este un apropiat al Papei. Celestin apelează la el din când în când, în situaţii mai delicate. Operaţiuni discrete, când papa nu vrea să implice Vaticanul.

— Citeşte interviul imediat, te rog. Se pare că Donovan a fost recrutat pentru o evaluare preliminară a virginelor.

Anning ridică ziarul.

— Serios?

— Caută să joace la sigur şi se ascunde în spatele faptului că nu este cadru medical, dar lasă impresia că situaţia privitoare la sarcini s-ar putea să fie autentică.

Anning se uita la fotografia reuşită a lui Cal, făcută într-o zonă plină de verdeaţă a campusului Universităţii Harvard.

— Citesc acum şi te sun înapoi.

— Nu e nevoie să mă suni înapoi. Vreau doar să spun, Randy, că nu ştiu ce as ai în mânecă şi, după cum ai spus, e mai bine să nu ştiu, dar ai putea să te foloseşti de tipul ăsta, Donovan, în avantajul tău.

— Mulţumesc, domnule Preşedinte. Cu siguranţă, voi ţine cont.

Capitolul 12

Îmbrăcat în pantaloni scurţi, tricou cu buzunar şi încălţat cu pantofi de vară – ţinuta obligatorie pentru ziua care îl aştepta – Cal termina cea de-a doua cafea citind postările de pe Twitter, la masa din bucătărie. Casa lui din Cambridge era prea mare pentru un singur om, dar avea nevoie – mai exact, dorise să aibă – suficient spaţiu pentru colecţiile lui. Cărţi, tablouri, artefacte, sculpturi – toate acele pasiuni academice şi culturale pe care un salariu bun şi un fond fiduciar le susţineau. Tatăl lui, renumitul arheolog Hiram Donovan, provenea dintr-o familie cu bani, iar Cal devenise, după moartea prematură a acestuia, independent financiar – un fel de „copil de bani gata”.

Reţelele de socializare, în special Twitter, abundau de hashtagul „undesuntceletreimary”, lucru pe care şi Cal dorea să îl afle. Cardinalul Da Silva avusese amabilitatea să-i transmită informaţiile pe care Sfântul Scaun reuşise să le obţină de la contactele sale din Filipine, Peru şi Irlanda, dar acestea nu îl ajutaseră prea mult. Vaticanul avea impresia fermă – era mai degrabă o convingere fermă – că autorităţile locale din Manila şi Lima fuseseră plătite de agenţi necunoscuţi ca să nu facă valuri în jurul anchetelor. Părinţii Mariei Mollo şi cei ai Mariei Aquino nu ştiau nimic, era clar. Poliţia irlandeză părea imună la mită, dar pistele lor nu duseseră nicăieri şi recunoscuseră că nu aveau nicio idee dacă Mary Riordan era în Irlanda sau în altă ţară. Iar familia Riordan era cu totul inutilă. Dacă ştiau ceva, nu spuneau. Astfel încât milioane de oameni de pretutindeni se uniseră, transformându-se în detectivi amatori, pentru a le căuta pe cele trei fete.

Era evident că situaţia scăpase de sub control. Internetul fusese inundat de fotografii ale celor trei fete, astfel încât adolescente care semănau vag cu imaginile din mediul online erau oprite pe stradă şi întrebate dacă nu cumva erau una dintre dispărute.

Maria Aquino a fost văzută în Malaezia.

Tocmai am văzut-o pe Mary Riordan în Cleveland.

Maria Mollo este categoric în El Salvador. Priviţi fotografia.

Un bărbat care o apucase de braţ pe o copilă, crezând că era Maria Mollo, fusese înjunghiat de tatăl fetei în Honduras.

Cal tocmai se gândea că citise toate teoriile conspiraţioniste posibile, minunându-se că nu apăruse încă una anume – aceea că adepţii anticristului le răpiseră pe fete ca să împiedice o revigorare a religiei creştine – când auzi soneria.

Era un curier. Îi ceru să semneze de primire şi îi întinse un pachet de dimensiunile unui plic mare.

— Lucraţi şi duminica? se miră Cal.

— Aşa se pare, răspunse acesta cu nonşalanţă.

Cal se întoarse cu coletul în bucătărie. Adresa expeditorului nu apărea. Tăie ambalajul din plastic şi scoase un plic pe care era imprimat numele lui. În interior erau câteva coli scrise şi ştampilate şi un memoriu.

„Domnule Profesor Donovan, vă rugăm să citiţi şi să transmiteţi contactelor dumneavoastră de la Roma raportul de expertiză alăturat. Papa o fi dorind să îşi ascundă capul în nisip, dar noi nu o facem! Îi cerem să încredinţeze Congregaţiei Pentru Cauzele Sfinţilor cercetarea de urgenţă a miracolului tinerelor virgine şi să declare aceste fete sfinţi în viaţă. Dacă refuză să dea curs acestei solicitări, vom mustra public Vaticanul, îl vom declara irelevant în această chestiune, vom declanşa o anchetă independentă şi vom face publice rezultatele investigaţiei, la momentul pe care îl vom considera oportun.”

Memoriul era nesemnat.

Cal răsfoi raportul cu gura căscată.

— La naiba, mormăi.

Puse imediat mâna pe telefon.

— Sper că nu suni să anulezi, spuse Jessica.

— Pentru nimic în lume, răspunse Cal. Vremea e perfectă. Plec într-un minut, dar voiam să te întreb: directorul tău medical, cum îl cheamă, vine şi el?

— Larry? Da, de ce?

— S-ar putea să am ceva de discutat cu el.

★

Nu putea exista o zi mai potrivită pentru o ieşire în larg, în Portul Boston. Căldura de sfârşit de vară era plăcută, cerul strălucea în tonuri azurii, iar briza sufla moderat. Jessica îşi ţinea ambarcaţiunea, un *Hunter* de aproape paisprezece metri lungime, la debarcaderul Charlestown. Învăţase să navigheze în verile din copilărie, petrecute în golful Buzzard şi, înainte să devină om de ştiinţă, visase să concureze într-o competiţie mondială de navigaţie.

Când ajunse Cal, petrecerea de la bord era în toi, invitaţii ospătându-se cu somon afumat şi cocktailuri. Jessica îl îmbrăţişă şoptindu-i că, dacă nu venea, ajungea hrană pentru rechini.

Văzu dosarul pe care-l avea sub braţ şi se miră.

— Doar nu ţi-ai adus de lucru?

— Cine, eu? Cum să fac aşa ceva?

Cal se retrase, aşezându-se cu un pahar de şampanie pe una dintre banchetele capitonate din cabină, iar Jessica trecu la cârmă, dând ordine cu o plăcere vizibilă. Patru dintre cei opt invitaţi erau marinari experimentaţi, astfel încât Cal nu trebuia să facă nimic decât să bea şampanie şi să fie fermecător – un alt ordin explicit primit de la Jessica.

Oraşul Boston începu să se topească în depărtare când Jessica ridică pânzele şi lăsă vasul să prindă viteză către insulele din apropierea portului. Cal se întreţinea cu ceilalţi pasageri, colegi de-ai ei, câţiva din domeniul finanţelor. Cal era trofeul pe care toţi cei de pe vas îl râvneau. Toată lumea ştia asta, iar câţiva, mai ales femeile, păreau să ştie totul despre el.

— Speram să te întâlnesc, îi spuse o femeie foarte bronzată, în costum de baie.

— Serios? se miră Cal.

— Sunt avocatul companiei la care lucrează Jessica.

Când nu discutăm afaceri, vorbim despre tine.

— Înţeleg, spuse Cal, ciocnind paharul cu ea. Numai de bine, sper.

— Ai vrea tu, răspunse avocata, zâmbind larg. Ai fost un ticălos că nu te-ai dus în Islanda. Un ticălos chipeş, dar tot ticălos rămâi.

— Voi lua asta ca pe o jumătate de compliment.

În apropiere de Insulele Georges, Cal găsi momentul potrivit să-l abordeze pe Larry Engel, la proră.

Engel era un bărbat corpolent. Cal îl văzu făcându-şi loc cu dificultate, pe lângă balustradă, încercând să-şi păstreze echilibrul.

— Nu mă pricep la navigaţie, spuse Cal. Tu?

— Deloc, răspunse Engel. De fapt, mă şi mir că n-am vomitat încă.

— Înţeleg că lucrezi cu Jessica.

— Aşa este. Conduc Departamentul de cercetare medicală.

Engel adăugă zâmbind că ştia despre relaţia lui cu Jessica.

— Aşa este, răspunse Cal jovial. E o îndeletnicire dificilă, dar cineva trebuie să o facă şi pe asta.

— Este pretenţioasă şi ca şef, recunoscu Engel. Ieşirea aceasta n-a fost chiar liber-consimţită, să fiu sincer. Eu speram să îmi petrec ziua în laborator.

Cal îl întrebă ce pregătire are, deşi ştia deja. Căutase informaţii despre el înainte să plece de acasă. Doctor în medicină, conferenţiar universitar la catedra de chirurgie oncologică de la Brigham and Women’s Hospital în Boston, înainte ca Jessica să îl recruteze pentru compania ei în domeniul biotehnologiei.

Apoi, Cal nu mai ocoli subiectul.

— De fapt, Larry, voiam să îţi cer o părere. Este o situaţie medicală specială – trei, de fapt.

— Credeam că eşti profesor de istorie.

— Istoria religiilor, da. Este vorba de o situaţie aflată la limita dintre ştiinţă şi religie. Ai auzit de dispariţia celor trei fete?

— Cine n-a auzit? Eşti implicat în povestea asta?

— Ofer consultanţă Vaticanului. Am un raport medical cu privire la situaţia fetelor. Mi-ar plăcea să ştiu ce părere ai.

— Da, cum să nu. Duse mâna la stomac, demonstrativ. E mai bine decât să mă uit cum se leagănă barca pe valuri.

Cal îi ceru să păstreze confidenţialitatea şi-i înmână dosarul, recitind odată cu el, peste umărul acestuia. Amândoi erau atât de absorbiţi de lectură, încât nu observară că Jessica lăsase cârma în grija unui prieten bancher şi venea spre ei.

— Ce naiba, spuse ea, făcându-i să tresară. Vă uitaţi la poze porno?

Pagina la care era Larry conţinea trei fotografii de aproape ale organelor genitale femeieşti.

Cal încercă să-i explice, dar Jessica îl certă aspru pentru că, în ciuda rugăminţilor ei, îşi adusese de lucru.

— Măcar am venit, obiectă Cal cu speranţă.

— Asta e foarte interesant, spuse Engel. Vreau să spun, *deosebit* de interesant.

— Păsăricile alea sunt ale pretinselor virgine? întrebă Jessica, aşezându-se.

— Da, răspunse Engel. Acesta este un raport complet, întocmit de un doctor pe nume Richard Benedict. Şi nu e orice doctor. Este Preşedintele Asociaţiei Medicilor Ginecologi şi Obstetricieni din America.

— Aşadar, este îmblânzitorul de păsărici? spuse ea.

— Doamne, Jessica! exclamă Engel.

— Şi unde, spune-mi, rogu-te, le-a examinat el părţile intime? întrebă ea.

— Raportul nu menţionează, spuse Cal, dar este o confirmare a faptului că fetele sunt bine şi sunt împreună. Îl voi suna să văd dacă îl fac să spună mai multe.

— Prin urmare, care este verdictul, Larry?

— Sunt virgine, categoric. Benedict nu are nicio îndoială şi nici eu, deşi opinia lui este cea care contează. Şi toate trei sunt la începutul celui de-al treilea trimestru de sarcină. A făcut ecografiile el însuşi. Spune că toţi pruncii

sunt de sex bărbătesc şi, totodată, că nu se putea realiza un transfer de embrion prin colul uterin către uter fără distrugerea himenului.

— Ei bine, Cal, asta ar trebui să te facă fericit nevoie mare, spuse Jessica. Miracole la tot pasul. Băieţi, acum vă rog să mă faceţi *pe mine* fericită. Lăsaţi treaba şi mai deschideţi o sticlă de şampanie.

Cal aşteptă până după prânz, când Jessica se lăsă absorbită de activităţile ei marinăreşti. Navigaseră până în golful Quincy, unde un iaht de dimensiuni similare o provocase la o întrecere amicală înapoi către Boston, stârnindu-i spiritul de competiţie. Protejându-şi telefonul de stropii săraţi, Cal se duse la proră şi formă numărul de telefon care apărea în raport.

— Bună ziua, doctorul Benedict?

I se răspunse morocănos.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Profesorul Calvin Donovan, de la Harvard. Iertaţi-mă că vă deranjez duminica, dar cineva mi-a livrat de dimineaţă o copie a rezultatelor dumneavoastră în urma consultaţiei celor trei Mary.

— Nu vă supăraţi, ne cunoaştem?

— Nu cred.

— Sunteţi de la facultatea de medicină?

— Teologie. La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Cal îi spuse că oferea consultanţă Vaticanului, cu privire la aspectele religioase ale situaţiei, şi că un terţ anonim îi ceruse să trimită raportul lui la Roma.

— Nu am cunoştinţă despre aşa ceva, răspunse Benedict. Am fost angajat să consult fetele, am întocmit raportul, şi cu asta basta. Ascultă, sunt la club, mă pregătesc să ies pe teren.

— Pot să întreb unde le-aţi examinat pe fete?

— Mă puteţi întreba. Dar n-am să răspund. Am semnat un acord de confidenţialitate.

— A fost în Statele Unite ale Americii?

— La revedere, domnule profesor Donovan. Închid acum.

Cal fu surprins de ora târzie a apelului.

În Cambridge era duminică seara; la Roma era luni dimineaţă.

Elisabetta admise că ar fi putut aştepta, dar îi spuse că nu putea dormi şi, în plus, aşa l-ar fi putut informa pe pontif înaintea slujbei de dimineaţă. Când se întorsese din călătoria în port, Cal scanase şi îi trimisese pe e-mail raportul lui Benedict.

— Abia l-am trimis, acum zece minute, spuse el. Citeşti repede.

— Îl voi reciti cu mai multă atenţie, dar am înţeles concluziile. În mesajul tău spuneai că ai discutat deja cu un alt doctor?

— Da, care nu este ginecolog însă este un chirurg foarte bine pregătit. Mi-a spus că evaluarea a fost corect întocmită şi concluziile sunt susţinute de dovezi.

— Acest doctor Benedict este de încredere?

— La cel mai înalt nivel, după câte se pare.

— Şi spui că a refuzat să spună unde le-a văzut pe fete.

— Mi-a închis când l-am întrebat.

— Ştii, solicitarea asta, cererea din partea acestui necunoscut, sau a mai multor persoane, ca studiul problemei celor trei fete să fie transferat Congregaţiei Pentru Cauzele Sfinţilor – este inacceptabilă conform Dreptului Canonic.

— Înţeleg, răspunse Cal, încercând, cu mâna rămasă liberă, să deschidă o sticlă rece de votcă. O astfel de solicitare nu poate fi adresată decât după moartea subiectului.

— Crezi că autorii scrisorii pe care ai primit-o nu ştiu? E oare posibil să nu avem de-a face cu un catolic?

— Habar nu am. Oricine poate căuta pe Google procedura de canonizare.

— De ce crezi că te-au contactat pe tine şi nu direct Vaticanul?

— Presupun că au văzut interviul şi s-au gândit că aş fi un canal bun de legătură.

— Sfinţia Sa mă va întreba, cu siguranţă, ce ne

recomanzi să facem.

— Ascultă, decizia este întru totul a Vaticanului, dar dacă vreţi să ţineţi lucrurile sub control şi să descurajaţi orice iniţiativă în direcţia publicităţii agresive cu care aceştia, indiferent cine sunt ei, ameninţă, aţi putea anunţa formarea unui grup *ad-hoc* de anchetă în cadrul Vaticanului, independent şi separat de procedurile oficiale ale congregaţiei. Cine ştie cât ar putea dura o astfel de anchetă, dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Cu alte cuvinte, să-i ducem cu zăhărelul?

— Exact.

— O tactică demnă de Vatican, glumi ea.

— A fost vreuna dintre familii contactată de fete?

— Din câte ştim până acum, nu.

— Noutăţi în cadrul anchetelor locale?

— Nimic. Înainte ca tu să primeşti raportul acesta, nici nu ştiam cu certitudine dacă mai sunt în viaţă sau nu. Slavă Domnului că mi-ai dat o veste bună! Vom informa părinţii că fetele sunt bine.

Capitolul 13

Când Sue îi ceru lui Mary Riordan să o însoţească în sufragerie, fata crezu că avea să fie mustrată.

— Ce am făcut? vru ea să ştie.

— Nu are legătură cu comportamentul tău, deşi ar putea foarte bine să aibă, răspunse Sue.

Îi întinse un telefon mobil.

— Poftim. Sună-ţi mama. Numărul este listat la Favorite. I-am dat şi ei un telefon.

— Era şi timpul, la naiba, spuse Mary.

Sue merse în partea cealaltă a camerei. Suficient de departe ca să-i acorde puţină discreţie, dar destul de aproape, încât să poată auzi conversaţia. Telefoanele, i se spusese, nu puteau fi urmărite, în caz că cineva încerca să le identifice locaţia.

— Mamă, eu sunt, spuse Mary.

Cindy Riordan vorbea foarte tare, ca şi cum încerca să compenseze pentru distanţa dintre ele.

— Mi-au spus că mă vei suna. Ce faci? Am fost îngrijorată.

— Aşa de îngrijorată că m-ai vândut?

— Nu fi aşa! Ne-au spus că vor avea grijă de tine mai bine decât am putea noi. Apoi îşi coborî precaut vocea. Mi-au spus să nu întreb unde eşti.

— Şi dacă întrebi, tot aia e. Habar nu am. Am aterizat pe aeroportul din Boston, apoi ne-au dus în altă parte.

— Au grijă de tine, aşa cum au spus?

— Au bani gârlă. Suntem într-un conac, dar nu e nimic împrejur. Doar kilometri întregi din ceea ce pare a fi un deşert sau ceva asemănător. Totul pare pârjolit. Şi e atât de cald că te ia cu leşin când ieşi din casă. Însă au cai. Au un bucătar şi pe cineva care spală şi face curăţenie pentru noi. Mi-au dat haine noi, unele sunt porcării, altele sunt drăguţe. Mă pun să învăţ la un calculator, ceea ce e jalnic, dacă te gândeşti.

— Cine e acolo cu tine, scumpo?

— Avem o supraveghetoare, Sue, care acum trage cu urechea. Şi mai este femeia care a venit acasă, doamna Torres.

— Părea de treabă.

— Nu e. E o vacă. Celelalte fete sunt şi ele aici.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fiţi împreună, dar nu aveam de unde să ştiu. La televizor numai despre asta vorbesc, despre dispariţia „celor trei Mary”. Mă bucur că sunteţi bine, toate. Sunt drăguţe?

— Sunt enervante. Nu vorbesc engleza, iar una dintre ele e o adevărată pacoste.

— Totuşi, sunteţi toate trei în aceeaşi situaţie. O, Doamne, în curând vei fi mamă şi eu bunică.

— Au adus un doctor fiţos să ne consulte.

— Şi ce a spus?

— Surpriză! Sunt însărcinată.

— Copilul e bine?

— Aşa cred. Tot băiat e.

— Trebuie să te gândeşti la un nume.

— Nu vreau un copil! Nu am cerut aşa ceva! izbucni ea.

— Ştiu, scumpo. Ai fost aleasă, după cum ţi-a spus vocea. Vocea Domnului, mă gândesc.

— Mai degrabă mădularul Domnului.

Sue clătină dezaprobator din cap şi privi pe fereastră către întinderea pustie, uscată, care se contopea cu cerul lipsit de culoare. Geamurile erau duble, dar zgomotele echipamentelor şi utilajelor care lucrau neîncetat pe timpul zilei, fără pauză, răzbăteau de afară.

— Nu huli! o certă mama ei.

Când terminară de vorbit, Sue o duse înapoi în dormitorul comun şi, una câte una, le aduse pe celelalte două în sufragerie să vorbească acasă. Niciuna nu mai folosise vreodată un telefon mobil şi convorbirile lor fură scurte, dar încărcate de emoţie. Când Maria Mollo termină de vorbit, până şi Sue avea lacrimi în ochi. O îmbrăţişă pe copila fragilă, neajutorată şi se hotărî să o care în braţe înapoi în pat.

— A fost o întâlnire veselă? întrebă Mary. S-a plâns mult?

— Scuteşte-ne şi taci, spuse Sue. Fetele au o nouă lecţie de engleză şi tu mai ai două ore de studiu. Înainte de cină, avem o surpriză pentru voi.

— Surpriză? spuse Mary. Te spânzuri?

Soarele cobora la orizont şi arşiţa de peste zi se mai potolise, dar era în continuare insuportabil de cald. Sue le dădu fetelor câte o sticlă cu apă rece pentru plimbarea la grajduri. Doamna Simpauco le însoţea ca traducătoare pentru Maria Aquino. Îngrijitorii grajdurilor erau mexicani, aşa că cealaltă Maria putea vorbi cu ei.

— Mergem să vedem caii? întrebă Mary, ţopăind.

— Da, răspunse Sue.

— Avem voie să călărim?

— Nu avem asta în program.

Grajdurile erau un şir de încăperi lungi şi joase, cu acoperiş din metal, dar în spatele lor, la vreo patru sute de metri depărtare, pe pământul scorojit, se ridica scheletul unei structuri de metal.

— Asta e responsabilă pentru gălăgia neîntreruptă?

Sue răspunse că da.

— Ce vrea să fie?

— Nu mi s-a spus, răspunse Sue. Nu ştiu.

Fetele se bucurară nespus la vederea magnificelor creaturi. Până şi Maria Mollo se înseninã. Se împrieteni imediat cu un îngrijitor pe nume Pedro Alvarado, un om mărunţel cu un zâmbet cuceritor. Acesta o ţinu de mână de la o boxă la alta, în timp ce le prezenta fiecare cal. Însă, Mary era cea mai entuziasmată dintre toate, punând neîncetat întrebări despre vârsta cailor, dieta şi antrenamentele acestora.

— Ştiţi multe despre cai, domnişoară, spuse supraveghetorul fermei.

— Locuiam în apropiere de o fermă. Îi ajutam adesea la treabă.

— Poate că îţi vor da voie să ajuţi şi aici, spuse omul.

— Se poate? o întrebă ea pe Sue.

Părea o idee grozavă, dar Sue spuse că trebuia să se consulte cu doamna Torres.

După ce trecură pe la fiecare cal, hrănindu-i cu morcovi dintr-o găleată, supraveghetorul le spuse fetelor să îşi aleagă câte un favorit, pe care aveau apoi să-l scoată în ţarc pentru a-l urmări alergând. Maria Aquino alese o iapă maronie, Maria Mollo un armăsar negru iar Mary o iapă bălţată, pe nume Sally. Pedro le puse căpestrele şi lăsă caii afară. Cele două Marii se lipiră de gard privind printre scânduri, în timp ce Mary insistă să se caţere şi să încalece pe gard.

— Ai grijă, o avertiză Sue îngrijorată.

— Sunt însărcinată, nu retardată, spuse Mary.

Caii s-au zbenguit şi au alergat vreo cincisprezece minute, timp în care fetele râdeau, arătând când spre unul, când spre altul. Se apropia ora cinei, iar Sue trebuia să le pregătească de masă, aşa că anunţă plecarea. Pedro legă iepele la gard şi duse mai întâi armăsarul în grajd, însoţit de Maria Mollo. Calul Mariei Aquino îşi înclină capul şi fata-l mângâie, iar Mary se aplecă de pe gard să mângâie iapa ei.

— Nu vrei să intri înapoi în grajd, Sally, nu-i aşa? spuse fata.

Luă nechezatul iepei drept confirmare.

Pedro se întoarse după cel de-al doilea cal şi Mary îl imploră să ia mai întâi iapa maronie. Maria Aquino şi doamna Simpauco îl urmară.

Sue îl încolţise pe supraveghetor cu întrebări despre construcţia care se înălţa alături, iar Mary strecură mâna în buzunar de unde scoase o bucată de morcov pe care o pusese deoparte. În timp ce calul ronţăia, Mary îi dezlegă căpăstrul, se ridică pe penultima stinghie a gardului şi încălecă pe spinarea lată a animalului.

— Hai, fetiţo, s-o ştergem de-aici!

Strânse frâiele, izbi iapa cu călcâiele şi ţâşniră pe poarta deschisă.

— Mary! ţipă Sue. Întoarce-te!

Supraveghetorul strigă la Pedro să ia repede un cal şi omul mărunţel apăru imediat cu calul murg. Cele două fete alergară pe urmele lui şi se opriră lângă gard, arătând către norul de praf care le învăluise pe Mary şi iapa ei. Supraveghetorul smulse hăţurile din mâna lui Pedro, făcu un salt şi încălecă ţinându-se de coama calului.

— Nu îţi face griji, o aduc eu, strigă el, părăsind în goană ţarcul.

— E însărcinată! strigă Sue în urma lui.

— Ştiu, doamnă, credeţi-mă.

Mary era o călăreaţă bună, dar nu era uşor să reziste galopului pe iapa neînşeuată. Sălta şi aluneca ba într-o parte, ba într-alta, strângând cât putea cu genunchii coastele calului. Nu alerga la întâmplare, în pustietate. Trase de hăţuri îndreptând calul spre construcţia aflată în lucru, unde mişunau zeci de muncitori. Avea să le spună cine era şi că fusese răpită. Îi va ruga să cheme poliţia. Îi va…

Un braţ apucă de căpăstru, încetinind galopul lui Sally. Când se întoarse către supraveghetor, Mary începu să alunece într-o parte. Omul trebui să lase căpăstrul şi întinse braţul spre mijlocul fetei. Atunci Sally o rupse iar la goană.

Omul era însă puternic şi o ţinu pe Mary chiar şi după ce calul fugi. Iapa murgă opri la comandă şi bărbatul o aşeză pe Mary pe pământ cât putu de blând.

Descălecă şi îi făcu semn cu mâna lui Sue, care venea alergând spre ei.

— Încotro porniseşi, domnişoară Mary? o întrebă el pe fată.

Fata respira greu.

— Voiam să fug.

— De ce? Aici, toată lumea le îndrăgeşte pe micuţele virgine.

— Aşa ne spuneţi?

— Da, domnişoară. Te întorci acasă cu mine?

— Şi Sally?

— Vine singură înapoi. Îmi dai voie să-ţi spun ceva,

domnişoară Mary?

Fata dădu din cap.

— Călăreşti foarte bine fără şa.

După cină, Torres zbieră la Sue şi la supraveghetor şi interzise vizitele la grajduri. Supraveghetorul era suficient de îngrozit, aşa că nu scoase o vorbă şi îşi ţinu privirea plecată tot timpul, dar Sue făcu tot posibilul să îi explice că, în condiţii de protecţie sporită, lucrul cu caii era exact ce-i trebuia lui Mary Riordan ca să se simtă ca acasă.

În faţa refuzului categoric, Sue dori să ştie dacă putea discuta subiectul cu o autoritate superioară. Torres îi aduse la cunoştinţă că, în ceea ce o privea, pentru Sue nu exista o autoritate superioară. După care le întoarse spatele, lăsându-i singuri în cameră.

— Domnişoară Sue, ştiu că nu este treaba mea, spuse supraveghetorul, dar sunt de acord cu dumneavoastră. Fata iubeşte caii şi cred că şi ei o plac.

După cină, fetele începură să se joace în sufragerie, cu Lily zbenguindu-se printre ele. Mary stătea turceşte pe un fotoliu pufos, cu nasul în telefon, iar celelalte două, aşezate pe covor, încercau să o ţină pe Lily la distanţă de un puzzle pe jumătate realizat. Când Mary Mollo se aplecă să găsească o piesă, Mary Aquino, cea mai mică dintre ele, i se urcă în spate ca un călăreţ. Micuţa peruviană intră imediat în joc, pretinzând că este un armăsar îndărătnic.

— Eu, Mary, eu, Mary, strigă filipineza, iar cealaltă Maria îi răspunse: „Fugi, fugi!”, făcând astfel dovada primelor lor cunoştinţe de limbă engleză.

Mary le privi, la început cu indiferenţă, iar fetele se prăbuşiră una peste alta, râzând, apoi continuară să se tăvălească pe covor, în curând însă, Mary izbucni şi ea în râs şi începu să arunce cu perne în ele.

Când Sue veni să vadă ce făceau, le găsi în toiul unei lupte cu perne. Se retrase discret şi închise uşa în urma ei, lăsând copilele să se joace.

Capitolul 14

Joe Murphy locuia într-un apartament modest, în apropiere de Central Square. Era numai bun pentru el. Într-o anumită măsură, oferea condiţii mai bune decât cele pe care le avusese în casa parohială din Galway. Ajungea la Harvard mergând pe jos, indiferent de vreme. Salariul lui de lector universitar nu era mare, dar câştiga considerabil mai mult decât ca preot paroh sau ca asistent universitar. Singurul lux pe care şi-l permitea era faptul că îşi cumpăra cărţi în loc să le mai împrumute de la bibliotecă. Restul banilor mergeau la mama lui şi într-un fond pentru nepoţii şi nepoatele lui.

Era o dimineaţă fierbinte de august şi aparatul de aer condiţionat de lângă fereastră huruia încetişor. Planurile lui pentru ziua respectivă erau simple şi plăcute. Avea să îşi termine cafeaua, apoi va îmbrăca hainele bisericeşti de vară şi va merge la biblioteca Widener a Universităţii Harvard unde va continua să ia notiţe pentru următoarea lui carte, o analiză a bisericii în Evul Mediu, în Irlanda. Urma sfatul lui Cal, şi anume acela conform căruia, pentru a-şi asigura stabilitatea academică trebuia să publice, să publice şi iar să publice. Faptul că era un lector apreciat – şi, cel puţin până acum, era îndrăgit de studenţi – era „cireaşa de pe tort”.

Asculta, visător, muzică clasică pe calculator, cu ajutorul unei boxe portabile, când îi sună telefonul. Era un număr ascuns. Se gândi să-l lase să sune până intra mesageria vocală, apoi îşi aminti că nici nu ştia când îl sunase cineva în felul acela, aşa că răspunse.

La capătul firului era o femeie.

— Iertaţi-mă, sunteţi părintele Murphy?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt Cindy Riordan. Mama lui Mary.

Murphy lăsă cana cu cafea pe masă atât de repede, încât vărsă câţiva stropi. Întrebă cu ce putea să o ajute.

— Îmi fac griji pentru Mary.

— E de înţeles, răspunse el.

— Ştiţi cumva unde este?

Cal îi spusese despre raportul medical al doctorului Benedict.

— Nu, nu ştiu, spuse el. Dar există indicii că este împreună cu celelalte fete aflate în aceeaşi situaţie.

— Ştiu asta, răspunse femeia. Am vorbit cu ea.

— Nu mai spuneţi?

— Mi-au adus un telefon pe care mă poate suna.

— În cazul acesta, probabil ştiţi mai multe decât mine. Ce v-a spus?

— Că este împreună cu celelalte două fete într-o casă mare, undeva unde e foarte cald, şi că sunt bine îngrijite.

— Ei bine, asta e o uşurare, nu-i aşa? Şi nu v-a spus unde se află?

— A spus că nu ştie. Că sunt izolate, cumva.

— Doriţi să fac ceva anume pentru dumneavoastră, doamnă Riordan?

— Da, părinte, dar nu vreau să vorbesc despre asta la telefon. Poate că sunt paranoică, dar mă tem să nu ne asculte cineva. Puteţi trece pe la noi?

— Ştiţi, m-am întors în America.

O auzi ţâţâind din buze, înainte să vorbească.

— O, vai, n-am ştiut asta. Nu ştiu ce să zic. Este foarte important. Nu am cu cine altcineva să vorbesc.

— Ce ziceţi de Părintele McCarthy?

— Nu îmi place de el. E distant. Nu am încredere în el aşa cum am în dumneavoastră.

Murphy încercă să afle mai multe şi, în cele din urmă, spuse:

— Uitaţi care este treaba, dacă e să mă urc în avion şi să vin acolo, trebuie să îmi spuneţi mai multe.

— Vă spun asta, părinte: am făcut un lucru îngrozitor, cu adevărat îngrozitor, şi trebuie să îndrept situaţia. Vă implor să veniţi.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Murphy îi făcu o vizită lui Cal, la biroul acestuia de la facultate, pentru a-i spune

despre apelul telefonic.

— Ce crezi că se întâmplă? întrebă Cal.

— Chiar nu ştiu. Femeia părea sincer tulburată. Trebuie să fie ceva important.

— Ce vrei să faci?

— Ceea ce vreau să fac şi ceea ce simt că trebuie să fac sunt două lucruri complet diferite, răspunse preotul.

— E decizia ta, Joe, dar dacă te hotărăşti să mergi, dă-mi voie să văd dacă Vaticanul e de acord să achite biletul de avion.

— Aş rămâne recunoscător, răspunse Murphy

Planul lui Murphy era să se mişte rapid, pentru a nu fi nevoit să petreacă mai mult de o noapte în Galway, dornic să revină la Boston şi la munca lui. Închirie o maşină în aeroportul Shannon şi ajunse la casa familiei Riordan cu mult înainte de prânz. Când bătaia în uşă rămase fără răspuns, înfipse degetul în butonul soneriei şi ţinu apăsat până ce auzi mişcare dincolo de uşă.

În cadrul uşii apăru Kenny Riordan, în chiloţi, cu ochi sticloşi şi mirosind ca o distilerie.

— Părinte Murphy, ce surpriză!

— Să mă iertaţi dacă v-am trezit din somn, domnule Riordan.

— Cât e ceasul?

— Abia a trecut de unsprezece. De fapt, pe soţia dumitale o caut.

— Cum aşa?

— Asta este între mine şi ea, dacă nu te deranjează.

— A, da, tot respectul pentru veşmântul preoţesc, părinte. Problema e că nu e acasă.

— O! Şi unde este?

— I s-a făcut rău aseară. Probleme cu respiraţia. Ştiţi, suferă de astm. Au dus-o la spital, ceea ce n-a fost treabă uşoară. Doar să o scoată din casă şi s-o urce în ambulanţă a fost o mare problemă. E corpolentă.

— La ce spital?

— Universitar. Dacă mergeţi la ea, spuneţi-i că sora ei se

ocupă de copii, iar eu am grijă de mine.

— Văd.

Murphy o găsi în aripa celor cu afecţiuni pulmonare. Orele de vizită începeau la două, dar preoţii aveau acces tot timpul. Era întinsă cât era de mare, sforăind, pe un pat dublu, cu o mască de oxigen pe faţă.

Închise uşa şi rămase lângă pat, chemând-o pe nume. Când asta nu funcţionă, o strânse uşor de braţ, prin cămaşa subţire de spital. Sforăitul încetă şi ea gemu uşurel. O strânse din nou, puţin mai tare.

— Părinte? rosti ea ameţită.

— Bună, Cindy. Am venit. Cum te simţi?

Ea trase masca într-o parte, pe obraz.

— Mă tem că nu prea bine, după cum vedeţi.

— Îmi pare foarte rău. Am venit cât am putut de repede.

— Din America?

— Da, de la Boston. M-ai chemat şi am venit.

— O, Doamne… începu să respire şuierat.

— Vrei să chem o asistentă?

Ea confirmă, iar el aşteptă afară în timpul în care o asistentă îi oferi îngrijiri. Când i se permise să revină, capătul patului era ridicat şi ea era sprijinită de perne, cu canule de oxigen în nas în locul măştii.

Înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt, ea îi spuse:

— Aş vrea să nu fi venit.

Murphy ştia despre sine că nu era printre cei mai înţelegători preoţi din lume, dar cu greu îşi păstră cumpătul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta? M-ai chemat pretextând că este vorba de o chestiune cât se poate de serioasă, am lăsat totul baltă să vin tocmai în Irlanda şi acum îmi spui că îţi doreşti să nu fi venit?

Pe obrajii ei cărnoşi începură să curgă lacrimi.

— Ascultă, îmi pare rău că sunt aspru, Cindy, dar sunt sigur că îmi înţelegi nedumerirea.

Femeia şopti ceva cu voce atât de slabă, încât nu o auzi din cauza zgomotului concentratorului de oxigen. Se

apropie, iar ea repetă cele spuse.

— Am avut dreptate. Ne ascultau, şopti din nou.

— De unde ştii?

— Au venit ieri acasă.

— Cine a venit?

— Tipii duri. Cu motociclete.

Murphy le văzu chipurile de parcă erau acolo, lângă ei.

— Unul înalt, unul scund, cel scund cu obrajii ciupiţi de vărsat?

— Ei sunt. Îi cunoaşteţi?

— Da. Ce ţi-au spus?

— Mi-au spus că îmi vor face rău, mie şi copiilor, dacă vorbesc cu dumneata.

— Te-au ameninţat?

Femeii îi dădură din nou lacrimile.

— Ai anunţat poliţia?

— Mi-au zis să nu o fac. M-au speriat. Am făcut o criză de astm şi acum, iată-mă, sunt aici. Aşa că nu pot vorbi, părinte, deşi vreau să o fac.

— Nu poţi să-mi spui nimic din ceea ce te frământă? Chiar vreau să te ajut.

— Aţi văzut pe cineva pândind pe coridoare? întrebă ea agitată.

— Crede-mă, aş şti dacă cei doi ar fi aici.

Îl făcu să se apropie şi mai mult, atât de mult, încât simţea mirosul pastei de dinţi de spital.

— Eu nu am vrut s-o fac. N-am vrut să semnez hârtia, dar Kenny m-a obligat. Pentru bani.

— Ce bani? Ce hârtie?

— Nu pot spune mai multe, îl imploră ea. Nu mă obligaţi să spun mai multe.

El nu insistă. Se retrase în tăcere.

În noaptea aceea, după un popas la cârciumă pentru câteva halbe, Kenny Riordan îşi vizită nevasta la spital.

— Cum îţi mai e? o întrebă el, aşezându-se pe pat, în vreme ce ea se odihnea în şezlongul alăturat.

— Mult mai bine. Îmi administrează steroizi în perfuzie.

Problema e că mă fac să iau în greutate.

— Zici? se miră el. Şi cum o să ne dăm seama?

Ea nu se supără. I se păru amuzant.

O întrebă dacă preotul trecuse să o vadă.

— Doar nu i-ai zis ceva?

— Despre Mary? se apără ea. N-aş face una ca asta.

— Bun, aşa să faci. Nu ne trebuie probleme. L-ai trimis pe popă înapoi acasă?

Femeia dădu din capul ei mare.

— Mă simt prost. A făcut atâta drum.

— Nu l-a făcut degeaba. Adună mile de zbor, sunt convins.

Femeia încremeni.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? întrebă Riordan.

Auzi zgomotul unor pantofi cu talpă moale pe plăcile de linoleum verde deschis şi întoarse capul.

— Rahat!

— Ce primire plăcută, spuse Doyle. Tovarăşul lui, McElroy, închise uşa. Doyle avea cel mai mic buchet de flori posibil. Ţi-am adus astea. Ai o vază?

Ea îl fixa în tăcere.

Doyle aruncă o privire prin salon şi, nevăzând niciun vas, lăsă florile să cadă într-o ploscă goală.

— Kenny, în apropiere e o cârciumă. Ia mergi tu acolo şi bea o bere cât discutăm noi ceva cu Cindy. În regulă?

— Nu pleca, îl imploră ea.

— O recomandare foarte proastă, spuse Doyle. Vezi tu, drăguţă, ştim unde locuieşte sora ta. Copiii tăi sunt acolo, nu-i aşa? N-ai vrea să le facem o vizită mai târziu.

Riordan se ridică şi bombăni către nevasta lui că aşteaptă afară.

Doyle, cel înalt, se aplecă spre el şi-i şopti.

— Nu te agita, nu durează mult.

Kenny se învârti pe holul spitalului, pe lângă cabinetul asistentelor, până ce-i văzu pe cei doi bărbaţi plecând. Chipul lui McElroy era searbăd, ca de obicei, dar Doyle rânjea ca şi cum auzise o glumă bună. Îl lovi pe Riordan dinadins cu umărul, în trecere.

— Ţi-am făcut un serviciu. Acum te poţi retrage. Şi, Kenny, noi n-am fost aici.

Riordan traversă holul cu pas grăbit şi deschise uşa salonului. Ea era tot în scaun, cu capul odihnindu-se aplecat ciudat pe un umăr, cu ochii deschişi, dar inerţi. Se prăbuşi în genunchi lângă ea.

— Cindy! Nu, nu, nu. Ajutor!

Când îi sună telefonul, Murphy dormea în camera lui de hotel. Nu aştepta să fie sunat, aşa că lăsase aparatul la încărcat în baie. Cu excepţia patului desfăcut, camera părea nefolosită. Geanta îi era pregătită de plecare, hainele aşezate ordonat pe spătarul unui scaun.

— Părinte Murphy, sunt Kenny Riordan.

— E miezul nopţii, Kenny. Ce s-a întâmplat?

— Poţi să vii la spital? E vorba de Cindy.

La parterul spitalului era o încăpere numită camera de doliu şi, mult după miezul nopţii, Părintele Murphy era acolo împreună cu Riordan.

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

— A încetat să mai respire. Se crede că a fost un atac de cord. Nu s-a mai putut face nimic.

Murphy îşi dădu seama că omul era mai mult decât îndurerat. Era speriat.

— Mai e ceva ce nu îmi spui, Kenny?

— Sigur că nu. Spuneţi-mi ceva, părinte. Aţi văzut-o mai devreme. Cum era?

— Ştii că ea mi-a cerut să vin, nu-i aşa?

— A zis ceva despre asta, dar nu ştiu ce avea de gând.

— Nu ţi-a spus?

Riordan negă, dar arăta ca un copil prins într-o încrengătură de minciuni.

— Voia să îşi uşureze conştiinţa, spuse preotul.

— Ce v-a spus?

— Chiar dacă ea nu mai este, nu pot încălca secretul confesiunii. Mi-a spus câteva ceva, probabil nu tot.

Riordan oftă din greu de câteva ori.

— Părinte, uitaţi care e treaba, eu vă respect şi aşa mai departe, dar trebuie să ştiu ce v-a spus. Sunt oameni care vor să ne facă rău. Nu vreau să-mi rămână copiii orfani.

Murphy îşi acoperi ochii cu mâna şi rămase aşa preţ de câteva clipe. Apoi începu să vorbească.

— Cineva a făcut asta? I-a provocat moartea?

— Doctorul a spus că probabil a fost un atac de cord, răspunse Riordan fără convingere.

— Vor face o autopsie?

— Nu le dau voie.

Murphy nu avea astâmpăr. Îşi suci picioarele şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Cred că ar trebui să vorbim cu poliţia.

Riordan sări imediat în picioare.

— Nu, părinte, să nu faceţi una ca asta. Aceştia sunt oameni răi, dintre cei mai periculoşi. Vor veni după mine şi ai mei.

— Dar…

— Niciun dar, părinte. Vă implor! Ce-a fost a fost! Acum trebuie să ne facem griji pentru cei rămaşi în viaţă, nu pentru morţi.

★

Dormitorul ocupat de Sue la conac era încăpător, mobilat şi decorat cu gust, dar îi lipsea amprenta personală. Când locuia în Santa Fe, îşi amenajase apartamentul foarte frumos, cu covoare şi cuverturi de inspiraţie sud-vestică, cu ceramică locală şi fotografii ale peisajelor preferate, pe care le făcuse ea însăşi cu prilejul drumeţiilor în deşert şi în munţi. Nu voia să îşi amintească de viaţa aceea. Îi lipsea dureros de mult. Acceptase slujba datorită sumei uriaşe de bani pe care i-o oferiseră, dar îşi dorea să renunţe în fiecare zi, cu atât mai mult acum că le cunoscuse pe cele trei copile triste care îi păreau nişte păsări într-o colivie aurită. Însă, şi dacă pleca, altcineva i-ar fi luat locul. Soarta fetelor era hotărâtă.

Fu surprinsă de o bătaie în uşă: era pentru prima dată când o deranja cineva în încăperile ei. Torres arăta ca şi cum se aranjase să iasă în grabă. Rujul era aplicat

neglijent.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Sue.

— Eşti îmbrăcată? spuse Torres. Pot să intru?

— Fetele sunt bine?

— Sunt sigură că dorm. E târziu.

Intră şi se aşeză într-un fotoliu. Nedumerită, Sue îi oferi ceva de la minifrigiderul din cameră, dar femeia o refuză.

— Am primit un telefon cât se poate de neplăcut, spuse Torres. Este vorba despre mama lui Mary Riordan. E moartă.

Sue se aşeză pe marginea patului, clătinând din cap, şocată.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— A murit la spital, unde fusese transportată în urma unei crize de astm. Mi s-a spus că avea probleme de sănătate. Se pare că era obeză.

— Din câte mi-a spus Mary, nu era în vârstă.

— Da, o veste foarte tristă. Am vrut să îţi spun. Nu am cu cine altcineva vorbi.

— Cu excepţia lui Mary.

— Nu-i putem spune.

— E mama ei.

— Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla. E însărcinată. Şocul îi poate face rău!

Sue merse la frigider şi scoase dopul unei sticle de vin alb începute. Torres se răzgândi şi ceru şi ea un pahar.

— Cum putem să nu-i spunem aşa ceva? întrebă Sue.

— Întotdeauna m-am gândit că genul acesta de veşti poate provoca pierderea unei sarcini. Greşesc? Tu eşti specialista.

Sue trebui să admită că exista un risc minor, dar cât se poate de real, ca stresul emoţional să inducă travaliul prematur.

Torres goli paharul din câteva înghiţituri.

— Nu ne putem asuma riscul. Miza este prea mare.

★

Kenny Riordan îl convinse pe Joe Murphy să ţină slujba de înmormântare. La început, acesta nu fusese de acord,

dar omul îi spusese ceva ce ştia deja, şi anume că Cindy nu-l plăcuse deloc pe părintele McCarthy, însă vorbise frumos despre el. Simţul datoriei era mai presus de orice altceva, astfel încât Murphy obţinu permisiunea părintelui McCarthy să ţină slujba funerară la St. Colman's. Participarea a fost una mai degrabă modestă. Escrocheriile familiei Riordan nu-i făcuse pe aceştia populari în rândurile comunităţii şi, cu Mary Riordan absentă, curiozitatea slăbise. Încă şi mai puţini făcură faţă ploii neîndurătoare ca să asiste la înmormântarea în cimitirul Rahoon.

După ce sicriul lui Cindy Riordan fu coborât în groapa umedă şi copiii plecară însoţiţi de mătuşa lor, Riordan încercă să strecoare câţiva euro în mâna lui Murphy.

— Nu e nevoie, rosti Murphy de sub umbrelă. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, Kenny, sincer. Ca să ştii, nu voi suna autorităţile, dar dacă aceştia iau legătura cu mine voi fi sincer. Nu pot face altfel.

— Înţeleg, părinte, dar nu au niciun motiv să te caute.

— Mary a aflat că mama ei a murit?

— Eu nu i-am spus. Nu am cum să iau legătura cu ea. Cindy primise un telefon, dar acum a dispărut. În orice caz, nici n-aş şti ce să-i spun.

Murphy se despărţi de Riordan în parcare. Aleile de pietriş erau pline de bălţi şi pantofii i se umpluseră de apă. Avea cu el o pereche de adidaşi şi deschise portbagajul maşinii ca să-şi schimbe încălţările.

Următorul lucru pe care îl simţi era durerea cumplită de cap. Zăcea întins pe un pat, într-un loc umed şi rece, mirosind a pământ reavăn şi a rădăcini. Confuzia era însoţită de o greaţă puternică. Când dădu să se ridice ca să vomite, văzu că era legat de pat. Se răsuci într-o parte şi vomită direct pe podeaua de pământ.

— Alo? strigă el. E cineva aici? Alo! Ajutor!

★

Decanul facultăţii de teologie de la Harvard era un englez dur, pe nume Gil Daniels. Tocmai le descria unor viitori studenţi programele şi facilităţile oferite de

facultate când, ajuns cu prezentarea la Cal, sentimentele sale pentru „profesorul vedetă” deveniră clare ca lumina zilei. Daniels avusese mai multe accese de gelozie cauzate de trecerea de care Cal se bucura la Vatican, mai ales faţă de privilegiile acordate acestuia de însuşi Papa Celestin, în ceea ce priveşte accesul la Biblioteca Apostolică a Vaticanului şi la Arhivele Secrete.

— Oare este cineva aici care n-a auzit de renumitul nostru coleg, Calvin Donovan? spuse el sarcastic. Spre deosebire de ceea ce, fără îndoială, aţi citit deja, profesorul Donovan nu îşi petrece tot timpul călătorind şi bătându-se pe burtă cu feţele înalte de la Vatican. Din când în când, predă istoria religiilor în cadrul acestei instituţii.

Cal zâmbi şi se pregăti să prezinte un rezumat al cursurilor sale pentru anul următor. În acelaşi moment, secretara facultăţii intră şi-i făcu semn. El îşi ceru scuze şi merse la uşă unde i se spuse că sunase o femeie care dorea să discute o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Iertaţi-mă, se adresă el sălii. Trebuie să preiau un telefon urgent. Poate să continue profesorul Cretien.

Daniels dădu din cap cu o expresie care părea să spună că Donovan tocmai îi confirmase punctul de vedere:

— Presupun că la telefon este bunul lui prieten, papa.

Cal preluă apelul în biroul lui.

— Calvin Donovan? Iertaţi-mă, Profesorul Donovan?

— Da?

— Sunt Edna Murphy, mama lui Joe. Am numărul dumneavoastră de la facultate. Joe mi l-a dat, cu ani în urmă, pentru orice eventualitate. Vocea femeii tremura.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Murphy?

— Tocmai am primit un telefon din partea unui domn care spunea că Murphy a fost răpit. Îmi cer o grămadă de bani. Eu nu am bani deloc, dar Joe spunea că Universitatea Harvard este una dintre cele mai bogate. Mi s-a spus să nu anunţ poliţia, altfel îl omoară pe Joe. Aşa a zis. Mă gândisem să sun la parohie, dar biserica din Galway nu se scaldă în bani. Atunci mi-am amintit de cei pentru care

lucrează Joe. Credeţi că mă puteţi ajuta, domnule profesor Donovan? Joe vă admiră nespus.

Capitolul 15

Lui Cal nu-i păsa de ceea ce spuseseră răpitorii. Nu avea de gând să rişte viaţa lui Joe lăsând lucrurile la întâmplare. Reuşise să prindă cursa de seară a companiei *Lingus Air* către Shannon, şi, de cum ajunse în Galway, în dimineaţa următoare, se prezentă la secţia de poliţie Gardai. Câteva minute mai târziu, era intervievat de un inspector arătând ca un elf, pe nume Sullivan, şi de sergentul acestuia, un individ solid, pe nume Feeney. Luaţi împreună, cei doi alcătuiau un om de dimensiuni obişnuite.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ne-a sunat mama lui pe noi? spuse Sullivan. Am pierdut timp preţios.

— Era speriată, spuse Cal.

— Îmi dau seama, dar a greşit. Sergent, mergi acasă la ea, cu o echipă, şi aranjaţi să-i ascultăm telefonul. Dar fii blând cu biata femeie. N-o certa. Cât au cerut răscumpărare?

— O sută de mii de euro, răspunse Cal. Ea a crezut că universitatea va plăti.

— O va face?

— Nici vorbă.

— Atunci, fără recompensă.

Cal sorbi cafeaua execrabilă din paharul de carton.

— Sunt dispus să plătesc eu.

— Personal?

— Da.

— E vorba de o sumă considerabilă.

— Joe Murphy îmi e prieten. Şi eu sunt cel care l-a implicat în povestea cu familia Riordan.

— Ei bine, în astfel de situaţii noi nu încurajăm achitarea recompensei, dar este decizia ta.

— Când terminăm aici, merg la bancă să cer transferul.

— În regulă, domnule profesor. Sergent, explică-i doamnei Murphy să ceară o dovadă că Joe trăieşte, data viitoare când este sunată. O fotografie cu ziarul curent e

de ajuns. Dacă sunt imbecili, vor fi de acord să o lase la cutia poştală. Dacă îi duce un pic capul, vor propune un punct de predare. Daţi-i drumul.

Sergentul îi lăsă în camera de interogare.

— Părintele Murphy avea duşmani? Cineva care să-i vrea răul?

Acela fu momentul în care Cal îi povesti întâmplarea cu cei doi motociclişti care făcuseră ameninţări lângă casa mamei lui.

— Unul tăcut şi unul vorbăreţ, spuse inspectorul. A spus cum arătau?

— Mie nu.

— Şi vorbăreţul i-a spus să nu se mai apropie de familia Riordan.

— Aşa mi-a spus Joe.

— De ce crezi că s-a întors părintele Murphy în Galway?

— Doamna Riordan l-a sunat. Avea ceva – după spusele ei, extrem de important – să îi transmită, dar se temea să vorbească la telefon.

— Aşa că el s-a mobilizat imediat şi a urcat în avion? Este un gest impresionant şi costisitor.

— Joe are un simţ al datoriei foarte puternic. Şi Vaticanul a fost de acord să achite costurile călătoriei.

Chipul lui Sullivan deveni întrebător.

— De ce ar plăti Vaticanul?

Cal îi povesti despre ancheta pe care el şi Murphy o desfăşuraseră la cererea Vaticanului.

Inspectorul luă notiţe.

— Prin urmare, pare să aibă legătură cu misterul dispariţiei fetelor. Părintele Murphy este avertizat de aceşti doi indivizi să stea deoparte, iar el face contrariul.

— Despre asta pare să fie vorba, spuse Cal.

— Ceea ce face din cei doi motociclişti principalii suspecţi.

— La fel am gândit şi eu, spuse Cal.

— În regulă. Vom mai vorbi. Vă cazaţi în zonă?

— Da. Aveţi vreo recomandare?

— Întrucât pare că dispuneţi de mijloace financiare, cred

că Park House e o alegere potrivită.

Cal se cază, făcu un duş şi traversă holul hotelului spre ieşire. Barul bine aprovizionat îi dădu o stare de bine. Se gândi că avea să profite de asta la căderea nopţii.

★

Doyle lăsă o pungă cu nişte peşte şi cartofi prăjiţi, reci, pe patul din celula lui Murphy, în vreme ce McElroy stătea la pândă în umbra chepengului.

— Fă bine şi mănâncă.

— Pentru ce? întrebă Murphy, coborându-şi picioarele pe pământ. Adăugaseră un lanţ ca să-i permită puţină libertate de mişcare.

— Să nu mori de foame, spuse Doyle.

— De ce vorbeşti aiurea? spuse Murphy. Dacă era să scap cu viaţă, v-aţi fi ascuns feţele.

— O, vom pleca după ce ne primim banii. Nu vom fi prinşi.

— Cine credeţi că va plăti răscumpărarea? Familia mea nu are bani.

— Ne-am ocupat de toate, părinte, ne-am ocupat de toate.

Afară, McElroy încălecă pe motocicletă şi-l întrebă pe celălalt:

— Nu-l lăsăm să plece, după ce primim banii, nu-i aşa?

— Sigur că nu! spuse Doyle, încălecând la rândul lui pe motocicletă. Ne-au cerut să-l ucidem şi asta vom face. Dar asta nu înseamnă că nu putem să ne alegem şi cu nişte bani. Profităm de situaţie.

★

Inspectorul Sullivan îl ştia bine pe Kenny Riordan. Acesta fusese implicat în escrocherii şi delicte minore de când îl ştia. Îl interogase de nenumărate ori, încă de pe vremea când era ofiţer începător. Putea ajunge la casa lui Riordan cu ochii închişi.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, Kenny, îi spuse inspectorul când acesta deschise uşa.

— Frumos din partea ta, Sullivan, răspunse Riordan. Era dimineaţă şi era deja băut. Mă întorc la treburile mele.

— Eşti singur? întrebă Sullivan.
— Doar eu cu mine.
— Aşadar, nu e nimeni la priveghi?
— Să-i ia naiba pe toţi, nu.
— Aş dori să discutăm puţin, înăuntru.
— Am de ales?
— Ai. Vorbim aici sau la secţie.

Când ajunse acasă la doamna Murphy, aceasta era prea necăjită ca să vorbească cu Cal. Poliţiştii erau în sufragerie, aşteptând telefonul răpitorilor, iar ea se refugiase în dormitor, cu uşa închisă.

Când ieşi, îi spuse:

— Mulţumesc că ai venit, dar au spus să nu anunţ poliţia.

— Trebuia să vorbesc cu ei, doamnă Murphy. Este foarte periculos să încerci să rezolvi astfel de situaţii fără ajutorul specialiştilor. Au mai luat răpitorii legătura cu dumneavoastră?

— Nu. Sergentul Feeney m-a învăţat ce să spun. Universitatea a fost de acord să plătească?

— Banii sunt transferaţi azi. Ar trebui să ajungă în contul băncii Allied în cursul după amiezii.

— Slavă Domnului, spuse ea. Cui trebuie să mulţumesc? În afara dumitale, desigur.

— Asta nu ar trebui să vă preocupe acum.

— Aveţi dreptate. Aşteptaţi împreună cu mine?

— Cu drag.

— Doriţi un ceai? Îşi duse mâna la păr şi păru să îşi dea seama că purta o rochie de casă jerpelită. Joseph nu mi-a spus niciodată cât sunteţi de chipeş, domnule profesor Donovan. Mă întreb de ce?

Cal îi zâmbi.

— Să sperăm că îl veţi întreba curând.

La câteva minute de la începutul interogatoriului, Sullivan intră direct în subiect. Mărunţelul inspector nu avansase graţie atributelor sale fizice. Devenise inspector-

şef datorită intelectului şi instinctelor sale. Era convins că Riordan ascundea ceva: acesta îşi ferea privirea şi ducea sticla de bere la gură de fiecare dată când era întrebat despre cei doi motociclişti.

— Pentru numele lui Dumnezeu, un om a fost răpit! Un preot. Un preot care a ţinut slujba de înmormântare a nevestei tale. Şi tu stai acolo şi te îmbeţi, refuzând să cooperezi cu poliţia.

— O, du-te naibii, bombăni Riordan, făcând un gest cu mâna către şezlongul lui Cindy, a cărui suprafaţă veche şi gălbejită încă păstra forma trupului ei. Vorbeşti cu un om care abia şi-a îngropat nevasta.

— Dacă nu ne spui ceea ce trebuie să aflăm, şi Joseph Murphy va fi îngropat curând. Dă-mi voie să îţi spun ceva, Kenny, toată povestea asta cu fata ta, Mary, pute până la cer. Mai întâi, transformi necazul ei într-o afacere, profitând de pe urma pelerinilor şi a celor săraci cu duhul, apoi fata dispare de sub nasul tău. Şi tu ce ne spui? Că Vaticanul a trimis după ea, pentru binele ei? Asta a fost o minciună gogonată, nu-i aşa? Te-a plătit cineva să le-o dai? Ţi-ai vândut copila ca pe o iapă de rasă?

Riordan îi aruncă o privire încruntată.

— Dacă nu erai în uniformă, îţi arătam eu ţie.

Sullivan nu-l slăbi.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? Cindy a avut remuşcări? Sau poate ea nu a fost de acord de la bun început? Poate ai forţat-o să accepte. Ea l-a sunat pe părintele Murphy şi a vrut să îi mărturisească. Ştim de la personalul spitalului că Murphy a vizitat-o. Nu ştim despre ce au vorbit. Dar imediat după aceea se petrec rapid două lucruri. Cindy moare subit şi, două zile mai târziu, Murphy este răpit din cimitir. Cum explici asta, Kenny?

— Uneori, oamenii buni păţesc lucruri rele.

— Ei bine, asta da atitudine potrivită. Iată ce se va întâmpla dacă nu îmi spui imediat tot ce ştii despre aceşti doi motociclişti: voi cere unui judecător să emită un ordin de arestare pe numele tău. Voi cere, totodată, o autopsie post-mortem, pentru că nu mai sunt convins că a murit de

moarte naturală.

Riordan ridică anemic un pumn.

— Eşti un ticălos! N-ai face una ca asta!

— Aş face-o şi o voi face. Obstrucţionezi o anchetă şi dacă o dovedesc, vei fi acuzat.

— M-ai închide, lăsându-mi copiii la mila statului?

— Pe toţi sfinţii, Kenny! Cine are grijă de ei acum? Tu?

— Pot să-i întreţin.

— Cum?

— Am bani, zbieră el, apoi păru să-şi dorească să fi tăcut.

Sullivan dădu din cap cu seriozitate.

— Sunt convins că ai. Sunt convins că cineva cu intenţii necurate ţi-a dat bani frumoşi pentru Mary. Şi sunt convins că imediat ce ajungi la închisoare, o percheziţie va scoate la iveală banii. Nu eşti genul care să-şi depună câştigurile ilegale în bancă, nu-i aşa? Kenny Riordan, eşti arestat sub acuzaţia de obstrucţionare a unei investigaţii.

Riordan strânse mâna pe sticla de bere, făcându-l pe Sullivan să se ridice şi să întindă un deget spre el. Nu era înarmat şi Kenny l-ar fi făcut praf, dacă voia.

— Nu îţi complica şi mai mult situaţia, spuse inspectorul cât putu de calm.

Riordan duse sticla la gură apoi o aşeză, golită, pe masă.

— Lunganul vorbeşte ca o moară stricată, spuse el. Nu-i ştiu numele. N-am auzit o vorbă din gura celui scund. El e cu muşchii.

— Nume?

— Habar nu am.

— Ce altceva mai ştii despre ei?

— Îi văd prin oraş, câteodată. La cârciumă. Târguri de cai. Sunt plevuşcă. Dintre cei care „cunosc pe cineva care cunoaşte pe cineva”. Aşa au ajuns să fie implicaţi în ceva atât de important.

— Posibil să fie cunoscuţi de poliţie?

— Aşa aş zice. Nu sunt tocmai nişte îngeri.

— Ce fel de motociclete au?

— *Honda,* dacă nu mă înşel. N-aş putea spune mai

multe, nu mă pricep la motociclete.

— În regulă, Kenny. Am nevoie de tine la secţie, să te uiţi la nişte fotografii, poate chiar să le facem portretele robot.

— Sunt arestat?

— Deocamdată, nu. Să vedem cum merge treaba.

În sfârşit, în casa doamnei Murphy sună telefonul. Sergentul Feeney îi făcu imediat semn să ridice receptorul, dar femeia încremenise. Cal o ajută să se ridice de pe fotoliu şi să meargă lângă măsuţa pe care era telefonul vechi, conectat la echipamentul de monitorizare.

Când ridică receptorul, Feeney îşi aşeză o pereche de căşti peste urechi.

— Galway 844772, spuse ea cu vocea piţigăiată.

— Ai banii? întrebă omul.

— Da.

— Pe toţi?

— Aşa cred.

— De unde îi ai?

— Angajatorul lui Joseph.

— În regulă, notează! Îţi spun unde să-i aduci.

Feeney scrise ceva pe o hârtie şi o ridică: *dovada că trăieşte.*

— Vreau să ştiu că Joseph nu e rănit.

— N-are nimic.

— Am nevoie de o dovadă.

Urmă o pauză.

— Cine ţi-a spus să ceri aşa ceva? Doar n-ai anunţat poliţia! Ţi-am spus că n-ar fi deloc bine pentru el.

Feeney clătină cu putere din cap.

— N-am anunţat poliţia. Am văzut asta într-un film.

Bărbatul pufni.

— Un film, zici! Şi în filmul ăsta cum au procedat?

Feeney imită un om făcând o fotografie.

— O fotografie cu ziarul din ziua respectivă, spuse ea.

— Bine. Îţi trimitem dovada că trăieşte. Apoi vrem banii. Te căutăm noi.

Îşi aminti că trebuia să le ceară să aducă fotografia acasă.

— Dar…

Bărbatul închisese.

Începu să se agite şi să plângă. Feeney era indiferent, pregătindu-se să îl sune pe Sullivan pentru a-i spune cum decursese convorbirea, aşa că pica în sarcina lui Cal să o consoleze.

★

Riordan se plânse tinerei poliţiste care-i întindea dosar după dosar cu fotografii că suspecţii începeau să arate toţi la fel. În plus, nu îşi luase porţia de bere de la vremea prânzului şi începea să-l ia cu leşin. Şedinţa cu tehnicianul care întocmea portretele robot nu mersese bine. Una dintre schiţe semăna leit cu Daniel Day Lewis şi Riordan admise că niciunul dintre portretele robot nu semăna cu cei doi.

— E mai greu decât pare, mormăi el.

— Uite încă unul, spuse poliţista aşezându-i sub ochi un nou dosar voluminos.

— Ai milă, se văită el.

— Curaj, îi spuse ea, nefăcând vreun efort să îşi ascundă dispreţul. Sunt alături de tine.

Se foi în scaun, aşa cum făcea când era un copil neatent la şcoală. Deschise dosarul şi căscă.

★

Cal se întreba dacă era posibil ca o persoană să bea prea mult ceai. Era după-amiază târziu, dar soarele încă strălucea ca în miezul zilei. O convinsese pe doamna Murphy să se întindă puţin, iar el stătea în sufragerie, folosindu-se cu grijă de telefon, întrucât uitase să îşi aducă încărcătorul de la hotel. Sergentul Feeney, plictisit de moarte, stătea la masă în sufragerie, răsfoind una dintre revistele pentru femei ale doamnei Murphy. Apoi staţia radio pârâi şi se auzi vocea ofiţerului de poliţie aflat afară, la pândă.

— Tânăr, jeanşi, tricou cu echipa de footbal Galway, tenişi albi, se apropie de cutia poştală.

Feeney sări în picioare şi merse la fereastră să privească din dosul perdelelor subţiri.

— Dacă lasă ceva la cutie, reţine-l. Îl văd, spuse sergentul.

Adolescentul scoase un plic din buzunarul de la spate al pantalonilor, îl strecură în cutia poştală şi dădu să plece.

Ofiţerul aflat la pândă ţâşni din maşină şi Feeney porni în goană pe alee. Amândoi bărbaţii strigară la tânăr să se întindă pe pământ, cu mâinile la vedere. Adolescentul împietri de frică şi se trezi rapid placat şi încătuşat de cei doi bărbaţi, fără să stea la discuţii.

— Ce am făcut? întrebă tânărul întins pe asfaltul trotuarului.

Feeney merse la cutia poştală şi scoase plicul ţinându-l de un colţ, ca să nu îl contamineze cu amprentele sale. Întors în casă, desfăcu plicul cu atenţie şi scoase o fotografie color a lui Joe Murphy, un prim-plan într-un spaţiu întunecos, cu un exemplar din ziua respectivă al *Connacht Tribune* sub bărbie.

Adolescentul îi spuse imediat tânărului ofiţer tot ce ştia. Îşi pierdea vremea pe lângă Centrul Comercial Corbett Court, când un tip pe motocicletă i-a făcut semn să se apropie şi i-a dat o hârtie de cinci euro ca să livreze un plic la adresa aceea. Nu, nu îl putea identifica, întrucât îşi ţinuse tot timpul casca pe cap, cu viziera lăsată. Motocicleta era o *Honda* albastră.

Agitaţia o trezi pe doamna Murphy, iar Cal o ţinu de mână când îi arătară fotografia. Murphy arăta îngrozit şi vederea acelui chip o tulbură pe femeie.

Feeney întoarse fotografia cu vârful unui pix şi sună la poliţie.

— Trăieşte, domnule inspector, spuse el, explicând fotografia şi condiţiile în care fusese livrată. Şi s-ar putea să avem noroc. Subiecţii noştri nu sunt foarte isteţi. Fotografia e printată pe hârtie Fuji, cu numele centrului foto imprimat pe spate. Au scos-o la chioşcul cu autoservire de la Centrul Comercial Corbett. Mai mult ca sigur, vom găsi imagini pe camerele de supraveghere.

Câteva minute mai târziu sună telefonul.

— Ai văzut dovada că e viu? o întrebă omul pe doamna Murphy.

— Nu arăta prea bine, spuse ea.

— Tot ce trebuie e să fie în viaţă. Acum, banii. Ai ceva de scris? Pentru că trebuie să-ţi notezi instrucţiunile. Şi dacă văd vreun poliţist la locul de predare, data viitoare când îţi vezi băiatul va fi mort.

Doamna Murphy fu lăsată în grija unei colege când Feeney merse să ridice imaginile camerelor de supraveghere, iar Cal să ia banii de la bancă. Geanta cu bani urma să fie depusă lângă un indicator pe un drum de ţară, la aproximativ zece kilometri nord de oraş. Cal se oferi să facă el livrarea. Ofiţeri sub acoperire aveau să-l urmărească pe cel care ridica banii, sperând să fie conduşi la locaţia unde era ţinut preotul – cel puţin acesta era planul până când Feeney dădu buzna grăbit în staţia de poliţie.

Aruncă pe masă fotografiile unui individ înalt, slab, cu o cască de motocicletă sub braţ, surprinse la centrul foto şi spuse:

— Îl cunosc pe netrebnicul ăsta. E Brendan Doyle.

— Ce a făcut? întrebă Sullivan.

— Întreabă-mă ce n-a făcut, răspunse Feeney. Este implicat în numeroase forme de trafic, de la droguri la bunuri furate.

— Răpirea de persoane nu iese un pic din aria lui de acţiune? întrebă Sullivan.

— Aşa aş zice. Dacă nu mă înşel, a dat câteva lovituri împreună cu un asociat. Nu îmi amintesc numele lui. Lasă-mă un pic.

— Vezi dacă Riordan mai e aici. Să-i arătăm poza lui Doyle.

Riordan plecase de ceva timp. Îl culeseră de pe unde era şi îi arătară poze cu Brendan Doyle şi Keenan McElroy.

— Ei sunt, declară el.

Poliţista care stătuse lângă el ore în şir era apoplectică.

Îi arătase fotografiile celor doi mai devreme.

— Mă descurc mai bine după câteva halbe, spuse el.

Doyle avea un apartament închiriat, nu departe de centrul oraşului. McElroy locuia la periferie, într-o zonă rurală, la vreo cinci kilometri depărtare de punctul de livrare. Casa fusese a părinţilor lui, care muriseră tineri, din cauza băuturii.

Poliţiştii întocmiseră rapid planul: Cal avea să lase geanta lângă indicator, iar echipa de ofiţeri sub acoperire va reţine pe cel sau pe cei care veneau să o ridice. În acelaşi timp, două echipe înarmate din Trupele de Intervenţie Rapidă vor descinde la locuinţele lui Doyle şi McElroy.

— Ai înţeles ce ai de făcut, profesore Donovan? îl întrebă Sullivan.

— Conduc. Las geanta. Cred că mă descurc, răspunse Cal.

★

Era înnorat şi, la ora zece şi jumătate noaptea, drumul naţional 84 era cufundat în beznă. Puţine maşini circulau la acea oră. Cu excepţia câtorva clădiri industriale, terenul era agricol. Cal era atent să nu rateze indicatorul cu alb şi roşu care anunţa scoaterea la vânzare a unei parcele şi, când îl văzu, încetini şi trase periculos de aproape de un şanţ. Opri maşina, apucă geanta şi înjură când deschise uşa. Era exact deasupra şanţului. În timp ce studia posibilitatea de a face un salt peste consola centrală, ca să iasă pe partea pasagerului, un camion apăru după o curbă din direcţia opusă. Întoarse capul să evite lumina puternică a farurilor şi ceva îi atrase atenţia pe câmp. Lumina nu durase decât o secundă, dar i se păru că văzuse doi indivizi întinşi la pământ.

Şi Doyle îl văzuse din locul în care stătea la pândă, în şanţ.

Sări imediat în picioare şi se repezi pe bancheta din spate a maşinii lui Cal; îndreptă un pistol spre el.

— Porneşte! Acum!

Cal simţi ţeava pistolului în ceafă şi făcu ce-i spusese

omul.

— Eşti de la poliţie?

— Sunt prieten cu Părintele Murphy.

— American. Mergi mai repede. Erau poliţişti pe câmp.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Când ajunseră în dreptul unui popas, Doyle spuse că trecuseră pe lângă motocicleta lui. Întinse braţul şi luă geanta cu bani.

— Continuă să mergi cât eu număr banii. Peste puţin timp, mormăi şi sună pe cineva: *Am banii. A apărut o complicaţie. Mă descurc. Fă-i felul.*

— Nu trebuie să-l răneşti! strigă Cal.

— Taci şi stinge farurile. Aşa. Acum, fă la stânga.

Maşina intră pe un drum de pământ, care ducea la o fermă. Mai merseră puţin, apoi Doyle îi spuse să oprească şi să parcheze. Coborî din maşină şi-i ceru lui Cal să iasă şi el.

— Nu vrei să faci asta, spuse Cal.

— Pedeapsa e aceeaşi. Şi pentru unul, şi pentru doi.

Ofiţeri înarmaţi luară simultan cu asalt cele două locuinţe, spărgând uşile şi aruncând grenade de diversiune. Prima proprietate, un apartament la etajul al doilea, în centrul oraşului, a fost inspectat rapid. Cea de-a doua a pus mai multe probleme. Era o căsuţă veche, în zona rurală, căreia i se adăugaseră două încăperi moderne şi o pivniţă cu intrare separată, cu chepeng. În pivniţă, o echipă alcătuită din trei bărbaţi îndreptă fasciculele de lumină ale armelor către un bărbat musculos aplecat peste un pat de campanie.

— Las-o! strigă unul dintre ei.

O secundă mai târziu, McElroy era mort.

Doi poliţişti se apropiară cu grijă de pat, în timp ce al treilea inspecta pivniţa. Pe pat era ghemuit un bărbat.

Un poliţist îl atinse şi omul se crispă.

— Joseph Murphy? întrebă poliţistul.

— Sunt bine, spuse Murphy. Nu sunt rănit. El e bine?

— Nici pe departe, răspunse celălalt poliţist consultând

victima.

Murphy se ridică în capul oaselor.

— Dacă îmi scoateţi cătuşele, aş vrea să-i acord ultima împărtăşanie.

★

Cal se găsea faţă în faţă cu un revolver cu ţeavă scurtă, îndreptat asupra lui pe geamul maşinii. Îşi imagină cum aveau să decurgă lucrurile. Cu puţin noroc, mai avea de trăit câteva minute, cât îi lua individului înarmat să-l conducă într-un loc potrivit pentru a-l ucide. Dacă avea ghinion, îl împuşca imediat ce cobora din maşină.

— Am zis să ieşi! repetă Doyle.

Cal trase aer în piept. N-avea nimic de pierdut.

Arătă entuziasmat către podeaua maşinii şi strigă cât putu de tare:

— La naiba! Ia uite!

Doyle veni doi paşi mai aproape să privească, şi atunci, Cal deschise uşa izbindu-l cu toată puterea.

Odată ieşit din maşină, Cal se năpusti asupra lui Doyle care era trântit la pământ şi încerca zadarnic să ajungă la pistolul care-i căzuse, apoi ridică amândouă braţele să se apere de ploaia de pumni care îi cădea peste faţă.

★

Cal veni la secţia de poliţie unde nu trebui să aştepte mult. Inspectorul Sullivan şi sergentul Feeney veniră într-o fugă.

— Dumnezeule, omule, exclamă Sullivan. Te-am pierdut. Ce s-a întâmplat?

Pe Cal îl preocupa însă altceva.

— Murphy e bine?

— E la spital să fie consultat, dar nu e rănit, răspunse Sullivan.

Cal clipi recunoscător şi le ceru să iasă cu el.

— Îmi cer scuze, ştiu că nu e permisă parcarea, spuse el căutând cheile. Deschise portbagajul şi cei doi poliţişti dădură cu ochii de un Brendan Doyle bătut şi plin de sânge, care-i privea cu ochi rugători.

Cal schimbă biletul lui Murphy în aeroport şi amândoi îşi

croiră drum spre barul salonului de aşteptare pentru pasagerii de clasa întâi.

Barmaniţa, o roşcată frumoasă cu pistrui tipic irlandezi, îl măsură pe Cal de sus până jos, dar, ca o bună catolică, se ocupă mai întâi pe preot.

— Cu ce vă servesc, Părinte?

Cal se amuză văzându-l pe Murphy, abstinent cum îl ştia, studiind sticlele de whisky irlandez şi spunând:

— *Bushmills.* Dublu, te rog.

Cal ceru un *Grey Goose* cu gheaţă – „triplu” – şi se aşezară amândoi să aştepte. Vorbiseră foarte mult în ultima zi şi jumătate, aşa că acum îşi savurau băuturile în tăcere, fiind întrerupţi doar de mesajul pe care Cal îl primi de la inspectorul Sullivan.

Poliţia îl interogase pe Doyle în spital, în acelaşi pavilion unde Cindy Riordan îşi găsise sfârşitul. Sullivan, viclean ca de obicei, îi spusese că şi-ar uşura situaţia, în cazul acuzaţiilor de răpire, dacă le spunea ce ştia despre dispariţia lui Mary Riordan.

Astfel, Doyle ciripise precum o pasăre – o pasăre care, după toate aparenţele, nu ştia prea multe despre cei aflaţi în straturile ierarhice superioare ale conspiraţiei. Le spusese că el şi McElroy jucaseră rolul de mesageri între un individ a cărui identitate nu le era cunoscută şi Kenny Riordan. Mărturisise că primiseră pe telefon ordinul să scape de Murphy, de la un număr ascuns. Omul care dăduse ordinul avea accent american. Dar negase vehement orice implicare în moartea lui Cindy Riordan. Sigur, el şi McElroy o vizitaseră în noaptea în care murise, dar numai pentru a o avertiza să-şi ţină gura. În cele din urmă, le mai spusese poliţiştilor că ultima oară când o văzuse pe Mary Riordan fusese în noaptea în care aceasta era transportată la aeroportul „Connemara”, în Inverin, unde se îmbarcase pe o aeronavă privată.

După interogatoriu, Sullivan îi trimise lui Cal următorul mesaj: *„Am aflat că destinaţia avionului cu care a plecat Mary a fost Boston, Massachusetts. Nu am alte informaţii. Continuă să-ţi antrenezi pumnii aceia, profesore!”*

Cal îi arătă mesajul lui Murphy şi îi spuse:

— Cel puţin ştim că fetele sunt, probabil, în America, dar asta este tot.

— În cinstea fetelor! spuse Murphy ciocnind paharul cu Cal.

— În cinstea fetelor!

Capitolul 16

La Delmar Greenwich Harbor, un hotel aflat pe malul mării, în una dintre cele mai înstărite „enclave” rezidenţiale din Connecticut, gala în scop caritabil era în plină desfăşurare. Sala devenise neîncăpătoare pentru mulţimea de bancheri, avocaţi şi agenţi de bursă de pe Wall Street – genul de oameni dispuşi să plătească douăzeci de milioane pentru o casă în apropierea unui luciu de apă, deşi nu ar fi apucat să o vadă decât foarte rar, din cauza slujbelor solicitante pe care le aveau în Manhattan.

Era un eveniment de lux, cu bărbaţi în smoching, abia deosebindu-se unul de altul, şi femei etalându-şi frumuseţea, bijuteriile, rochiile „de firmă” şi coafurile elaborate. Gala fusese organizată în sprijinul unui adăpost pentru femei din oraşul alăturat, Stamford, iar organizatorul evenimentului era un DJ la modă, premiat de mai multe ori, înzestrat cu un extraordinar dar al vorbirii. Acesta era pe podium, cu microfonul în mână, transpirat, defilând ţanţoş, anunţând pe un ton linguşitor articolul final al licitaţiei: un colier cu rubine şi diamante, oferit de un bijutier de lux din oraş.

DJ-ul era un britanic care îşi exagera voit accentul londonez în faţa americanilor. Ridică bijuteria pentru camera de filmat, astfel încât toată lumea să o vadă de aproape, proiectată pe ecran.

— Desfătaţi-vă privirile cu acest colier extravagant, doamnelor şi domnilor, spuse el. Se pare că valorează o mică avere, aşa că vă rog să băgaţi adânc mâinile în buzunare şi să licitaţi o sumă fabuloasă. Şi, domnilor, nu uitaţi, cel care va câştiga acest articol pentru doamna lui, nu numai că şi-a asigurat un loc în Rai, pentru ajutorul oferit adăpostului, dar va avea parte de sex la noapte. Să începem de la două mii, ce ziceţi? Cine oferă două mii de dolari?

— Chiar îl vrei? îşi întrebă un broker de obligaţiuni, cu ten măsliniu, soţia, o blondă cu un decolteu atât de adânc, încât reuşea cu greu să îi acopere implanturile.

— Ador rubinele, îi răspunse ea strecurându-i mâna în poală, pe sub masă.

Bărbatul ridică paleta.

— Şaisprezece.

— Grozav, strigă adjudecătorul. Priviţi acest cuplu fermecător! Reprezintă tot ce este mai bun şi mai frumos în ţara mea adoptivă. Şi dacă tot am ajuns până aici, n-aţi vrea să mă adoptaţi şi pe mine? Oferă cineva şaptesprezece mii?

Brokerul de obligaţiuni privi peste masă şi rosti cu un zâmbet uşor ameninţător:

— Acum să te văd, Steve.

Steven Gottlieb refuză să îşi arate dispreţul pentru rivalul său ca să nu-i dea acestuia senzaţia că a obţinut o victorie psihologică. Îl cunoştea vag pe individ. Jucaseră tenis la un meci între două cluburi rivale şi pierduse în faţa lui, iar asta îl rodea. În general, îi dispreţuia pe brokerii de obligaţiuni, pe care îi considera nişte paraziţi preocupaţi exclusiv de „plimbarea” banilor dintr-o parte în alta. Pe de altă parte, Steve era un investitor care făcea bani construind afaceri gândite să producă şi să ofere produse de calitate şi, implicit, mii de locuri de muncă. Se îmbogăţise adăugând valori reale societăţii – cel puţin, aşa vedea el lucrurile. Soţia lui, cu care era căsătorit de douăzeci de ani, pe care o cunoscuse când erau în liceu, se foi în scaun, îngrijorată de direcţia în care se îndreptau lucrurile. Pe ea nu o atrăgeau faima şi strălucirea, iar pe DJ îl considera o persoană de prost gust. Când acesta anunţase ultimul articol al serii, îi şoptise soţului ei la ureche:

— Slavă Domnului!

— E un colier, nu-i aşa? îi răspunsese Steve tot şoptit.

Ea făcuse muncă voluntară la adăpostul pentru femei.

— Nu îmi trebuie, dar este pentru o cauză nobilă.

Steve ridică paleta.

— Să înceapă jocul! strigă adjudecătorul. Domnule, dumneavoastră, cel cu jumătatea blondă, ce ziceţi de optsprezece mii?

Brokerul de obligaţiuni nu era dispus să cedeze şi îşi majoră oferta.

Licitaţia continuă astfel între cei doi, crescând din mie în mie, până ce ajunse la douăzeci şi cinci de mii. Acum, niciunul dintre ei nu mai zâmbea, iar în sală se lăsă tăcerea, până când cineva, de la o altă masă, strigă:

— Băieţi, vă daţi seama că asta se vinde cu maximum cinci mii pe piaţă?

— Vorba lungă, sărăcia omului! strigă adjudecătorul. Este rândul domnului atât de încrezător în masculinitatea lui, încât a refuzat să facă un transplant de păr.

Gluma lipsită de gust îl scoase din sărite pe Steve şi o făcu pe soţia sa să clatine din cap.

— În regulă, să terminăm cu asta, îi şopti el.

— Foarte bine. Lasă-l să câştige.

El nu la asta se referise.

— Treizeci şi cinci de mii, strigă ridicând paleta.

— Măi să fie! Bine jucat, domnule! strigă prezentatorul. Va fi oare aceasta ultima ofertă a serii?

Brokerul îi aruncă o privire peste masă lui Steve şi îi spuse:

— Ţi-ai pierdut minţile, apoi duse mâna la gât, indicând că ieşea din joc.

— Doamnelor şi domnilor! exclamă englezul. Să-l aplaudăm pe generosul domn cu o soţie atât de încântătoare!

În maşină, Gottlieb îi spuse soţiei că i-ar plăcea, când ajungeau acasă, să petreacă puţin timp pe terească, ascultând valurile. Aleea ce ducea spre uriaşa reşedinţă era mărginită de copaci. Intrară în casă prin garaj, el dezactivă alarma şi lăsă cheile pe blatul din bucătărie. Soţia lui observă că ceva nu era în regulă.

— Steve, priveşte!

În cămară, uşa de la dulapul cu băuturi era deschisă şi

două sticle de coniac erau sparte pe pardoseala din gresie.

— N-ai făcut tu asta, înainte să plecăm, nu?

— Sigur că nu! spuse el. Haide! Plecăm şi anunţăm poliţia.

★

Doi detectivi ai secţiei de poliţie din Greenwich sosiră la faţa locului, iar un agent în uniformă inspectă locuinţa.

Unul dintre ei îi spuse lui Gottlieb:

— Va trebui să verificaţi cu atenţie şi să ne spuneţi dacă lipseşte ceva. Aveţi vreun seif?

— Două, răspunse el. Unul în dormitor şi unul în birou.

— Verificaţi-le. Verificaţi peste tot. Văd că aveţi camere de filmat afară. Sunt şi în interior?

— Doar afară, răspunse el.

— Cât verificaţi dumneavoastră, vrem să vedem înregistrările.

În timp ce soţia lui încerca să îşi revină, bând un ceai verde aşezată la masa din bucătărie, Gottlieb începu să verifice metodic locuinţa. Soţia lui îşi ţinea bijuteriile de valoare în seiful din dormitor, alături de colecţia lui nepreţuită de ceasuri de mână şi câteva arme de foc. Încercă uşa seifului. Era încuiată. Bijuteriile mai puţin valoroase le ţinea într-o cutie, în dressing. Nu lipsea nimic. Cercetă fiecare încăpere. Toate tablourile şi obiectele de artă erau la locul lor. Colecţia lui de ediţii princeps rare era neatinsă în bibliotecă. Argintăria era tot acolo, în bucătărie, iar în cramă nu era nimic în dezordine. Lăsă biroul la urmă. În seiful de acolo ţinea documente personale şi de lucru şi ceva bani. Verifică uşa. Era încuiată. Mai rămânea biroul. Lăsase acolo un contract foarte important. În timp ce răsfoia hârtiile, în căutarea contractului, un decupaj din ziar zbură pe podea. Găsi contractul la locul lui şi se întoarse la cei doi detectivi, lăsând articolul din *New York Times,* cu fotografia lui Cal Donovan, pe covor.

Gottlieb le comunică detectivilor rezultatul inspecţiei.

Aceştia îi spuseră că pe înregistrările video nu văzuseră nimic suspect, dar îl informară cu privire la existenţa unor

unghiuri moarte pe care ar fi fost bine să le rezolve.

— Sunteţi sigur că alarma era activată, când v-aţi întors? întrebă unul din detectivi.

— Da. Eu am dezactivat-o.

— Era setată pe modul „acasă” sau „plecat”?

— „Plecat”. Nu avem animale de companie.

— Au existat disfuncţionalităţi?

— Alarma a funcţionat perfect, răspunse Gottlieb.

— Sunteţi sigur că era activată? întrebă şi celălalt detectiv.

Gottlieb începea să îşi piardă răbdarea.

— Veniţi, vă arăt.

Avea pe telefon o aplicaţie care-i arăta istoricul sistemului. Detectivii îşi trecură telefonul de la unul la altul.

— Mai cunoaşte cineva codul alarmei? Personalul de serviciu, alţi lucrători?

— Nu. În plus, istoricul vă arată toate activările şi dezactivările alarmei. Eu sunt singurul care a introdus codurile astăzi.

— Pentru mine aceasta este o situaţie cu totul inedită, spuse unul din detectivi. Vom preleva amprente, dar vă recomand să luaţi legătura cu compania de pază, vedeţi ce părere au şi ei. Mie mi se pare mai mult o farsă decât o tâlhărie, dacă mă gândesc la sticlele sparte şi la restul. Bănuiţi pe cineva? Copiii, prietenii lor?

— Nu, pe nimeni, răspunse Gottlieb.

— Nu avem copii, spuse soţia lui.

Din noaptea aceea, starea psihică a lui Gottlieb a început să se deterioreze. A doua zi nu s-a dus la muncă, ci a rămas să aştepte un tehnician de la compania de pază. După ce i-a confirmat că sistemul funcţionează corect, omul i-a spus că nu îşi dă seama cum reuşise cineva să intre. Gottlieb făcu o criză şi îi ceru să îşi cheme şeful. Compania de securitate era o firmă locală care vindea şi instala echipamente de securitate pentru locuinţe, căreia Gottlieb îi plătise o avere pentru sistemul de alarmă, aşa

că trimiseră imediat pe cineva. Reprezentantul departamentului tehnic veni în cursul după-amiezii şi îşi petrecu următoarele câteva ore făcând tot felul de verificări la calculator.

— Sistemul funcţionează perfect, domnule Gottlieb. Nu am găsit nicio problemă.

— Atunci cum naiba s-a întâmplat aşa ceva? spuse Gottlieb. Eu şi soţia mea nu ne mai simţim în siguranţă. Dacă aţi făcut treabă de mântuială, îţi jur că vă dau în judecată de nu vă vedeţi. Voi aduce o altă companie să verifice ce aţi făcut.

Tehnicianul, un individ matur, cu experienţă, îi răspunse calm:

— Ştiţi ceva, singurul lucru la care mă pot gândi sunt undele radio.

— Undele radio?

— Da. Nu am văzut niciodată să se întâmple, dar am citit despre asta. Teoretic, este posibil să generezi frecvenţele radio necesare de interferenţă ca să bruiezi sistemul şi să îl păcăleşti, astfel încât să nu declanşeze niciun senzor de alarmă din zona ferestrelor sau a uşilor. Nu va apărea în istoricul de funcţionare a sistemului, pentru că niciun senzor nu a fost declanşat. În cazul unui sistem performant ca al dumneavoastră, aceasta nu este o operaţiune de care să fie capabil un copil din vecini, nici măcar o echipă de tâlhari de carieră din oraş. Asta e o treabă pentru specialişti. Probabil, pentru agenţiile guvernamentale. Hackeri sofisticaţi. Pentru aşa ceva, ai nevoie de echipamente.

Gottlieb se încruntă şi se lăsă greu pe cel mai apropiat scaun.

— Sunteţi bine? îl întrebă tehnicianul.

— Da, sunt bine.

— Puteţi chema pe altcineva să verifice sistemul, domnule Gottlieb, dar nimeni din zonă nu se pricepe la asta mai bine decât mine.

Gottlieb a început să bea din ce în ce mai mult şi să doarmă din ce în ce mai puţin. Când totuşi mergea la

culcare, scotea un pistol din seif şi-l ţinea peste noapte în sertarul noptierei. A mai cheltuit treizeci de mii de dolari pentru încă un sistem de alarmă de la o altă companie, consolidând aria de acoperire a camerelor exterioare de luat vederi şi instalând supravegherea video şi în interior. Soţia i-a spus că nu arăta bine şi l-a întrebat de ce reacţiona mai rău decât ea la incidentul cu pricina. El i-a răspuns că se simte bine, dar ea nu l-a crezut.

La cinci zile de la momentul în care cineva îi atrăsese atenţia cu ajutorul sticlelor sparte din cămară, Gottlieb lucra de acasă. Cu o noapte înainte, băuse o jumătate de sticlă de scotch, şi era prea mahmur ca să se târască până în oraş. În plus, avea programată o teleconferinţă cu membrii consiliului de administraţie al uneia dintre companiile sale de pe coasta de vest şi nu avea importanţă dacă vorbea de la birou sau de acasă. Era deja de o oră în biroul de acasă, lucrând la calculator, ascultând teleconferinţă pe difuzor şi intervenind din când în când în discuţie. Simţea, vag, că ceva era în neregulă – din punct de vedere olfactiv –, şi pe măsură ce discuţia telefonică avansa, devenea din ce în ce mai convins că de undeva venea un miros urât.

Cu vocea vicepreşedintelui companiei pe fundal, se ridică de la birou şi începu să amuşine ca un ogar. Constată că duhoarea era mai puternică în zona peretelui cu biblioteca şi continuă să adulmece până ce ajunse în dreptul seifului, mascat de câteva rânduri de cărţi. Îndepărtă cu mâna câteva, introduse codul şi deschise uşa.

— Ce naiba!! exclamă prăbuşindu-se la podea.

Auzi vocile câtorva membri ai consiliului întrebându-l dacă totul era în regulă.

— Da, sunt bine, le răspunse, dar a intervenit ceva şi trebuie să mă retrag pentru moment.

Încheie convorbirea şi se apropie iar de seif. Mirosul era respingător, greţos. Era ceva acolo, dar avu nevoie de lanterna telefonului ca să vadă ce anume.

Omul de la deratizare apucă animalul mort de coada lungă, gri.

— Cum credeţi că a ajuns acolo?

Gottlieb îşi apăsa un prosop peste nas şi gură. Răspunse vorbind prin prosop.

— Nu am nicio idee. Ce este?

— Un oposum. Sunt mulţi în zonă. Am găsit de mai multe ori câte unul prin casele oamenilor, dar niciodată până acum unul care să intre într-un seif şi să închidă uşa în urma lui. Privi pe deasupra ochelarilor, aşteptând o reacţie, dar nu primi niciuna. Asta e acolo de ceva timp, e o femelă. A început să putrezească.

Gottlieb era foarte tensionat.

— Vrei, te rog, să o scoţi de-aici?

— Desigur, răspunse omul aşezând animalul într-un sac. Un lucru e interesant în privinţa ei: Era gestantă.

Capitolul 17

Două luni mai târziu

Maria Aquino era o fetiţă puternică, dar Sue îşi dădea seama că era speriată. Până la momentul primei contracţii, ea fusese cea mai calmă dintre toate. Se adaptase schimbărilor fizice şi fiziologice ale sarcinii fără crizele prin care trecuseră celelalte. Nu lipsise de la nicio lecţie de limbă engleză. Îşi ducea singură vasele şi tacâmurile la bucătărie, şi rufele murdare la spălat, şi le făcea de fiecare dată pe plac femeilor din casă, care o rugau, cu smerenie, să le lase să îi atingă burta. Sue o numea o „fată de nădejde”.

Dar când avu prima contracţie, se strâmbă puternic şi gemu, apoi se cufundă în tăcere şi teamă.

Era noapte şi fetele erau în sufragerie, se uitau la un videoclip. Mary Riordan şi Maria Mollo văzură schimbarea, iar Mary merse după Sue, în dormitor.

— Cred că se întâmplă ceva cu Maria. Lily, bulldogul o însoţea şi dădu vesel din coadă la vederea lui Sue.

— Care din cele două? întrebă femeia încălţându-şi papucii.

— Micuţa.

Fata avea ochii mari şi purta ochelari. Porecla pe care Mary i-o dăduse Mariei Mollo era *Eeyore,* măgăruşul cel trist din *Ursuleţul Winnie.* Sue o întrebase cândva cum îi spuneau ei cele două, iar Mary îi răspunsese, „Nu ştiu. Cel mai probabil, *Înălţimea Sa.”*

Când celelalte fete se duseră la culcare, Sue rămase lângă Maria. Nu se deranjă să o ducă pe masa de consultaţie. Avea să facă asta mai târziu. O succintă palpare a abdomenului, cu fata întinsă pe canapea, fu suficient pentru o moaşă experimentată ca ea. Contracţia următoare însă a fost hotărâtoare, iar Sue merse şi o trezi din somn pe doamna Simpauco. Maria începea să se descurce în limba engleză, dar Sue nu voia să apară vreo

problemă de comunicare. După ce îi spuse fetei la ce să se aştepte în următoarele ore, Sue o lăsă pe doamna Simpauco să se întoarcă în pat până când prezenţa ei avea să fie din nou necesară.

Maria îşi petrecu timpul dintre contracţii în tăcere, cu buzele strânse şi cu braţele încrucişate peste abdomenul ei mic. Fata asistase la naşterea fratelui său şi fusese traumatizată de plânsetele, ţipetele, gemetele şi toate lichidele corporale revărsate din corpul mamei ei.

Cea de-a treia contracţie veni după o oră, şi atunci buzele fetei începură să tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu te teme, scumpo, îi spuse Sue, mângâind-o pe cap. *Tama lang.* E în regulă.

Şase ore mai târziu, dimineaţa devreme, i se rupse apa şi fata îşi pierdu pentru o clipă cumpătul, devenind isterică. Sue se gândi că era un moment potrivit pentru a o muta în camera de consultaţii, să o pregătească şi să îi facă un examen ginecologic. Se pregătise pentru asta încă din primele zile de lucru la *Miracle Ranch LLC*[22], după cum apărea numele angajatorului ei pe fluturaşul de salariu. Deşi învăţase meserie în spitale moderne, activitatea ei se desfăşura în casele oamenilor, iar dotările, demne de o clinică, prezente într-un spaţiu privat erau ceva nou pentru ea.

O linişti pe Maria, o îmbrăcă într-o cămaşă de noapte cu ursuleţi şi îi făcu toaleta. După ce o instală confortabil pe masă, merse după doamna Simpauco şi-i spuse că venise vremea.

Când femeia sosi, Sue o aşeză pe Maria corespunzător pentru examinare şi introduse un speculum. Consultaţiile anterioare îi distruseseră himenul. Dilataţia nu depăşea un centimetru. Se anunţa o zi lungă.

— Să vedem cum e copilul, spuse ea prin intermediul translatoarei.

Le prezentase deja fetelor echipamentele din sală, astfel încât acestea să nu se sperie în ziua naşterii.

[22] Ferma Miracolelor SRL (în engleză, în original) (n. tr.).

Monitorizarea externă a fătului presupunea aplicarea a două centuri peste abdomen, una care înregistra bătăile inimii şi o alta care măsura contracţiile. Maria se crispă când fu imobilizată, dar dădu solemn din cap când i se spuse că bătăile inimii copilului erau normale şi puternice.

— Vezi numărul acela – o sută douăzeci şi patru? Este numărul bătăilor inimii copilului pe minut, spuse Sue. Abia aşteaptă să te cunoască.

Fata era prea speriată ca să zâmbească.

Erau zorii zilei, cerul era roz. Când contracţiile începură să se producă la interval de cinci minute, Sue îl sună pe doctorul Lopez.

— Maria Aquino are dilataţia la patru centimetri. Inima copilului bate în ritm normal, constant.

— Ajung într-o oră, spuse pediatrul. Crezi că am timp să mă opresc la *Starbucks* pentru o cafea?

Asta era o glumă între ei, nu era niciun *Starbucks* în zonă.

— Ai timp să-ţi prăjeşti singur boabele de cafea.

După micul dejun, doamna Torres băgă capul pe uşă şi îl salută pe doctor în spaniolă. Maria era obosită şi apatică, bea suc cu paiul dintr-o cutie pe care i-o ţinea doamna Simpauco. Torres vru să ştie în ce stadiu erau, iar când Sue îi spuse că se aşteptau din clipă în clipă să vadă capul copilului, Torres spuse un lucru care o surprinse pe Sue.

— O să trimit cameramanul.

Sue o fixă un moment cu privirea, apoi ceru să-i vorbească afară.

— Ce vrei să spui cu asta, „cameramanul”?

— Vor să înregistrăm naşterea. N-ai ştiut?

Sue făcu eforturi serioase să se stăpânească. Sigur că nu ştia, pentru că Torres nu spusese nimic despre aşa ceva.

— Cine vrea să filmăm naşterea?

— Ei vor. Oamenii care plătesc pentru toate astea. Angajatorii tăi.

— De ce?

— Nu e treaba mea să le cer socoteală.

— Nu poţi filma oamenii fără permisiunea lor.

Torres era pregătită. Din mapa ei omniprezentă apărură formulare de exprimare a acordului pentru Sue şi pentru doctorul Lopez.

— Şi dacă nu suntem de acord?

— Doctorul Lopez nu are nicio problemă. Am vorbit deja cu el.

— Şi dacă eu nu sunt?

Torres îi adresă unul dintre zâmbetele ei pasiv-agresive.

— În cazul acesta, presupun că Maria e nevoită să nască singură.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu îţi face griji, nimeni nu va şti că eşti tu. Vor ca tu şi doctorul Lopez să purtaţi măşti chirurgicale. Nu vor să fiţi recunoscuţi şi contactaţi ulterior.

Sue aruncă această nouă întâmplare pe focul mocnit în care ardeau toate nemulţumirile ei cu privire la acest angajator.

În timp ce semna formularul adăugă:

— Cum rămâne cu Maria? Ea nu are un cuvânt de spus?

— E minoră. Semnez eu pentru ea.

S-a dovedit că operatorul era un domn la vreo cincizeci de ani pe care Sue îl cunoştea. Se alăturase personalului cu o lună în urmă şi îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului izolat într-o încăpere de la subsol, lângă biroul agenţilor de pază. Într-o zi, la prânz, când Sue îl întrebase cu ce se ocupa, omul căpătase un aer vinovat şi răspunsese într-un fel care părea artificial, că fusese angajat pentru proiecte speciale. Apoi îşi ceruse scuze şi se retrăsese.

Maria era prea epuizată ca să-i acorde vreo atenţie omului, dar, în timp ce acesta îşi instala echipamentul la picioarele mesei de naşteri, Sue spuse:

— Proiecte speciale?

Omul ridică din umeri.

— Aşa mi s-a cerut să spun. Îmi pare rău.

— Filmezi des naşteri?

— Doar pe a mea – a soţiei mele, vreau să spun – dar a fost cu mult timp în urmă. Am filmat-o pe peliculă. Cum era la modă, atunci. Arătă spre Maria. E tânără.

— Trebuie să mă întorc la treabă acum. Să nu mă încurci, te rog.

Când contracţiile începură să apară la câte două minute, făcând-o să ţipe ascuţit, Sue îi ceru să ridice genunchii, ca să vadă care era situaţia.

— În regulă, dilataţia e completă. Văd capul copilului. Spune-i că văd capul copilului.

Translatoarea îi spuse, şi fata dădu o singură dată din cap, cu ochii închişi.

— Începe spectacolul? întrebă cameramanul.

— Nu, începe naşterea, i-o tăie Sue cu răceală.

— Puneţi-vă măştile, vă rog. Şi dumneavoastră, doamnă translator, vă rog să ieşiţi din cadru. Trageţi scaunul puţin mai în spate, încă puţin. Aşa.

Sue îşi puse masca şi se întoarse la treaba ei.

— Maria, vreau să începi să împingi. Îşi aşează mâna pe abdomenul inferior al copilei. Când îţi spun eu, împingi cu putere de aici, în regulă? Începem la următoarea contracţie.

Contracţia veni, şi fata împinse, făcând un efort considerabil, dar nu suficient. La următoarele, Maria se descurcă mai bine, dar obosea repede şi aspectul acesta o îngrijora pe Sue.

— Ţipă prea tare, se plânse cameramanul. Îmi dă sunetul peste cap. Nu-i dai ceva împotriva durerii?

Sue se întoarse spre el.

— Vrei să taci naibii din gură?

Maria recunoscu înjurătura – Mary Riordan o învăţase unele dintre cele mai bune – şi chicoti pentru prima dată în noaptea aceea.

— În regulă, puiule, spuse Sue. La naiba, e timpul să împingi!

Maria ţipă şi împinse din toate puterile.

— Aşa, bravo, i se vede creştetul. Doamnă Simpauco, spuneţi-i să nu mai împingă. Nu vreau să se rupă.

Din canalul de naştere dilatat apărură smocuri de păr castaniu. Capul transpirat al Mariei se lăsă pe pernă.

— În regulă, draga mea, următoarea sforţare e cea mai

importantă. Spune-i.

Sue avusese dreptate. O ultimă contracţie, un ultim efort şi copilul alunecă uşor în mâinile înmănuşate ale lui Sue. Apoi ieşi placenta, câteva secunde mai târziu, şi Sue aşeză copilul pe burta dezgolită a Mariei.

— Iată-ţi băieţelul, fetiţo, spuse ea.

Maria privi către el, cu ochii ei mari, cu adevărat ca ai unui copil, cu buzele întredeschise de admiraţie.

— E în regulă dacă mai aşteptăm un pic cu cordonul, doctore?

— Tăiaţi-l imediat. Sau aşteptaţi câteva minute. Sunt cât se poate de flexibil în această privinţă, spuse el privind copilul respirând pentru prima oară. Pare să fie bine, sănătos. Are pe puţin trei kilograme. Bravo, mămico! Bravo şi moaşei!

Când fu gata, Sue îi spuse fetei să ţină copilul în timp ce ea apăsă, apoi pensă şi tăie cordonul ombilical. Liberă, Maria trase copilul mai sus, la pieptul ei.

Pentru momentul acesta operatorul avea pregătită o cameră video portabilă. Se apropie mult şi, înainte ca Sue să apuce să-l oprească, întrucât aproape atinsese copilul cu obiectivul, puse o întrebare pe care doamna Simpauco o traduse imediat.

— Ce nume îi dai?

Maria privi către cameră, apoi spre copilul care se zvârcolea şi rosti în engleză:

— Îl cheamă Jesus[23] Ruperto. Ruperto *este nume la tatăl meu.* Jesus *este nume la salvatorul meu.*

Când luminile se stinseră şi camerele de filmat fură oprite, Sue îl întrebă pe operator despre ceea ce se întâmplase.

— Doamna Torres mi-a cerut să-i spun Mariei cum să-l numească pe copil. Am repetat cu ea cum să spună în engleză. S-a descurcat bine, nu-i aşa?

★

Cal era într-o întâlnire cu unul din cei doi candidaţi la doctorat, o studentă nigeriană pasionată de istoria

[23] Iisus (în engleză, în original) (n. tr.).

catolicismului în Africa. Gil Daniels, decanul facultăţii, bătu în uşa deschisă.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, dar ai văzut videoclipul? întrebă Daniels.

— Ce videoclip? întrebă Cal.

— Una dintre fetele pe care le-ai investigat, filipineză, a născut. Cineva a postat un video.

— Despre ce?

— Naşterea copilului.

— Dumnezeule, mormăi Cal.

— Exact, spuse Daniels plecând. De unde ai ştiut?

Cal o rugă pe studentă să-i permită să vadă videoclipul.

— Ai fost implicat în povestea asta? se miră ea, impresionată.

— Am oferit consultanţă Vaticanului, spuse el, accesând Twitter-ul.

— La mine acasă, toată lumea este preocupată de această poveste, spuse ea.

— Spune-mi, de ce?

— Este vorba despre speranţă şi inspiraţie, despre sentimentul că principiile fundamentale ale credinţei sunt încă relevante pentru vieţile noastre, în prezent.

— Am mai auzit asta. Vrei să spui că s-a infiltrat adânc, până la rădăcinile Bisericii?

— În Africa, da.

Twitter-ul era plin de ştiri despre naştere. Videoclipul postat pe Youtube cu doar treizeci de minute în urmă adunase peste un milion de vizualizări. Studenta veni să privească peste umărul lui. Cu o durată de două minute, profesional filmat şi editat, filmul o arăta pe tânăra Maria Aquino în stadiul final al naşterii pe un fundal de muzică ecleziastică. Era îmbrăcată în halat de spital, asistată de două cadre medicale care purtau măşti şi o translatoare filipineză care nu apărea în cadru. Muzica atingea apogeul în momentul naşterii, şi, apoi, când copilul îi era aşezat pe pântece. Urma un prim-plan cu copilul la pieptul ei şi rostirea numelui. Jesus Ruperto. Videoclipul se încheia cu cadrul întunecându-se treptat pe un crescendo muzical de

final.

— Asta e tot? spuse studenta. Nimic despre locul unde este, cine a răpit-o, nimic despre celelalte fete?

Cal închise laptopul.

— Am impresia că suntem cu toţii spectatorii unui spectacol de televiziune de anvergură.

Capitolul 18

Apariţia lui Jesus Ruperto, sau JR, după cum îl numise Mary Riordan, schimbă cu totul atmosfera în conac. Personalul, inclusiv cei care se ocupau de grajduri, grădinarii, bucătarii şi personalul de la curăţenie, cu toţii îşi vedeau de treburi cu un sentiment reînnoit al unui scop superior. Până şi întunecata doamnă Torres era într-o dispoziţie mai bună; într-o zi, Sue o surprinse aplecată asupra pătuţului lui JR, cântându-i ceva în spaniolă. După toate aparenţele, avea o voce foarte plăcută.

Cel mai mult însă se schimbaseră fetele. Maria Aquino parcă plutea, însufleţită de sentimentul maternităţii, atât de exaltată, încât Sue se temea să nu aibă o cădere nervoasă când i se mai stabilizau hormonii. Dar şi celelalte două fete erau îndrăgostite de JR şi făceau cu rândul să îl spele şi să îl schimbe, pregătindu-se pentru propriul lor moment de glorie. Singura căzută în melancolie era căţeluşa Lilly, care se simţea neglijată.

Serile, când căldura era suportabilă, fetele şi Sue îl plimbau pe JR în jurul casei, împingând, pe rând, căruciorul. De fiecare dată când ajungeau pe partea casei unde se aflau grajdurile, îşi ridicau privirile spre cer.

— Tot nu ştii pentru ce este? întrebă Mary Riordan.

— Nu îmi spune nimeni nimic, răspunse Sue, ferindu-şi ochii de lumina soarelui, cu mâna.

— Mă gândesc că e pentru ei, spuse Mary, întinzându-se spre cărucior să-l gâdile pe JR. Este pentru tine, mititelule, nu-i aşa?

Sue era probabil singurul angajat necuprins de euforie de la Miracle Ranch LLC. Treaba ei era făcută pe sfert. O îngrijorau celelalte două naşteri iminente, mai ales cea a micuţei Maria Mollo, cu şoldurile ei înguste. Cu cât se apropia de termen, cu atât mai des vorbea Sue cu pilotul elicopterului, pentru a se asigura că acesta avea să fie pregătit să o ducă în oraş, la nevoie, pentru o cezariană. Şi

îşi făcea griji şi pentru Mary Riordan, biata de ea, căreia încă nu-i spuseseră despre moartea mamei sale.

Zece zile mai târziu, veni rândul Mariei Mollo. I se rupse apa în cursul dimineţii, în timp ce se uita la desene animate, urmată imediat de prima contracţie. După aceea, contracţiile se succedară rapid, iar Sue trebui să fugă să pregătească sala de naşteri şi să-l anunţe pe doctorul Lopez să-şi anuleze programările la clinică şi să se grăbească să ajungă la fermă.

Copila era speriată din cale-afară când Sue o duse în sală şi o aşeză pe masă. Torres, aşa indiferentă cum era, avea o slăbiciune pentru fată şi fu desemnată translator. Ajunse odată cu operatorul, chiar în timp ce Sue o examina pe fată.

— Pe toţi sfinţii! mormăi ea, ajustându-şi lampa de cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Torres.

— E deja dilatată şase centimetri. Avem nevoie de Sam.

Sue şi doctorul Lopez ajunseseră să se tutuiască. Acesta ajunse când copilul era gata să apară, la numai două ore de la prima contracţie.

— Credeam că îţi faci griji din cauza diametrului pelvisului ei, spuse el, aşezându-şi masca. E un lansator de rachete.

— Copilul e foarte mic, spuse Sue. Haide, Maria, e momentul să începi să împingi.

Cu un ţipăt sfâşietor, Maria făcu un efort suprem şi copilul alunecă în prinsoarea fermă a lui Sue.

Cu operatorul alături, Torres o întrebă pe fată cum îşi numea copilul.

Maria oferi agitată răspunsul deja pregătit. Ea nu era un elev foarte atent. Engleza ei nu era la fel de bună ca a Mariei Aquino şi, pe deasupra, era epuizată, dar spuse:

— Copilul Jesus Juan. Juan, tata. Jesus…

Torres îi şopti la ureche.

— Salvatorul meu.

★

Pe lângă JR, pruncul JJ era cât o alună. Cântărea cu 680 grame mai puţin şi a fost nevoit să îşi petreacă primele

câteva zile sub o lampă de fototerapie, din cauza unui icter moderat. Cele două Maria au început să facă totul împreună, sincronizându-şi programul maternal, apelând la puţina engleză pe care o vorbeau, schimbând impresii şi glumind despre caca, pipi şi lapte. Mary le urmărea de pe margine, devenind din ce în ce mai dolofană şi mai neliniştită.

— Eu când nasc? o întreba pe Sue.

— Curând, draga mea.

— Ar fi bine, altfel o să explodez ca tipul din *Alien.*

În ce o priveşte pe Mary Riordan, mai era o problemă. Cele două fete se întorceau vesele şi vorbăreţe de la discuţiile telefonice cu mamele lor. Femeilor li se arătaseră filmuleţele naşterilor şi fotografii cu JJ şi JR. Însă, Mary Riordan nu mai vorbise cu mama ei de două luni, sub tot felul de pretexte.

Întâi, fusese o problemă cu telefonul special pe care îl foloseau, apoi una dintre surorile ei îl scăpase în toaletă şi trebuiseră să aştepte să primească un telefon nou. Apoi, mama ei fusese internată pentru o intervenţie chirurgicală. Atunci, Mary vorbise pentru prima oară cu tatăl ei, care o asigurase că totul avea să fie bine cu mama ei, deşi, ca de obicei, Kenny Riordan era beat şi nu catadicsise să o întrebe pe Mary cum se simţea.

O lună mai târziu, tot cu tatăl ei vorbise. Era tot beat – băuse în aşteptarea telefonului – şi îi spusese că mama şi fraţii ei erau plecaţi la mătuşa ei.

Cu următoarea ocazie, răspunse mătuşa fetei. Kenny o bătuse la cap, spunându-i că aveau instrucţiuni categorice să ascundă moartea lui Cindy până când fata năştea.

— Mătuşă Cathy, spune-mi ce se întâmplă cu mama? întrebase Mary.

— Păi, scumpo, sincer să îţi spun, a făcut o flebită. Ştii, cu greutatea ei. E din nou internată, dar îţi transmite dragostea ei. Surorile şi fraţii tăi sunt aici, cu mine. Salutaţi-o pe Mary, copii.

Astfel, Mary i-a auzit salutând-o şi i-a salutat şi ea, simţindu-se apoi puţin mai bine.

Sue avusese numeroase discuţii cu Torres privind minciuna, avertizând-o că o va marca pe fată pentru totdeauna. Însă, femeia a refuzat cu încăpăţânare să îşi schimbe părerea, avertizând-o pe Sue să respecte înţelegerea. Cei care dădeau dispoziţii insistau că sănătatea fizică a pruncului era mai importantă decât starea emoţională a fetei.

O bătaie în uşă o anunţă pe Sue că venise şi rândul lui Mary. Fata stătea în faţa ei în obişnuitul tricou larg şi nelipsiţii pantaloni scurţi, cu chipul schimonosit de durere.

— Nu aveai de gând să dormi la noapte, aşa-i? îi spuse lui Sue.

Fata hotărâse deja că numele copilului avea să fie Jesus David. Torres îi spusese că primul nume era obligatoriu – regulile casei. Cel de-al doilea era la alegerea ei.

— La naiba cu Kenny, spusese Mary despre tatăl ei. Bunicul, David – el era de treabă.

Sue o îmbrăţişă şi-i spuse:

— Hai să mergem alături şi să pregătim petrecerea de bun venit a lui JD.

Naşterea se desfăşură exact pe dos faţă de cea a Mariei Mollo.

Travaliul ţinu toată noaptea şi ziua următoare până târziu. Doctorul Lopez moţăise câteva ore într-un dormitor pentru oaspeţi. Operatorul venise şi plecase. Torres trecuse din când în când pe acolo, retrăgându-se apoi în birou să dea telefoane. Dar Sue rămăsese de veghe, susţinută de cafea şi de adrenalină, refuzând să plece de lângă fată. Rezistă până şi selecţiei de cântece pop pe care fata le asculta în buclă.

După douăzeci şi şapte de ore de travaliu, Mary era dilatată doar opt centimetri. Gâfâia ca un câine sub arşiţa soarelui, palidă ca un cadavru şi acoperită de sudoare în ciuda aerului rece pe care aparatul de aer condiţionat îl sufla în încăpere.

Oboseala o împiedică pe Sue să observe la timp avertismentul emis de monitorul fetal. Când privirea i se limpezi, văzu că ritmul bătăilor inimii copilului scăzuse la

nouăzeci.

Operatorul moţăia într-un scaun. Sue îl trezi şi-l rugă calm să meargă să-l aducă pe doctorul Lopez.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary gâfâind şi pregătindu-se pentru următoarea contracţie.

— Inima lui JD bate cam rar.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că trebuie să fim atente.

Lopez veni şi se consultă cu Sue cu privire la situaţie.

— Aşa este. Ritmul e încetinit, rosti el şoptit. Cred că trebuie să anunţăm elicopterul.

La următoarea contracţie, Mary ţipă în agonie.

Monitorul piui din nou. Ritmul bătăilor inimii fătului coborâse la optzeci pe minut.

— Nu cred că avem timp pentru elicopter, Sam. Sue scoase din ambalaj un forceps steril şi un set de epiziotomie, în caz că era nevoie să facă o incizie.

— Ce se petrece? strigă Mary.

Sue merse lângă fată şi îi şterse fruntea de sudoare.

— Credem că JD nu primeşte suficient oxigen. Voi face o intervenţie numită naştere cu forcepsul.

— Ai mai făcut aşa ceva?

— De mai multe ori decât ai mâncat tu terci cu lapte şi zahăr brun. Acesta era micul dejun preferat al fetei.

Sue se pregăti, iar operatorul întrebă dacă poate să înceapă filmarea.

Sue tot nu putea să-l sufere pe individ.

— Doar dacă vrei să înregistrezi naşterea.

Sue introduse degetele în vaginul lui Mary şi palpă colul uterin ca să localizeze craniul fătului. Apoi introduse cleştii forcepsului de o parte şi de alta a capului copilului şi îl fixă.

Torres intră chiar atunci, rămase locului încremenită de spaimă şi se închină.

Sue rosti pe un ton stăpânit.

— Ok, Mary, la următoarea contracţie vreau să împingi din toate puterile.

Din gura fetei se auzi un ţipăt şi Sue trase cu putere de

forceps. Capul copilului trecu de colul uterin, cu faţa în jos, şi aproape ieşi din vagin când procesul se opri brusc.

— Bătăile inimii au ajuns la şaizeci şi continuă să scadă, strigă Lopez. Sue, vorbeşte!

— La naiba, şopti ea. Sam, dă-mi câteva pense. Rapid.

— Are cordonul răsucit în jurul gâtului? întrebă el.

— Foarte strâns.

— La ecograf nu s-a văzut, spuse Lopez, venind în capătul mesei.

— JD s-a hotărât să ne facă o surpriză în ultimul moment, spuse Sue apucând prima pensă.

Cordonul ombilical era răsucit de două ori în jurul gâtului copilului şi chipul acestuia începea să se învineţească.

— Copilul meu e bine? strigă Mary.

— Linişteşte-te, scumpo. Linişteşte-te, spuse Sue.

Torres strânse una din mâinile fetei.

Sue fixă o pensă pe cordonul purpuriu, apoi pe a doua, în apropiere de prima. Lopez îi întinse o pereche de foarfeci şi Sue tăie. Copilul nu mişcă.

— Nod dublu, spuse Sue, cu vocea cu o octavă mai ascuţită. Încă un set de pense, te rog.

Lopez i le întinse şi Sue le fixă. Când tăie între ele, copilul ţâşni ca o ghiulea.

Însă nu era încă momentul pentru satisfacţii maternale. Sue o ocoli pe Mary şi-i dădu copilul doctorului Lopez care merse cu el la masa lui de lucru.

Vorbi în timp ce lucra, cuvintele lui fiind adresate mamei.

— Îi voi da puţin oxigen, Mary, un amestec de aer de interior cu oxigen. Îi ataşez acest senzor tip pensă pe deget ca să măsor nivelul de oxigen din sângele lui. Iată, asta da respiraţie, băiete! Culoarea începe să-i revină la normal.

— Pot să îl văd? întrebă Mary.

— Mai lasă-mă vreo două minute.

Lopez se dovedise optimist. Trecură încă zece minute până ce permise copilului să respire aerul din încăpere,

apoi alte cinci până ce se simţi suficient de încrezător să i-l prezinte mamei.

Sue şi Lopez se cuprinseră cu braţul pe după mijloc şi priviră operatorul care se apropie pentru filmarea scenei de milioane.

Mary ţinu pruncul ca pe un bibelou preţios şi la semnul lui Torres spuse:

— Salutare, lume, faceţi cunoştinţă cu pruncul meu, Jesus David. David a fost bunicul din partea mamei. Jesus, ei bine, el ştiţi cine a fost, nu-i aşa?

A doua zi, Sue dormi până târziu. Dacă visase ceva, nu îşi amintea; mai târziu îi spuse lui Torres că fusese mai mult un leşin decât un somn. După ce se spălă, se îmbrăcă şi bău în viteză o cafea, merse să o vadă pe Mary, care era singură în dormitorul fetelor. Avea dureri şi era atât de obosită, încât nu se putuse da jos din pat.

— Hei, îi spuse Sue. Cum te simţi?

— Nu mai e nevoie să mă lovească un tren de marfă, spuse Mary. Acum ştiu cum e.

— Tu ai născut cel mai greu. Nu te grăbi să cobori, dar nici nu sta în pat toată ziua. Nu vreau să faci cheaguri de sânge la picioare.

— Mă dau jos curând. Trebuie să fac pipi neapărat.

— Unde e JD? întrebă Sue.

— Cu Micuţa şi Eeyore.

Sue o ajută să se ridice şi o lăsă în baie să se spele. În sufragerie, scena era una de neuitat. În timp ce Maria Mollo avea grijă de bebeluşii JR şi JJ, care erau într-un ţarc, Maria Aquino alăpta copilul lui Mary.

Fata îşi ridică privirea către Sue şi zâmbi ca un înger.

— Bebeluşul JD înfometat, spuse.

Sue era acolo când Mary ieşi din baie, într-un tricou şi pantaloni scurţi, şi se întoarse în pat. Îi spuse că JD se hrănea ca un campion.

— Micuţa e de treabă, spuse Mary. Până şi Eeyore începe să îmi placă. Aşadar, ce ne aşteaptă acum pe noi, mămicile de Iisus?

— Aş vrea să ştiu, spuse Sue. Ascultă, Mary, am ceva de vorbit cu tine. Unii – printre care nu mă număr şi eu – au considerat că este mai bine să aşteptăm până ce naşti. Ei bine, acum ai născut.

— E vorba de mama, nu-i aşa?

Sue dădu din cap şi Mary începu să scâncească.

— Cum de ai ştiut? întrebă Sue.

— Pentru că era al naibii de clar! Niciun semn, luni la rând. Toată lumea venea cu scuze penibile. Cum a murit?

Sue nu ştia decât ceea ce i se spusese.

— Probleme respiratorii.

— Suferea de astm.

Sue se pregătise, avea buzunarele burduşite cu şerveţele. Începu să scoată din ele.

— De ce nu ai spus nimic? o întrebă.

Mary izbucni în plâns.

— Pentru că ştiam, dar nu voiam să ştiu. Înţelegi?

★

Sue o găsi pe Torres lucrând în birou.

— I-am spus lui Mary despre mama ei. Ştia deja.

Sue se aştepta ca Torres să izbucnească şi să o acuze că hotărâse de capul ei. Dar nu o făcu.

— E o fată isteaţă, spuse Torres. Are o bună intuiţie. E bine?

— A plâns mult. Acumulase multă tensiune.

— Înţeleg.

— Mai am ceva de vorbit cu tine, spuse Sue.

— Ştiu ce vrei să spui. Şi eu am o bună intuiţie.

Sue nu mai fumase de ani de zile, dar pofta o izbi în capul pieptului ca şi cum abia se lăsase. Din fericire, nu erau ţigări la îndemână.

— Ascultă, tu te pricepi să păstrezi secrete, spuse ea. Nu ştiu care este scopul măreţ din spatele acestei acţiuni. Nu ştiu cum au rămas fetele însărcinate. Eu nu sunt ca mulţi dintre oamenii de aici. Nu văd sfinţenie când le privesc pe ele sau pe pruncii lor. Dar poate asta e din cauză că eu nu sunt deloc o persoană religioasă. Tot ce văd eu sunt trei fete deosebit de normale şi trei bebeluşi absolut obişnuiţi.

Nu ştiu ce aveţi de gând cu ele, nici ce este chestia pe care o construiţi în spatele casei. M-aţi angajat să fac o treabă.; M-aţi plătit regeşte. Treaba mea a luat sfârşit. Aveţi trei nou-născuţi sănătoşi şi trei mămici sănătoase. E timpul să plec.

Torres dăduse din cap pe durata acestui monolog. Împinse scaunul în spate şi umblă într-un sertar. Scoase un plic cu numele lui, Sue pe el.

— Au avut loc discuţii cu privire la rolul tău în viitor, spuse Torres.

— Discuţii? Cu cine?

— Cei de la putere.

Sue pufni la auzul răspunsului.

— De ce nu le spui „Vrăjitorii din Oz”. Oamenii din spatele cortinei. Asta e o porcărie nemaipomenită. Aceste fete sunt manipulate de cineva, într-un scop.

— Regret, spuse Torres, dar nu sunt de acord cu tine. Oamenii cred că aceste fete sunt nişte unelte sfinţite, că au fost atinse de Duhul Sfânt, au fost alese.

— Ei bine, eu nu cred asta.

— Ştiu că nu eşti credincioasă, Sue, înţeleg ce crezi că ştii, dar poate nu ştii totul. Nu ai fost angajată pentru credinţa ta. Ai fost angajată pentru priceperea ta ca moaşă, dar rolul tău a depăşit, desigur, această responsabilitate. Te rog, citeşte această scrisoare.

Sue desfăcu plicul şi citi. Aparent, scrisoarea era din partea lui Torres, ca reprezentant al *Miracle Ranch,* dar, după limbaj, era clar. Că fusese redactată de un avocat. Era o prelungire de contract, pe o perioadă de şase luni. Includea o sumă de bani suficientă pentru Sue cât să-şi cumpere o casă, să călătorească prin lume timp de câţiva ani, să facă orice şi-ar fi dorit vreodată să facă, nu trebuia decât să se hotărască.

— Nu am nevoie de bani, spuse ea răsuflând adânc.

— Toată lumea are nevoie de bani.

Sue o ignoră şi îi înapoie scrisoarea.

Torres părea că se aşteptase la asta.

— Fetele au nevoie de tine. Toate. Mary în mod special.

Mai mult de-atât, fetele te iubesc. S-a creat o legătură între voi.

Sue părea că vrea să o întrerupă.

— Ce voiai să spui? întrebă Torres.

Sue oftă.

— Nimic. Am învăţat deja să nu mă mai obosesc să pun întrebări la care nu îmi vei răspunde.

Torres dădu din cap. Aşa era.

— Ascultă, Sue. Nu e nimeni aici capabil să aibă grijă de ele aşa cum o faci tu. În niciun caz eu. Pe mine nu mă iubesc. Nu au niciun motiv să o facă. Eu nu sunt afectuoasă ca tine. Nu am copii. Nu mă pricep să îngrijesc oameni. Dacă pleci, vor fi dezorientate. Nu se vor descurca. Vorbim de încă şase luni. Peste şase luni, nu va mai fi la fel. Crede-mă, mă pricep. Le va fi mai uşor să se desprindă. Ia banii, dar nu rămâne pentru bani. Rămâi pentru ele.

★

Anul academic era pe cale să înceapă, iar Universitatea Harvard era în plin proces de revenire la viaţă, însufleţită de valurile de studenţi noi şi vechi. Cal îşi propusese să petreacă Ziua Muncii împreună cu Jessica, la casa acesteia de pe plaja din Nantucket, pentru un sfârşit liniştit al verii. În timp ce îşi făcea bagajul, primi un telefon de la Joe Murphy care îl îngrijoră. Murphy nu putea fi niciodată acuzat de exuberanţă, dar tonul lui acum era blazat – de fapt, mai mult decât blazat.

— Mă gândesc să îi spun lui Mary Schott că am nevoie de o pauză, spuse Murphy.

Schott era şefa catedrei de istorie. Murphy nu fusese angajat decât de un an, dar cursul lui de istorie medievală făcuse o impresie bună. Evaluările studenţilor, publicate în Ghidul Facultăţii, erau de-a dreptul elogioase. Desigur, Cal dorise să-l aducă pe Murphy în cadrul Facultăţii de teologie, dar Gil Daniels îl împiedicase, într-un acces de gelozie şi ciudă faţă de statutul de celebritate de care se bucura Cal, profesorul cu părul blond, preferat al Papei. Cel puţin, aşa bănuia Cal. Astfel încât, el o convinsese pe

Mary Schott să-l ia pe Murphy la catedra ei, iar manevra se dovedise una câştigătoare pentru ambele părţi.

— De ce, ce s-a întâmplat, Joe? spuse Cal.

Ştia prea bine ce se întâmplase. Murphy trecea printr-o perioadă dificilă. Nimeni nu scapă fără urmări dintr-o răpire brutală. Cal primise un telefon din partea unui fost student care fusese coleg cu Murphy, un an, la facultatea de teologie. Andy Bogosian era acum conferenţiar la Universitatea din New Mexico, o stea în ascensiune în cadrul Catedrei de Studii Religioase.

— Hei, Cal, am vorbit ieri cu Joe Murphy, spuse Bogosian.

— Cum era?

— Ca naiba. Îmi fac griji în privinţa lui.

— Cu toţii ne facem.

— Ar trebui consultat de un specialist.

— Ştiu. Voi vorbi cu el.

— O să îţi spună că vrea să-şi ia un concediu.

— Nu cred că este o idee bună, spusese Cal.

— Nu ştiu ce să zic. Poate o schimbare de peisaj îi va face bine. Mi-ar plăcea să-l conving să vină în New Mexico. Acolo vine iarna. Un anotimp nu tocmai prielnic pentru psihic. Aş putea trage nişte sfori să-i fac un loc la catedra mea. Vreau să spun, oricum nu pricep ce naiba caută el la Catedra de istorie.

Cal ştia că Bogosian putea trage multe sfori. Provenea din aristocraţia politică a statului New Mexico. Tatăl lui fusese procuror general. Fratele lui era guvernator-adjunct.

— Nu fura talente de la Harvard, îi răspunse Cal. Îi vei mânia pe zei. O să am eu grijă de Joe, cât pot de bine. Nu îţi face griji. Te sun în curând să-ţi dau veşti.

Murphy vorbea ca un robot. Cal parcă îi vedea chipul înnegurat.

— Nu ştiu, mi-a fost greu să mă concentrez la ore.

— Ai trecut prin multe, Joe. E de înţeles.

— Păi, nu ştiu ce să zic. Mi-am spus să te anunţ mai întâi pe tine.

O simplă convorbire telefonică nu părea să fie de ajuns. Cal riscă. Nu o făcea pentru prima oară.

— Ce faci în weekend?

— Am o listă impresionantă de filme de vizionat pe Netflix.

— Fă-ţi bagajul. Haine de stradă şi slip. Mergi la plajă.

Ideea de weekend romantic la malul mării, propusă de Jessica, nu se potrivea prea bine cu compania unui preot descumpănit, dar Cal se folosi de tot farmecul de care era în stare pentru a-i obţine aprobarea post-factum. Se dovedi mai uşor decât să facă rost de încă un bilet pentru călătoria cu feribotul în cel mai aglomerat weekend al verii, dar reuşi să o facă şi pe asta.

Ţinându-se de balustradă şi contemplând apele agitate din Nantucket Sound, Murphy îi anunţă pe Jessica şi pe Cal că se simţea „ca o agrişă”.

— Ce înseamnă asta, în afara sensului evident? întrebă Jessica.

— A, e un termen vechi, din provincie, răspunse Murphy. Un fel de „a cincea roată la căruţă”.

— Nu eşti o roată, spuse Jessica, fără ca asta să ajute prea mult.

În prima dimineaţă, Cal o lăsă pe Jessica dormind şi ieşi pentru o alergare pe plajă, unde îl găsi pe Murphy, întins pe o dună de nisip, admirând răsăritul.

— E plăcut aici, îi spuse acesta. Mulţumesc de invitaţie.

Cal se aşeză lângă el.

— Nu alergi? întrebă Murphy.

— Tu îmi oferi o scuză să mă eschivez, răspunse Cal, descălţând pantofii sport şi înfundându-şi degetele în nisip.

— Cu plăcere.

— Prin urmare, ia spune-mi, zise Cal. Dacă cineva – să zicem nişte enoriaşi –, pe vremea când lucrai în branşă, ar veni la tine cu o poveste ca a ta, în care au fost loviţi peste căpăţână, răpiţi, ţinuţi într-o pivniţă, aşteptându-şi sfârşitul, şi ţi-ar spune că se simt pierduţi, ce le-ai spune?

— Presupun că le-aş spune ceva similar cu ce urmează să îmi spui tu.

— Ai ghicit. Nu mai am nimic de adăugat.

— A fost uşor. Mergi şi aleargă acum.

— Ascultă, Joe, nu ştiu dacă suferi de stres posttraumatic sau este pur şi simplu vorba de anxietate, dar cred că ar trebui să vorbeşti cu cineva.

— Cu un preot, poate?

— Nu, prietene, cu un psihiatru. Această chestiune nu este de natură spirituală, ci biologică. Dă-mi voie să îţi recomand pe cineva la Facultatea de Medicină. Mergi la câteva şedinţe înainte să renunţi la semestru.

— Poate.

— Măcar n-ai zis „nu”.

— Nu e ca şi cum nu m-ar preocupa şi chestiunile de natură spirituală, spuse Murphy, dezgropând o scoică din nisip. Pe tine nu te tulbură situaţia celor trei virgine ale noastre?

— Să mă tulbure? Nu ştiu, Joe. Pentru mine este o provocare mai degrabă mentală, nu emoţională. Sunt fascinat. Sunt curios. Dar nu am simţit niciun fior spiritual. Tu ai cunoscut-o pe Mary Riordan. Ai văzut filmele cu Maria Mollo şi cu Maria Aquino. Dacă n-ai şti povestea din spatele evenimentelor, ai zice că te uiţi la nişte adolescente obişnuite, ţinându-şi în braţe bebeluşii la fel de obişnuiţi.

— Crezi că Fecioara Maria cu pruncul Iisus arătau din cale-afară de deosebiţi?

— N-am fost acolo.

— Păi, nici eu n-am fost, dar treaba stă în felul următor. Dacă eşti de acord – cum sunt eu – cu preceptele religioase expuse în Evanghelii şi în Noul Testament, te confrunţi cu absenţa profeţiei acestor trei Mary. Găseşti destulă informaţie, încât să cugeţi la cea de-a doua venire a lui Hristos, dar nimic despre un nou val de naşteri virgine şi trei noi prunci asemenea lui Iisus. Ce înseamnă asta? Ne-a scăpat ceva fundamental din imaginea care alcătuieşte Creştinismul?

Telefonul lui Cal semnală primirea unui mesaj.

— Jessica vrea să ştie unde sunt.

— Mergi la ea.

Un nou semnal sonor.

— Nu îmi caută compania, spuse Cal. Zice că a mai apărut un filmuleţ.

— Mary Riordan, atât rosti Murphy.

Cal accesă linkul şi cei doi bărbaţi urmăriră filmul naşterii, muzica de orgă din fundal suprapunându-se plăcut peste sunetul valurilor izbindu-se de mal.

— Jesus David, repetă Murphy după ce Mary rostise numele pruncului, privind direct spre cameră. Bravo ei că l-a numit după bunic. Kenny Riordan e un ticălos.

Acest videoclip nu se încheia, precum celelalte, cu întunecarea treptată a ecranului. Decorul se schimba, trecând la o imagine cu cele trei fete aşezate una lângă alta pe canapea, fiecare cu pruncul în braţe, zâmbind dulce, aproape serafic. Când această imagine se întunecă treptat, pe ecranul negru apăru un cuvânt: ÎNCEPUTUL.

Apoi acest cuvânt apărea tradus în alte limbi – nu o duzină sau trei, ci vreo sută.

— Mai urmează ceva, spuse Murphy.

★

— Aşteptaţi să vă fac legătura cu Domnul Preşedinte Griffith.

Randall Anning nu era genul care să deţină o proprietate în Caraibe. El deţinea o insulă. Când primi telefonul, era într-o maşină de golf, în drum spre port unde aştepta să sosească iahtul încărcat cu nepoţi şi strănepoţi alături de care avea să-şi petreacă weekendul prelungit.

— Randy, ce faci, ticălosule?

— Sunt bine, Domnule Preşedinte. Sunteţi în Washington?

— Ferească Dumnezeu. Sunt în Florida, în Jupiter. Bill Finke mi-a pus la dispoziţie proprietatea lui. Îl ştii pe Bill, nu-i aşa?

— Cum să nu! Facem amândoi parte din *Business Roundtable*[24]. Cu ce vă pot fi de folos?

[24] Masa Rotundă a Oamenilor de Afaceri: organizație nonguvernamentală a marilor oameni de afaceri din SUA (n. tr.).

— Ai văzut filmul cel nou? Cea de-a treia fată, irlandeza, cu noul ei prunc Iisus.

Anning zâmbi.

— Da, am văzut filmul.

— Ce părere ai?

— A atins inima unui bătrân catolic, a mea adică, spuse Anning. Se pare că ne „scăldăm” în miracole.

— Ultima dată când religia m-a stârnit în felul acesta, a fost când Sora Veronica mă bătea la fundul gol. Încă mă mai gândesc la afurisita aceea de călugăriţă.

— Cu toţii avem o Soră Veronica în trecutul nostru.

— Iată ce vreau să ştiu, spuse Griffith. Ce crezi că face Papa Celestin cu aceste Marii şi aceşti Hristoşi ai zilelor noastre? Crezi că a sfeclit-o?

Iahtul lui Anning se apropia de ponton. Le făcu semn cu mâna copiilor care îşi fluturau mâinile către el.

— Aşa zic, Lew.

— Asta e tot ce ai să îmi spui?

— Pentru moment. Rămâi aproape.

— La naiba, Randy, sunt Preşedintele ţării. Nu poţi să îmi răspunzi în felul acesta la nesfârşit.

Capitolul 19

Cal, Jessica şi „Părintele Agrişă”, cum începuse Jessica să-i spună lui Murphy, mâncau stridii pe terasa restaurantului *Cru,* în golful Nantucket, când Cal primi un telefon de la un număr ascuns.

— Profesorul Calvin Donovan? întrebă apelantul.

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt George Pole.

— Cardinalul Pole! spuse Cal surprins, făcându-l pe Murphy să încremenească cu o stridie în drum spre gură.

— Nu mai sunt cardinal. Spune-mi George.

— În regulă, George.

— Te deranjez?

— Nu, nici vorbă.

— Excelent. Ştiu că Vaticanul ţi-a cerut să te implici în povestea aceasta cu fetele virgine. Presupun că eşti la curent cu noutăţile.

— Desigur. Filmul cel nou. ÎNCEPUTUL, indiferent ce vrea să însemne asta.

— Teatral, nu crezi? întrebă Pole.

— *Exact* asta cred.

— În cazul acesta, ai fi de acord să joci un rol în această piesă de teatru, să le faci fetelor o vizită, să pupi bebeluşii şi să vezi cu ochii tăi ce se petrece?

Fereastra strălucea în nuanţele portocalii ale apusului. Cal imita cât putea de bine un barman, pregătind tranşe de martini-votca sec, cu multă gheaţă, şi făcând tot posibilul să evite celălalt lucru îngheţat din încăpere – privirea partenerei sale, Jessica. Din clipa în care îi spusese că va trebui să-şi scurteze weekendul şi să plece în zori cu un avion particular, el devenise a cincea roată la căruţă, iar Murphy partenerul ei preferat de conversaţie.

— Vrei să încing grătarul? întrebă Cal.

Ea era deja uşor ameţită de băutură.

— Cred că am auzit o voce. Joe, vrem ca acest bărbat să încingă grătarul?

Joe declarase că scopul lui pentru seara respectivă era să ajungă să-i placă votca, aşa că întinse mâna după pahar.

— Jessica, este cumva o regulă a casei ca eu, în calitate de musafir, să fiu prins la mijloc în această dispută?

— Da, este, spuse ea încreţindu-şi nasul către Cal.

— În cazul acesta, da, răspunse Murphy. Sunt de părere că trebuie să porneşti grătarul, Cal. Aş face-o eu, dar văd că staţi pe un rezervor de gaz aici. Nu mă pricep la asta. Dacă era vorba de cărbuni, cu totul altfel stătea treaba.

În timp ce îşi mâncau fripturile, Cal încercă să o împace pe Jessica.

— ADN, spuse el brusc.

— Ce-i cu el? spuse ea, catadicsind să-i recunoască prezenţa.

— Dacă tot merg, ar trebui să încerc să iau probe de ADN de la bebeluşi, nu crezi?

— Nu-mi pasă de bebeluşi, răspunse ea, nefiind de prea mare ajutor.

— Ei bine, lăsând asta la o parte, cum fac să iau probe de ADN?

— Îţi spun dacă speli vasele în timp ce eu şi Joe bem vin sub cerul înstelat.

★

Cal era singurul pasager al avionului privat care îl aştepta a doua zi dimineaţă în aeroportul Nantucket Memorial. Pilotul şi copilotul îl anunţaseră veseli că nu se pricepeau cine ştie ce la servire, aşa că era liber să ia singur ce dorea din dulapul foarte bine aprovizionat.

— Aşadar, băieţi, spuse Cal privind în cabina pustie, îmi spuneţi şi mie unde mergem?

— Ni s-a spus că nu trebuie să ştiţi, domnule. Ni s-a cerut, totodată, să păstrăm geamurile acoperite pe întreaga durată a zborului.

— Promit să nu trag cu ochiul.

Zborul dură patru ore şi jumătate, timp în care Cal reuşi să îşi pregătească o parte din cursurile pentru semestrul

următor şi să trimită un email Cardinalului da Silva şi Surorii Elisabetta, în care le spunea despre invitaţia neaşteptată din partea lui George Pole. Înaintea aterizării, primi un răspuns din partea lui Da Silva, prin care acesta îşi exprima îngrijorarea cu privire la implicarea lui Pole în povestea fetelor. Îi cerea lui Cal să îl informeze de urgenţă, indiferent de oră, imediat ce avea noutăţi.

Când avionul se opri, se deschise uşa şi fură coborâte scările. Cal fu izbit de un val de aer fierbinte, uscat. Abia apucă să arunce o privire către peisajul înconjurător, vast, uscat. O maşină de teren cu geamuri fumurii aştepta deja la câţiva metri de scara avionului.

— Avem mult de mers? îl întrebă Cal pe şofer, aşezându-se pe bancheta din spate.

— Nu prea.

Tipul trebuie să fi fost un fel de clovn, căci, după numai un minut, maşina opri, iar acesta îi deschise uşa lui Cal, făcându-i semn să coboare. În faţa unui conac cu ziduri din cărămidă roşie îl aştepta George Pole, îmbrăcat într-un costum de vară, cafeniu.

Cal nu îl întâlnise niciodată, deşi ştia multe despre el, mai ales despre politicile conservatoare neclintite şi plăcerea de a-l atrage pe papă în polemici publice.

— Eminenţa Voastră, spuse Cal întinzându-i mâna.

— Doar George, acum, spuse Pole. Bine ai venit.

— Judecând după durata zborului şi după climă, aş zice că suntem în Texas sau în Oklahoma, spuse Cal.

— Ei bine, noi îi spunem „la fermă”, răspunse Pole în glumă.

Dincolo de aleea circulară, Cal văzu un şir de camioane utilitare avansând pe un drum de acces, încărcate cu arbori masivi ale căror rădăcini erau înfăşurate în pânză.

— Intră, te rog. Este mai cald decât în iad deşi, te asigur, nu suntem acolo.

Pole îl conduse printr-un hol pavat cu marmură către o sufragerie decorată cu piese de artă de influenţă sud-vestică şi statuete din bronz ale lui Frederic Remington care păreau originale. O hispanică în uniformă neagră cu

şorţ alb îşi făcu apariţia. Îl întrebă pe Pole dacă doreau ceva şi ieşi să aducă două cafele.

— Fă-te comod, profesore. Presupun că vrei să ştii de ce te-am chemat.

— Aşa este. Fetele chiar sunt aici?

— Da. Împreună cu trei omuleţi speciali. Sunt convins că te numeri printre miliardele de oameni care au vizionat filmele naşterilor.

— Aşa este.

— Prin urmare, ai văzut mesajul. „Începutul”.

— Publicitate în toată regula.

— Da, dar reală. Am vrut să le prezentăm pe cele trei fete şi pruncii lor pentru că în următoarele zile, săptămâni, luni, oamenii vor avea multe întrebări. Trăim în vremea teoriilor conspiraţioniste.

Sunt unii care continuă să creadă că aterizările pe Lună au fost contrafăcute. Am vrut ca o persoană cu recomandări impecabile şi obiectivitate să vadă cu ochii săi ce se petrece aici, la „fermă”. Vrem ca tu să fii martorul nostru.

— Spuneţi întruna, „noi”.

— Eu sunt doar o rotiţă din acest angrenaj. Suntem mai mulţi, fireşte. Acesta este un demers amplu.

— Mi se pare că sunteţi o rotiţă foarte importantă. Demisia dumneavoastră a avut de-a face cu acest demers?

— Nu vreau să pornim pe picior greşit, minţindu-te. Ştiam că asta urmează, da.

— Mă bucur să aud că nu veţi minţi, spuse Cal. Ce aveţi de spus cu privire la acuzaţiile că fetele au fost răpite?

— Am citit rapoartele. Mă îndoiesc că acestea sunt credibile sau exacte. Da, părinţii au primit bani, dar asta a fost pentru ca fetele să stea liniştite ştiind că familiile lor sunt bine îngrijite în absenţa lor.

— Cindy Riordan nu e bine îngrijită. E moartă.

— Sunt la curent cu ancheta în cazul morţii ei. Din câte am înţeles, rezultatele autopsiei au fost neconcludente. Moartea din cauze naturale este în continuare o concluzie valabilă.

— L-a implorat pe colegul meu să vină să o vadă, iar când acesta a ajuns acolo, a refuzat să-i dezvăluie tot. Era speriată şi nu era singura în această situaţie.

— Cum se simte Părintele Murphy? A trecut printr-o experienţă teribilă.

— E bine, răspunse Cal fixându-l pe Pole cu o privire îngheţată.

— Indivizii aceştia, care l-au reţinut: e drept că fuseseră angajaţi să asigure o anumită securitate familiei Riordan, dar iniţiativa criminală împotriva lui Joseph Murphy le-a aparţinut întru totul. Regret sincer întorsătura pe care au luat-o faptele.

— Spune-mi, de ce au fost luate fetele din casele lor?

— Nu e clar? spuse Pole. Trăim în secolul douăzeci şi unu. Lumea este interconectată şi informaţia circulă liber, instantaneu. Şi dintr-odată avem trei adolescente în mijlocul nostru, toate purtând acelaşi nume, numele semnificativ de Maria, toate trei binecuvântate cu sarcini, deşi erau virgine. Ai văzut raportul medical al doctorului Benedict. Dovezile sunt incontestabile.

— Tu eşti cel care mi l-a trimis.

— Nu eu personal, dar da, a venit din partea noastră. Pentru o vreme, ne-am gândit că eşti un om cu care am putea colabora. Este singurul lucru asupra căruia eu şi papa suntem de acord. Ai fost în Manila şi în Lima. Ai văzut mulţimile de pelerini, mahalalele şi paza inadecvate. Aceste fete sunt speciale, şi ele împreună cu progeniturile lor preţioase erau expuse riscurilor. Slavă Domnului că au existat oameni cu viziune şi resurse să le aducă la adăpost, să se asigure că duc sarcinile la termen, fără probleme. Aceste fete şi pruncii lor aparţin lumii, asemenea Fecioarei Maria şi lui Iisus Hristos.

— Dacă fetele vor dori să plece, li se permite?

— De ce nu le întrebi?

— O voi face.

— Mai ai şi alte întrebări înainte să fii dus la ele?

Cal chicoti.

— Da, aş avea câteva. Orice început are o continuare,

apoi un sfârşit. Ce rol aveţi în faza următoare a acestui demers?

Pole ridică braţele către tavan.

— Toate la timpul lor.

— Spuneţi-mi, toate acestea au scopul de a îl provoca pe Papa Celestin?

Până la acel moment, Pole arborase un zâmbet amabil. Aşeză farfurioara şi ceaşca de cafea pe masă şi spuse:

— Am vrut ca Vaticanul să declanşeze o anchetă oficială pentru declararea miracolelor. A convocat Papa Congregaţia pentru Cauzele Sfinţilor? N-a convocat-o. Ne-a dus cu zăhărelul privind întrunirea unui „comitet din oficiu" care, din câte ştiu, nu s-a întâlnit nici măcar o dată? Ne-a păcălit.

— Dacă tot suntem sinceri unul faţă de celălalt, comitetul din oficiu a fost recomandarea mea şi sunt convins că expresia „să-i ducem cu zăhărelul" a fost folosită în conversaţia respectivă.

Pe faţa lui Pole reveni zâmbetul.

— Sinceritatea are un efect de-a dreptul terapeutic, nu crezi?

Pole o văzu pe doamna Torres trecând prin faţa uşii şi-i făcu un semn. Curând după aceea, îşi făcu apariţia Sue.

— Profesore Donovan, doresc să ţi-o prezint pe femeia care se ocupă îndeaproape de fete. Abia am cunoscut-o eu însumi, deşi sunt la curent cu rezultatele minunate ale muncii ei. Ea te va însoţi la etaj. Eşti liber să o întrebi orice, cu excepţia locaţiei noastre. În afară de asta, totul e permis.

— Eu sunt Sue, spuse ea ignorându-l pe Pole şi strângând mâna lui Cal.

— Cal.

Când o văzu pe această femeie interesantă, Cal simţi în piept furnicăturile bine cunoscute. Frumuseţea îl atrăgea întotdeauna, dar pentru senzaţia aceea din piept era nevoie de ceva mai mult. Uneori, era greu de numit ce anume, dar în cazul ei era acea dualitate, o expresie care emana în acelaşi timp încredere şi fragilitate. Şi mai era

ceva legat de părul ei, prins într-o coadă lăsată pe spate, şi privirea pătrunzătoare.

Pole îi spuse lui Cal că avea să-l revadă la finalul vizitei şi plecă în căutarea lui Torres.

— Eşti de acord să urcăm pe scări sau preferi să luăm liftul? întrebă Sue.

— Cred că mă descurc cu scările.

O urmă pe treptele de marmură, iar la jumătatea scărilor îşi dădu seama care era treaba cu părul ei.

— Tu eşti asistenta care apare în filmele naşterilor, nu-i aşa?

— Sunt moaşă, dar da, eu sunt.

— Iartă-mi ignoranţa. Am reuşit să evit până acum tot ce ţine de naşteri şi urmările acestora.

— Cum ţi-ai dat seama că eu am fost?

— Părul tău.

— Ăsta da indiciu. Mai avem un etaj. O parte din personal locuieşte la etajul al doilea. Eu şi fetele suntem la trei. Mi-au spus că eşti profesor la Harvard.

— Se vede?

— Nu chiar. Mă aşteptam să fii mai în vârstă.

— Ascultă, am putea vorbi puţin înainte să le văd? Aş dori să aflu mai multe despre ce s-a întâmplat cu ele în aceste câteva luni.

— Putem vorbi în camera mea, dacă nu te deranjează. Am făcut patul.

Lăsă uşa dormitorului deschisă şi-l invită să ia loc pe canapeaua din zona în care se afla televizorul. Deschise minifrigiderul şi-i spuse:

— Opţiuni limitate. Apă sau vin? Presupun că e un pic cam devreme pentru vin.

— Este? spuse el, dar când ea întinse mâna să ia o sticlă de *Riesling,* adăugă, glumesc. Nişte apă e de ajuns. Spune-mi, ai fost cu fetele de la bun început aici, indiferent unde ne aflăm?

— Sunt aici dinainte de sosirea lor, am făcut pregătirile necesare pentru naşterile lor binecuvântate.

— Binecuvântate, zici?

— Iartă-mă, aşa sunt eu.

— Când ai discutat cu ele, ai dedus cumva că părinţii lor au fost de acord cu plecarea lor?

— Cu cele două Maria există o barieră de limbaj şi nici nu am vrut să le necăjesc, astfel încât nu cunosc amănunte. Nu am fost acolo. Doamna Torres a fost. Poate o întrebi pe ea.

— Nu am cunoscut-o. Ea cu ce se ocupă?

— Ea administrează ferma.

— Mary Riordan ştie ce s-a întâmplat cu mama ei?

— A aflat după ce a născut. E foarte tristă, evident. S-au temut că vestea i-ar putea provoca un avort.

— Cine sunt ei?

— Chiar nu ştiu. O să mă tot auzi spunând asta. În afară de doamna Torres, nu cunosc pe nimeni din conducere. Pe bărbatul de la parter nu l-am văzut până acum. Poate el este „ei”. Contractul meu este cu o companie pe nume *Miracle Ranch.* Nu ştiu mare lucru. Probabil, de asta ţi-au permis să vorbeşti cu mine. Eu nu am informaţii decât despre fete.

— Cum te-au angajat?

— Printr-un anunţ de angajare. Lucrurile s-au legat. Habar nu aveam în ce mă bag.

— Unde ai fost înainte de asta?

— Sunt din New Mexico.

— Îmi permiţi să întreb: eşti religioasă?

— O întrebare amuzantă.

— Este? Iartă-mă. Eu sunt obsedat de religie. Sunt profesor de studii religioase.

— Nu mi s-a spus. Ascultă, nu e ca şi cum nu aş înţelege importanţa a ceea ce se petrece aici. Doar că nu îmi dau seama de ce vrei să ştii asta despre mine.

— Retrag întrebarea. A fost indiscretă.

— E în regulă. Sunt creştină, dar nu sunt o persoană religioasă. Te întrebi, probabil, dacă situaţia m-a afectat. Sinceră să fiu, am fost mult prea ocupată să mă gândesc la asta. Poate mai încolo.

— Cum s-au adaptat fetele traiului aici?

— Aş zice că foarte bine. Nu a mers totul ca uns. Au fost smulse din mediul lor natural, din sânul familiilor, şi obligate cumva să locuiască împreună. Fiecare dintre ele are propria personalitate şi un mediu cultural de referinţă, dar, după cum vei vedea, s-au apropiat una de alta, ca şi cum ar fi surori. Locul acesta le-a oferit protecţie. Ele nu sunt la curent cu agitaţia pe care au provocat-o în lume. Au mai aflat câte ceva din discuţiile cu cei de-acasă. Iar acum sunt toate mame, lucru care le-a apropiat şi mai mult. Eşti pregătit să le cunoşti?

Când se ridică, ceva îi atrase lui Cal privirea pe fereastră.

— Iisuse, ce naiba e aia? spuse el.

— Probabil, ceea ce se vede. Lucrează la ea dinainte de venirea mea. Uneori, sunt şi câteva sute de muncitori, dar e aproape gata. Nu merg acolo. Nu mă priveşte.

— Te îngrijorează?

— Nu ştiu. Poate că ar trebui. Eşti gata?

Fetele îi aşteptau în sufragerie. Contribuiseră toate la realizarea unei pancarte multicolore pe care o prinseseră pe o tablă de plută pe care scria: „Bun venit, profesore Donovan!”

Doamna Torres şi doamna Simpauco erau acolo pentru a traduce. Bebeluşii mai mari dormeau amândoi într-un pătuţ. Mary Riordan îşi ţinea pruncul în braţe.

La un semn, toate fetele repetară mesajul de pe pancartă, în engleză.

— Bună, fetelor, mă bucur să vă cunosc, spuse Cal. Ce primire călduroasă!

Trecu pe la fiecare fată, îşi strânseră mâna şi schimbară câteva cuvinte. Mariei Aquino îi spuse că se bucura să o revadă şi o întrebă ce mai face mama ei. Fata îi spuse că vorbeau în fiecare zi şi că îi era tare dor de ea. Mariei Mollo îi spuse că îi cunoscuse pe părinţii ei, în Lima. Fata fu surprinsă să afle. Şi ea vorbea cu cei de acasă, cu regularitate.

— Iar tu trebuie să fii Mary Riordan, spuse Cal.

— Prin eliminare, răspunse ea fără să îl privească în

ochi.

— Vreau să îţi spun că m-a întristat mult vestea morţii mamei tale.

— Da, nasol, spuse ea concentrată asupra copilului. Ai cunoscut-o?

— Eu nu, un prieten mi-a vorbit despre ea.

— Preotul?

— Da, Părintele Murphy.

— Preoţii au prieteni?

— Cei prietenoşi au.

Ea râse.

— Aşadar, aici vă petreceţi timpul? întrebă Cal.

Se părea că fetele fuseseră instruite ce să facă. Maria Aquino se ridică şi, cu ajutorul doamnei Simpauco, îi prezentă lui Cal consola lor de jocuri şi colecţia de dvd-uri. Torres o ajută pe Maria Mollo să-i arate rechizitele lor pentru arte plastice, jocurile de masă, îl duse să vadă sala în care se desfăşurau orele lor de engleză.

Când reveniră în sufragerie, văzu că Sue se aşezase pe canapea lângă Mary şi fata îşi lăsase capul pe umărul ei.

— Îmi imaginez că tu nu ai nevoie de lecţii de engleză, Mary, spuse el. Tu studiezi ceva?

— Ar trebui să învăţ online, ca să ţin pasul cu materia pentru când mă întorc acasă.

— Ar trebui?

Mary îl privi şi îşi flutură genele lungi.

— Ce pot să-mi facă? Să mă bată dacă refuz?

— Sue nu pare genul care ar bate pe cineva.

— O, ştiu şi eu ce să zic, răspunse Sue, ridicând în glumă pumnul strâns lângă obrazul fetei.

— Lecţiile sunt o prostie. Nu le pasă decât de copil. Treaba mea a fost să îl nasc, răspunse Mary, îmbufnată, şi iată-l.

— Nu mă pricep la copii, dar el e unul foarte reuşit.

— Vrei să-l ţii? Trebuie să merg la baie.

Cal vârî o mână în buzunarul pantalonilor, ca şi cum ar fi căutat nişte mărunţiş. Apoi se aplecă stânjenit şi luă copilul. Sue îi recomandă să-l sprijine pe umăr şi aşeză

rapid un prosop să-i protejeze cămaşa.

— Regurgitează des, spuse Mary.

— Salutare, Jesus David, spuse Cal. Încântat de cunoştinţă!

Începu să facă cum văzuse în filme că fac oamenii cu copii în braţe, şi anume să se legene pe vârful picioarelor. Apoi trase un scaun şi se aşeză ţinând copilul în poală, jucându-se cu degetul arătător peste buzele lui. JD îl apucă de deget şi începu să sugă viguros.

— Uau, exclamă Cal, eşti puternic.

— Mie-mi spui, zise Mary, care se întorsese de la baie. Îmi distruge sfârcurile.

Sue o certă, dar cele două Marii reţinuseră deja expresia şi începură să chicotească.

Cal îl dădu pe JD înapoi şi întrebă dacă putea să-i ia în braţe şi pe ceilalţi doi.

— El cine e? întrebă Cal, arătând în pătuţ către bebeluşul cu smocuri dese de păr castaniu. Sunt stânjenit. Mi-e greu să-i deosebesc, pentru mine toţi copiii mici arată la fel.

— Chiar seamănă între ei, nu-i aşa? spuse Sue, făcând-o pe doamna Torres să o săgeteze cu privirea.

— *Înrudiţi.* E al meu, spuse Maria Aquino. JR.

Cal se aşeză lângă bebeluşul puternic, se jucă cu el, îi testă şi lui vigoarea. O surprinse pe Sue privindu-l şi îl dădu pe JR mamei lui, trecând apoi la pruncul Mariei Mollo, JJ. Acesta era în continuare cel mai mic dintre ei, dar îi prindea din urmă.

— El s-a născut cu o greutate foarte mică şi a avut o formă uşoară de icter, dar acum îi merge foarte bine, spuse Sue.

Cal se pregătea să-i dea şi lui degetul, când JJ vomită peste cămaşa lui.

— Îmi pare rău. Îmi cer iertare, spuse Maria Mollo, culegând laude din partea tuturor femeilor pentru exprimarea impecabilă în engleză.

— Vorbeşti engleza foarte bine, îi spuse Cal ignorând incidentul şi înapoind copilul mamei sale.

— Vino, îi spuse Sue. Te ajut să te speli.

Îl conduse pe hol, la o sală de baie, şi îl surprinse când intră odată cu el, închizând uşa în urma lor.

— Ce mama naibii faci? îl întrebă ea pornind robinetul şi lăsând apa să curgă cu putere.

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe prostul. Degetarele.

Cal recunoscu.

— M-ai prins.

Cal avusese în buzunar degetare din silicon şi, după ce băgase degetul în gura copiilor, le depozitase cu grijă într-o pungă.

— Probe ADN, spuse el. O să mă pârăşti?

Ea udă un şervet de hârtie şi începu să-i şteargă cămaşa.

— Nu.

— De ce nu?

— Şi eu m-am întrebat care ar fi rezultatele, spuse ea.

El şopti „mulţumesc”, apoi adăugă:

— Ar trebui să culeg probe şi pentru analiza ADN-ului fetelor, dacă reuşesc. Fire de păr, periuţele lor de dinţi, lucruri de genul acesta.

— N-ai de gând să le vâri şi lor degetul în gură?

— Nu mă pricep. Chiar sunt un biet profesor de religie.

— Mai ai pungi?

El vârî mâna într-un alt buzunar.

— Îţi fac eu rost de fire de păr, spuse ea. Cu o condiţie.

— Care anume?

— Să îmi comunici şi mie rezultatele testelor. Nu eşti singurul curios.

Făcură schimb de numere de telefon, pe care le notară pe capătul unui şervet de hârtie, folosind restul să usuce cămaşa.

Întors în sufragerie, le întrebă pe fete dacă le putea pune întrebări legate de traiul lor la fermă. Cele două Marii dădură din cap iar Mary, care îl aşezase pe JD în pătuţul comun, îl ignoră şi începu să se joace cu telefonul.

— Spuneţi-mi, ce vă place cel mai mult aici? întrebă el.

— Ea! spuse Maria Mollo arătând cu degetul către Maria

Aquino.

— Ea! răspunse Maria Aquino arătând spre prietena ei.

— Cum rămâne cu ea? interveni Cal jucăuş, arătând spre Mary.

— Puţin îmi pasă ce cred Micuţa şi Eeyore despre mine, spuse ea.

Fetele îi explicară lui Cal poreclele lor şi el le întrebă dacă şi Mary avea una.

— Baka! spuse Maria Aquino.

— Baka? se miră Cal.

— Înseamnă „vacă” în filipineză, spuse doamna Simpauco.

Mary Riordan se prefăcu supărată, apoi izbucni în râs şi aruncă o pernă spre fată. În curând toate trei râdeau cu poftă.

— Bun, spuse Cal. Şi ce vă place cel mai puţin aici?

Torres încercă să protesteze, dar Cal îi spuse că Pole îi dăduse voie să le întrebe orice.

În scurt timp, toate trei spuseră că cel mai neplăcut era faptul că erau departe de casă şi de familiile lor.

— Dacă aţi putea să plecaţi mâine, aţi face-o? le întrebă el.

— Dacă am putea să ne luăm copiii cu noi, am pleca imediat, spuse Mary. Toate.

Sue se întoarse şi se aşeză lângă fete, pe canapea.

— Şi ce altceva v-ar mai plăcea? continuă Cal.

Maria Aquino răspunse în filipineză.

— Să ne aducem familiile aici, să locuim împreună. E o casă mare. E loc pentru toţi.

— A existat vreo discuţie în sensul acesta? întrebă Cal.

— Nu cu mine, răspunse Torres, oţărându-se.

Cal privi către Sue, care răspunse:

— Dacă nu au discutat cu ea, cu mine clar nu au făcut-o.

Torres simţi nevoia să adauge:

— Sue are întotdeauna impresia că eu ştiu mai multe decât în realitate.

— Dar primeşti instrucţiuni din partea cuiva, spuse Cal.

— Nu pot vorbi despre asta.

Cal se întoarse către fete.

— Ce vă doriţi cel mai mult în viitor?

Fiecare fată spuse acelaşi lucru. Toate doreau să fie copiii sănătoşi şi să se întoarcă la casele lor.

— Dar ne-ar fi dor de Sue, spuse Maria Mollo.

Celelalte două fete încuviinţară.

Sue trecu pe la fiecare şi le sărută pe frunte.

— Am o curiozitate, spuse Cal. Vă simţiţi cumva sfinte, ca atinse de Dumnezeu?

— Nu, domnule, răspunse Maria Aquino în limba ei, nu ne simţim speciale. Ne simţim ca nişte fete care au născut copii minunaţi.

Cal ştiu că următoarea întrebare avea să fie şi ultima. Era convins că Torres cea întunecată la chip avea să pună capăt vizitei, dar întrebă oricum.

— Ok, încă o întrebare şi gata. Aţi venit aici de bună voie sau aţi fost forţate?

Doamna Torres făcu rapid câţiva paşi mărunţi şi se interpuse ca o barieră fizică între Cal şi fete.

— Această întrebare este cu totul deplasată, domnule profesor Donovan. Fetele nu vor răspunde.

— George Pole mi-a spus că…

— Nu mă interesează ce ţi s-a spus. Fetele sunt responsabilitatea mea şi nu voi permite să fie supuse unor întrebări discutabile.

Cal zâmbi.

— După cum am spus, a fost ultima mea întrebare. Vă mulţumesc tuturor pentru timpul acordat. În timp ce îşi lua la revedere, Mary Riordan murmurase tăcut către el. Era convins că fata spusese, „forţată”.

Când cobora cu Sue o întrebă:

— Crezi că aş putea petrece câteva minute cu doamna Torres? Să vorbim despre cum a luat fetele?

Ea îi zâmbi, părând a spune, „slabe şanse”, dar îi ceru să aştepte. Se întoarse după câteva minute.

— Zice că e ocupată, spuse Sue. Te roagă să o ierţi.

El bombăni frustrat. Sue rupse tăcerea stânjenitoare întrebându-l ce părere avea despre vizită.

— Fetele par să fie bine. Dar, evident, este un mediu dubios pentru ele.

— Dubios este un cuvânt care îmi trece des prin minte, spuse ea. Cred că se pregăteşte ceva. Cred că lucrurile nu vor rămâne aşa.

— Ce urmează să se întâmple?

— Nu ştiu, dar bărbatul acela cu care vorbeai…

— George Pole.

— Da, mă îngrozeşte. În locul acesta, multe lucruri, mă îngrozesc.

— Ai putea pleca.

— M-au convins să mai rămân încă şase luni. Pentru fete.

— Ce se întâmplă în şase luni?

— Doamna Torres spune că atunci fetele nu vor mai fi atât de dependente de mine.

— Tu alegi să fii aici. Nu cred că asta e valabil şi pentru fete.

— Nu mă gândesc la asta, spuse ea. Poate că ar trebui, dar nu o fac.

— Nu cred că te-ar putea mustra cineva pentru rolul tău în toată treaba asta, spuse el. Se vede clar cât de mult te iubesc fetele.

Lui Sue îi dădură imediat lacrimile. Cal se gândi că ea nu s-ar supăra dacă îi atingea mâna. Sue nu zise nimic, iar el îşi aşeză degetele peste ale ei.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Testele ADN sunt, de fapt, pentru ele.

— Ce te aştepţi să descoperi, domnule profesor de religie? ADN divin?

— Nici eu nu ştiu, răspunse el retrăgându-şi degetele. Îţi scriu când am rezultatele.

— Vei reveni?

— Dacă mă mai invită. Nu ştiu unde suntem.

Se gândi că poate ea îi va spune unde se aflau, dar Sue nu o făcu. În schimb, îi zâmbi.

— Dacă mai vii, poate bem paharul acela de vin. Apoi păru stânjenită. Îmi pare rău, nu trebuia să spun asta.

— Să nu îţi pară rău, spuse el.

Îl lăsă în sufrageria cea mare şi George Pole veni să îl conducă.

— Doamna Torres spune că a fost o vizită cu folos, zise el.

— Aşa cred şi eu. Le-am întrebat dacă ar pleca. Au zis că da.

— Le-ai întrebat şi care ar fi următorul cel mai minunat lucru. Au zis că şi-ar aduce familiile aici.

— Ai tras cu urechea?

Pole zâmbi şi dădu din cap.

— Avem monitoare pentru bebeluşi, pentru siguranţa lor.

— Şi pentru mai multă sinceritate, spuse Cal. Le vei aduce familiile aici?

— Ne gândim la asta. Presupun că vei raporta Vaticanului.

— Desigur. Doreşti să transmit ceva anume?

— Salutările mele Papei Celestin.

— Ce să îi spun că se va întâmpla după acest „început” al vostru?

— Spune-i că se va şti la momentul potrivit.

— Şi ce îmi spui despre construcţia pe care am văzut-o pe fereastră?

— Îţi spun acelaşi lucru. Se va şti la momentul potrivit.

Capitolul 20

După Ziua Muncii, Cal merse în „pelerinaj” la Jessica, la birou, înarmat cu un buchet de trandafiri.

— Pentru ce sunt? întrebă ea, ştiind prea bine care era scopul ofrandei.

— La naiba, Jessica, pentru că sunt aşa cum sunt, presupun. Pentru că am plecat din Nantucket, pentru că te-am lăsat singură în weekend cu un preot deprimat.

— De fapt, ne înţelegem de minune, spuse ea, şi nu a fost deloc deprimat – cel puţin, nu cu mine. A fost aproape vesel. Joe este noul meu cel mai bun prieten pentru totdeauna. Înainte spuneam că tipii gay sunt cei mai buni prieteni ai unei fete. Acum spun oricui că preoţii sunt şi mai buni.

— E bine de ştiut, spuse Cal. În orice caz, ca să îl parafrazez pe Cezar, am fost, am văzut, nu pot spune că am învins. Dar am luat probe ADN. Ţi le pot lăsa?

Jessica luă punguţele cu fire de păr şi probele de salivă şi-i spuse că avea să dureze câteva zile.

— A fost o experienţă religioasă? îl întrebă ea pe un ton acru.

— A fost mai degrabă ca o vizită la un internat de fete.

— Ce mă bucur că n-am fost acolo, spuse ea. Mi-ar fi trezit amintiri cumplite.

— Aşadar, mă pot revanşa faţă de tine cu o cină, vineri seară? întrebă el.

— De fapt, Cal, am deja program. Iau cina cu Joe.

Cal crezuse că avea să discute cu Cardinalul Da Silva şi cu Sora Elisabetta, dar se pare că interesul faţă de informaţiile lui era atât de mare, încât papa însuşi dorise să fie prezent. George Pole, proverbialul „ghimpe în coastă”, îl împungea din nou şi voia să înţeleagă care îi erau intenţiile. În timp ce Da Silva şi Elisabetta puneau întrebări, papa asculta în tăcere.

— Copiii, cum ţi s-au părut? întrebă Da Silva.

— Ca toţi copiii, presupun, răspunse Cal. Nu prea mi-am petrecut timpul în preajma bebeluşilor, aşa că nu pot spune că am un punct de referinţă. Sincer să fiu, pentru mine sunt toţi la fel.

— Înţeleg, spuse Da Silva, părând uşor dezamăgit.

Cal adăugă:

— Dacă vă aşteptaţi să spun că aveau mici halouri în jurul capului, ca în picturile renascentiste, atunci nu, nu aveau.

— Chiar nu ştiu ce mă aşteptam să spui, răspunse Da Silva.

În cele din urmă, se auzi vocea papei răsunând puternic.

— Pe mine mă interesează mai mult cum ţi s-a părut George Pole.

— Satisfăcut, răspunse Cal. Ca pisica după ce a mâncat canarul. Imaginează-ţi-l cu penele ieşindu-i din gură.

— Mi-l imaginez cu uşurinţă, spuse papa. Ţi-a lăsat cumva impresia că el a fost cel care a venit cu ideea răpirii fetelor?

— A făcut aluzie la existenţa altora, dar e greu de spus dacă el e doar un pion sau regele.

— Singurul lucru pe care îl ştim cu certitudine, spuse Celestin, este că nu mai e cardinal.

— Profesore, ai reuşit să îţi dai seama când plănuieşte Pole să facă următoarea mişcare? întrebă Elisabetta.

— Deloc. A spus că „se va şti la momentul potrivit” de câteva ori. E vorba de zile, săptămâni sau luni? N-aş putea spune.

— Îţi vom spune ceva, profesore, vorbi Da Silva. De când Pole şi-a dat demisia, am primit o serie întreagă de demisii ale preoţilor, majoritatea din episcopii americane, cu cererea de a fi scutiţi de obligaţiile preoţeşti. Cu toate acestea, numai în ultimele zile, am aflat despre demisia a cincizeci de preoţi şi doi episcopi americani, unul din Missouri şi unul din Louisiana, ambii conservatori fervenţi. Este evident că se pune ceva la cale.

Cal auzi nişte zgomote la capătul firului.

Cineva bătea la uşă.

Zgomotul unui scaun când se ridică cineva.

Vocea Elisabettei, discutând cu o altă persoană.

O auzi vorbind în italiană, dar nu înţelese ce spunea, apoi vocea papei zicând:

— Ce ai spus?

Cardinalul Da Silva vorbi în difuzor.

— Iartă-ne, Cal, vrei să aştepţi puţin?

Apoi auzi televizorul, în fundal. Părea că urmăreau o emisiune de ştiri.

Elisabetta reveni şi spuse:

— Îmi pare rău, Cal, trebuie să închidem. Îţi sugerez să porneşti televizorul. Se difuzează o imagine a ceea ce credem că este clădirea pe care ai văzut-o la „ferma” lui George Pole.

Capitolul 21

Cal nu avea televizor în birou, aşa că se conectă la CNN pe calculator. Un prezentator de ştiri vorbea în timp ce se difuza imaginea aeriană a structurii pe care Cal o zărise de la fereastra lui Sue. În partea de jos a ecranului se citea: ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: TINERELE MAME VIRGINE APAR ÎMPREUNĂ PENTRU PRIMA OARĂ.

Imaginea părea să fi fost luată de o dronă sau dintr-un elicopter. Clădirea era mult mai impresionantă decât îi apăruse lui Cal de la fereastră. El văzuse doar o secţiune din ceea ce părea să fie cupola unei biserici, dar din locul în care se aflase nu avusese cum să aprecieze dimensiunea reală a construcţiei sau înălţimea ei. Acum era evident că era vorba despre o biserică – chiar mai mult decât o biserică, o catedrală, cu vârful împodobit de o cruce uriaşă şi strălucitoare din oţel.

Cu siguranţă, nu era prima catedrală modernă pe care Cal o vedea. Brazilienii au o afinitate pentru construcţia de catedrale catolice supradimensionate, moderne, dar cele din Brazilia şi din Rio de Janeiro erau atât de extravagante, încât cu greu puteau fi numite biserici. La fel şi Catedrala Sf. Maria a Adormirii Maicii Domnului din San Francisco. Catedrala de la fermă era un hibrid între modelul gotic european clasic şi estetica arhitecturală modernă. În locul pietrei medievale se folosise sticlă şi metal. Avea structura tradiţională de bază, în formă de cruce, cu naosul lung tăiat perpendicular de transept şi cupola centrală, înaltă, dar în locul ferestrelor, mai degrabă înguste, ale catedralelor gotice, pereţii acesteia erau în întregime din sticlă, uşor verzuie şi reflectorizantă şi, în una dintre aceste suprafeţe desluşi Cal imaginea elicopterului care filma în direct. După câteva minute asemănarea caracteristicilor arhitectonice îl izbi pe Cal. Clientul trebuie să-i fi spus arhitectului: construieşte-mi o variantă modernă a Catedralei din Salisbury.

Aparent, construcţia ar fi putut găzdui câteva sute de credincioşi, dar, pentru moment, filmările erau doar exterioare. În timp ce elicopterul îşi continua survolul, prezentatorul făcu referire la informaţii de ultimă oră, abia ajunse la redacţie, care anunţau că în curând aveau să primească imagini din interiorul bisericii a cărei locaţie continua să fie secretă.

Prezentatorul spuse:

— Doresc să subliniez că de obicei nu difuzăm materiale pe care nu le-au filmat echipele noastre sau pe care nu am avut timp să le verificăm, dar, dat fiind interesul extraordinar al publicului faţă de dispariţia acestor fete, difuzăm imaginile cu o scurtă întârziere, în aşa fel încât să avem timp să editărm materialul, în cazul în care îl considerăm neadecvat. Dăm cuvântul corespondentului nostru pe probleme religioase, Henry Capriati, care va comenta imaginile pe care le vedem.

Reporterul vorbi despre dimensiunile bisericii, subliniind că cel care o construise avusese în vedere o capacitate cuprinzătoare. Apoi spuse:

— Este evident nivelul crescut de interes în privinţa celor trei fete şi poate vom avea ocazia să le şi auzim pentru prima dată. Iar acum există un interes la fel de mare în a afla cine sunt persoanele din spatele acestei construcţii.

Cal simţi cum îl atinge cineva pe umăr. Fusese atât de absorbit în vizionarea materialului, încât nu îşi dăduse seama când intrase Joe Murphy.

— M-am gândit să vin să ne uităm împreună, spuse Murphy. Te deranjează?

— Ia loc. Îmi pare rău că nu sunt dotate cu centuri de siguranţă…

— Crezi că va fi zguduitor?

— Cum ar putea să nu fie? Te-ai decis ce faci cu semestrul ăsta?

— Nu mai plec. Nu se schimbă nimic.

— Asta înseamnă că te simţi mai bine?

— Da. Jessica mi-a fost de mare ajutor, dacă vrei să ştii.

Îţi mulţumesc că ne-ai făcut cunoştinţă.

— Mă bucur, Joe şi mă şi amuză situaţia. În ultima vreme, pe mine Jessica n-a făcut decât să mă pedepsească. Mă surprinde că poate fi şi de ajutor.

— Îndrăznesc să spun că relaţia voastră e de altă natură, spuse Murphy cu un zâmbet. Se pricepe să asculte şi m-a costat mult mai puţin decât un psiholog. Este şi foarte amuzantă. Se pare că umorul îmi face bine. Cine ar fi zis? Totodată, o schimbare plăcută a fost faptul că e femeie. N-am mai fost prieten cu o femeie dinainte de anii studenţiei.

— Ei bine, mă…

Cal nu apucă să rostească „mă bucur”, fiindcă imaginea se schimbă brusc, prezentând acum interiorul catedralei pe muzica Preludiului în de major pentru orgă, al lui Bach. În ciuda aspectului exterior modern, interiorul era cât se poate de modest şi surprinzător de tradiţional. Sticla colorată a geamurilor filtra lumina soarelui scăldând interiorul într-o nuanţă verzuie. Tavanul era boltit şi casetat cu panouri din lemn care trimiteau cu gândul la nişte contraforturi suspendate. Podeaua era din marmură verde, pestriţă, cu stranele pustii întunecate şi proaspăt lăcuite. Altarul, construit din acelaşi lemn închis la culoare, în absidă poligonală, era decorat cu un panou uriaş, pictat, o lucrare modernă, un omagiu adus stilului renascentist, reprezentând-o pe Fecioara Maria cu pruncul Iisus în braţe, doar că acum erau trei fecioare cu trei prunci.

Camera strânse cadrul pe absidă oprindu-se asupra unei persoane ce se apropia de altar, dintr-o parte.

— Doamne, Dumnezeule exclamă Cal. Pe toţi sfinţii!

— Este cumva…? întrebă Murphy.

— Chiar el, răspunse Cal.

Prezenţa lui George Pole nu era tocmai o surpriză. Cal ştia deja că acesta era implicat într-un fel sau altul. Ceea ce era cu adevărat surprinzător erau hainele în care era îmbrăcat. Omul urca la altar în veşminte papale. Dar nu cele moderne. O parte dintre podoabele şi articolele pe care le purta nu se mai foloseau de secole, inclusiv mitra

papală, coroana triplă, paliumul lat, de modă veche, purtat peste patrafirul alb şi mantaua roşie, atât de lungă şi incomodă, încât se renunţase la portul acesteia după cel de-Al Doilea Conciliu al Vaticanului. Iar sceptrul pe care îl ţinea în mâna dreaptă nu era cel modern, încununat de un crucifix, ci toiagul vechi, curbat, precum cele ale păstorilor.

— Ce se petrece? şopti Murphy.

În dreptul altarului, Pole aruncă o privire peste biserica goală. Publicul lui nu se afla acolo, lângă el. Era în eter, prin mijlocirea camerelor de luat vederi.

Când vorbi în microfon, muzica se stinse.

— Bună ziua tuturor, începu el. Numele meu este George Pole. Până de curând am fost Cardinal al Bisericii Romano-Catolice. Am demisionat din dragoste faţă de Biserică şi istoria ei glorioasă. Pentru că nu mai era Biserica pe care o ştiam. A încetat să mai fie din momentul în care a abandonat liturghia în limba latină, în tinereţea mea. A încetat să mai fie când a adoptat o poziţie aşa-zis ecumenică, modernă, care a adus catolicismului schimbări şi mai mari. A încetat mai ales în timpul acestui pontificat, când Biserica a devenit mai degrabă un vehicul al protecţiei sociale în loc să fie unul al protejării sufletului nemuritor. Datorită devoţiunii mele profunde faţă de tradiţiile străvechi şi fundamentele teologice ale Bisericii, nu am mai putut accepta să fiu o rotiţă în acest angrenaj.

Cal râse. Pole folosise aceeaşi expresie când descrisese rolul lui în ceea ce se petrecea.

— Contemplându-mi soarta, nu mai aveam o imagine clară a ceea ce ar putea urma. Am ştiut doar că nu mai puteam rămâne pe această cale. Apoi s-a petrecut ceva miraculos, ceva care arată fără tăgadă şi cât se poate de clar gloria Domnului Atotputernic. Dumnezeu a privit către noi şi a atins cu harul său trei adolescente din locuri îndepărtate de pe acest pământ. Aceste fete sunt tinere, pure, fecioare. Fete simple. Nu s-au născut în familii înstărite sau privilegiate. Şi, în ciuda virginităţii lor, confirmate nu doar de experţi din ţările lor de baştină, ci

de însuşi doctorul Richard Benedict, Preşedintele Asociaţiei Medicilor Ginecologi şi Obstetricieni din America, în cuprinsul unui raport pe care îl voi face public astăzi – spuneam, în ciuda virginităţii lor, aceste fete, toate purtând numele Maria, au rămas însărcinate. Au văzut o lumină dumnezeiască şi au auzit vocea lui Dumnezeu spunându-le: „ai fost aleasă”. Aceste fete au născut trei prunci pe care i-au numit Jesus. Jesus Ruperto, Jesus Juan şi Jesus David. Prin ce, vă întreb, se deosebesc aceste fete de Maria din Nazaret, mama lui Iisus Hristos? Eu unul nu văd nicio diferenţă. Cu două mii de ani în urmă, lumea avea nevoie de un salvator şi Sfântul Duh ne-a adus unul. Iisus Hristos încă merge printre noi, dar cei mai mulţi suntem orbi la prezenţa Lui. Prin urmare, ce a făcut Duhul Sfânt? Ne-a trimis Trei Noi Fii ai lui Dumnezeu să meargă printre noi şi să ne călăuzească, Trei Noi Fii ai lui Dumnezeu să reînnoiască Biserica şi să întărească mesajul Sfintei Scripturi. Nu putem rămâne orbi în faţa acestor prunci. Eu nu voi rămâne orb. Pentru că au venit într-un moment în care mama noastră, Biserica, are nevoie de un suflu de viaţă nouă şi eu nu mai cred că acesta ar putea veni din interior. Trebuie să vină din afară. Sfânta Biserică Romano-Catolică nu mai este relevantă. Pentru acest motiv am acceptat să devin Papă al unei Noi Biserici, o Biserică ridicată pe tradiţii străvechi, o Biserică preocupată de suflet şi nu de politică; o Biserică pentru cei bogaţi şi pentru cei nevoiaşi; o Biserică pentru o lume nouă, închinată lui Iisus Hristos, Salvatorul nostru, închinată Fecioarei Maria, Mama lui Dumnezeu, dar şi lui Jesus Ruperto, Jesus Juan şi Jesus David şi celor trei fete care poartă numele de Maria, Maicile lor Sfinte. Eu mi-am luat numele de Petru, Papă al Noii Biserici Catolice.

— Ce nemernic afurisit, nu se putu stăpâni Murphy.

Cal gândea acelaşi lucru, dar spuse:

— Nu te-am mai auzit niciodată înjurând, Joe. Sigur e influenţa „prietenei” Jessica.

— Scoate la suprafaţă Galway-ul din mine.

Pole făcu o pauză, imaginându-şi probabil că, undeva,

mulţimea izbucnise în aplauze. Apoi privi într-o parte şi în cealaltă şi continuă:

— Şi acum, vă invit să le cunoaşteţi pe cele care ne-au inspirat: cele trei Marii ale noastre, cu pruncii lor.

Muzica de orgă se făcu iar auzită în timp ce Maria Aquino, Maria Mollo şi Mary Riordan îşi făcură apariţia în absidă cu pruncii în braţe. Erau îmbrăcate la fel, cu bluze albe cu mâneci lungi şi nasturi până la gât, fuste negre care le treceau de genunchi şi pantofi negri cu talpă joasă. Bebeluşii erau de asemenea îmbrăcaţi la fel, în haine albe şi înfăşuraţi în pături albastre. Cele două Maria zâmbeau, dar Mary părea sătulă şi iritată.

— Fii atent la tânăra noastră irlandeză, spuse Murphy. Pare tot atât de bine dispusă ca mine în poza prin care făceam dovada că sunt în viaţă.

Pole coborî de la altar între fete. Probabil că avea un microfon-lavalieră prins de haine, căci sunetul era impecabil.

— Vechea Biserică Romano-Catolică, după cum o vom numi de aici înainte, va fi indignată. Ne va cere să plătim cu sânge. Ne va declara eretici. Blasfematori. Dar nu ne vom lăsa reduşi la tăcere şi nici intimidaţi. Temelia noastră este solidă şi adâncă. Temelia noastră este alcătuită din Sfintele noastre Marii şi Sfinţii lor prunci cu numele de Iisus. Acum, eu, Papa Petru al Noii Biserici Catolice, îi invit pe membrii Vechii Biserici Catolice, între care preoţi, monseniori, călugăriţe, episcopi şi arhiepiscopi, cardinali şi pe toţi cei credincioşi ei să ni se alăture. Îi invit, totodată, pe membrii tuturor riturilor creştine protestante şi ai altor rituri fundamentale să ni se alăture. De fapt, îi invit pe toţi credincioşii – evrei, musulmani, budişti, pe oricine – agnostici şi atei – să îşi deschidă inimile în faţa miracolului naşterilor virgine pe care le vedeţi cu ochii voştri. Veniţi alături de noi!

— Te înscrii, Joe? întrebă Cal.

— Unde semnez?

— În curând, această catedrală magnifică în care ne aflăm va fi sfinţită de mine drept Catedrala Noilor Sfinte

Fecioare Maria. În ziua aceea voi ţine o slujbă, o liturghie în limba latină. Locaţia Catedralei va fi făcută publică şi ne vom primi cu bucurie enoriaşii. Fecioarele noastre şi pruncii lor vor participa la slujbă. Să aveţi o zi binecuvântată!

Transmisiunea luă sfârşit şi Cal izbucni:

— Dumnezeule! Ce a fost asta?

Murphy rămase în scaun şi doar clătină din cap, pierdut.

— Am început să mă obişnuiesc cu băuturile tari. E prea devreme?

— E prea devreme până şi pentru mine, spuse Cal. Nu-i aşa că ai vrea să fii o muscă pe tavanul Vaticanului acum?

În biroul papei, Celestin era într-adevăr o muscă enervantă şi Cardinalul Da Silva o alungă cu mâna când îi dădu târcoale. Urmăriseră transmisia alături de Sora Elisabetta care rugase un alt secretar al papei să preia telefoanele. Ţârâitul neîntrerupt al acestora, venind din partea oficialilor bisericii şi reprezentanţilor ministerelor care încercau să vorbească cu pontiful, le distrăgea atenţia.

— Nu vreau să vorbesc decât cu Carla Condorelli, spusese Elisabetta. Găseşte-o!

Reprezentanta biroului de presă al Vaticanului era plecată, participa la o şedinţă cu părinţii la şcoala unuia dintre copiii ei.

— Ne aşteptam să mai auzim de George Pole, spuse Papa.

— Dar nu ne aşteptam la aşa ceva, replică Da Silva.

— Nu este cu totul surprinzător, spuse Elisabetta. El a orchestrat întâlnirea profesorului Donovan cu fetele.

— Dar papă? strigă Da Silva. Nu numai că are obrăznicia să se autoînscăuneze papă, dar să ia numele lui Petru?! Nici măcar Petru al II-lea.

Papa oftă şi se ridică să îşi facă o cafea. Elisabetta se oferi să îl ajute, dar el îi făcu semn cu mâna că nu era nevoie. Gestul simplu prin care aşeza capsula de cafea în aparat îi făcea plăcere.

— Văd că eşti supărat, Rodrigo, spuse el, dar trebuie să privim situaţia în perspectivă. Acesta nu este primul exemplu de separatism în sânul Bisericii Catolice. Într-un raport, pe care l-am citit recent, se menţiona că peste douăzeci de milioane de oameni aparţin altor confesiuni catolice. Iar George nu este primul episcop rătăcitor.

— Numele pe care l-a dat acestei secte este ciudat, spuse Da Silva. „Noua Biserică Romano-Catolică". N-ar trebui să fie „Vechea" Biserică Romano-Catolică, dacă tot se vaită că ne-am îndepărtat de tradiţie?

— Ei bine, ne numeşte pe *noi* Vechea Biserică Romano-Catolică, spuse Celestin, turnând generos zahăr şi lapte integral în cafea, sub privirile dezaprobatoare ale Elisabettei, lucru care, trebuie să recunosc, este ciudat şi totodată incorect. Poate că nu ştie, dar acesta este numele pe care l-a luat una dintre sectele separatiste din secolul al nouăsprezecelea. Vechii catolici erau nemulţumiţi de Primul Conciliu al Vaticanului. Îl găseau mult prea conservator! Cum se întoarce roata lumii, nu-i aşa?

— Da, dar a mai existat vreo sectă în trecut a cărei înfiinţare să fie legată de o recoltă proaspătă de „bebeluşi Iisus"? spuse Da Silva.

Papa zâmbi, fie drept răspuns la întrebarea cardinalului, fie la simţirea gustului cafelei dulci, cremoase.

— Recunosc, asta da şmecherie.

— Ce doriţi să facem, Preasfinţia Voastră? spuse Elisabetta. Trebuie să răspundem cumva.

Ca la un semn, intră Condorelli, cerându-şi scuze pentru absenţă.

— Eşti la curent cu cele întâmplate? o întrebă Elisabetta.

— Am ascultat la radio, în maşină, spuse ea. Era să fac un accident. Ce situaţie!

Elisabetta o provocă.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Asta e tot ce am de spus în faţa Sfinţiei Sale.

Celestin interveni:

— Trebuie să fim fermi, desigur, chiar sobri în răspunsul nostru. Însă, cred că ar fi o greşeală să părem foarte

porniţi. Vom evita cuvinte precum erezie, blasfemie, sau apostazie. Vom fi respectuoşi, nu atât la adresa lui George Pole, cât faţă de fete. Statutul lor continuă să fie o întrebare fără răspuns. Ceea ce este indiscutabil e faptul că sunt tinere şi inocente. Nu ştim cum au fost concepuţi copiii. Carla, pregăteşte un comunicat de presă şi arată-ni-l. Şi, Elisabetta, dă-mi de ştire imediat ce profesorul Donovan are rezultatele testelor ADN.

Cal îşi încheia ziua aşa cum îi plăcea, aşezat în fotoliul de piele din biblioteca lui, citind o carte în latină şi bând votcă dintr-un pahar greu de cristal. Casa lui din Cambridge, pe o stradă mărginită de copaci – unde locuiau mai mulţi profesori decât pe oricare altă stradă din America – era cufundată în tăcere. Era anotimpul în care locuinţa nu avea nevoie nici de încălzire, nici de răcire; casele erau tăcute, totul părea încremenit.

Soneria insistentă a telefonului spulberă atmosfera. Când văzu că era Jessica, mai luă o duşcă de votcă. Era clar că nu îşi spălase păcatele faţă de ea, aşa că se pregăti pentru un nou supliciu.

— Bună, Jessica, regret în continuare ceea ce s-a întâmplat în Nantucket.

— Am depăşit de mult momentul, Cal. De asta ai crezut că sun?

— Mi-a trecut prin minte.

— Nu trebuie. Joe Murphy mi-a spus că ar trebui să te iert şi am făcut-o.

— Ţi-a spus asta la spovedanie?

— Nu, la un pahar. Fii atent, tocmai ce-am primit rezultatele analizelor ADN.

— Da?

— Eşti pregătit să auzi ceva de-a dreptul bizar?

Capitolul 22

Când era singur acasă, ca în noaptea aceea, Cal se retrăgea în pat de obicei pe la unu dimineaţa, sau mai târziu, şi asistat de „spiritul” lui din lumea animală, Gâsca Cenuşie[25], adormea rapid. Însă, rezultatele analizelor ADN pe care Jessica i le comunicase îl agitaseră foarte tare şi erau mult prea importante pentru a le comunica printr-un email, încât rămase treaz până la două şi jumătate, când îl putea suna pe Cardinalul Da Silva, la prima oră, când acesta ajungea la birou.

— Da, Sfinţia Sa abia aşteaptă rezultatele, spuse Da Silva. Dar e teribil de târziu la tine.

— N-am putut dormi.

— În regulă, spune-mi.

— Îţi aminteşti că am luat probe de salivă de la toţi copiii şi fire de păr de la mame.

— Îmi amintesc.

— Ok, fii atent. Copiii au acelaşi ADN.

— Nu similar – identic?

— Sunt tripleţi identici, născuţi din mame diferite, spuse Cal.

— Ei bine, nu mă aşteptam la asta.

— Nici eu.

— Şi mamele?

— ADN-ul lor e diferit de al copiilor. Complet străin. Neînrudit genetic.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că înţelegi de ce nu am putut dormi. Cred că singurul fel în care am putea începe să răspundem la această întrebare este printr-o altă întrebare: cum ar arăta ADN-ul lui Hristos, dacă l-am fi putut testa?

Urmă o pauză lungă, pe care Cal o respectă. Probabil, Cardinalul îşi aduna gândurile.

[25] Grey Goose - denumirea unei mărci de votcă (n. tr.).

— Ne-am putea întoarce în secolul patru pentru un răspuns, vorbi cardinalul.

— Primul Conciliu Ecumenic de la Niceea, interveni Cal.

— Exact, continuă cardinalul. Cu ocazia acelei întruniri s-a elucidat chestiunea încarnării, care susţine că Iisus Hristos era întru totul Dumnezeu, zămislit şi nu făcut de Tatăl Ceresc, şi era totodată întru totul om, născut din Fecioara Maria. Prin urmare, primul lucru pe care îl spun este că Iisus a avut într-adevăr ADN. A fost alcătuit din carne şi oase. S-a născut, a crescut la maturitate, şi-a practicat vocaţia de preot şi a fost ucis pentru asta într-un mod specific muritorilor. Cu privire la chestiunea maternităţii şi paternităţii, ştim că Maria a fost mama lui. Biblia e cât se poate de clară în această privinţă. Şi ştim cu certitudine, din Evanghelia după Matei, că Duhul Sfânt era tatăl Lui, şi nu soţul Mariei, Iosif.

Cal deschise Biblia la capitolul cu pricina şi citi:

— Matei, versetul 20: şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: *Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt.*

— Exact, spuse Da Silva. Prin urmare, va trebui să îmi permiţi un exerciţiu de logică pe care, trebuie să recunosc, nu l-am mai făcut niciodată până acum. Există următoarele posibilităţi de a da crezare datelor genetice: ADN-ul Duhului Sfânt se combină cu ADN-ul Mariei şi astfel ia naştere Iisus, un muritor; ADN-ul lui Iisus provine în totalitate de la Maria; ADN-ul lui Iisus provine în totalitate de la Duhul Sfânt; sau ADN-ul lui Iisus provine în totalitate de la altcineva sau altceva.

Cal avea alături un carneţel în care notase aceleaşi posibilităţi.

— Aşadar, o putem anula din start pe aceea în care ADN-ul lui Iisus provine în totalitate de la Maria, spuse el. Iisus a fost băiat, prin urmare Maria nu putea contribui decât cu cromozomi X.

— În regulă, spuse Cardinalul. Aşa este.

— Cum rămâne cu ideea că întreg ADN-ul lui provine de

la Duhul Sfânt? spuse Cal. Presupun că nu e o exagerare să îl considerăm pe Dumnezeu bărbat – aceasta este perspectiva tradiţională, chiar dacă sexistă. Dar Duhul Sfânt este, teoretic, o adiere, o suflare, forţa vitală a lui Dumnezeu în acţiune. Nu există niciun argument teologic care să susţină că ar fi existat vreo apropiere de natură fizică între Duhul Sfânt şi Maria. Altfel, concepţia nu ar mai fi fost una virgină. Dar se poate spune despre o adiere, o suflare, că deţine ceva atât de omenesc precum ADN-ul? Se poate spune despre Dumnezeu că are un cod genetic? Pare o teorie forţată, dar ce ştiu eu? Şi dacă răspunsul e în cu totul altă parte, dacă ADN-ul lui Iisus provenea de la o cu totul altă entitate? Şi teoria aceasta pare să eludeze tărâmul ştiinţei, aşa cum o cunoaştem.

— Prin urmare, ce concluzie tragem în urma rezultatelor analizelor tale, profesore?

Cal privi gânditor către paharul gol.

— Concluzia că rezultatele analizelor ADN ale acestor „Marii” şi ale acestor „Iisuşi” sunt la fel de incredibile pe cât ar fi fost cele ale Sfintei Fecioare, Maica Domnului şi ale lui Iisus Hristos, dacă le-ar fi făcut cineva.

Da Silva era de aceeaşi părere şi spuse:

— Acum trebuie să aşteptăm continuarea. Cine ştie unde vrea să ajungă Pole cu asta şi câţi îl vor urma?

— Eu nu sunt dispus să stau şi să aştept, spuse Cal. Vreau să aflu unde este această catedrală. Vreau să mă întorc şi să vorbesc cu Pole despre fete. Cred că au fost aduse în America împotriva voinţei lor. Cred că sunt prizoniere. Şi că toată treaba pute până la cer.

— Dacă aşa crezi, atunci e posibil ca Dumnezeu să te ajute, spuse cardinalul.

Înainte să meargă, în sfârşit, la culcare, Cal îşi ţinu promisiunea şi trimise rezultatele analizelor ADN către Sue Gibney. Totodată, îi trimise o întrebare. Îi ceru să-i dezvăluie locaţia catedralei.

Dintr-un motiv sau altul, ea nu îi răspunse.

Mijlocul prin care avea să afle unde erau fetele trebuia

să fie George Pole. Aceasta fu concluzia lui Cal a doua zi dimineaţă, la cafea. Ştia că avea nevoie de ajutor. Se pricepea să descopere indicii despre mistere antice, în arhivele prăfuite ale lumii, dar să dea de urmele unui om nu era tocmai una dintre abilităţile lui. Cine se pricepea la astfel de treburi? Detectivii particulari şi reporterii de investigaţii, se gândi el. Căută online, dar rezultatele în privinţa detectivilor îl dezamăgiră. Majoritatea operau local. Căută şi în Houston, unde locuia Pole, dar catedrala putea fi oriunde. Apoi căută jurnalişti de investigaţii. Câteva ziare aveau acoperire naţională, dar, la fel ca în cazul detectivilor, majoritatea operau la nivel local. Se gândi la reporterul de la *New York Times,* cel care îl intervievase în Cambridge, apoi însă, într-o doară, intră pe pagina *Houston Chronicle* şi căută informaţii despre George Pole. Fereastra de căutare se umplu cu zeci de articole despre Pole semnate de un singur reporter: Amanda Pittinger.

Cal intră pe link-ul care ducea la datele de contact ale acesteia şi-i trimise un e-mail în care îi spunea cine era şi de ce lua legătura cu ea. La final, îşi lăsă numărul de telefon. În mai puţin de un minut, îi sună telefonul.

— Amanda Pittinger, îl caut pe Cal Donovan.

— Uau, asta a fost rapid, se minună el.

— Ai scris cuvintele fermecate, spuse ea.

— Şi care sunt acelea? întrebă el.

— George Pole.

Amanda Pittinger scria de ani buni despre Pole. Reporter cu vechime la *Houston Chronicle,* îl considera pe George Pole un subiect mereu de actualitate. Pole şi presa avuseseră dintotdeauna o relaţie reciproc avantajoasă. Jurnaliştii îl apreciau pentru luările de poziţie controversate şi atitudinea deschisă, iar Pole îi considera mijloace de comunicare uşor accesibile. Şi probabil nimeni din mass-media oraşului Houston nu îl cunoştea mai bine pe Pole decât Pittinger, care obţinuse adesea informaţii în exclusivitate pentru apariţii pe prima pagină, însoţite de câte o fotografie măgulitoare, desigur. Legătura lor

devenise atât de apropiată, încât ea avea numărul lui de telefon mobil, de care se folosea neîngrădit.

Pittinger relatase amănunţit demisia lui Pole, dar în ultimele două luni acesta nu mai fusese subiectul niciunui articol, devenind treptat de domeniul trecutului. Situaţia se schimbase dramatic odată cu apariţia lui la altarul catedralei misterioase, iar şeful Amandei îi ceruse literalmente în genunchi – omul chiar îngenunchease înaintea ei pe podeaua redacţiei – să îl găsească şi să-i ia un interviu sau, dacă nu, să afle unde era catedrala, cine o ridicase, cine o finanţase şi aşa mai departe.

Pittinger fusese nevoită să îşi ajute şeful corpolent să se ridice.

— Găseşte-l pe Pole, găseşte biserica, găseşte fetele, Amanda, înainte ca el să facă anunţul şi să afle toată lumea. Cineva o să ia Pulitzer-ul pentru povestea asta. De ce să nu fii tu aceea?

Pittinger îi spuse lui Cal că ştia cine este. Citise articolul din *Times* despre el şi despre cele trei fete.

— Întâmplarea face, îi spuse ea, că şi eu îl căutam pe bunul cardinal, sau ar trebui să zic „papă”, nu?

— Ai avut noroc?

— Nu. Am început, cum era de aşteptat, sunându-l pe mobil, dar avea mesageria plină – se pare că numărul lui personal e mai puţin personal decât m-a făcut să cred. Apoi am sunat toate cunoştinţele comune. Nimic. Îmi tot frământ creierii, dar nu ştiu încotro să o iau.

— Eu am fost acolo, spuse Cal.

— Unde?

— La catedrală. Cu fetele.

— Prin urmare, ştii unde este!

— De fapt, nu ştiu.

Îi povesti despre eforturile pe care le depuseseră ca să îl împiedice să afle locaţia.

— Tot ce îţi pot spune este că am zburat cam trei ore şi patruzeci şi cinci de minute din Nantucket, spuse el.

— Şi eşti convins că nu aţi zburat peste hotare?

— N-am avut nevoie de paşaport.

— Ok, aşteaptă să iau o hartă, spuse ea continuând să vorbească. Un avion privat obişnuit zboară cu aproximativ 805 km pe oră şi dacă ai zburat trei ore şi trei sferturi, asta înseamnă 2.897 km. Din Boston asta înseamnă că ai ajuns fie în nord, în Dakota, fie în sus, în Nebraska, Kansas sau în însoritul Texas. E drept, i-am spus şefului meu că George nu pleacă niciodată departe de casă.

— Tot e o suprafaţă mare de acoperit, spuse Cal. E greu de crezut că poţi construi o catedrală fără să se vorbească despre asta.

— Exact, spuse ea. E vorba de bancheri şi finanţatori, arhitecţi, furnizori şi sute de muncitori. Toţi cei implicaţi, probabil, au fost obligaţi să semneze acorduri stricte de confidenţialitate.

— Furnizori, spuse Cal.

— Poftim?

— Furnizori, repetă el. Cum construieşti o catedrală?

La capătul firului se făcu tăcere, apoi ea spuse:

— Această catedrală? Oţel. Mult oţel. În cazul Watergate, au mers pe urma banilor. Aici, vom lua urma oţelului. Ce inteligent eşti!

— Aşa se laudă mama tuturor.

— Lasă-mă să mă ocup de asta. Dă-mi puţin timp.

— Bine, dar te rog să îmi promiţi ceva.

— Ce?

— Dacă îl găsim, vreau să merg acolo cu tine.

— Şi de ce doreşti să te întorci acolo? întrebă ea.

— Vreau să văd fetele din nou. Cred că sunt ţinute acolo împotriva voinţei lor. Cred că părinţii lor au fost obligaţi să le lase să plece.

— Şi cavaler în armură strălucitoare pe deasupra! Bine, Cal. Lucrăm împreună. Te anunţ.

Pittinger lăsă totul baltă şi dădu fuga la editorul secţiei economice. Acesta o îndrumă către registrul electronic al tuturor producătorilor şi importatorilor de oţel din Statele Unite, dar dimineaţa petrecută la telefon nu dădu roade. Nimeni nu era dispus să încalce acordul de confidenţialitate şi să îşi dezvăluie clienţii. Apoi, în timpul

unei conversaţii, cineva făcu referire la agenţii intermediari, cei care înlesneau contractele de cumpărare. Un agent implicat în tranzacţie nu va vorbi, însă un rival care are informaţii s-ar putea să o facă. Astfel, opt ore mai târziu, purta o discuţie cu Dwayne P. O'Connor, un agent din Pittsburgh căruia îi plăcea să molfăie trabuce, după cum îl auzea în telefon.

— O, ştiu sigur cine a făcut comanda, spuse omul, pentru că m-au tras în piept. Negociam în numele unui client din New York, care voia să ridice nişte blocuri de apartamente în Tribeca şi mai aveam puţin să încheiem afacerea cu un furnizor german, când înţelegerea a picat. Cineva a intervenit şi a oferit o sumă considerabilă pentru o livrare urgentă. La fel s-a întâmplat şi cu alţi furnizori, în Germania, Japonia, intern. Totul a fost cumpărat de un client grăbit şi cu buzunare adânci.

— Cine a fost cumpărătorul?

— Hillier Construction.

— Şi unde are sediul?

— Vernon, Texas.

Pittinger verifică pe Google Maps. Oraşul era în vestul Texasului, aproape de graniţa cu Oklahoma. La aproape 2.897 km de Boston.

— Îmi poţi da datele de contact ale companiei Hillier? întrebă ea.

— Sigur, dar te rog nu le spune de unde le ai. Nu sunt sigur, dar instinctele nu mă înşală de obicei, şi cred că biserica aia de la ştiri este locul unde s-a dus oţelul.

Directorul General al Hillier i-a închis telefonul în nas nu o dată, ci de două ori. Şi ea avea instincte bune şi acestea îi spuneau că Hillier era aproape sigur implicat. Construcţiile au nevoie de autorizaţii de construcţie şi proiectele ample, precum o biserică, aveau nevoie de încă şi mai multe, astfel încât următoarea discuţie telefonică a avut-o cu directorul Serviciului Autorizaţii de Construcţie din cadrul primăriei din Vernon.

Ceru informaţii despre proiectele ample şi autorizaţiile de construcţie acordate recent în Vernon sau în comitatul

Wilbarger, a cărui reşedinţă era.

— Mă întrebam când o să sune cineva în legătură cu asta, spuse directorul. Sunteţi prima. Presupun că doriţi mai multe informaţii. Chiar dacă îmi displace, sunt nevoit să cooperez cu dumneavoastră. E vorba de informaţii cu caracter public.

A doua zi dimineaţă, la ora 10.30, Cal era în Aeroportul George Bush din Houston. Amanda Pittinger ţinea în mână o mică pancartă cu numele lui, în zona ridicării bagajelor. Lui Cal îi plăcu instantaneu ce vedea – o blondă frumuşică, cu părul creţ, de vârstă apropiată cu a lui, cu cizme înalte şi o jachetă din denim împodobită cu strasuri. Avea un zâmbet ştrengăresc de care se folosi ca să îi arate că şi ei îi plăcea ce vedea.

— Salutare, partenere, îi spuse. Eşti la fel de chipeş ca în fotografiile de pe internet.

— Mă bucur să aflu. N-aş fi vrut să începem relaţia noastră cu o dezamăgire.

Întrucât povestea avea potenţial, Pittinger obţinuse din partea redacţiei aprobare să închirieze un avion privat care avea să-i ducă din Houston la aeroportul din Wilbarger, unde erau aşteptaţi de un elicopter şi un fotograf de la *Chronicle.*

— Ai mai fost aici? îl întrebă Pittinger pe pilotul elicopterului, arătându-i documentele.

— Nu pot spune, dar ştiu unde e ferma.

— În cât timp ajungem? întrebă ea.

— Nu durează mult, cam cincisprezece minute. Nu aterizăm, nu-i aşa?

— Am putea? se interesă Cal.

— Nu ştiu, domnule. Dacă este proprietate privată, nu. Dacă aveţi permisiune, atunci e altă treabă.

— Nu avem, spuse Pittinger. Survolăm şi facem câteva fotografii.

Peisajul era întins, pustiu, terenurile uscate amestecându-se cu câmpurile verzi, irigate, de bumbac. Venind dinspre nord, pilotul zări primul construcţia, de la

o distanţă de aproape opt kilometri. Soarele apunea şi lumina reflectată în panourile de sticlă îl izbi în ochi în ciuda lentilelor polarizate ale ochelarilor de soare.

— Iat-o, spuse el şi fotograful se puse imediat pe treabă, cu două aparate, luând atât imagini foto, cât şi video.

Elementul de noutate nu era catedrala. Transmisiunea televizată o dezvăluise deja. Ceea ce era în vecinătatea acesteia făcea toţi banii. Un conac imens din cărămidă roşie şi o serie de grajduri. Cai păscând în ţarcuri. Păşunile întinse, din jur, uscate, neirigate, cu cirezi de cornute răsfirate până departe.

— Aceasta este casa în care le-am văzut pe fete, îi spuse Cal lui Pittinger.

— O fermă serioasă, nu glumă, spuse pilotul. După întinderea gardurilor, are pe puţin opt kilometri pătraţi. A cui ziceai că e?

— N-am zis, răspunse Pittinger. Este înregistrată sub numele de *Diamond Bit.* Încă lucrez la identificarea structurii acţionariatului. E alcătuit dintr-o serie de companii fictive. Avocaţii redacţiei se ocupă de asta.

— După nume, trebuie să fie implicaţi în exploatarea gazelor şi petrolului. Ce vreţi să mai vedeţi, până nu apune soarele?

Atunci, fotograful le arătă ceva în faţa unei clădiri exterioare. Un grup de bărbaţi urca într-un şir de maşini albe de teren, îndreptându-se spre conac. Acolo coborâră şi îndreptară spre cer arme automate. Fotograful îndreptă spre ei aparatul foto.

— La naiba, spuse pilotul. Ne-au luat în cătare.

— Nu suntem într-o zonă restricţionată, nu-i aşa? întrebă Pittinger.

— Suntem în legalitate, dar e vorba de Texas, doamnă.

Auziră rafalele. Trasoarele lăsară urme pe cerul care începea să se întunece.

— Naiba să mă ia! exclamă pilotul. Astea au fost focuri de avertizare, iar eu mă consider avertizat.

Încetini, întoarse, apoi acceleră şi se retrase fără să mai stea pe gânduri.

Întorşi la aeroportul din Wilbarger, îşi luară rămas bun de la pilotul încă tulburat şi se îndreptară spre avionul care aştepta să-i ducă înapoi la Houston.

— Eu rămân, spuse Cal.

— Nu-mi spune, zise Pittinger, zâmbind iar ştrengăreşte.

— Ba îţi spun, răspunse Cal.

— Vin cu tine, spuse ea, apoi instrui fotograful să prelucreze fotografiile şi să se bucure singur de călătoria înapoi.

Aşteptară în terminalul modest să închirieze o maşină şi luară de la un automat nişte apă minerală şi covrigei. Acolo, Amanda îl încolţi ca pe unul dintre subiecţii articolelor ei. Până ce sosi maşina, aflase totul despre el, inclusiv faptul că nu fusese niciodată căsătorit şi că era, categoric, heterosexual.

În drum spre fermă, în spiritul egalităţii, îi vorbi despre ea. Prima ei căsnicie durase două luni întregi, dar avea doar nouăsprezece ani la vremea respectivă, aşa că, după cum se exprimă ea însăşi, aceea nu se punea la socoteală. Cea de-a doua durase doisprezece ani şi intra, fără îndoială, la socoteală, pentru că mai avea încă doi ani de plătit pensie alimentară.

— Nu vreau să par misogin, spuse Cal, dar tu îi plăteşti lui pensie alimentară?

— Exact asta fac, spuse ea. Situaţia s-a creat pentru că eu am ceea ce se numeşte o slujbă, pe când el suferă de ceea ce se numeşte lene. Statul Texas nu face discriminări. Sfatul meu, nu te căsători sau, dacă o faci, însoară-te cu o fată mai bogată decât tine.

— Prefer a doua variantă.

În cele din urmă ea puse întrebarea pe care el o aştepta.

— Şi de ce te-ai implicat în cruciada asta? Am cunoscut destui universitari şi nu mulţi şi-ar părăsi turnul de fildeş pentru munca de teren.

Se apropiau de fermă şi harta era pe telefonul ei. Se întunecase. Terenul era întins, pustiu, şi se îndoia că vor întâlni vreun indicator.

— Să îmi spui când să întorc, spuse el. Ascultă, nu ştiu cum au ajuns fetele astea însărcinate, dar sunt nişte copile. Mă înfurie gândul să le ştiu exploatate. Vor să se întoarcă acasă iar eu vreau să le ajut. Nu e nimic complicat.

— Măi să fie, spuse ea privindu-l cu stupoare. Eşti sigur că nu vrei să semnezi un prenupţial?

— De ce?

— Pentru că te-aş lua de bărbat chiar acum!

Amanda sperase că ieşirea de pe drumul principal îi va conduce la catedrală, iar la capătul unui drum lung, nemarcat, o cabină de pază şi doi oameni înarmaţi păreau să confirme că ajunseseră în locul potrivit.

Cal coborî geamul maşinii.

— Hei, bună seara. Numele meu este Cal Donovan. Am fost aici cu câteva zile în urmă. Aş vrea să îl văd pe George Pole.

Paznicul cel mai apropiat de ei se aplecă peste geam şi-i spuse:

— Îmi pare rău, domnule, aici nu locuieşte nimeni cu numele acesta.

— În regulă, atunci Lidia Torres sau Sue Gibney?

Cei doi paznici se uitară unul la altul şi cel aplecat pe fereastră îi dădu acelaşi răspuns. Nici acele persoane nu locuiau acolo.

— Ascultaţi, cunosc povestea şi ştiu că cele trei fete sunt aici, la fel ca Torres şi Gibney. George Pole m-a invitat şi o să aveţi necazuri când vor afla că m-aţi trimis la plimbare.

După ce schimbară între ei mai multe priviri, paznicii îi spuseră să oprească motorul şi să aştepte. Trecură astfel zece minute, apoi apăru un camion de tractare. Din el coborî şi veni spre ei un individ masiv, cu cizme din piele de crocodil, o curea cu centură cu steaua Texasului şi pălărie bej de cowboy. Clay Carling era directorul de securitate al proprietăţii, un fost şerif texan care suferea de „mândrie acută”.

— Sal’tare. Numele meu e Carling. Sunt şeful securităţii. Cu ce vă pot fi de folos?

Cal îi repetă ce le spusese paznicilor.

— Ştiu cine sunteţi, domnule Donovan. Nu ne-am cunoscut data trecută când aţi fost aici, dar atunci ştiam de venirea dumneavoastră. Nimeni nu m-a informat cu privire la această vizită.

— Aceasta s-a decis spontan, spuse Cal.

— Şi dumneavoastră, domnişoară, cine sunteţi?

— O prietenă, doar îl însoţesc.

— Înţeleg. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu vă vom permite accesul în seara aceasta.

— Lui George Pole s-ar putea să nu-i placă asta. Îl suni, te rog?

— Am făcut-o deja. A zis să-i scrii o scrisoare şi îţi va răspunde, neîndoielnic.

— Nu am adresa lui. Mi-o dai?

— Nici eu nu o ştiu. Acum, dacă faceţi cale întoarsă de unde aţi venit ar fi foarte bine. Dacă nu, va trebui să chem şeriful să vă aresteze pentru încălcarea proprietăţii.

Pe drumul înapoi spre Vernon, Amanda spuse că îşi dădea seama cât era el de dezamăgit. Îi spuse că ea, ca jurnalist, era obişnuită să i se trântească uşa în nas.

— Poate găsim o altă cale să intrăm?

— Dacă o facem, băieţii ăia s-ar putea să ne aprindă ca pe nişte artificii. Dacă vrei să ştii, nu ţin să mor prin părţile astea.

— Şi acum ce facem?

— Păi, avem o grămadă de mers până în Houston. Ce zici să pornim în zori?

— Dacă asta vrei, sigur.

— Mai vreau şi o friptură bună.

— Mă descurc.

— Apoi vreau să ne cazăm la un motel, cu o sticlă bună de băutură, şi vedem mai departe ce se întâmplă.

— Mă descurc şi cu asta.

★

Randall Anning se trezise înainte de răsărit şi se antrena în sala personală de sport, în apartamentul său din Houston. Făcea flotări, sub supravegherea antrenorului

lui, când îl sună şeful lui de cabinet.

— Presupun că n-ai apucat să vezi ediţia de azi a *Chronicle,* îi spuse aghiotantul lui.

— Ce zice?

— Vorbeşte despre legătura ta cu Pole, cu catedrala, cu fetele, tot tacâmul.

— Nu-mi spune: au descoperit locaţia?

— Au descoperit-o. Au şi propriile fotografii aeriene.

— La dracu'! Mai aveam o săptămână până să o dezvăluim. Bine. Antrenamentul s-a terminat, începe dezastrul. Anunţă-mă când sună Preşedintele Griffith.

— Aştepţi telefonul lui?

— Acum, da.

★

— Randy, vulpoi şiret! spuse Griffith.

Când primi telefonul de la Casa Albă, Anning tocmai ieşea din lift.

— Am considerat că e mai bine să aflaţi după aceea, domnule preşedinte.

— Asta îmi spune toată lumea când îmi ascunde ceva. Negare plauzibilă. Ei bine, nu mai e cazul. De când plănuiai asta?

— Cam de când am aflat despre fete. Sunt destul de bătrân să ştiu că nu mai apuc un astfel de miracol.

— Ai lucrat cu George Pole?

— De la bun început.

Urmă un torent năucitor de vorbe.

— Am presimţit eu că George pune ceva la cale când a demisionat. E genial. A dat funcţia de cardinal pentru cea de papă! Şi nu orice papă. Papa Petru! Îţi imaginezi ce se petrece acum în camera de motel pe care Celestin o numeşte birou?

— Sunt sigur că ai văzut declaraţia de presă a Vaticanului. E destul de rezervată. Aşteaptă să vadă încotro ne îndreptăm.

— Ei bine, contează pe mine – neoficial, desigur. Nu vreau să pierd prea multe voturi ale vechilor catolici. Dumnezeule, ador numele ăsta: Noua Biserică Romano-

Catolică. Tu ai fost cel care a lăsat informaţia să se „scurgă” în presă?

— De fapt, nu. Asta o să complice lucrurile. Nu doream ca mulţimile să ia ferma cu asalt acum. Aveam nevoie de încă o săptămână. Dar ne vom adapta.

— La naiba, Randy, continuă să investeşti. Curând, va trebui să îmi spui cât costă să ridici o catedrală.

Forţat de *Houston Chronicle,* Anning a trebuit să se grăbească cu propriul anunţ public. Comunicatul de presă pregătit în grabă oferea detalii importante: în zece zile, Papa Petru al Noii Biserici Romano-Catolice va ţine liturghia la Catedrala *Noilor Sfinte Fecioare Maria,* la Miracle Ranch, în Wilbarger, Texas. Toată lumea e binevenită. Catedrala are o capacitate de opt sute de suflete. Ceilalţi vor urmări slujba pe ecrane instalate în corturi. Comunicatul de presă oferea indicaţii de acces din autostrăzile 40 şi 44, precum şi coordonate GPS.

La nici şase ore de la comunicatul de presă, de porţile fermei se apropie prima maşină. Unul dintre paznici anunţă prin staţia radio către sediul echipei de securitate, aflat la subsolul conacului.

Clay Carling stătea cu picioarele pe birou şi cu ochii pe ecranele camerelor de supraveghere.

— Ce ai acolo? întrebă el. Ştia ce avea. Vedea cu ochii lui microbuzul încărcat cu pasageri.

— Pare să fie un grup de călugăriţe, comunică paznicul.

— Păi, ia întreabă-le de unde sunt şi ce vor?

Paznicul se aplecă pe geamul maşinii, vorbi cu pasagerii şi îi raportă lui Carling.

— Vin din Oklahoma. Sunt – cum au zis – Măicuţe *Caramel* – scuze, m-au corectat, Carmelite – care vor să se asigure că ocupă locuri în catedrală, pentru slujbă. Vor să vadă fetele şi pruncii. Şi-au adus apă şi mâncare. Zic că nu ne vor face probleme.

— Aşteaptă un minut, spuse Carling, punând mâna pe telefon. Trebuie să sun pe cineva.

Paznicul îşi făcu de lucru vorbind cu şoferiţa, o doamnă

la vreo şaizeci de ani, cea mai tânără din grupul de cinci. Nefiind catolic, tânărul era agitat în preajma călugăriţelor şi singurul subiect de discuţie care îi venea în minte presupunea întrebări de genul, „nu le era cald în veşmintele acelea, vara?”

În cele din urmă, staţia radio a gardianului pârâi, şi se auzi:

— Domnul Anning spune că e în regulă, lasă-le să intre.

— În zona corturilor? întrebă paznicul.

— Trimite-le la conac.

În faţa casei aştepta Torres.

— Bună ziua, eu sunt doamna Torres, spuse ea şoferiţei microbuzului.

— Eu sunt Sora Anika. Fiţi binecuvântaţi pentru că ne-aţi primit.

— Presupun că doriţi să le cunoaşteţi pe fete.

Anika şi alte câteva începură să plângă.

— Parcă visăm.

— Nu visaţi, spuse Torres. Vă rog să mă urmaţi!

Nu dură mult până îşi făcu apariţia următoarea maşină. Apoi încă una. Şi încă una. Niciuna dintre acestea nu avu parte de tratamentul special de care se bucurase microbuzul cu călugăriţe, dar toate fură lăsate să intre şi deviate către zona de corturi şi rulote, o aşezare rudimentară care în decurs de o zi deveni un fel de oraş, pe cale să se transforme într-o metropolă. Existenţa unui miliardar în spatele proiectului era de mare ajutor. Anning nu se zgârcise la bani, asigurând electricitate, apă curentă, canalizare. Pentru cei care veniseră fără provizii sau cu provizii insuficiente, un magazin prindea contur în cadrul unui depozit din incinta fermei, fiind aprovizionat cu articole diverse, de la alimente la butelii cu gaz lichefiat. Ferma era atât de mare, încât înfloritoarea comunitate nu se vedea de la conac, deşi oamenii puteau contempla turla catedralei. În ziua slujbei, pentru cei care nu puteau parcurge pe jos distanţa până la catedrală, se puneau la dispoziţie autobuze, iar ceilalţi rămâneau să urmărească

totul pe ecrane uriaşe.

La conac, Torres duse măicuţele cu liftul la etajul al treilea. Nu le spusese fetelor că urmau să aibă musafiri, lucru care, avea să recunoască ulterior, fusese o greşeală.

Fiecare dintre fete avea propriile ei motive să se supere la vederea celor cinci călugăriţe apropiindu-se pe hol. Pentru Maria Aquino era faptul că măicuţele de la şcoala ei o băteau adesea, pe ea şi pe colegele ei, pentru tot soiul de fărădelegi. Pentru Maria Mollo, era faptul că acestea veneau în mahalaua în care crescuse şi luau copiii nedoriţi pentru adopţii în familii înstărite din Lima, Arequipa şi Trujillo. Pentru Mary Riordan, era pur şi simplu faptul că nu le plăcea. O enervau din motive pe care, probabil, nu le putea numi, având rădăcini adânci în dispreţul profund al tatălui ei pentru autorităţi.

Când fetele se împrăştiară în viteză, precum gândacii la vederea luminii, Torres strigă:

— Sue, mergi şi adu-le înapoi în sufragerie. De ce se ascund?

— Nu aşteptau musafiri, răspunse Sue. N-au primit pe nimeni de când sunt aici. Poate de aceea.

— Ei bine, nici eu nu am ştiut de sosirea măicuţelor. „Ei” au vrut ca acestea să le vadă pe fete.

Ei, din nou. Ideea de *ei,* oamenii din spatele scenei, o irita pe Sue. Acum că apăruse acest individ, George Pole, Sue presupunea că acesta era unul dintre *ei.* După interacţiunea scurtă de la conac, din ziua vizitei lui Cal Donovan, îl mai văzuse de câteva ori cu ocazia filmării de la catedrală şi îi dăduse fiori. Nu suporta oamenii mieroşi iar el, cu mirosul sufocant de aftershave şi zâmbetul fals, zugrăvit permanent pe chip, era cum nu se poate mai ipocrit. Ba chiar mai mult: nu manifestase niciun pic de interes faţă de ea ca persoană. Pentru el era doar o slujnică.

Torres conduse măicuţele în sufragerie, în timp ce Sue negocia revenirea fetelor. Acestea făceau front comun, refuzând să facă spectacol la comandă. Nu numai că refuzau să primească „pinguinii”, cum le numise Mary

Riordan pe călugăriţe, dar bebeluşii dormeau, iar ele, la rândul lor, aveau nevoie de odihnă. Discutară un pic între ele, folosindu-se de un pic de engleză, un pic de spaniolă, limbajul semnelor şi al expresiilor faciale pe care îl foloseau ca să comunice una cu alta, apoi Mary Riordan preluă conducerea, ca negociator desemnat.

— O facem în anumite condiţii, spuse ea.

— Voi transmite bucuroasă termenii voştri către doamna Torres, spuse Sue, mimând solemnitatea.

— În primul rând, dorim porţii duble de budincă în următoarele trei zile.

— Am reţinut.

— În al doilea rând, dimineaţa vrem să călărim.

— S-a notat.

— Şi în al treilea rând, nu vrem să participăm la slujba de duminică.

Sue clătină din cap.

— Numărul trei o să fie greu de obţinut. De fapt, din câte am înţeles de la doamna Torres, o să fie imposibil. Aceasta urma să fie marea petrecere a revenirii voastre.

— E o afurisită de liturghie, nu o petrecere, spuse Mary.

— Era o figură de stil. Totuşi, uitaţi de cererea cu numărul trei.

— Nu vrem să fim marionetele acestui ciudat care se dă drept papă. Ai văzut cum miroase? Cred că se parfumează prea mult.

— Ştiu, dar uitaţi de numărul trei. Credeţi-mă, ştiu ce spun.

Mary se întoarse să discute cu celelalte două apoi reveni la masa negocierilor.

— Micuţa şi Eyeore sunt de acord. O facem pentru porţii duble de budincă timp de o săptămână şi călărit în fiecare dimineaţă, tot o săptămână.

— Merg să comunic revendicările voastre, spuse Sue.

Merse şi-i făcu semn lui Torres să plece de lângă măicuţe, ca să discute înţelegerea.

— Ascultă, Sue, cred că e o idee proastă să le facem concesii. Asta le va încuraja să aibă şi mai multe pretenţii

pe viitor.

— Sunt lucruri nesemnificative, spuse Sue. Le-am făcut să renunţe la cererea de a nu participa la slujbă.

— Dumnezeule! Asta ar fi fost un dezastru.

După ce inspiră şi expiră profund de câteva ori, Torres se hotărî.

— Spune-le că am fost de acord şi adu-le în sufragerie, cu copiii.

Fetele veniră la întâlnirea cu vârstnicele călugăriţe, ca nişte prizonieri în faţa judecătorilor, cu privirile plecate asupra pruncilor din braţele lor. Măicuţele căzură în genunchi ca secerate şi începură să se roage cu fervoare. Sora Anika părea să fie în formă, dar pe cele trei septuagenare – mai ales pe cea obeză – şi pe octogenara fragilă, Sue se gândi că va trebui să le ajute să se ridice.

Călugăriţele începură să recite *Îngerul Domnului* şi, în timp ce făceau asta, Torres le surprinse pe Mary şi pe Sue dând ochii peste cap.

Anika: Îngerul Domnului a vestit Mariei.

Toate: Şi ea a zămislit de la Duhul Sfânt.

Toate: Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine; binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul trupului tău, Iisus. Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Anika: Iată roaba Domnului.

Toate: Fie mie după cuvântul tău.

Toate: Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine; binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul trupului tău, Iisus. Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

Când terminară, Sora Anika îşi înălţă privirea şi spuse:

— Marii binecuvântate, să ne aflăm în prezenţa voastră şi a pruncilor voştri este cel mai înălţător moment al vieţii noastre.

Mary Riordan clipi şi buzele i se adunară într-o grimasă năstruşnică.

— Puteai să începi cu un „bună ziua”.

Maria Mollo şi Maria Aquino o cunoşteau prea bine, astfel încât chicotiră.

Torres bombăni ceva despre umorul irlandez, iar Sue începu să i le ajute pe călugăriţe să se ridice.

Cea mai vârstnică dintre ele, Sora Consuela, odată aşezată pe un scaun, întinse un deget artritic către Maria Mollo şi vorbi în spaniolă.

— Tu eşti cea din Peru?

Maria discută puţin cu ea despre cât de frumoasă i se părea şi cât de chipeş era pruncul ei, Jesus Juan. Bătrâna îi amintea Mariei de sora străbunicii ei, şi fata se purtă cu respect.

Sora Henrietta, o femeie masivă care transpira în bătaia aerului condiţionat, se aşeză în colţul cel mai răcoros, chiar sub aparat. Făcu semnul crucii către fiecare copil.

— Jesus David, Jesus Juan, Jesus Ruperto. Sunt prunci minunaţi şi foarte frumoşi. Iar noi ne aflăm în prezenţa lor binecuvântată!

Mary Riordan nu avea de gând să le arate acelaşi respect ca prietena ei.

— Îi puteţi deosebi? Vreau să spun, dacă i-am amesteca, precum piesele de puzzle, aţi şti să îl puneţi pe fiecare la locul lui?

— Cred că aş putea, dar nu sunt sigură, răspunse călugăriţa.

— Pentru că acum au ajuns să aibă cam aceeaşi talie. Dacă n-ar fi îmbrăcaţi diferit, şi nouă, mamelor lor, ne-ar fi greu.

Doamna Simpauco li se alăturase şi traducea pentru Maria Aquino.

— Eu aş putea, spuse Maria. Jesus Ruperto este cel mai isteţ şi are cel mai frumos zâmbet.

— Pe naiba, Micuţo, spuse Mary. Călcă peste piciorul filipinezei destul de tare, încât să provoace un ţipăt şi o pişcătură drept răspuns.

Sue înţelese că lucrurile riscau să scape de sub control. Văzuse joaca lor degenerând rapid de câteva ori. Se aşeză

între ele.

Anika întrebă dacă putea atinge copilul Mariei Mollo şi când fata spuse că da, măicuţa îşi aşează mâna pe creştetul pruncului.

Aceasta închise ochii şi şopti:

— Vor muri pentru păcatele noastre şi credinţa noastră va renaşte.

Sue o auzi şi îi sări ţandăra.

— Ce ai spus?

— Iartă-mă, spuse călugăriţa retrăgându-se. N-am vrut să jignesc pe nimeni.

Sue tremura din toate încheieturile. Fetele nu o văzuseră niciodată atât de nervoasă şi se holbau la ea.

— Să nu mai spui vreodată aşa ceva, o avertiză ea.

— Încă o dată, îmi cer iertare dacă am jignit pe cineva, dar credinţa mea e puternică.

Doamna Torres schimbă subiectul.

— Veniţi de departe, măicuţelor?

— Oklahoma, răspunse Sora Nancy, care şuiera ascuţit la fiecare răsuflare.

— Plecaţi curând înapoi? întrebă Sue fără ocolişuri.

— O, nu, răspunse Sora Anika. Vrem să rămânem la slujbă. Am vrut să ne asigurăm că mai găsim locuri libere în catedrală.

— Îmi pare rău, dar nu mi s-a comunicat situaţia voastră, spuse Torres. Cărei comunităţi îi aparţineţi?

— Facem parte dintr-o comunitate restrânsă de Carmelite, spuse Anika. I-am lăsat Maicii Stareţe un bilet.

— Nu ştie că aţi venit?

— O, nu. Nu ne-ar fi permis. Am informat-o în scrisoarea noastră, cu regret, că părăsim Vechea Biserică pentru Noua Biserică Romano-Catolică. Cuvintele Papei Petru au avut un impact profund asupra noastră.

— Maica Stareţă, Catherine, probabil a făcut o criză, spuse Sora Nancy.

— Prin urmare, aveţi de gând să staţi aici nouă zile? spuse Sue, nevenindu-i să creadă.

— Am trecut pe lângă aşezământul de corturi. Ne vom

simţi foarte bine aici, spuse Anika.

Celelalte călugăriţe încuviinţară.

Apoi Torres o bulversă cu totul pe Sue, spunând:

— Prostii. Rămâneţi aici. Aşa s-a hotărât. Avem destule camere. Apoi o privi pe Sue drept în ochi. „Ei” cred că fetelor le va face bine să se afle în preajma unor femei credincioase.

Capitolul 23

Randall Anning nu era timid în faţa camerelor de filmat. Participa cu regularitate la târguri comerciale, conferinţe pe teme de investiţii şi emisiuni de televiziune cu profil financiar, ca susţinător al intereselor companiilor de exploatare a gazului şi petrolului, în special al propriei companii, *Anning Internaţional.* Însă acest interviu, deşi se desfăşura în cadrul familiar al biroului său din Houston, şi nici nu era în direct, îi dădea emoţii în timp ce aştepta să intre în cabina de machiaj. Era vorba, la urma urmei, de *60 Minutes,* emisiunea de interviuri cea mai urmărită din întreaga ţară, iar reporterul cu care avea să discute era nimeni altul decât Harry Stone, întemeietorul programului, cel a cărui elocvenţă distrăgea atenţia interlocutorului inocent de la faptul că avea să fie pus, brusc, în dificultate. În plus, Stone era un newyorkez liberal binecunoscut iar Anning se aştepta la o confruntare aprigă cu un texan ultraconservator implicat în afaceri cu petrol şi gaze, cum era el.

Reflectoarele erau aprinse şi un cameraman verifică în cadru chelia lui Anning, să se asigure că nu strălucea. Îi făcu semn producătorului că era în regulă şi acesta întrebă dacă puteau începe.

— Da, să-i dăm drumul, nu am toată ziua la dispoziţie, spuse Anning arţăgos.

Atunci intră Harry Stone, cu magnificul lui păr cărunt ondulat, cu costumul şi cravata de o desăvârşită eleganţă, şi batista asortată, aranjată în buzunarul de la piept.

— Încântat de cunoştinţă, spuse el întinzându-i mâna lui Anning. Nu vă ridicaţi. Abia v-au aşezat cum trebuie în cadru. Îmi cer scuze că sosesc chiar când trebuie să începem. Am avut o convorbire telefonică importantă.

— Sau ai vrut să vii în ultimul moment, pentru un efect sporit, îl completă Anning.

Stone zâmbi dezvelindu-şi dantura falsă.

— Aş face eu una ca asta? Cum vreţi să mă adresez pe timpul interviului?

— Ce părere ai de „domnule Anning?”

— „Domnule Anning” să fie. Mie poţi să-mi spui Harry. Să începem, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Când vreţi să facem pauză, nu trebuie decât să spuneţi. Vom edita ulterior.

— Sunt sigur că veţi edita până ce veţi obţine ceea ce doriţi, spuse Anning.

— E povestea dumneavoastră, domnule Anning. Noi doar vă ajutăm să o faceţi cunoscută.

Stone se aşează în faţa lui Anning şi-i făcu semn cu ochiul producătorului care spuse simplu, „porniţi”, celor doi operatori.

Stone: Aşadar avem trei tinere femei – adolescente, de fapt – una din Galway, Irlanda; una din Manila, Filipine; una din Lima, Peru, toate purtând numele Mary sau Maria, toate aparent virgine, toate însărcinate. Ce legătură are un magnat al industriei petroliere şi a gazelor naturale din Texas cu toate acestea?

Anning: Nu *aparent* virgine. *Dovedit* virgine, fapt confirmat de un expert renumit.

Stone: Doctorul Richard Benedict, Preşedintele Asociaţiei Medicilor Ginecologi şi Obstetricieni din America. Am vorbit cu el şi, da, consideră că fetele sunt virgine.

Anning: Eu m-am implicat, după cum spui, pentru că am văzut – la modul foarte serios – toate acestea ca pe un semn, un semn ce nu trebuie ignorat.

Stone: Sunteţi un om credincios, nu-i aşa?

Anning: Aşa mă consider. Catolic practicant.

Stone: Şi cu trei ani în urmă, credinţa v-a fost pusă la încercare. Avionul în care vă aflaţi s-a prăbuşit în sălbăticie. Câţiva oameni au murit. După un adevărat calvar, aţi fost salvat. Cum v-a fost testată credinţa?

Anning: M-am rugat din toate puterile şi Dumnezeu m-a auzit. Am fost salvat, la propriu şi la figurat.

Stone: Aţi spus că aceste fete sunt un semn. Un semn

din partea cui, a lui Dumnezeu?

Anning: Fără îndoială.

Stone: Şi ce transmite acest semn?

Anning: Că Dumnezeu a găsit necesar să reînvie Creştinismul, în special Catolicismul, trimiţând încă o dată Duhul Sfânt din ceruri să ne aducă nu unul, ci trei Fii ai Săi.

Stone: Şi de ce credeţi că Dumnezeu consideră că e nevoie de o reînviere a Catolicismului?

Anning: Nu este evident? Avem la Roma un papă care transformă Biserica într-un serviciu global de asistenţă socială în loc de ceea ce ar trebui să fie.

Stone: Şi ce anume ar trebui să fie?

Anning: O instituţie religioasă. O instituţie care oferă învăţături morale şi spirituale, care arată celor credincioşi o cale de salvare bazată pe principiile propovăduite de Iisus Hristos.

Stone: Vă referiţi la interpretarea vădit conservatoare pe care dumneavoastră o daţi doctrinei catolice?

Anning: Nu doar eu. Nu sunt singurul care consideră că valorile stângiste, socialiste, au infiltrat Vaticanul şi i-au alterat principiile de bază, fundamentale.

Stone: Nu vă place „teologia” eliberării, ideea că oamenii – cei săraci – trebuie mai întâi eliberaţi de sub jugul opresiunilor sociale, politice şi economice înainte de a putea fi salvaţi?

Anning: O dispreţuiesc.

Stone: Şi îl dispreţuiţi pe Papa Celestin.

Anning: Nu îl dispreţuiesc. Îl compătimesc. Consider că este dezinformat, dezorientat, şi s-a înconjurat de slugoi.

Stone: Cardinalii.

Anning: Îşi favorizează prietenii şi îi îndepărtează pe cei care nu sunt de acord cu el.

Stone: Cum ar fi cardinalul Pole, sau ar trebui să spun „Papa Petru al Noii Biserici Romano-Catolice”?

Anning: Exact.

Stone: L-aţi dezaprobat pe Papa Celestin când a vândut obiecte de artă din colecţia Vaticanului ca să-i ajute pe cei

nevoiaşi.

Anning: Am considerat acţiunea acestuia un act de trădare a tradiţiilor catolicismului.

Stone: Deşi Iisus a avut multe de spus despre filantropie şi ajutorarea celor săraci.

Anning: Se poate şi altfel. Eu însumi am donat milioane către fundaţii de caritate catolice şi alte milioane de oameni au contribuit şi contribuie considerabil. Moştenirea culturală a bisericii nu trebuie, după părerea mea, sacrificată pentru niciun motiv. În ceea ce mă priveşte, aceasta a fost ultima picătură.

Stone: Ultima picătură. În regulă. Aşadar, aţi văzut un semn: trei fete care devin însărcinate prin, daţi-mi voie să spun, concepţie imaculată, şi faceţi apel la resursele dumneavoastră considerabile pentru a „extrage” aceste fete din casele lor, din sânul familiilor lor, din ţările lor şi să le aduceţi la o fermă în Texas.

Anning: Am vrut să mă asigur că au parte de cea mai bună îngrijire, că vor naşte copii sănătoşi, în cele mai bune condiţii. Şi asta s-a întâmplat.

Stone: Aţi luat singur această decizie? Nu împreună cu George Pole?

Anning: George îmi este prieten şi îndrumător spiritual. Am discutat intenţiile mele cu el.

Stone: Şi acum, el e Papă. Ce vă face asta pe dumneavoastră?

Anning: Un prieten al papei.

Stone: Domnule Anning, nu credeţi că aceasta este o situaţie cât se poate de provocatoare? Aţi creat această entitate, aşa-numita „Nouă Biserică Romano-Catolică”, aţi instalat un prieten drept „Papa” Petru, aţi construit o mega-biserică, o catedrală, şi nu oriunde, ci în vestul Texasului, stat care cu greu poate fi numit un bastion al catolicismului. Nu aţi făcut asta ca să daţi o lecţie Vaticanului?

Anning: Nu, a fost o reacţie la cel mai mare miracol petrecut de la naşterea şi învierea lui Iisus. Este un miracol petrecut sub ochii noştri, cât se poate de real şi de

verificabil. Şi nu e doar unul, sunt trei, în acelaşi timp. De ce în vestul Texasului? Vă spun imediat de ce. Pentru că aici deţin terenul. A fost uşor să obţin autorizaţie de construcţie. Mâna de lucru e de nădejde. Aveţi dreptate că nu există foarte mulţi catolici prin părţile acestea, dar ştiţi ceva? Noi nu considerăm NBRC…

Stone: Noua Biserică Romano-Catolică.

Anning: Exact. Nu o considerăm o biserică spre care vor veni exclusiv catolicii. Pole a spus asta în mesajul adresat naţiunii. O considerăm un loc pentru toţi credincioşii – Catolici, Protestanţi, Evrei – oricine. Cu toţii sunt bineveniţi.

Stone: Cu toţii sunt bineveniţi la catedrală, duminică.

Anning: Când Papa va ţine prima slujbă în prezenţa fetelor şi a pruncilor acestora.

Stone: Cât v-a costat să ridicaţi Catedrala Noilor Sfinte Fecioare Maria? Apropo, a cui a fost ideea denumirii?

Anning: Papa a numit-o astfel. Catedralele nu sunt ieftine.

Stone: Milioane de dolari.

Anning: Desigur.

Stone: Zeci de milioane.

Anning: Desigur.

Stone: O sută de milioane sau mai mult?

Anning: A meritat fiecare bănuţ.

Stone: Preşedintele Griffith este catolic. Nu a făcut nicio declaraţie publică până în prezent. Aţi vorbit cu el?

Anning: Sunt prieten cu preşedintele. Vorbim uneori.

Stone: Nici el nu e fan al Vaticanului, corect?

Anning: Ca şi mine, este conservator.

Stone: Aţi vorbit cu el despre NBRC?

Anning: Nu obişnuiesc să comentez public convorbirile avute cu preşedintele.

Stone: Cum au obţinut cele trei fete viza de intrare în Statele Unite?

Anning: Canalele obişnuite.

Stone: Serios? „Canalele obişnuite”? Am verificat la Ministerul de Externe şi la Departamentul de Apărare

Naţională, iar purtătorii de cuvânt ai acestora au spus că nu au nicio informaţie cu privire la felul în care au fost acordate acele vize. A intervenit preşedintele Griffith personal în numele dumneavoastră? A fost preşedintele implicat în acest plan, pentru aducerea fetelor aici ca să facă în ciudă Vaticanului?

Anning: Acesta e un moment tocmai bun pentru o pauză, Harry.

Cal avea o mână pe paharul cu votcă şi una pe sânul drept al iubitei sale, Jessica. Era felul lui de a-i demonstra că este ambidextru, într-o seară de duminică, aşezat comod pe canapeaua din propria sufragerie.

— Vrei să ne giugiulim sau să te uiţi la televizor? întrebă ea.

— Ambele, evident. Acum urmez eu.

Tocmai vizionaseră interviul Stone-Anning. După pauza de publicitate urma interviul Stone-Donovan. Harry Stone şi echipa de la *60 Minutes* îl filmaseră în Cambridge cu doar trei zile în urmă, ceea ce însemna că se grăbiseră cu editarea, iar Cal era curios să vadă rezultatul. Părerea lui era că decursese bine, dar nu se ştia niciodată. Avea acum o părere destul de clară despre cum se desfăşurase interviul lui Anning. Şi el, şi Jessica găseau că miliardarul texan, impertinent şi antipatic, chiar făcuse impresia unui miliardar texan impertinent şi antipatic.

— A fost destul de ticălos, nu crezi? spuse Jessica.

— Nu e genul cu care aş sta la un pahar, recunoscu Cal.

— Doamne, Cal, tu ai bea cu oricine.

— Da, probabil. Ce crezi că vor gândi oamenii despre mine?

— Probabil că şi tu eşti un ticălos. Unul mai drăguţ, dar totuşi un ticălos. Şi eliberează-mi sânul ca să merg să mai aduc nişte chipsuri.

Nu îi plăcea să se privească, dar gândi că se descurcase binişor. Nu era greu de văzut că Harry Stone îl plăcuse mult mai mult decât pe Randall Anning. Chipul reporterului fusese mai puţin ameninţător, zâmbise mai

des pe parcursul interviului, întrebările păruseră mai prietenoase. Ideea fusese să îl prezinte drept opozantul lui Anning, un profesor cu o largă perspectivă asupra felului în care această sectă se încadra în istoria schismelor din sânul Bisericii, un om de încredere al Papei Celestin, dar şi unul dintre puţinii care le întâlniseră pe cele trei fete. Urmărind interviul, Jessica îi spuse că părea foarte treaz – „nu ca acum” – replică pe care el o onoră umplându-şi paharul. Însă, când Stone îi adresase o întrebare despre fete, Cal se înflăcărase.

— Ascultă, nu am nicio explicaţie raţională cu privire la felul în care au ajuns să fie însărcinate. E vorba de miracole? Nu sunt în măsură să mă pronunţ. Însă, după ce le-am cunoscut şi le-am întâlnit familiile, pot spune următoarele: aceste fete au fost luate împotriva voinţei lor. Familiile lor, care trăiesc în mizerie, au fost constrânse şi mituite să le lase să plece. Mama lui Mary Riordan a murit în condiţii suspecte, care fac obiectul unei anchete a poliţiei irlandeze. Părerea mea este că oamenii din spatele Noii Biserici Romano-Catolice se folosesc de ele, şi mai cred că treaba începe să pută.

— Să pută? repetă Stone.

— Până la ceruri.

— Ei bine, asta se pare că te-a stârnit, spuse Jessica strecurându-şi o mână în pantalonii lui. Bravo!

— Nu mi-au permis să le revăd. Asta m-a înfuriat.

— Haide, spuse ea, trăgând de el să îl ridice de pe canapea. Foloseşte o parte din agresivitatea asta asupra mea.

Ţârâitul telefonului fix îi trezi din letargia în care zăceau după o partidă de sex aproape sălbatic.

— N-ai de gând să răspunzi? mormăi Jessica la al patrulea apel.

— De obicei, apelurile pe fix sunt prostii.

— Duminică seara?

Cal se întinse să ajungă la telefonul de pe noptieră. Afişa un număr necunoscut.

La telefon era un bărbat.

— Alo, Cal Donovan?

— Da, cu cine vorbesc?

Bărbatul părea agitat.

— Numele meu este Steve Gottlieb. Îmi cer scuze pentru deranj. Am găsit numărul tău pe internet. Tocmai te-am văzut la *60 Minutes.* Cred că ar trebui să ne întâlnim. Nu vreau să spun prea multe la telefon.

— Despre ce vorbeşti? spuse Cal. Mai avea un pic şi-i închidea telefonul. Pentru ce să ne întâlnim?

— E vorba de fete. Cele trei Marii. Am ceva să îţi spun care cred că te interesează.

Capitolul 24

Cal nu era genul de bărbat care îşi petrece timpul la mall şi, din punctul lui de vedere, Centrul Comercial Connecticut Post Mall din Milford nu era cu nimic diferit de orice alt conglomerat impersonal de magazine şi locuri de parcare. A doua zi după difuzarea interviului din cadrul emisiunii *60 Minutes,* ţinuse un curs, apoi urcase în maşină şi făcuse drumul de două ore până în Connecticut. Steve Gottlieb păruse convingător. Nu şi-ar fi pierdut jumătate de zi dacă ar fi bănuit că individul era dus cu pluta. Gottlieb refuzase cu încăpăţânare să-i dea vreun indiciu cu privire la informaţiile pe care le deţinea sau să-i spună mai multe despre sine, repetând că nu avea încredere în telefoane. Ceea ce îl convinsese pe Cal să pornească la drum fusese vocea omului. „Dacă nu eşti un actor experimentat, îi explicase el iubitei sale, este foarte greu să simulezi frica.” După aceea, în pat, îi căutaseră numele pe Google şi, ce să vezi, existau nenumăraţi Steve Gottlieb, câteva zeci numai în Connecticut – dacă acolo locuia în realitate.

Traficul era lejer şi parcurse rapid drumul din Massachusetts până la locul întâlnirii. Ajunse cu o jumătate de oră mai devreme şi lăsă maşina acolo unde îi spusese Gottlieb, în faţa magazinului Buybuy Baby. Tipul avea simţul umorului? Îl întrebase, ca să spargă gheaţa. În mall găsi un *Sbarro* şi un *Starbucks* şi, după ce mâncă o pizza şi bău o cafea, se întoarse la maşină să aştepte sosirea individului misterios.

Cal urmărea maşinile care veneau, aşteptând apariţia unei *Acura* de culoare neagră, după cum i se spusese. La ora stabilită, maşina sosi şi parcă la câţiva metri depărtare.

Cal coborî din maşină şi făcu semn cu mâna în direcţia maşinii. Prin geamul parbrizului văzu că Gottlieb era un bărbat între două vârste, cu părul rar. Gottlieb îi făcu

semn la rândul lui şi deschise uşa.

Amintirile lui Cal se opreau la momentul în care intrase să mănânce pizza şi să bea o cafea.

Paramedicii îl găsiră lângă maşină, cu faţa şi antebraţele pline de tăieturi fine de la cioburile sticlei securizate. Întrebat, Cal ştiu să spună cine era, ziua şi data, şi de ce se afla acolo, dar nu îşi amintea nimic din cele întâmplate.

— Am mâncat o felie de pizza, spuse el confuz. A fost extrem de uleioasă.

— Nu-i aşa că e foarte neplăcut? spuse un doctor, verificându-i tensiunea. E normală. Încearcă să te ridici.

— Desigur.

Îşi trase picioarele sub el şi privi în jur. Parcarea era plină de ambulanţe. O maşină de pompieri turna spumă peste o maşină neagră, contorsionată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

— A avut loc o explozie, spuse unul dintre paramedici.

— A fost rănit cineva?

— Se pare că avem o victimă.

Cal îşi extrase un ciob dintr-un braţ.

— Trebuia să mă văd cu un tip cu o maşină *Acura,* neagră. E cea de acolo?

Paramedicul îi răspunse:

— Aşază-te şi aşteaptă, trimit imediat un poliţist să vorbească cu tine.

Cal intră în maşină şi aşteptă, cu aerul condiţionat pornit, până ce un detectiv îi bătu în geam. Cal coborî geamul.

— Domnule Donovan, sunt detectivul Brancatio, de la secţia de poliţie din Milford. Înţeleg că eraţi aici ca să vă întâlniţi cu victima. Haideţi să vorbim puţin.

Brancatio ceru un act de identitate şi Cal îi arătă permisul de conducere şi legitimaţia de la Harvard. Probabil, detectivul considera că un profesor la Harvard nu reprezenta o ameninţare majoră, căci urcă lângă el, să susţină interviul la răcoare.

Când se aşează, Cal apucă să citească pe clipboardul acestuia, „Steven J. Gottlieb, Greenwhich, CT, 49 de ani”.

— Paramedicul spune că nu îţi aminteşti ce s-a întâmplat.

— Nu îmi aminteam, spuse Cal. Stând aici, memoria începe să îmi revină.

— În regulă, ce îţi aminteşti?

— Am ajuns devreme. Trebuia să ne vedem la ora trei. Am intrat în mall, am mâncat ceva, apoi am venit aici să îl aştept.

— Pe cine?

— Steve Gottlieb.

— Ok. Continuă.

— A venit cu o *Acura* neagră. Îmi spusese că asta e maşina cu care o să vină. Aşa aveam să îl recunosc.

— Nu vă cunoşteaţi?

— Nu. Noaptea trecută am vorbit la telefon pentru prima dată.

— Ok. Ce s-a întâmplat când a ajuns?

— Am ieşit din maşină şi i-am făcut semn cu mâna. Parcase unde e acum maşina, presupun. M-a văzut şi mi-a făcut şi el semn. Cred că se pregătea să coboare din maşină când s-a produs explozia. Nu am auzit-o. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este paramedicul aplecat deasupra mea. Aţi zis „victimă”. A murit?

— O, da, fără îndoială. Ia spuneţi-mi, de ce aţi hotărât să lăsaţi totul baltă, într-o zi de luni, ca să veniţi tocmai din Massachusetts să vă întâlniţi cu un individ pe care nu îl cunoaşteţi, în parcarea unui mall?

Cal nu ascunse nimic. Îi spuse detectivului tot ce îi zisese Gottlieb – adică nu foarte mult – apoi îi relată povestea celor trei fete şi felul în care fusese implicat, până la momentul interviului pentru emisiunea *60 Minutes.* Brancatio scria mult mai încet decât vorbea Cal, aşa că interogatoriul se lungi. Fireşte, detectivul cunoştea povestea fetelor (cine n-o ştia?), dar pentru un tip cu nume italienesc părea foarte puţin preocupat de aspectele religioase ale situaţiei. Era constant întrerupt de mesaje şi telefoane de la secţie, iar Cal îşi dădu seama că omul avea o grămadă de treabă, şi fix un caz de notorietate îi lipsea.

— Prin urmare, nu ai nicio idee despre rolul lui Gottlieb în toată povestea? întrebă în cele din urmă.

— De aceea venisem. Să aflu.

— Şi presupun că nu ai nicio idee de ce ar pune cineva un dispozitiv explozibil în maşina lui.

— Nici cea mai mică idee. Sunteţi sigur că a fost o bombă?

— Am luptat în Irak. Crede-mă, a fost o bombă.

★

Cal refuză să fie examinat la un spital din Connecticut şi, făcând drumul înapoi spre casă, chinuit de o durere de cap, speră să găsească un pic de consolare în braţele iubitei sale. Dar Jessica era plecată în California, cu treabă, aşa că fu nevoit să se mulţumească cu alinarea pe care i-o ofereau nenumăratele pahare de *Grey Goose.* După un sfert de sticlă, consideră că era pregătit să afle tot ce se putea despre Steven J Gottlieb din Greenwich.

Urmele acestuia erau peste tot pe internet. După toate aparenţele, individul era un jucător important pe piaţa investiţiilor de capital. *Tilos Capital,* compania pe care o deţinea, era o firmă importantă de investiţii în domeniul tehnologic, cu sediul în Manhattan, iar Gottlieb era asociat principal, făcând parte şi dintr-un număr ameţitor de consilii de administraţie. Cal descărcă lista acestora întrebându-se când avea un om timp să participe la atâtea întâlniri. Totodată, părea a fi clasicul filantrop, având nenumărate premii şi aprecieri pentru contribuţii caritabile, inclusiv una de zece milioane de dolari către universitatea Carnegie Mellon, unde studiase ingineria. El şi soţia lui aparţineau unei congregaţii evreieşti reformate din Greenwhich, unde Gottlieb era şi administrator fiduciar. Cal nu găsi nicio legătură cu grupări sau cauze de ordin catolic.

Făcu o pauză şi reflectă la cele descoperite. Fusese un tip de treabă, cel puţin după relatările publice ale altora, şi încă unul înstărit.

După ce îşi desprinse plasturii de pe faţă şi de pe braţe, Cal făcu un duş, îşi mai turnă un pahar, apoi începu să

caute pe internet alte informaţii. Pentru că nu avea codul numeric personal al lui Gottlieb, trebui să se mulţumească cu rezultate superficiale, de fapt, nimic important. Apoi căută postări pe Twitter şi Facebook. Gottlieb avea un cont pe Twitter, dar postările sale erau mai ales ştiri privitoare la companiile pe care le administra. Contul de Facebook era public, dar foarte sărac în informaţii. Conţinea fotografii cu el şi o soţie foarte atrăgătoare, din vacanţe, drumeţii, de la diverse evenimente sportive sau caritabile. Avea o barcă cu motor. Părea în formă. Dacă avea copii, nu publicase nimic despre ei.

Sticla se golea şi pleoapele i se îngreunau. În noaptea aceea, visă fotografii pe Facebook ale unui soţ simpatic, care locuieşte în suburbii, investitor de succes şi explozii uriaşe, portocalii.

★

Cal aşteptă două zile. Care era termenul decent de aşteptare în astfel de situaţii, înainte să dai un telefon? Probabil mai mult de două zile, dar Cal simţea că trebuia să afle mai multe, astfel încât formă numărul pe care îl găsise pentru familia Steve şi Beth Gottlieb.

— Bună ziua, doamna Gottlieb? întrebă Cal după ce auzi un „alo” slab.

— Da.

— Îmi pare sincer rău că vă sun într-un astfel de moment, dar sunt profesorul Donovan, de la Harvard. Am fost acolo. Când soţul dumneavoastră…

— Cum adică, aţi fost acolo? Iertaţi-mă, cine sunteţi?

— Calvin Donovan. Soţul dumneavoastră m-a sunat duminică seara, după ce s-a uitat la *60 Minutes.* A zis că voia să vorbească cu mine.

— Despre ce?

— Despre fetele catolice, cele trei virgine.

Urmă o pauză care îl debusolă pe Cal.

— Steve? Catolice? Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Dacă aş putea…

— Domnule profesor Donovan, ar trebui să vorbiţi cu poliţia, nu cu mine.

Femeia închise.

Se gândi să sune din nou, dar nu o făcu. Îşi dăduse seama că femeia nu era în apele ei, şi nu voia să îi strice seara şi mai mult.

Capitolul 25

Când, în sfârşit, veni ziua de duminică, fetele cu greu mai putură fi stăpânite. Cu Mary Riordan în frunte, făcură front comun, refuzând să îmbrace ţinutele albe pregătite pentru ele de doamna Torres. Şi copiii lor trebuiau îmbrăcaţi tot în alb.

— În primul rând, îi spuse Mary lui Sue, nu ne îmbrăcăm în aceste rochii oribile şi, în al doilea rând, nu îmbrăcăm copiii în costumaşele astea fandosite.

— Rochii urâte, repetă Maria Aquino, dând din cap. Părea satisfăcută de engleza ei şi bătu palma cu Maria Mollo.

— E vorba doar de câteva ore, spuse Sue. Mă tem că nu e loc de negocieri.

— O, tu te temi, Sue. Dar noi vom fi umilite, spuse Mary.

— Încercaţi-le. Sunt sigură că veţi arăta minunat în ele.

— Papa „Parfumatul” va fi acolo? întrebă Mary ţinându-se de nas.

Le învăţase şi pe cele două expresia aceasta şi fetele începură să mărşăluiască prin cameră ţinându-se de nas, scandând „Papa Parfumatul, Papa Parfumatul”.

— Sunt sigură că va fi acolo. Este duminica în care ţine slujba. Le zâmbi fetelor în semn de solidaritate. Să sperăm că va fi mai reţinut cu flaconul de aftershave.

— Se va difuza la televizor? întrebă Mary.

— Nu ştiu. Probabil.

— Atunci, nu mergem.

Răsunară clopotele electronice ale catedralei.

Sue era pregătită pentru această eventualitate. Sosise momentul târguielii.

— Fiţi atente, doamnelor, dacă sunteţi de acord să vă purtaţi cum se cuvine, sunt autorizată să vă ofer o recompensă foarte specială.

— Ce? întrebă Mary.

— După amiază, Pedro vă va însoţi într-o plimbare călare

în zona rurală. Spune că sunteţi pregătite, toate trei. Departe de casă e un lac şi puteţi sta la un picnic, să înotaţi. Hrăniţi copiii înainte de plecare, iar eu cu doamna Torres vom avea grijă de ei în lipsa voastră.

Mary şi cele două Maria se retraseră într-un colţ şi după încă un moment de pantomimă, Mary reveni.

— Mai vrem ceva.

— Ce anume?

— Când ne întoarcem, nu vrem să mai găsim pinguinii aici.

— Pot rezolva asta. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— În cazul acesta, vă rog să îmbrăcaţi – fu gata să zică, „rochiile de Sfinte Fecioare”, dar se opri la timp şi spuse: „frumoasele rochii albe”. Vă ajut să îmbrăcaţi copiii.

Clopotele continuară să răsune neîntrerupt până la ora zece dimineaţa, când era programată începerea slujbei.

Imediat ce fetele se îmbrăcară, Sue se pregăti şi ea, în viteză. Nu îşi adusese la fermă multe haine pentru ocazii speciale, dar făcu tot posibilul să arate la înălţimea momentului.

Când veni să le ia pe fete din sufragerie, holul era plin de oameni, majoritatea necunoscuţi, mulţi în veşminte bisericeşti.

Repetând la tot pasul, „iertaţi-mă, vă rog să îmi permiteţi”, reuşi să se strecoare printre ei şi intră în sufragerie unde le găsi pe fete înconjurate de măicuţele carmelite, doamna Torres, câţiva preoţi şi trei episcopi, dintre care unul vorbea în spaniolă cu Maria Mollo. Preoţii erau îmbrăcaţi pentru liturghie. Mai era acolo un individ impozant, cu capul ţuguiat, într-un costum negru, care o cunoştea pe Sue, deşi ea nu îl ştia pe el.

Omul se apropie de ea cu o mână mare, întinsă.

— Tu trebuie să fii Sue Gibney. Eu sunt Randall Anning. Aceasta este ferma mea.

— Încântată să vă cunosc, spuse Sue strâmbându-se de durere când bărbatul îi strânse mâna. Mă gândeam eu că

trebuie să aparţină cuiva.

— Ai avut dreptate. După cele spuse de doamna Torres, ai făcut lucruri minunate aici. Fireşte, te-am văzut în acţiune, în filmările naşterilor. Ştii meserie, nimic de zis.

— Nu mă pot plânge, cei trei prunci sunt bine sănătoşi, spuse ea.

— Sănătoşi, fericiţi şi sfinţi, o completă el.

— Cine sunt toţi aceşti oameni? întrebă Sue.

— Ei bine, aceşti preoţi şi episcopi au părăsit Vechea Biserică. Câţiva sunt de aici, din Texas şi Oklahoma, dar au venit din toate colţurile ţării. Episcopul care vorbeşte cu Maria, ei bine, el a venit tocmai din Peru. Şi el a „dezertat”, este unul dintre oamenii noştri din vârful ierarhiei, alături de ceilalţi episcopi. Presupun că pe măicuţe le cunoşti.

— Da, le cunosc.

— Restul sunt oameni care lucrează pentru mine, echipa mea de directori. Eu lucrez în explorarea resurselor energetice. Să le cunoască pe fete şi pe copii este un bonus pentru ei. Trebuie să le menţin interesul treaz. Sunt multe facturi de plătit aici, la fermă. Şi acum, te rog să mă scuzi, e timpul să ne îndreptăm spre catedrală. Nu vrem să-l lăsăm pe Papa să ne aştepte.

La parter, Sue încercă să ajungă lângă fete, dar doamna Torres pusese la cale o „coregrafie” specială care o izolă spre capătul procesiunii, alături de doamna Simpauco, profesoara de engleză, doctorul Lopez, pediatrul şi personalul de la bucătărie şi cel care asigura întreţinerea fermei. Anning, doamna Torres şi episcopul conduceau grupul sub privirea aprigă a lui Clay Carling, şeful securităţii lui Anning. Urmau fetele, care arătau, în mod tulburător, toate la fel în rochiile lor albe, cu pantofi albi şi funde albe în păr, ţinând în braţe pruncii identici, cuminţi, cu ochi albaştri. Urmau călugăriţele, ca nişte doamne de onoare credincioase, apoi episcopii, preoţii, echipa de directori de la compania lui Anning, îmbrăcaţi la patru ace şi, în cele din urmă, Sue cu restul personalului.

Era o dimineaţă fierbinte de vară şi soarele strălucea cu

putere. Cei care aveau ochelari de soare îi aşezară la ochi. În drumul spre catedrală, trecură pe lângă grajduri. Pedro şi ceilalţi angajaţi erau de asemenea îmbrăcaţi la costum şi le făcură fetelor cu mâna. Dacă n-ar fi avut copiii în braţe, acestea le-ar fi răspuns la fel.

Faţada strălucitoare, verzuie a catedralei reflecta peisajul înconjurător, arid.

Ultima dată când Sue fusese în catedrală, aceasta era aproape pustie.

— Crezi că se va umple, Sam? îl întrebă pe doctorul Lopez.

— Aşa cred, spuse el arătând cu degetul.

Din dreptul uşilor, pe treptele scării care cobora spre preerie se întindea un şir lung de oameni. Agenţi de pază, în jachete albastre, ţineau mulţimea sub control, spunându-le celor aflaţi pe trepte că nu aveau să intre în catedrală. Începură să le explice oamenilor, apoi să-i împingă uşurel, îndrumându-i dinspre clădire către câmpul înţesat de ecrane uriaşe din depărtare unde lumea începuse deja să se adune.

Cineva de pe trepte văzu procesiunea apropiindu-se şi dădu de ştire. Imediat, oamenii începură să le strige pe fete şi, dintr-odată, ca din neant, apărură alţi oameni în sacouri albastre care le încadrară pe fete, protejându-le. Grupul se îndreptă către o intrare laterală, ce dădea în transept şi, imediat ce păşiră în interior fură învăluiţi de o răcoare plăcută şi de muzica liniştitoare de orgă. Toate locurile erau ocupate, cu excepţia primelor două rânduri, izolate de un cordon alb, care fu îndepărtat la apropierea lor. Peste mulţime se aşternu tăcerea şi toate discuţiile încetară. Bliţurile aparatelor de fotografiat prinseră viaţă.

Fetele aveau locuri pe rândul din faţă, în mijloc, alături de Anning, Torres şi călugăriţe. Sora Anika stătea lângă Mary Riordan, care se trase cât putu de departe de ea, lipindu-se de Maria Aquino. Fetele priviră în jur, căutând-o pe Sue, şi o găsiră pe rândul din spatele lor. Ea le făcu un semn timid de încurajare. Preoţii şi episcopii se retraseră în sacristie să îl asiste pe Pole la îmbrăcarea straielor

papale. Operatorii evaluară spaţiul şi îşi setară echipamentele pentru a înregistra evenimentul din unghiuri diferite.

În aşteptarea slujbei, Anning vorbi cu Torres.

— Am discutat cu nişte directori de televiziune în dimineaţa asta, îi spuse el. La ce audienţă internaţională credeţi că se aşteaptă?

— Se va difuza în direct?

— Sigur. Ghiceşte.

— Cincizeci de milioane? spuse ea.

— Glumeşti. Încearcă jumătate de miliard. Poate chiar mai mult. Va fi cel mai mare eveniment televizat din istorie. De departe.

— Nu mi-am imaginat. Au venit foarte mulţi oameni.

— Carling spune că sunt peste cinci sute de mii de oameni la fermă, acum. E nebunie curată. Cred că am închiriat toate generatoarele şi toaletele portabile din vestul Texasului. Urmează să extindem serviciile publice pe proprietate. Mă gândeam eu că o să fie o situaţie de amploare, dar nu îmi imaginam la ce nivel va ajunge, într-un timp atât de scurt.

— Ei bine, este un miracol foarte mare, domnule Anning.

— Într-adevăr, este, Lidia. Cu siguranţă, este, şi mă consider binecuvântat că dispun de resursele necesare să fac toate acestea posibile.

★

Mary Riordan îi trase un bobârnac Mariei Aquino.

— Au!

Deşi era aşezată, Mary imită mersul clătinat al unui pinguin făcând-o pe filipineză să chicotească. Apoi Maria repetă gestul către Maria Mollo şi în curând se prăpădeau de râs toate trei, făcându-le pe măicuţe să se aplece către ele, poruncindu-le, pe şoptite, să se astâmpere. Mary Riordan îi captă atenţia lui Sue şi cele două se angajară într-un joc al expresiilor faciale, când Anning se întoarse spre rândul din spate. Privirea lui încruntată o făcu pe Sue să împietrească.

Apoi orga amuţi, iar în catedrală se lăsă o tăcere

mormântală. Până şi JJ, care se agitase până atunci, se linişti.

Primul apăru un preot cu o cădelniţă, urmat de un şir de preoţi cu lumânări aprinse. Unul dintre episcopii americani purta crucea. Episcopul peruvian avea rolul de diacon, înălţând Sfintele Scripturi şi, în cele din urmă, „Papa" Petru, în veşmânt papal complet, încheia procesiunea.

Nu se mai auzea muzică, doar un scurt imn de laudă, *Gloria Patri.*

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto. Sicut erat în Principio, et nunc, et semper, et în saecula saeculorum. Amen.[26]

Pole promisese să readucă la viaţă religia veche, liturghia în limba latină, şi exact asta făcea.

Când îşi ocupă locul la altar, Papa Petru începu cu voce clară, încărcată de mândrie:

În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Congregaţia primise textul slujbei şi oamenii rostiră într-un glas *„Amin".*

Apoi Petru începu:

— Corpus Christi, salva me. Sanguis Christi, inebria me. Aqua lateris Christi, lava me. Passio Christi, conforta me.[27]

Liturghia continuă în felul acesta, în limba latină, vreme de aproape o oră şi, întrucât puţini dintre cei aflaţi în catedrală participaseră înainte la vechea liturghie tridentină, enoriaşii, mai ales copiii, începură să se agite, un loc fruntaş între aceştia ocupându-l cele trei Mary şi pruncii lor, în ciuda eforturilor măicuţelor de a-i menţine liniştiţi. În tot acest timp, o cameră de luat vederi era îndreptată asupra lor. Directorul de producţie, închis într-un mic studio la subsol, lucra conform instrucţiunilor lui Anning să difuzeze exclusiv imaginile cele mai avantajoase. Până şi Anning păru uşurat când Petru, după o predică

[26] Slavă Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh. Acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin. (în limba latină, în original) (n. tr.).

[27] Trupul lui Hristos, mântuiește-mă. Sângele lui Hristos, aprinde-mă de dragoste. Apa coastei lui Hristos, spală-mă. Patima lui Hristos, întărește-mă. (în limba latină, în original) (n. tr.).

succintă în care prezentase, scurt şi la obiect, obiecţiile sale faţă de situaţia curentă a Bisericii de la Roma, purcese la euharistie. Aşezând pocalul cu vinul de împărtăşanie, Papa se adresă enoriaşilor în limba engleză.

— Oameni buni, a sosit momentul să primiţi Sfânta Împărtăşanie. Înainte să veniţi în faţa altarului, sunt sigur că doriţi ca Sfintele Noastre Virgine să fie primele care primesc Împărtăşania. Măicuţe Sfinte, vă rog, veniţi la altar.

Mary Riordan le şopti Mariilor:

— Adică noi, şi făcu gestul luării anafurei şi vinului. Mary se ridică şi se aplecă spre rândul din spate, către Sue. Credeai că asta era tot?

La acele cuvinte, Sora Anika o smuci pe Mary de mâneca rochiei albe spre altar sub ploaia de bliţuri.

Soarele după amiezii ardea cu putere când Anning şi Pole ieşiră la o plimbare în jurul conacului.

Anning era îmbrăcat în ţinută de zi, în stil Texan, cu bluejeans, pălărie şi cizme de cowboy, iar Pole în ţinuta papală de zi, cu sutană albă şi pantofi roşii.

— Cum îţi place rolul de papă, până acum, George? întrebă Anning.

— Ar trebui să mi te adresezi cu „Sfinte Părinte” sau „Sfinţia Ta”, răspunse Pole.

— Mi-am primit răspunsul, zise Anning. Îţi place la nebunie. Cât crezi că va dura să îţi alegi un colegiu de cardinali?

— Nu prea mult. Am un teanc de scrisori şi sute de e-mailuri de la preoţi şi episcopi. Episcopul Ticuna, prietenul nostru din Peru, se va număra, cel mai probabil, printre ei. Însă, dă-mi voie să îţi spun un lucru, Randy, nu vom primi homosexuali în rândurile NBC. Vor trece prin probe de foc dintre cele mai stricte, iar asta înseamnă verificarea antecedentelor.

— Ştii bine că nu mă deranjează să faci asta.

— Iar homosexualii nepocăiţi şi femeile care au făcut avorturi nu vor primi Sfânta Împărtăşanie şi nici slujbe de

înmormântare în Biserica noastră.

— Ştii la fel de bine că nu am obiecţii nici în privinţa aceasta. O să ai de lucru. Nu e uşor să ridici o organizaţie de la zero. Nu poţi singur. Crede-mă. Am construit multe companii. Vei avea nevoie de oameni de nădejde.

— Sunt întru totul de acord, spuse Pole. Când începi construcţia Palatului meu Apostolic? Avem nevoie de el cât mai repede, plus clădirile administrative ale Noii Biserici şi spaţiile de locuit pentru oficialităţi. Încă şi mai urgente sunt confesionalele. Avem un aşezământ de corturi plin de noi adepţi care vor avea nevoie de confesiune.

— Confesionalele sunt ieftine – începem cu ele. Celelalte proiecte, nu sunt. Buzunarele mele sunt adânci, dar vreau ca o parte a fondurilor pentru realizarea grandioasei tale viziuni să vină din donaţii. Vom strânge bani cu nemiluita, crede-mă. Dar nu trebuie să te agiţi. Arhitecţii mei lucrează deja la proiectul – cum ziceai că se va numi?

— Noua Cetate a Vaticanului.

— Ok, sigur. Bună alegere. Alunecă pe limbă, „Sfinţia Voastră”.

Cum erau aproape de grajduri, Anning înjură.

— Sper că nu se petrece ceea ce cred eu că se petrece, spuse el. Fetele vorbeau cu unul dintre îngrijitori în timp ce alţii puneau şeile pe cai.

Anning porni grăbit spre grajduri în timp ce Pole se chinuia să ţină pasul cu el.

— Ce se petrece aici? ţipă Anning.

Sue le însoţea pe fete, iar Torres rămăsese cu copiii.

— Fac o plimbare cu Pedro, la un picnic şi o baie în lac, domnule Anning, spuse Sue.

— Cine le-a permis?

— Eu, presupun. Este o recompensă. Pentru bună purtare.

Mary Riordan ajutase cu chingile de la şaua ei. Îşi ridică privirea şi spuse:

— Da, ca să mă exprim în spiritul religios al zilei, am fost nişte afurisiţi de îngeraşi.

— Nu îmi place tonul dumitale, domnişoară, spuse

Anning.

— „Maica Sfântă” pentru tine, răspunse ea, scoţând limba la el.

— Uşurel, spuse Pole. Nu e frumos să te porţi aşa, Mary. Domnul Anning a făcut atâtea pentru voi.

— Cum zici tu, răspunse ea, întorcându-şi atenţia din nou asupra curelelor şeii.

Anning spumega.

— Domnişoară Gibney, nu permit această excursie călare. Este mult prea periculos. Ce se întâmplă dacă vreuna dintre ele cade şi se răneşte? Nu, nici nu încape discuţie.

Pedro făcu un pas înainte.

— Iertaţi-mă, domnule, dar fetele se pricep să călărească. Iar caii sunt foarte blânzi. Eu voi avea grijă de ele.

— Cum te numeşti? vru Anning să ştie.

— Pedro, domnule.

— În regulă, Pedro, fă-ţi bagajele. Eşti concediat. Nimeni nu îmi întoarce vorba la afurisita mea de fermă. Să pleci de pe proprietatea mea până la căderea serii. Domnişoară Gibney, să fii în biroul doamnei Torres într-o oră. Discutăm atunci.

★

Când veni timpul să coboare pentru marea confruntare, Sue le spuse fetelor că se întoarce imediat. Toate plângeau, până şi Mary cea dură.

— E ultima oară când mai participăm la afurisitele lui de liturghii, suspină ea.

— Nu înjura, Mary, îi spuse Sue îmbrăţişând-o. Eşti prea sfântă pentru asta.

Era genul de comentariu care de obicei le făcea să izbucnească imediat în râs. Nu şi de această dată.

— Ce se va întâmpla cu tine, Sue? întrebă Maria Mollo printre lacrimi.

— Vă spun imediat ce aflu. Mary, fă-o tu să înţeleagă.

Mary gesticulă în stilul lor şi cele două Marii înţeleseră.

— Mă întorc cât pot de repede.

Pe hol, pândeau măicuţele. Sue le spuse că dacă le păsa de binele lor, să evite dormitorul fetelor în seara aceea.

Anning era aşezat la birou, iar doamna Torres în picioare, cu braţele încrucişate şi buzele tremurând, semn al unei muştruluieli zdravene, presupuse Sue.

— Ia loc, domnişoară Gibney, spuse Anning.

Sue vorbi prima.

— Vreau să ştiţi că doamna Torres nu a avut nimic de-a face cu excursia călare a fetelor. A fost ideea mea, ca să le fac să se poarte cum trebuie. O recompensă. Se poartă frumos, le dau voie să călărească.

— Ei bine, înţeleg asta, dar este responsabilitatea doamnei Torres. Ea este managerul meu aici. Tu lucrezi pentru ea. În ultimă instanţă, ea răspunde pentru siguranţa fetelor şi a pruncilor acestora. Prin urmare, nu este absolvită, nu-i aşa, Lidia?

— Aşa este, domnule.

— Îmi dau seama că fetele s-au ataşat de dumneata, domnişoară Gibney, şi aşa şi trebuie. Ai fost aici de la bun început. Le-ai asistat la naştere. Sunt convins că eşti un om bun, de încredere. Nu te-aş fi angajat altfel. Dar iată care este problema. Nu ai voie să iei singură decizii care le-ar putea afecta siguranţa şi bunăstarea. Am nevoie de tine să fii un om de echipă. Ai de gând să fii un om de echipă?

— Ascultaţi, domnule Anning, dacă doriţi, pot pleca. Trebuia să fi plecat până acum. Lidia m-a convins să mai rămân.

— Nu, nu doresc să pleci. Ne eşti de mare folos cu fetele, nu am cum să nu recunosc asta. Am nevoie doar să mă asiguri că te vei purta ca un membru al echipei şi te vei consulta cu doamna Torres în toate deciziile importante.

— În regulă, spuse Sue. Membru al echipei.

Telefonul lui Anning sună. Acesta răspunse şi se întoarse cu spatele către Sue şi Torres.

— Da, Domnule preşedinte, ce mai faceţi? Bun, bun, aţi urmărit slujba? Mă bucur că v-a plăcut. Nu, nu am primit încă ratingurile. Da, sunt convins că aveţi dreptate. Vor fi

uriaşe.

Capitolul 26

Ratingurile au fost, într-adevăr, uriaşe. În total, liturghia fusese urmărită în direct de 540 de milioane de oameni. 90 de milioane doar în America.

— Priveşte cifrele, spuse Anning, fluturând ziarul către Pole. Cel mai mare eveniment de televiziune din istorie. Desfăşurat în limba latină! Aşteaptă să afle Griffith.

Preşedintele Griffith află şi luă măsuri. Luni, la prânz, Casa Albă emise o declaraţie de presă.

> *Alături de milioane de americani, Preşedintele Griffith l-a urmărit pe Papa Petru al Noii Biserici Romano-Catolice oficiind liturghia de la minunata Catedrală a Noilor Binecuvântate Fecioare Maria, în măreţul stat, Texas. Astăzi, a emis acest comunicat: „După cum bine ştiţi, Kristy şi cu mine suntem catolici. Ne-am menţinut credinţa neştirbită chiar şi atunci când politicile ultraliberale ale Papei Celestin au schimbat Biserica în rău, promovând o agendă politică defectuoasă şi slăbind temelia morală şi teologică a acesteia. Ne-am păstrat credinţa pentru că am simţit că nu aveam niciun alt loc în sânul căruia să ne închinăm tradiţiilor Catolicismului. Situaţia s-a schimbat. Acum avem acest loc. De astăzi, Kristy şi cu mine ne alăturăm Papei Petru şi Noii Biserici Romano-Catolice. Duminica viitoare intenţionăm să călătorim în Texas şi să participăm la slujba oficiată la Catedrala Noilor Sfinte Fecioare Maria.*

Mai târziu, în aceeaşi zi, Cal primi un mesaj de la Murphy.

> *Murphy: Ai văzut comunicatul Preşedintelui Griffith?*

Cal: Da. Îţi vine să crezi?

Murphy: Ce să cred? Că e un idiot de proporţii?

Cal: Cred că asta ştiam deja.

Murphy: Nu că mai aveam nevoie de vreun motiv ca să-l detest pe individ, dar asta chiar e cireaşa de pe tort.

Cal: Cel mai slab preşedinte din istorie. Mulţumeşte-i Cerului că nu eşti american.

Papa Celestin se lăsa rareori pradă acceselor de furie, dar în seara aceea, bunul lui prieten, Cardinalul Da Silva, asista la o adevărată avalanşă. Cu o zi înainte, Celestin îndurase supliciul întregii slujbe oficiate de Pole, pe care o urmărise din sufragerie, împreună cu Sora Elisabetta, bând cafea după cafea şi devenind din ce în ce mai agitat, până când ea fusese nevoită să-i scoată automatul de cafea din priză. Preluase întreaga zi telefoane de la cardinali din toate colţurile lumii, care îl informau despre plecările enoriaşilor şi cereau îndrumare. Iar Elisabetta îi adusese, puţin mai devreme, o copie a comunicatului de presă al preşedintelui.

Celestin era roşu la faţă, cu venele gâtului umflate.

— Rodrigo, suntem în plină criză. Avem de-a face cu începutul unei schisme. Trebuie să amânăm orice altceva, până rezolvăm situaţia. Este un dezastru!

— Nu vă pot contrazice, Sfinţia Voastră!

Pontiful se prăbuşi pe un scaun, cu mâinile în poală.

— Este numai vina mea. Probabil, am avansat prea rapid cu reformele.

— Nu, Sfinţia Voastră. Cu toată convingerea, nu. Biserica pe care eu şi Dumneavoastră o iubim este o Biserică a compasiunii, o Biserică a iubirii, una inclusivă. Cum ar putea fi mâna întinsă către cei săraci, cei dezrădăcinaţi, cei defavorizaţi, să reprezinte altceva decât acţiuni pe care Iisus Hristos însuşi le-ar susţine? Pole şi acest individ înstărit din spatele cortinei, Randall Anning, au construit o versiune sinistră a Bisericii. Oamenii vor vedea dincolo de aparenţe.

Celestin încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ce facem?

— În primul rând, trebuie să emitem o enciclică papală prin care condamnăm schismaticii şi afirmăm primatul Sfintei Biserici Romano-Catolice în chestiuni de credinţă şi de dogmă. Trebuie să prezentăm un cadru solid în conformitate cu dreptul canonic, pentru cazul în care situaţia se agravează şi trebuie să luăm măsuri.

— De acord, da.

— În al doilea rând, trebuie să accelerăm investigaţia oficială privind situaţia fetelor. Dacă sarcinile lor sunt miraculoase, atunci trebuie să le declarăm ca atare şi să le acceptăm, pe ele şi pruncii lor, în sânul Sfintei Biserici Romano-Catolice. Dacă sarcinile nu sunt miraculoase, trebuie să declarăm aceasta şi să prezentăm dovezile.

Papa încuviinţă din cap.

— Te rog, anunţă Congregaţia pentru Cauzele Sfinţilor să se ocupe cu prioritate de această situaţie şi desemnează cei mai buni oameni.

— În al treilea rând, am convocat-o pe doamna Abernathy, ambasadoarea Americii la Vatican, pentru o discuţie urgentă. Voi prezenta un protest oficial cu privire la comentariile şi acţiunile pripite ale Preşedintelui Griffith.

— Şi ce rezolvăm cu asta?

— Nimic. Este doar o chestiune de protocol. Totodată, ea nu ne e de niciun folos. Este soţia unuia dintre aliaţii politici ai lui Griffith şi nu are niciun fel de competenţe în diplomaţie sau afaceri internaţionale. Singura ei recomandare pare să fie credinţa ei.

— Asta e tot, Rodrigo?

— Nu, mai e ceva – şi vine din partea surorii Elisabetta – trebuie să vă controlaţi tensiunea arterială. Vă daţi seama cum m-aş simţi să pierd un prieten drag? Şi să fiu nevoit să conduc un conclav în acest climat?

Cal simţi telefonul vibrând în buzunarul sacoului în timp ce ţinea un curs despre cauzele şi implicaţiile Primei

Cruciade. La sfârşitul orei, văzu notificarea apelului pierdut şi se grăbi cât putu să răspundă întrebărilor mulţimii de studenţi adunaţi în jurul catedrei. Majoritatea acestora erau mai interesaţi să îi afle părerea despre Noua Biserică Romano-Catolică decât despre Cruciade.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, le spuse el în cele din urmă. Veniţi la birou, în orele de program, şi continuăm cu întrebările.

Întors în birou, ignoră mesajele telefonice lăsate de secretara catedrei şi suta de e-mailuri noi, majoritatea solicitări din partea presei. Returnă apelul pierdut.

— Doamnă Gottlieb, sunt Cal Donovan. Am primit mesajul dumneavoastră.

Mesajul ei părea urgent, iar vocea nu îşi pierduse tremurul. „Cred că am nevoie de ajutorul dumneavoastră”.

— Spuneţi-mi!

— Cineva a pătruns în casă.

— Când?

— Azi-noapte. Am dormit la o prietenă. Ştiţi, să mai uit de cele întâmplate. Când m-am întors, am auzit zgomote în casă. Am închis uşa, am urcat în maşină şi am plecat.

— Aţi anunţat poliţia?

— Da. Au venit şi au descoperit că uşa din spate fusese forţată. Cineva a căutat ceva în biroul lui Steve. Pare că nu lipseşte nimic, dar sunt speriată.

— Sunt convins.

— Mă simt prost. Am uitat să activez alarma, când am plecat. Sunt cu minţile împrăştiate. Steve mi-a spus să activez alarma cea nouă de fiecare dată.

— Alarma cea nouă?

— A înlocuit sistemul cu câteva săptămâni în urmă, din cauza unei spargeri anterioare.

— A mai avut loc un jaf?

— Nu a fost cu adevărat un jaf. Nu au luat nimic. Cineva a intrat şi a lăsat ceva. În seiful din biroul lui Steve.

— Ce au lăsat?

— Un animal mort. Un oposum. Femelă, însărcinată.

Cal încerca să înţeleagă cele întâmplate, dar nu prea le

găsea sensul.

— Doamnă Gottlieb, de ce credeţi că a dorit soţul dumneavoastră să mă vadă?

— Nu sunt sigură.

— A spus că avea legătură cu cele trei virgine, fetele catolice. Şi ele erau însărcinate. Să fie vreo legătură?

Ea începu să plângă.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce să cred.

Cal nu ştia cum să o liniştească la telefon.

— Ascultaţi, doamnă Gottlieb, soţul dumneavoastră m-a contactat după ce a văzut interviul meu la televizor. Ştia că sunt implicat în situaţia aceasta, cu fetele. Aşa că întrebarea mea este următoarea: era şi el cumva implicat?

O auzi cum îşi suflă nasul.

— Nu cred. Cum ar fi putut să fie? Noi suntem evrei. El lucra în domeniul financiar. Nu avea nicio legătură cu fetele însărcinate.

— Vă rog, gândiţi-vă! Trebuie să existe o legătură. M-a sunat pentru că voia să îmi spună ceva.

— Am urmărit *60 Minutes* împreună cu Steve. Îl cunoştea.

— Pe cine?

— Pe Anning.

Mâna lui Cal se strânse pe telefon.

— Randall Anning? Cum de îl cunoştea?

— Accidentul acela de avion, căruia i-a supravieţuit. Şi Steve a fost acolo. A fost cel de-al doilea supravieţuitor.

Pe Cal îl durea mâna.

— Soţul dumneavoastră l-a revăzut pe Anning după aceea? Au păstrat legătura în vreun fel?

— Nu cred. Steve mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus. Vorbeam despre orice, chiar şi despre munca lui.

— Doamnă Gottlieb, vă rog să vă gândiţi bine şi să îmi spuneţi tot ce ştiţi despre accidentul acela aviatic.

★

Pe parcursul săptămânii următoare, situaţia la fermă s-a deteriorat din ce în ce mai mult.

Sue o ştia. Doamna Torres o ştia. Dar Anning nu voia să

audă.

— Rezolvă, îi spusese lui Torres, sau găsesc pe altcineva să o facă.

Fetele erau de nestăpânit. Erau, desigur, uşurate că Sue rămăsese, dar erau extrem de necăjite de plecarea lui Pedro şi de faptul că li se interziseseră plimbările călare. Refuzau să se îmbrace dimineaţa, refuzau să facă baie şi să îşi facă paturile şi, desigur, refuzau să mai participe la lecţii. Evident, aveau grijă de copii – îi hrăneau, îi spălau, îi schimbau – dar în afară de acestea, erau în grevă.

Cu duminica apropiindu-se, simţiră că le creştea influenţa şi Mary o abordă pe Sue cu o listă de revendicări scrisă de mână.

Sue o citi şi clătină din cap.

— Nu îl vor aduce pe Pedro înapoi. Întreaga săptămână am încercat să obţin asta şi a fost în zadar. În orice caz, mă îndoiesc că el însuşi ar dori să revină, după ce a fost tratat astfel.

— Nu e singurul care ne-ar putea însoţi călare, spuse Mary, uşor îmblânzită. Şi ceilalţi băieţi sunt de treabă, dar Eeyore s-a ataşat de Pedro. Ea suferă cel mai mult din cauza plecării lui.

— Poate îi fac să accepte să vă lase să călăriţi în ţarc. Cred că gândul excursiei a fost cel care i-a speriat aşa.

— Să călărim în cerc e aiurea, spuse Mary, redevenind inflexibilă. Dacă nu revine Pedo şi nu ni se permite să călărim liber, nu participăm la slujbă, duminică. Spune-le că suntem cât se poate de serioase. Şi cum rămâne cu cea de-a treia cerere?

Sue privi din nou lista.

— Rochiile cele albe nu mi s-au părut chiar atât de urâte.

— Ce zici că a spus? întrebă doamna Torres.

Sue coborâse la Torres în birou ca să susţină cauza fetelor şi transmisese cuvânt cu cuvânt ameninţarea lui Mary.

— A spus că, dacă sunt forţate să asiste la slujbă, se vor

ridica în timpul liturghiei şi îi vor arăta fundul Papei.

Chiar şi repetată cu voce tare, Sue găsea ameninţarea amuzantă, dar Torres era de altă părere.

— Ascultă, Sue, am avut mai multe discuţii cu domnul Anning săptămâna aceasta şi este foarte hotărât. Nu îl va aduce pe Pedro înapoi şi nu le va permite să călărească. Când a luat o decizie, nu revine asupra ei. Lucrez cu el de mult timp. Este un om de succes şi unul care nu face compromisuri.

— Este căsătorit?

— Soţia lui este în Houston. Lui Betsy nu îi place aici. Ea e din Los Angeles şi nu suportă viaţa la fermă.

— Nu ar veni nici măcar pentru slujbă?

— Ea nu e catolică. Nu ştiu ce este. Nu cred că îi pasă de religie.

— Ei bine, dacă ar veni şi ar vedea cât sunt fetele de necăjite, poate l-ar influenţa.

— Am cunoscut-o şi este o persoană de-a dreptul insensibilă. În orice caz, nu se va întâmpla.

— Dar ceva trebuie să facem, spuse Sue.

— Ai şi alte idei?

— De fapt, am. Nu ştiu dacă domnul Anning va fi de acord, dar ce zici de asta…?

Torres bătu la uşa bibliotecii. Anning se întorsese din Houston în după amiaza acelei zile, ca să participe la slujba de duminică şi era absorbit de lectura unei cărţi şi de „vraja” unei sticle de whisky. O pofti să intre şi îi oferi o „băutură pentru adulţi”, cum îi plăcea să spună. Ea refuză politicos şi îi spuse că era din ce în ce mai îngrijorată cu privire la sănătatea fizică şi mentală a fetelor. Acestea aveau în continuare grijă de copii, dar asta era tot ce făceau şi le dispăruse pofta de mâncare.

— Ce este asta, o criză colectivă din cauza acelui Pedro şi a cailor?

— Nu e uşor să fii adolescent, domnule Anning, şi nici proaspătă mamă. Adăugaţi la acestea presiunile cu care se confruntă, departe de casele şi familiile lor, statutul subit

de sfinte cu prunci sfinţi şi expunerea în faţa camerelor de luat vederi şi a mulţimilor.

Anning luă o scobitoare şi începu să caute printre dinţi un rest de friptură de la cină.

— Situaţia poate fi privită şi din alt unghi, Lidia. Aceste fete, fiecare dintre ele, erau sărace lipite. Trăiau în mizerie iar acum locuiesc într-un conac şi sunt adorate de cel puţin cinci sute patruzeci de milioane de oameni care le-au văzut duminica trecută, la televizor. Aş zice că sunt nişte răzgâiate cărora le merge prea bine.

— Domnule Anning, sunt sigură că aveţi dreptate, dar cred că ne stă în putere să facem ceva, oricât de puţin, să se simtă mai bine şi să se poarte mai frumos. Mă tem că, dacă nu le facem cumva să coopereze, s-ar putea să facă o scenă în biserică, duminică.

Îi spuse despre ameninţarea expunerii părţilor dorsale.

— N-ar îndrăzni!

— O, ba da! Nu le cunoaşteţi.

— Hristoase. În direct, la televizor! Ce propui?

În seara aceea, Sue le comunică fetelor veştile, cu doamna Simpauco şi doamna Torres prezente pentru o traducere cât mai clară. Vorbind cu ele, îl ţinea pe JJ în braţe, alintându-l des. Ceilalţi doi copii dormeau, dar JJ avea colici. Căţeluşa era încolăcită în culcuşul ei, sub pătuţurile copiilor.

Anning acceptase propunerea lui Sue. Fusese de acord să le aducă familiile să stea cu ele la conac.

— Toţi ai mei? întrebă Maria Mollo.

— Părinţii, fraţii şi surorile tale, spuse Sue.

— Şi la mine? întrebă Maria Aquino. Mama şi fraţii mei?

— Desigur.

— Eu nu vreau să vină tata, spuse Mary Riordan. Credemă, Kenny va încerca să vândă tot ce nu e fixat în cuie. Însă, mi-ar plăcea să vină fraţii şi surorile mele.

— Când vin? întrebă Maria Aquino.

— A spus că va dura câteva săptămâni să rezolve cu vizele, dar începe să se ocupe imediat, spuse doamna

Torres.

— Cum rămâne cu Pedro şi cu caii? întrebă Mary.

— Nu fac parte din înţelegere, puştoaico, spuse Sue. Dar e o veste bună, nu? Gândiţi-vă ce plăcut va fi să aveţi familiile alături.

Fetele zâmbiră şi întrebară dacă vor primi cheeseburgeri.

— La naiba, spuse Mary, când intră bucătarul cu tava încărcată cu mâncare. Poate să vină şi Kenny.

Capitolul 27

Duminica următoare, un număr încă şi mai mare de oameni – peste 600 de milioane – au urmărit în direct slujba de la Catedrala Noilor Sfinte Fecioare Maria, iar în următoarele două duminici, numărul acestora a continuat să crească. Fetele şi-au îmbrăcat rochiile albe şi s-au purtat exemplar în faţa camerelor de filmat. În timpul săptămânii, şi-au făcut temele, au mâncat tot din farfurii şi nu s-au mai plâns în legătură cu Pedro şi cu caii. S-au purtat frumos până şi cu măicuţele.

Dar o dată la câteva zile o întrebau pe Sue despre venirea familiilor lor, iar Sue transmitea întrebările lor mai departe. Doamna Torres o asigură că vizele erau în lucru şi că îi va spune imediat ce are informaţii concrete. Fetele îi cerură lui Sue să le ducă la etajul al doilea al conacului, unde, însoţite peste tot de bulldog, inspectară toate dormitoarele libere, stabilind unde va dormi fiecare membru al fiecărei familii.

După cea de-a doua slujbă la catedrală, activităţile la fermă s-au înmulţit. Zilnic, aveau loc întâlniri. Reprezentanţi ai domeniului sănătăţii publice erau din ce în ce mai îngrijoraţi de creşterea populaţiei în complexul de corturi şi rulote care ajunsese să fie numit *Miracle Village.* Când numărul acestora ajunse la şapte mii, au ameninţat cu retragerea unor autorizaţii. La început, Anning s-a înfuriat şi a protestat spunând că aceea era o proprietate privată (pe deasupra, în Texas), iar el avea dreptul să facă ce voia pe terenul lui, apoi însă, el şi Pole au ajuns la concluzia că această întorsătură nu era neapărat dăunătoare.

— Randy, nu trebuie să ne preocupe prea mult numărul adepţilor locali, spuse Pole, aşa cum Vaticanul nu este interesat în mod special de numărul celor care vin să asiste la slujbă în catedrala Sfântul Petru. Singurele cifre care contează sunt cele legate de numărul enoriaşilor. Ne

trebuie Noi Biserici Catolice peste tot în lume. În toate parohiile unde există o Biserică Romano-Catolică Veche, trebuie să ridicăm o Biserică Nouă. Altminteri, nu există o concurenţă reală. Numărul adepţilor locali este minunat, ratingurile TV sunt minunate, dar nu aici se dă lupta.

— La naiba, nu te contrazic, spuse Anning, sorbind din paharul cu whisky, pe prispă. Mă deranjează însă când vin nişte trepăduşi pe proprietatea mea să îmi spună ce am voie să fac şi ce nu. Toţi oamenii ăştia din *Miracle Village* sunt un coşmar din punct de vedere al organizării şi siguranţei. Sincer să fiu, nu am nimic împotrivă să-i pun capăt. Ai dreptate, ar trebui să ne concentrăm pe valorificarea celor şase sute de milioane de oameni care ne privesc la televizor.

Pole ridică o sprânceană.

— Să valorificăm? Serios?

— Poate nu este cuvântul cel mai potrivit, dar ştii ce vreau să spun. Trebuie să îi facem să doneze pentru acţiunile caritabile pe care le considerăm potrivite şi să plătească obolul Sfântului *nostru* Petru în cutiile *noastre* ale milei, în fiecare duminică. Ştii bine, banii şi influenţa merg mână în mână.

Şi Pole se delecta cu un pahar de whisky. Era o seară frumoasă de toamnă, iar el se simţea destul de optimist.

— Ştiu prea bine. Mai am puţin şi finalizez un document pe care ţi-l voi prezenta în curând. Este o propunere pentru a închiria lăcaşuri de cult în toate marile oraşe din toate cele cincizeci de state pentru săvârşirea liturghiei în mod tradiţional. Ne apropiem de masa critică în ceea ce priveşte numărul de preoţi care au ieşit de sub controlul Vaticanului, astfel încât vom putea realiza acest proiect. Cred că poate servi drept model pentru expansiunea la nivel global.

— În regulă. Îl voi citi. Numărul adepţilor noştri este în creştere. Cel al fidelilor lui Celestin este în scădere. Vremuri minunate!

— Aşa este. Şi, Randy, am făcut nişte însemnări şi pe planurile de arhitectură pentru Palatul meu Apostolic.

Cred că îţi vor plăcea sugestiile mele.

— Sunt convins, Sfinţia Voastră. Ştiu că este prioritatea voastră numărul unu – după salvarea sufletelor noastre, vreau să spun.

★

Cardinalul Da Silva era obişnuit cu un ritm susţinut de lucru, dar ultimele săptămâni îşi spuseseră cuvântul, obosindu-l până la epuizare. Angajaţii îşi făceau griji pentru sănătatea lui, iar unul dintre monseniorii cei mai de încredere o contactase pe Sora Elisabetta încercând să-i obţină, din partea papei, un pic de răgaz – fie şi numai câteva zile de odihnă erau binevenite.

Ea veni să îl vadă la biroul lui din Palatul Apostolic, unde tocmai încheiase o întâlnire de urgenţă cu membrii Curiei.

— Soră Elisabetta, mă bucur să te văd, spuse cardinalul. Cum se simte Sfântul Părinte?

— E obosit, ca şi tine.

El râse.

— Şi tu nu arăţi ca şi cum ai fi gata să adormi acolo, în scaun?

— Riscul meseriei, în vremuri ca acestea, spuse ea. Mă întreb, cu toată sinceritatea, dacă te-aş putea convinge să iei o mică pauză. L-ar putea inspira şi pe Sfinţia Sa să facă la fel.

— Nu văd cum aş putea, răspunse el. Ai văzut ultimele rapoarte? S-au înregistrat sute de demisii din partea clericilor şi măicuţelor peste tot în lume. Au mai plecat trei cardinali săptămâna aceasta – da, erau de dreapta, dar chiar şi aşa. Cu fiecare săptămână, participarea la slujbă este din ce în ce mai redusă. De asemenea, contribuţiile la acţiunile caritabile ale bisericii s-au diminuat. Până şi audienţele papale şi participarea la binecuvântările duminicale s-au redus.

— Ştiu, ştiu, spuse ea ostenită.

— În timp ce numărul adepţilor lui Pole continuă să crească. Această aşa-numită Nouă Biserică Romano-Catolică ia avânt.

— E drept, oamenilor le plac miracolele, spuse ea.

— Că tot veni vorba, cum aş putea să mă gândesc măcar să îmi iau o vacanţă, când mâine are loc întâlnirea oficială a Congregaţiei pentru Cauzele Sfinţilor? Trebuie să ia rapid o hotărâre – într-un fel sau altul.

— Am vorbit cu Cardinalul Vaughn, spuse Elisabetta. Nu e obişnuit să lucreze sub presiune. De obicei, are la dispoziţie ani, nu săptămâni, pentru analize şi deliberări!

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, răspunse Da Silva cu tristeţe. Ascultă, pentru că tot eşti aici, astăzi, mai devreme, am avut o conferinţă telefonică cu membrii C8. Nu i-a cuprins panica încă, dar nici mult nu mai au. Vor să-i recomande Sfinţiei Sale o iniţiativă drastică. Vor să taie în carne vie.

— Excomunicarea, spuse ea, trecându-şi mâinile peste faţă.

— Excomunicarea *latae sententiae,* aceea rezervată pentru papi, spuse el dând din cap. Ideea este că trebuie să acţionăm rapid şi să emitem decretele împotriva lui Pole şi a preoţilor şi episcopilor care au participat cu el la slujbă.

— Din ce motive?

— Avem mai multe. Conform legii canonice, sunt schismatici care s-au sustras de bună voie autorităţii pontifului suveran. Sunt apostaţi. Sunt eretici. Cardinalul Della Queva este cel care va întocmi acuzaţiile. Am cerut deja să fie redactată o schiţă.

— Când am face comunicatul?

— Să vedem cum arată participarea la audienţele papale din această miercuri. Este un barometru la fel de bun ca oricare altul.

— În regulă. Altceva?

— Au recomandat ca papa să facă declaraţii atât în scris, cât şi video, în care denunţă schisma, anunţă excomunicările şi reafirmă valorile Sfintei Biserici Romano-Catolice. Totodată, va avertiza clericii care iau în considerare părăsirea Bisericii că tot excomunicarea îi aşteaptă şi pe ei. În cele din urmă, trebuie să îi avertizăm pe enoriaşi că spovedaniile, dezlegările şi orice alt ritual

creştin oficiat de un preot al unei aşa-zise Biserici Catolice Noi nu au nicio bază, sunt nule şi neavenite. Trebuie să-i ardem, metaforic vorbind, pe aceşti eretici pe un rug imaginar. Celestin e un luptător. Să-i dăm armele redutabile de care are nevoie.

Sue mergea pe unul dintre culoarele conacului, în partea din spate a casei, acolo unde lui George Pole i se amenajase un birou temporar, când auzi vocea lui Anning răzbătând din spatele unei uşi întredeschise. Era duminică noaptea şi Anning revenise la fermă pentru slujba duminicală. Sue nu era indiscretă de felul ei, dar câteva cuvinte îngrijorătoare îi ajunseră la urechi, aşa că se opri şi se aplecă, prefăcându-se că îşi leagă şireturile.

— Prin urmare, nu ai nici cea mai mică intenţie să le aduci familiile în State, spuse Pole.

— Nici vorbă. I-am spus asta lui Torres ca să le calmeze şi să împiedice un tărăboi. Ultimul lucru de care avem nevoie sunt mămicile şi tăticii lor aici, să le trateze ca pe nişte fetiţe. Care ar fi, probabil, la fel de dificili, venind cu tot felul de revendicări peste revendicări. Fetele astea trebuie să se maturizeze naibii. Sunt mame. Sunt mai mult decât mame; sunt simboluri religioase. Crezi că Maica Sfântă Maria s-a purtat ca o primadonă acum două mii de ani? Pe naiba! Şi era, probabil, mai tânără decât ele.

— Şi ce le vei spune, când vor vedea că nu mai vin? întrebă Pole.

— Că sunt probleme cu emiterea vizelor. Voi amâna la nesfârşit.

— Şi ce vei face când vor înceta să te mai creadă şi se vor revolta, cum a zis doamna Torres că s-ar putea întâmpla? Dacă refuză să coopereze cu prilejul evenimentelor publice? Dacă vor tulbura slujba?

— M-am gândit la asta, George – la naiba, iar am greşit – Sfinţia Voastră! Cred că pe termen scurt, mediu şi lung, cel mai bine este să trimitem fetele astea înapoi de unde au venit. Şi-au îndeplinit menirea de recipiente sacre. Pruncii sunt cei care contează pentru Biserica noastră.

Sigur, ne închinăm Sfintei Fecioare, dar temelia Catolicismului este Iisus Hristos.

— Nu putem să despărţim mamele de copiii lor, spuse Pole.

— Ba sigur că putem. Foarte uşor. O intervenţie din partea Asistenţei Copilului, se stabileşte că nu sunt îngrijiţi corespunzător şi copiii intră în grija statului. Betsy şi cu mine îi adoptăm într-o secundă. Fireşte, va trebui să o mituim ca să fie de acord, dar asta e problema mea. Aduc o echipă de psihiatri şi asistenţi sociali să depună mărturie cu privire la instabilitatea fetelor şi un judecător amabil va lua decizia corectă. M-am săturat de văicărelile lor. Abia aştept să le văd plecând. Îi voi creşte bine pe copii. Voi cere călugăriţelor să mă ajute. Când vor mai creşte, băieţii vor înţelege ce se aşteaptă de la ei. Când vor fi mari, se vor putea întoarce în ţările lor de baştină, sau oriunde e necesar, să predice evangheliile lor. Va fi minunat, iar popularitatea Noii Biserici Romano-Catolice va creşte exponenţial.

— E clar că te-ai gândit la toate, Randall. Fireşte, te voi susţine. Când vrei să arunci bomba?

— Curând.

Sue auzi mişcare înăuntru, se ridică şi se retrase tiptil, în grabă.

Odată ajunsă în camera ei, dădu drumul furiei sub forma unui torent de lacrimi amare. Când îşi mai reveni, se spălă pe faţă şi îşi turnă un pahar de vin din minifrigiderul ei. În mai puţin de cinci minute luă o hotărâre.

Băgă capul pe uşa dormitorului fetelor să vadă dacă erau încă treze. Erau în pat, jucându-se pe telefoane. Copiii şi Lily dormeau.

— Bună, fetelor, spuse ea. Putem vorbi?

— Ai veşti despre familiile noastre? întrebă Mary vorbind tare.

— Oarecum. Se poate să vorbiţi în şoaptă?

— De ce?

— În caz că trec măicuţele prin faţa uşii. Aşa. Am luat o hotărâre în seara aceasta. Voi pleca.

— Sue nu pleca, strigă Maria Mollo aruncând pătura de pe ea.

— Nu poţi să pleci, spuse Mary. Dau foc la nenorocita asta de casă, dacă pleci.

— Nu vorbi urât, spuse Sue. Şi te rog să nu dai foc la casă.

— Te iubesc, spuse Maria Aquino, coborând din pat şi cuprinzând-o cu braţele ei subţiri pe după gât.

— Ascultaţi, spuse Sue după ce le linişti şi se aşezaseră toate pe covor. Uitaţi cum stă treaba. Plec sigur, dar vreau să veniţi cu mine.

Fetele o priveau descumpănite.

— Cum rămâne cu familiile noastre? întrebă Mary.

— Nu vin. Tocmai am aflat.

— De ce nu? vru Mary să ştie.

— Nu cred că Anning a avut vreo clipă de gând să le aducă. V-a minţit ca să vă facă să vă purtaţi frumos.

— Atunci, spune-i labagiului ăluia chel că mâine nu mergem la afurisita lui de biserică.

— În momentul acesta, cred că este exact ceea ce-şi doreşte să faceţi. O, Dumnezeule, Mary, ele două nu vor înţelege tot ceea ce urmează să vă spun despre familiile voastre, despre copii şi despre voi. Va trebui ca tu să le faci să înţeleagă, în felul vostru, adăugă ea arătând spre celelalte fete.

— Spune, zise Mary. Tu vorbeşti, iar eu voi interpreta pentru ele cât se poate de expresiv.

În următoarele minute, Sue vorbi, iar Mary, cu ochii măriţi de surpriză la rândul ei, traduse pentru celelalte două o poveste în care pruncii le erau smulşi din braţe şi ele erau trimise înapoi acasă, fără ei. Sue era impresionată de măiestria cu care Mary reuşea să le comunice celorlalte o situaţie atât de complicată. Folosind cuvinte simple precum „mama şi tata nu vin” şi gesturi elocvente care sugerau copiii smulşi din braţele lor şi alungarea lor din America, le făcuse pe fete să devină peste măsură de agitate.

Când Mary termină, Sue le întrebă dacă înţeleseseră tot.

Apoi le spuse că nu aveau voie să plângă şi că a doua zi erau nevoite să se poarte ca şi cum nu se întâmplase nimic. Acum erau mame şi lucrul cel mai important era să îşi protejeze pruncii.

Mary mai avea o singură întrebare.

— Cum rămâne cu Lily?

— Mă tem că nu putem lua căţeaua cu noi.

— De ce nu?

— Latră, nu ştiţi?

— I-o putem lăsa doamnei White? Îi e foarte dragă.

— Asta, da, spuse Sue.

Sue se întoarse în camera ei şi scoase telefonul de la încărcat.

— Bună ziua, domnule profesor Donovan, sunt Sue Gibney, moaşa. Da, ştiu că nu ţi-am răspuns la mesaje. Îmi cer scuze. Ai revenit la fermă? Când? Doamne, îmi pare rău, nu am ştiut. Putem vorbi puţin?

Capitolul 28

Sue aşteptă până după micul dejun.

Doamna Torres mânca singură, în birou, şi acolo o găsi Sue.

— Ai un minut? o întrebă.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de câteva zile libere.

— Serios?

— E vorba de sora mea. E în spital. Trebuie să mă întorc în Santa Fè.

— Nu ştiam că ai o soră.

— Nu suntem foarte apropiate, dar ştii cum e, când se îmbolnăveşte cineva…

— Înţeleg.

— Doar câteva zile. E o chestiune serioasă, dar nu foarte gravă.

— Când trebuie să pleci?

— Mă gândeam să plec diseară.

— O, ce bine. Credeam că va trebui să le ducem azi la slujbă fără tine.

Sue se prefăcu indignată.

— Ferească Dumnezeu!

★

După slujbă, fetele petrecură o după-amiază cât se poate de obişnuită. Se jucară împreună, hrăniră copiii şi se spălară înainte de cină. În acelaşi timp, Sue avu o după-amiază cu totul atipică. Împachetă câteva lucruri pentru ea, dar adună pe furiş un minimum necesar pentru fete şi copiii lor, când ceilalţi nu erau atenţi, amestecându-le în bagajul ei. Pentru planul ei era necesar ca bebeluşii să fie foarte obosiţi, aşa că fetele făcură tot posibilul să-i ţină treji până târziu în noapte.

La cină, ceilalţi se arătară curioşi cu privire la plecarea lui Sue, dar ea nu dădu prea multe informaţii şi o întrebă în schimb pe Sora Anika dacă măicuţele erau pregătite să

se ocupe de fete între timp.

— Cred că ne vom ridica la înălţimea aşteptărilor, răspunse aceasta băţoasă, antipatia dintre ele fiind aceeaşi.

La desert, Clay Carling, şeful echipei de pază, intră şi-şi tăie o felie generoasă de plăcintă.

— Iertaţi-mă pentru întârziere, spuse el. A izbucnit o ceartă în aşezământul de corturi şi a trebuit să intervenim, spuse el. Acolo, alcoolul este interzis, dar se pare că lucrurile nu stau chiar aşa.

— Credeam că oamenii tăi verifică maşinile la intrare, spuse Sora Anika.

— Aşa este, dar ferma e imensă. Sunt aproape 321 kilometri de gard. S-a format deja o piaţă neagră şi sunt oameni care aduc bere, alcool, „iarbă”, tot ce vrei, de dincolo de garduri şi le vând creştinilor care circulă între zona de corturi şi cea de rulote.

— Natura umană, spuse bucătarul.

— Aşa este, îi răspunse Carling. Şi, ia zi, Sue, la ce oră pleci mâine dimineaţă?

Sue îi zâmbi, probabil pentru prima oară. Nu îl plăcea niciun pic. Era un fost om al legii lipsit de umor, cu o vanitate găunoasă care o lăsa rece.

— Mulţi dintre voi trebuie să fi observat că am băut surprinzător de puţin vin, spuse Sue. Asta pentru că plec în seara aceasta.

— Când să le spun băieţilor de la poartă că pleci? întrebă Carling.

— Mai am puţin de împachetat. Cândva între unu şi două noaptea, spuse ea.

— Ei bine, ştii care este codul de la alarmă, spuse Carling. Dezactivează-l când ieşi din casă şi reactivează-l la plecare, spuse el.

— Desigur, răspunse ea.

★

Conacul era învăluit în întuneric şi tăcere, cu excepţia câtorva lumini de veghe în zona dormitoarelor. Sue făcuse un drum de probă, cu o parte din bagaje, dezactivând

alarma şi lăsând geanta în maşina parcată în faţa intrării în bucătărie.

Se întoarse la etaj cu liftul şi în lumina unei lămpi de veghe văzu că îi tremurau mâinile. Acesta era momentul decisiv. Le putea spune fetelor că fusese o idee groaznică. Sau se arunca cu capul înainte în necunoscut.

Intră în linişte în dormitorul acestora şi le găsi îmbrăcate în blugi şi tricouri, lângă paturile nedesfăcute, cu copiii somnoroşi în braţe.

— Aşadar, doamnelor, sunteţi gata? întrebă ea.

Plângeau. O îmbrăţişară pe rând pe Lily. Şi căţeluşa stătuse trează până târziu, jucându-se, şi era atât de obosită în culcuşul ei, încât abia dădu din coadă către ele. Mary rămase la urmă. Înghiţindu-şi lacrimile, se asigură că biletul pentru doamna White se vedea ieşind de sub patul ei.

În drum spre lift, Sue le şopti că trebuia să fie extrem de tăcute. Liftul se opri la parter. Sue păşi afară din lift şi încremeni.

— Domnişoară Gibney, spuse Anning. N-am vrut să te sperii. Am coborât pentru un ospăţ nocturn. Bucătarului i-a rămas nişte mâncare delicioasă.

Sue întinse mâna în spate şi închise uşa şi grilajul liftului.

— În regulă, eu trebuie să plec acum, spuse ea. Merg acasă pentru câteva zile.

— Domnul Carling mi-a spus. Ai grijă cum conduci. Sunt mulţi idioţi beţi la volan, noaptea, prin părţile acestea.

— Mulţumesc. Voi fi atentă.

— Rulota din faţa bucătăriei e a ta?

— Da.

— Am avut şi eu una la fel, în tinereţe. Mi-ar plăcea să o mai am. Activez eu alarma când ieşi, spuse el, urmând-o în bucătărie.

Sue gândi rapid şi se bătu cu mâinile peste buzunare.

— O, fir-ar să fie, spuse ea. Mi-am uitat cheile în dormitor. Te rog, nu e nevoie să aştepţi după mine.

— În regulă, spuse el. Te întorci înainte de slujbă,

săptămâna viitoare?

— Desigur.

Urcă iar în lift şi apăsă butonul pentru etajul trei.

— Cred că am făcut pe mine, spuse Mary. Micuţa mai avea puţin şi vomita.

De această dată, când uşa liftului se deschise, holul de la parter era pustiu. Sue conduse fetele afară prin bucătărie, le urcă în spatele maşinii şi le acoperi cu o pătură. Apoi observă un lucru care-i scăpase atenţiei până atunci, o cameră de luat vederi. Nu îi păsa dacă cineva avea să vadă imaginile de dimineaţă, dar dacă monitorizarea se realiza non-stop, planul ei era compromis.

Nu putea face nimic altceva, decât să urce şi să conducă.

Ferma era atât de întinsă, încât îi luă aproape zece minute să ajungă la poarta principală. Luminile cabinei de pază străluceau ameninţător în depărtare. Sue înghiţi cu noduri şi încetini în dreptul barierei. Paznicul deschise fereastra şi o măsură cu privirea. În cabină, văzu o serie de monitoare, inclusiv unele care afişau imagini din spatele casei, lângă bucătărie. Paznicul părea somnoros, poate dormise până atunci.

— Sunt Sue Gibney.

— Ştiu. Domnul Carling mi-a spus că pleci în noaptea asta.

— Bine, la revedere, spuse ea.

Tânărul păru să se învioreze.

— Locuieşti în apropiere?

— De ce întrebi?

— Poate ieşim să bem o bere, cândva.

— Din păcate, locuiesc în New Mexico.

Omul se aplecase peste fereastră şi-i făcea avansuri.

— Ai o rulotă mişto. Are şi un pat, în spate?

— Uite cum facem. Îţi las numărul meu de telefon. Dacă ajungi în New Mexico, sună-mă.

— Ei bine, acum am un motiv să ajung. Dă-mi numărul acela, Sue Gibney.

Parcurse vreo opt kilometri până vorbi din nou.

— O, la naiba, am reuşit! exclamă ea. Îi venea să ţipe de fericire, dar îşi aminti de copiii care dormeau.

Mary aruncă pătura de pe ea şi îl imită pe tânărul paznic.

— Ai şi un pat acolo, în spate? apoi izbucni în râs. Foarte subtil, domnişoară. „Ce-ar fi să îţi dau numărul meu de telefon?” Era numărul tău real?

— Tu ce crezi? răspunse Sue.

Sue nu le dezvăluise fetelor etapele următoare ale planului ei, în caz că erau prinse. Nu voia să aibă nimeni altcineva probleme. Când ajunse în dreptul orăşelului Quanah, intră pe autostrada 6 spre nord, către Red River şi graniţa cu Oklahoma şi, imediat ce traversară podul către Groesbeck Creek, trase pe dreapta.

— Oprim? întrebă Maria Aquino.

— Sue trebuie să facă „pişu” într-un tufiş, spuse Mary, făcându-le pe fete să izbucnească în râs.

— Nu tocmai, le răspunse Sue. Ne întâlnim cu un prieten.

La câţiva metri distanţă, pe partea opusă, o maşină făcu semn cu farurile. Sue răspunse la fel. Maşina se apropie încet, întoarse şi opri lângă ele.

— Haideţi, fetelor, coborâţi, le spuse Sue.

— Pedro! strigă Maria Mollo, alergând în braţele întinse ale omului.

Începu să îi spună ceva în spaniolă, dar el o avertiză să vorbească încet, să nu îl trezească pe JJ.

Îi întinse lui Sue nişte chei.

— Rulota ta e foarte drăguţă. Eşti sigură că vrei să facem schimb? Duba prietenului meu e o rablă.

— Nu mă interesează decât să meargă.

— De mers, merge. Am aşezat saltele înăuntru, să fie mai confortabil pentru doamne. Amortizoarele sunt cam varză, sincer să fiu.

— Spune-i prietenului tău să nu conducă rulota o vreme. Până se mai liniştesc lucrurile.

— Îi spun, cum să nu. Unde mergeţi?

— E mai bine să nu ştii. Şi, Pedro, îţi mulţumesc!

Îl îmbrăţişă şi-l sărută pe obraz.

— Sigur, Sue. Nicio problemă. Aveţi grijă, da? Nu vreau să păţiţi ceva, nici tu, nici fetele. Domnul Anning e un tip dur. O să fie furios. Ştii să tragi?

— Cu arma?

— Da, cu arma. Am lăsat un pistol în torpedou. E vechi, dar funcţionează. La fel ca maşina.

— Nu ştiu să trag cu arma.

— E un pistol. Tot ce ai de făcut e să apeşi pe trăgaci.

Maşina prietenului lui Pedro era, realmente, o rablă. Mergea greu, mirosea a ulei, iar vitezometrul era blocat la 30 km la oră chiar şi cu maşina parcată. Însă, aerul condiţionat funcţiona, la fel şi radioul. Aveau să supravieţuiască. În scurt timp, fetele erau cuibărite pe saltele, cu pruncii în braţe, iar Sue se depărta din ce în ce mai mult de fermă.

★

Sora Anika bătea în uşa dormitorului doamnei Torres.

— Doamnă Torres, doamnă Torres? Ştiţi unde sunt fetele?

Torres îi deschise în cămaşă de noapte.

— Iertaţi-mă, nu înţeleg.

— Am intrat la ele după rugăciunea de dimineaţă şi nu erau acolo.

— Ai… vru să spună dacă o întrebase pe Sue, dar îşi aminti că aceasta era plecată. Copiii dorm?

— Nici ei nu sunt acolo. Nu e decât câinele.

Torres alergă pe scări în sus şi făcu o inspecţie rapidă pe tot etajul, inclusiv în camera pustie a lui Sue, înainte să sune la sala de mese şi chiar la grajduri. Apoi, cuprinsă de panică, apăsă butonul de panică al alarmei şi la fermă se dezlănţui iadul.

★

Anning şi Pole erau prea tulburaţi ca să stea locului. Amândoi măsurau cu paşi mari biblioteca lui Anning, cu ceştile de cafea în mână, aşteptându-l pe Clay Carling să le comunice noutăţile.

— Chiar sub nasul meu, George! Fetele, probabil, erau

în lift, azi-noapte, când am văzut-o.

Pole se hotărî să nu-i facă observaţie lui Anning pentru că i se adresase pe nume.

— Mă voi asigura că îşi petrece restul vieţii în puşcărie pentru răpire. S-a pus cu cine nu trebuie.

Pole avea o scrisoare recomandată pe care se hotărî subit să i-o arate.

— Uite ce mi-au trimis, Randy. M-au excomunicat! Netrebnicul m-a excomunicat! Preoţii şi episcopii mei au primit, şi ei, aceeaşi scrisoare.

Anning îl privi pieziş.

— George, ne confruntăm cu o situaţie deosebit de gravă şi tu te plângi că Vaticanul ţi-a trimis o scrisoare răutăcioasă?

— Iartă-mă. Ştiam că Celestin o va face, dar e cu totul altceva când chiar se întâmplă – ei bine, sunt încă şocat, ce să îţi spun.

— Poart-o ca pe o insignă de onoare, la naiba! Şi nu te plânge de asta tocmai acum!

— Aşa este, ai dreptate, spuse Pole, tamponând o picătură de cafea care îi alunecase de pe buze pe sutana îmbrăcată la repezeală. Să ne rugăm ca pruncii să fie în siguranţă.

Intră Carling, negru la faţă, urmat de Torres care nu arăta mai bine.

— Paznicul de la poarta principală nu şi-a dat seama de nimic, spuse el. Iată-le, clar ca lumina zilei, pe camera de supraveghere din spatele bucătăriei, la ora unu şi optsprezece minute dimineaţa.

— Concediază-l! spuse Anning.

— Am făcut-o deja. I-a luat numărul de telefon lui Sue, la plecare. Voia s-o invite în oraş. Am verificat. Evident, i-a dat un număr fals. Avem adresa ei din Santa Fè. Am trimis deja o echipă să îi supravegheze casa.

— Nu va merge acolo, spuse Anning.

— Probabil că nu, dar trebuie să acoperim toate pistele. Am anunţat deja poliţia. Au numărul de înmatriculare al maşinii ei.

— Nu le-ai spus de fete şi de copii, nu-i aşa? zise Pole.

— Sigur că nu, George, răspunse Anning. Trebuie să lucrăm pe ascuns, altfel declanşăm un scandal de proporţii. E important să ne mişcăm rapid şi discret.

— Dar o alertă de dispariţie ne-ar putea ajuta, spuse Torres.

— Discret, am spus! repetă Anning.

— La poliţie am declarat că a furat documente confidenţiale de la fermă, spuse Carling. Toţi ştiu cine sunteţi, domnule Anning. Dacă o identifică, suntem primii anunţaţi. Vom cere unuia dintre judecătorii noştri să emită un mandat pe numele ei, să-i urmărim tranzacţiile cu cardul. Dacă plăteşte pentru benzină sau îşi cumpără ceva de mâncare, am prins-o. Şi încă ceva. Nu o cunosc pe Sue Gibney foarte bine, dar nu mi-a lăsat impresia unui infractor versat. Ştie că dacă vrea să scape de noi are nevoie de ajutor.

— Cine ar ajuta-o? întrebă Anning.

— Ar putea fi Pedro Alvarez, răspunse Torres.

— Cine e ăsta? întrebă Anning.

— Îngrijitorul pe care l-aţi concediat zilele trecute, spuse ea. Locuieşte în zonă.

— Îl voi vizita personal, spuse Carling. Altcineva?

Torres se gândi.

— Când a venit aici profesorul acela – Donovan – el şi Sue au părut să se înţeleagă din prima.

— Verifică registrul apelurilor de la fermă, spuse Anning.

— Nu a sunat niciodată pe telefoanele de aici, spuse doamna Torres. Dacă a sunat pe cineva, s-a folosit de telefonul mobil.

— Cunoşti politica fermei. Nu sunt permise telefoanele mobile personale în incintă.

Torres părea pregătită pentru o bruftuluială.

— Am căutat în camera ei. Avea unul în trusa medicală. Probabil l-a adus pe ascuns.

Anning nu răbufni şi nu înjură. O întrebă calm dacă îi ştia numărul de telefon. Ea anticipase întrebarea şi îi

întinse o bucată de hârtie.

— În regulă, ieşiţi, spuse Anning. Trebuie să dau un telefon.

În cinci minute, Anning avea legătura.

— Domnule preşedinte, spuse el, ne confruntăm cu o situaţie aici, la fermă. Vorbim pe o linie sigură? Bun. Ce şanse avem ca o persoană de la FBI sau de la vreo altă agenţie să verifice lista de apeluri de pe telefonul unei foste angajate? La naiba, da, e important!

Capitolul 29

— Fă o tură în jurul aeroportului şi vino să mă iei în zece minute, îi spuse omul partenerului său.

Urmăriseră Volvo-ul unui şofer de Uber, de la Cambridge la aeroportul Logan. În interiorul terminalului, detectivul privat îl ţinea pe Cal din scurt. Supravegherea într-un aeroport era floare la ureche. De obicei, aeroporturile sunt suficient de aglomerate încât să te apropii de ţintă fără să dai de bănuit. Astfel încât, când Cal se îndreptă către un automat pentru emiterea biletului de îmbarcare, detectivul se aşeză la rând imediat în spatele lui.

Privi peste umărul lui Cal şi reţinu numărul zborului. Când Cal porni spre porţile de îmbarcare, o verificare a tabelei de zbor îi arătă că zborul cu numărul 193 avea destinaţia Dallas.

Dădu imediat un telefon.

— Domnule Carling, va ateriza în Dallas în aproximativ cinci ore.

★

Când Cal ieşi din terminal şi păşi în arşiţa oraşului Dallas, doi indivizi îl aşteptau şi îl urmăriră îndreptându-se spre staţia de taxiuri.

— El este, spuse unul dintre ei, verificând fotografia de pe telefon. Iau un taxi, să nu îl pierdem. Tu ia maşina şi urmează-ne. Sună dacă îl pierzi.

Taxiul îl lăsă pe Cal în dreptul unui centru de vânzare şi reparaţii vehicule de agrement, la jumătatea distanţei dintre Dallas şi Fort Worth.

— Bună, se adresă Cal femeii din spatele tejghelei. Am sunat ieri şi am rezervat o rulotă. Numele meu este Donovan.

— O, da, spuse femeia după ce verifică în calculator. I-am făcut plinul şi am pregătit-o. Este un model *Damon Sports* 2010, de aproape zece metri. Capacitate, şase

persoane. E o maşină bună, îl măsură făţiş cu privirea. Cal părea un student de bani gata, cu blugi strâmţi, cămaşă *Oxford* şi sacou. Te descurci cu o maşină atât de mare?

Cal zâmbi larg.

— E papa catolic?

Ea îl privi printre pleoapele strânse.

— Care dintre ei?

★

Clay Carling luă cu el încă doi oameni, în caz că Pedro avea companie. Se dovedi că nu fusese necesar. Tânărul bărbat era singur acasă, soţia era la serviciu, iar copiii la şcoală. Pedro îl ştia pe Carling din vedere şi, dacă era speriat de apariţia lui, nu o arătă. Rămase în dreptul uşii cu spatele sfidător de drept.

— Ştii cine sunt, aşa-i? îl întrebă Carling.

— Ştiu cine sunteţi, domnule.

— Eşti singur aici?

— Da. Ce doriţi?

— Să vorbim.

Pedro privi către celălalt bărbat, care rămăsese în curtea din faţă. Era unul dintre paznicii pe care îi văzuse adesea la poarta principală a fermei. Văzuse trei bărbaţi coborând din maşină. Cel de-al treilea se dusese probabil prin spate.

— Despre ce?

— Putem intra? E mai cald decât în fundul iadului aici.

În casă, pe masă era pornit un ventilator. Pe jos erau împrăştiate jucării. Carling aruncă o privire în bucătărie.

— Văd că ai făcut cafea.

— Vrei una? întrebă Pedro.

— Cum de ai ştiut? răspunse Carling, arătându-şi dinţii.

Pedro îi turnă cafea într-o ceaşcă ciobită.

Carling se aşeză neinvitat într-un fotoliu. Era fotoliul lui Pedro. Nimeni altcineva din familie nu se aşeza acolo. Pedro nu zise nimic.

— Ţi-ai găsit altceva de lucru? îl întrebă Carling.

— Încă nu.

— Păcat că te-ai pus rău cu domnul Anning.

— Se mai întâmplă.

— Aşa este. Ia zi, ai auzit ce s-a întâmplat ieri la fermă?

— Nu am auzit nimic.

— Serios? O ştii pe Sue, nu-i aşa?

— O ştiu.

— Ei bine, naiba ştie de ce, Sue s-a hotărât să le răpească pe fete şi pe copiii lor. Îţi dai seama?

— Nu ştiu nimic despre asta, domnule.

— Ei bine, eu cred că minţi, Pedro.

— Nu mint.

— Ai mai vorbit cu Sue, după ce ai fost dat afară?

— Nu, domnule.

— Vezi, asta e tot o minciună. I-am verificat registrul apelurilor. Te-a sunat alaltăieri. Apelul a fost unul scurt, probabil suficient cât să lase un mesaj vocal. Ei bine, tu ai sunat-o înapoi după vreo două ore. Convorbirea aceasta a ţinut şase minute întregi. Acum îţi aminteşti?

Pedro privi către dulapul unde, pe raftul de sus, ca să nu ajungă copiii, ţinea o puşcă de vânătoare.

— O, da, uitasem. S-a oferit să îmi dea referinţe pentru o nouă slujbă. Despre asta am vorbit.

Carling lăsă ceaşca pe masă.

— Nu despre asta aţi vorbit.

— Ba da. E de treabă. Îmi va scrie o scrisoare de recomandare.

Carling se ridică şi se aplecă ameninţător către Pedro.

— Cred că ai ajutat-o, poate ai schimbat maşina cu a ei, ca să scape mai uşor de urmăritori. Îţi aminteşti rulota aia a ei?

— Volkswagen-ul? Sigur, am văzut-o.

— Văd că ai un garaj închis. Volkswagen-ul acela nu e cumva acolo, nu-i aşa?

— Nu.

— Te superi dacă arunc o privire?

— Aceasta este o proprietate privată, domnule.

— Sigur, înţeleg asta, dar ne confruntăm cu o situaţie excepţională. Ceea ce înseamnă că nu mai pot eu de proprietatea ta privată. Hai să vedem ce e înăuntru, ne-am

înţeles?

Afară, Pedro căută cheia de la garaj. Carling şi cei doi agenţi de pază priveau.

— N-avem toată ziua la dispoziţie, spuse Carling.

Pedro descuie şi împinse uşa. În garaj erau scule, bicicletele copiilor, alte nimicuri.

— Vedeţi, domnule. V-am spus că nu am o rulotă.

— În regulă, spuse Carling. Să zicem că mi-ai câştigat un strop de încredere. Hai să mergem până la capăt. Să ne întoarcem în casă şi să terminăm discuţia.

Pedro dădu să scape cu fuga. Cea mai apropiată casă era la câteva sute de metri. Spera poate să oprească o maşină, dar nu mai contă. Oamenii lui Carling îi tăiară calea şi îl înhăţară, trăgându-l în garaj.

— Mă ocup eu, spuse Carling intrând în garajul încins. Voi staţi de pază.

Uşa garajului rămase închisă timp de zece minute.

Când ieşi, Carling nu avea niciun petec uscat pe cămaşă, iar la baza pălăriei lui de cowboy se vedea un cerc lat de sudoare. Pe cizme avea stropi de sânge. Închise uşa în urma lui.

— Nemernicul n-a vorbit, spuse Carling. E dur, micuţul.

Unul din cei doi întrebă:

— Trebuie să scăpăm de el?

— Nu. Nu i-am făcut felul, dar i-am spus că e mort, el şi familia lui, dacă anunţă poliţia.

— Şi acum ce facem?

— Stăm cu ochii pe individul ăsta, Donovan.

Cele două Marii dădeau dovadă de stoicism, dar Mary avea o criză de smiorcăială.

— Cât mai stăm în rabla asta? Mi s-a întors stomacul pe dos, n-am închis un ochi. Nu e sănătos nici pentru copii. Miroase a scutece murdare.

Fusese o noapte lungă şi o dimineaţă fierbinte, anostă. Nimeni, în afară de copii, nu dormise prea mult. Fetele se înghesuiseră pe saltele. Sue sperase să încline unul dintre scaune, dar niciunul nu funcţiona, aşa că se odihnise în

capul oaselor. Pentru siguranţă, dacă exista aşa ceva pentru femeile aflate singure noaptea, pe drum, parcase în curtea unui supermarket *Wallmart,* dincolo de graniţă, în Oklahoma. Era iluminată şi mai erau câteva rulote parcate. Nu avea rost să conducă noaptea şi nu aveau nicio grabă a doua zi dimineaţă. Trebuia să îl aştepte pe Cal iar zborul lui era în cursul dimineţii.

— Ne oprim curând, să mergem la baie şi să scăpăm de scutecele murdare, spuse Sue.

— Tot nu ne-ai spus unde mergem.

— Dacă vă spun că mergem în Midland, te ajută cu ceva?

— Cu absolut nimic.

— De asta nu v-am spus.

— Devii din ce în mai amuzantă, Sue. De ce mergem acolo?

— Ne întâlnim cu cineva care ne va ajuta.

— Cu cine?

— L-aţi cunoscut. Cal Donovan.

— Cap pătrat de la facultate?

— Chiar el.

— E burlac sau căsătorit?

— De unde vrei să ştiu?

— Puteai să te interesezi.

— De ce aş face-o?

— Pentru că îţi place de el.

— De ce spui asta?

— Am văzut cum te uitai la el, de aia.

— E ridicol ce spui.

— Este?

— Da, este.

— Şi cum ne poate ajuta el?

— Ştie pe cineva care ne va găzdui până aranjează el ceva.

— Îţi dai seama cât de vag şi de idiot sună ceea ce ai spus?

Sue strânse mâinile pe volan ca să nu urle.

— Mary, îţi dai seama cât de enervantă eşti uneori?

— Mi s-a mai spus, de către profesori. Profesori pe care îi urăsc. De ce nu mergem direct la poliţie?

— Şi ce să le spunem?

— Nu ştiu. Am putea să le spunem că „Papa Parfumatul” a încercat să îşi facă mendrele cu noi? Sunt nevoiţi să ne creadă, nu?

— Mai degrabă voi fi arestată pe motiv că v-am răpit şi voi veţi ajunge înapoi la fermă. Domnul Anning este un om cu influenţă.

Plecară la drum. JJ începu să plângă şi Maria Mollo nu reuşi să îl potolească. Plânsul lui îl stârni pe JD, iar JD îl stârni pe JR.

Mary îşi înfipse degetele în urechi şi Maria Aquino anunţă:

— Niciunul.

— Niciunul – adică cum? întrebă Sue.

— Pampers.

Mary îşi scoase degetele din urechi.

— Nu te aud. Ce ai zis, micuţo?

— Pampers.

— Rahat, spuse Sue.

— Bravo, Sue, spuse Mary. Rahat este cât se poate de nimerit.

— De ce nu aţi zis nimic mai devreme, când eram lângă *Wallmart?* întrebă Sue.

— Cred că Eeyore a încercat să spună ceva azi-noapte, dar era în păsărească ei spaniolă.

— Minunat, spuse Sue. Am început să ne distrăm?

★

— Domnule Carling, e într-o rulotă uriaşă, spuse detectivul.

— Încotro se îndreaptă?

— Spre vest, către Abilene, pe 1-20.

— Nu-l pierde, spuse Carling, şi trimite-mi numărul şi descrierea maşinii.

★

Cal începea să se obişnuiască cu maşina uriaşă, dar, când se aşezase la volan, şoptise pentru sine: „Doamne, te

rog, să nu fie nevoie să dau cu spatele!” Conducea aşezat în scaunul înalt, ascultând radioul pe AM, pentru că banda FM nu părea să funcţioneze. Singurele lui opţiuni erau muzica pop sau country ori slujbele radiofonice ţinute de predicatori cu voci ascuţite şi comune. Nici măcar un profesor de religie ca el nu le suporta discursul. Alese un post care difuza melodii country şi îşi fixă privirea asupra drumului întins, asupra tufişurilor uscate, a dealurilor domoale, înverzite, şi a cerului albastru, nesfârşit.

Îi sună telefonul şi se întinse să-l scoată din buzunarul sacoului aşezat pe scaunul de lângă el. Nu recunoscu numărul.

— Alo, aici Donovan.

— Domnule profesor Donovan, sunt Beth Gottlieb.

Nu se aşteptase să vorbească din nou cu ea. Îi spusese tot ce ştia despre Anning şi accidentul aviatic. Informaţiile erau interesante, dar conjuncturale. Nu ştiuse cum să le înţeleagă şi, în continuare, nu îi era clar ce voise Steve Gottlieb să îi spună.

— Beth, bună. Te pot ajuta cu ceva?

— Dimpotrivă, spuse ea. S-ar putea să te ajut eu.

Capitolul 30

Lui Cal îi fu imposibil să îşi dea seama care era cu adevărat starea de spirit a lui Beth Gottlieb. Părea plină de amărăciune şi tristeţe. Uneori, vorbea precipitat, fără pauze. Alteori, ritmul vorbirii ei încetinea, devenind tărăgănat. Apoi înţelese. Femeia băuse. Pe coasta de est era după-amiază, dar Cal recunoştea efectele alcoolului.

— Ce ar trebui să faci când descoperi că soţul tău are o aventură? întrebă ea.

Cal nu răspunse. Nu era sigur că ea aştepta un răspuns.

— Crezi că ai ajuns să cunoşti pe cineva şi, dintr-odată, nu îl mai recunoşti. Dacă mai trăia, îi suceam gâtul. Aş face-o, să ştii. N-aş fi zis, dar cred că sunt genul de femeie care i-ar tăia toate costumele şi cămăşile şi i-ar turna vopsea în nenorociţii lui de pantofi. Ai idee câte perechi de pantofi avea omul ăsta?

— Cum ai aflat?

— A trebuit să chem pe cineva să-i forţeze seiful. Nu am ştiut niciodată codul. Am găsit scrisori. Nu multe. Afurisite de scrisori de dragoste expediate pe adresa de la birou. Erau însemnate „personal şi confidenţial”, pentru că ştia că altminteri asistenta lui le-ar fi deschis, presupun. Nu le-a semnat cu numele întreg. Doar o iniţială, B. Nu aveau adresă de retur. Ştampila poştei din New Haven. Erau pline de chestii sexuale. Cât se poate de explicite! Ador trupul tău. Ador să te simt în mine. Am vomitat. Realmente, am vomitat.

Şi lui Cal îi veni să vomite.

— Îmi pare rău, Beth. Mă întreb însă, ce legătură are asta cu mine.

— Ajung şi acolo, dar te întreb, ce ar trebui să fac eu acum cu toate astea? Steven e mort. Ucis, iar poliţia nu ştie de ce sau de către cine. Nu pot să urlu la el. M-aş simţi ca o nebună să merg la cimitir şi să zbier la mormântul lui. Vreau să spun, ce ar trebui să fac eu acum?

— Poate ar trebui să vorbeşti cu cineva. Un terapeut?

Ea se înfurie din nou.

— Nu îţi ceream sfatul. Era o întrebare retorică. Credeam că eşti profesor la Harvard. Nu recunoşti o întrebare retorică?

— Scuze.

— Aşadar, calendarul şi contul lui de e-mail – tot ce are legătură cu activitatea lui profesională – erau acolo, în calculatorul lui. Atâta timp cât nu mă deconectez, nu am nevoie de parolă. Înţelegi? Am petrecut o noapte lungă citindu-le, noaptea trecută, cu o sticlă de vin pentru sprijin emoţional. Tu nu eşti băutor, nu-i aşa?

— La drept vorbind, sunt.

— Atunci înţelegi. Căutam să descopăr cine este această „B", să aflu de câte ori s-au întâlnit, orice. A fost atent. Foarte atent. Probabil şi pentru că asistenta lui avea acces la e-mailuri. Însă, am descoperit o întâlnire de acum un an şi jumătate. Şi asta m-a făcut să mă gândesc la tine.

Cal era pe banda de viteză şi nu băgase de seamă că o maşină din spate încerca să îl depăşească. Aceasta semnaliză şi Cal se încadră pe banda corespunzătoare. Ar fi preferat să aibă amândouă mâinile libere ca să manevreze mastodontul pe care îl conducea, dar nu avea de gând să închidă tocmai acum.

— Înţeleg. Despre ce era vorba?

— Era o teleconferinţă. Nu a notat numerele de telefon sau subiectul discuţiei. Scria doar atât, „Teleconferinţă, luni, 3 p.m., Anning şi BH la FIY." Te interesa Anning, nu?

— Da. Şi crezi că BH este B a ta?

— Nu a *mea,* a *lui.*

— Da, asta am vrut să spun.

— Da, a *lui!* Dacă nu căuta să o ascundă de toată lumea, i-ar fi notat afurisitul de nume.

— În regulă. FIY înseamnă ceva pentru tine?

— Steven tot timpul m-a considerat prostuţă. Am studiat limbile romanice. Am terminat cu media 8. Nu e rău, nu?

— E foarte bine.

— Prin urmare, cu mintea mea, aşa cum e, am făcut

legătura. Ştampila poştei din New Haven pe scrisorile cu tematică sexuală. Yale este în New Haven. Y din FIY vine de la Yale.

— Şi ce crezi că înseamnă FIY?

— Facultatea de Inginerie de la Yale, desigur. Steve a studiat acolo. Nu ştiai?

— Poate, am uitat. Aşadar, cine este BH?

Auzi soneria.

— Nu am ajuns până acolo. Ascultă, trebuie să închid. Merg cu o prietenă la pedichiură. Te-am ajutat, nu-i aşa?

— S-ar putea. Mulţumesc. Vorbesc serios.

— Ai putea veni să îmi mulţumeşti personal. Eşti un bărbat atractiv.

Cal se grăbi să închidă.

Anning. BH. FIY.

Putea să însemne ceva, sau nu.

Călătorea de ceva vreme şi i se făcuse foame, aşa că se hotărî să oprească la următoarea ieşire de pe autostradă şi să ia ceva de mâncare. Şi să dea un telefon fără a fi nevoit să îşi desprindă mâinile de volan.

— Domnule Carling, a ieşit de pe autostradă.

— Unde?

— Merkel, spuse detectivul. Aproape de Abilene, spre vest.

— În regulă. Gibney sau fetele se văd?

— Încă nu. Aşteptaţi, a intrat la un *McDonalds.* Ne ţinem după el, parchez peste drum.

Carling era în biroul echipei de pază din subsolul conacului. Lovea cu pixul în mapa de birou.

— A coborât din rulotă, spuse detectivul.

— Şi?

— Îl vedem. Se pare că şi-a comandat ceva de mâncare.

— Ok, altceva? Au ajuns şi ele?

— Aşteptaţi. Acum intră şi partenerul meu.

— Să nu se dea de gol.

— Nu se va da.

Îl auzea lovind cu pixul în birou, din ce în ce mai agitat.

— Partenerul meu s-a întors, domnule Carling. Subiectul mănâncă. E singur. Ceilalţi nu sunt aici.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru relatarea pas cu pas a faptului că şi-a comandat de mâncare, încheie Carling discuţia dezamăgit.

Sue era la nord-vest faţă de locul unde se afla Cal, pe I-27, la jumătatea distanţei dintre Amarillo şi Lubbock, mergând spre sud, către Midland. Nu mai ştia de câte ori oprise pentru fete, să meargă la toaletă, iar acum, Maria Mollo avea iar nevoie. În plus, maşina mirosea din nou a scutece murdare. De obicei, oprea la ieşirile marcate cu indicatoare pentru servicii, dar indicatorul care semnala următoarea ieşire anunţa o benzinărie. Maria aproape urla, aşa că Sue se îndreptă într-acolo.

Drumul îngust trecea printr-un orăşel alcătuit din câteva case. Nu exista nici măcar un magazin universal. La început, crezu că benzinăria era dezafectată. La pompele de alimentare nu era nimeni, uşile garajului erau închise. Nu recunoscu nici mărcile de combustibil pe care le distribuiau. Era ca şi cum se întorsese în timp. Apoi, prin uşa pe care scria „Birou” văzu o lumină aprinsă.

— Eu pun benzină, spuse Sue. Ştiţi ce aveţi de făcut. Mergeţi una câte una. Acum e rândul Mariei. Împreună sunteţi uşor de recunoscut.

— Da, locul mişună de paparazzi, spuse Mary urcând pe locul din dreapta şi privind pe geamul murdar.

Sue coborî, alese o pompă şi începu să alimenteze. Se uită în jur să vadă indicatorul pentru toaletă, nu îl văzu nicăieri şi bătu în uşa biroului. Nu răspunse nimeni, aşa că deschise şi salută.

Uşa garajului se ridică şi îşi făcu apariţia un lungan în salopetă. O măsură cu privirea de sus până jos şi o întrebă ce dorea. Mai văzu un mecanic sub o maşină ridicată pe rampă.

— Căutam baia, pentru fiica mea.

— Prin birou, prima uşă pe dreapta. E bine că alimentaţi.

— De ce?

— Pentru că doar clienţii au voie să folosească baia. Numerar sau card?

— Numerar.

— E bine, chestia de plătit cu cardul e stricată. Ceva cu modemul sau altă prostie. Habar n-am.

Lui Sue nu îi plăcea câtuşi de puţin locul acela, dar rezervorul se umplea, iar Maria avea nevoie să îşi golească vezica. Deschise uşa din spate a maşinii şi o lăsă să coboare, apoi merse cu ea să verifice baia. Nu era nici curată, nici infectă, dar găsiră hârtie igienică iar Maria avea urgent nevoie. O aşteptă la uşă.

Când ieşi, îi găsi pe amândoi mecanicii lângă rulotă încercând să o convingă pe Mary Riordan să coboare geamul maşinii.

I se uscă gura. Deschise repede uşa din spate a maşinii şi o zori pe Maria să urce. Pompa se oprise. O scoase şi o aşeză la locul ei.

— Cât vă datorez?

— Ar putea fi gratis, spuse cel de-al doilea mecanic. Este benzinăria mea, pot lua decizia asta.

— Cât? repetă Sue, de această dată cu mai multă fermitate.

— Uite ce-ţi propun, spuse proprietarul, ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Îţi schimb şi uleiul la rabla asta, pentru că îmi imaginez că ştii că maşina consumă şi ulei, şi îţi spăl parbrizul care e plin de jumătate din insectele din ţinut. Tu şi fetele intraţi cu noi. Avem bere la frigider. Oricum, e timpul pentru o pauză.

Sue băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari, o împături de câteva ori şi o aruncă pe asfalt.

— Noi plecăm, spuse ea, retrăgându-se cu spatele pe lângă maşină.

Celălalt mecanic venea spre ea, dezvelindu-şi dinţii pătaţi de tutun într-un rânjet.

— Noi credem că tu şi fetele ar trebui să mai rămâneţi un pic.

Sue încerca să îşi păstreze calmul şi să găsească o cale de scăpare când văzu că proprietarul benzinăriei începe să meargă mai încet şi se retrage spre uşa biroului, iar celălalt încremeneşte pe loc. Geamurile maşinii se deschideau manual. Auzi scârţâitul specific.

Mary Riordan scosese pe fereastră pistolul lui Pedro.

— Să nu credeţi că nu îndrăznesc să trag, tâmpiţii dracului, spuse ea cu cel mai pronunţat accent irlandez pe care Sue îl auzise vreodată.

Sue alergă la maşină, urcă la volan şi demară în trombă făcând cauciucurile şi aşa roase să fumege, îndreptându-se spre autostradă.

— Mary, pune pistolul la loc, îi spuse fetei, cu vocea tremurând.

Aceasta puse arma înapoi în torpedou. În spate, cele două Marii priveau derutate, cu ochii măriţi. Ele nu văzuseră ce se întâmplase afară şi nici nu înţeleseseră ce se vorbise în engleză, dar văzuseră arma, iar Sue nu îşi dădea seama dacă erau speriate sau impresionate.

Nimeni nu rosti o vorbă până ce nu ajunseră înapoi pe autostradă.

— N-ai fi tras, nu-i aşa? spuse Sue.

— Tu ce zici?

Sue nu răspunse.

— Cum de nu m-ai certat pentru înjurături? o întrebă Mary.

Sue clătină din cap.

— Pentru că a fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit rostit vreodată de tine, Mary Riordan.

Cal termină de mâncat. Rămase pe scaun, frustrat de conexiunea lentă la internet, apoi renunţă să mai încerce şi îl sună pe Joe Murphy.

— Da, sunt în Texas, merg să mă întâlnesc cu ele, spuse el. Mai am doar o liniuţă la baterie. Mă ajuţi cu ceva? Nevasta lui Steven Gottlieb m-a sunat, beată, în legătură cu ceva ce a descoperit în agenda soţului ei. O întâlnire pe care acesta a avut-o, cu un an în urmă, cu Anning şi cu o

persoană cu iniţialele BH, de la, crede ea, Facultatea de Inginerie de la Yale. Intri tu pe pagina universităţii şi arunci o privire?

— Nicio problemă, spuse Murphy. Am calculatorul chiar aici. Aşa, ai idee la ce catedră?

— Nu. Câte au?

— Sunt câteva. O să mă uit. După câte se pare, au câteva sute de profesori. BH zici?

— BH. Femeie, presupun.

— În regulă. Am găsit o femeie. Belinda Hartman. Ce părere ai?

— Promiţător. Ce catedră?

— Inginerie biomedicală.

— Te rog, Murphy. Află mai multe despre ea. Vezi ce găseşti, atât profesional, cât şi personal.

— Te sun când am mai multe informaţii. Ai grijă!

★

Era cinci după-amiază şi Randall Anning abia aştepta să bea ceva. Îşi petrecuse ziua închis în bibliotecă, primind informaţii lipsite de însemnătate din partea lui Clay Carling şi, odată cu trecerea orelor, devenea din ce în ce mai furios şi mai agitat. În cele din urmă, nu mai rezistă, îşi turnă un pahar mic de whisky, să se mai liniştească, şi formă numărul biroului de pază.

— Unde e acum?

— După ultimele informaţii, se apropie de Midland, spuse Carling.

— Nici urmă de fete?

— Nu, domnule Anning. Ştiţi că vă anunţ imediat ce le văd.

— Aşa să faci.

Anning închise telefonul şi îşi mai turnă un pahar. Îl dădu pe gât şi se lăsă pe spătarul scaunului mare, din piele, apoi se răsuci cu totul pentru a privi fotografiile atârnate pe peretele din spatele lui.

Rămase cu privirea asupra uneia modeste. Nu era mare, culorile erau estompate şi fusese făcută de la distanţă, ceea ce făcea aproape imposibil de desluşit cine era în

cadru. Acest aspect o deosebea de toate celelalte, majoritatea portrete reuşite ale lui Anning alături de oameni politici şi celebrităţi, inclusiv ultimii şase preşedinţi ai Americii.

Era imaginea luată din elicopter, a doi oameni care făceau semn cu mâinile, pe vârful înzăpezit al unui munte, lângă resturile unui avion prăbuşit.

Capitolul 31

Cu trei ani mai devreme

Era iarnă în Anzi, deci o vreme perfectă pentru schiat. Ninsori consecutive acoperiseră cele mai bune pârtii cu un strat gros de zăpadă, care ajungea până la brâu. Între reprizele de ninsoare, temperatura era plăcută şi soarele strălucea cu putere. Era ultima noapte petrecută de grup în munţii din Chile, la Nevados de Chillán. Starea de spirit a celor nouă membri ai grupului era la cote la fel de ridicate ca altitudinea. Erau la masă, într-o sală privată a hotelului de cinci stele, Gran Hotel Termas de Chillán, unde gazda lor, Randall Anning, se ridică să ţină un toast.

— O, la naiba, spuse Kincaid, un petrolist din Dallas. Iar vorbeşte Randy.

— Ciocu' mic, Bruce, spuse Anning, rânjind cu gura până la urechi. Din câte ştiu, eu plătesc pentru toate astea, aşa că tu trebuie să asculţi când fac pe maestrul de ceremonii.

Kevin Fox, un bancher de investiţii din New York, deja ameţit de pisco, o tărie locală, lovi paharul de apă cu cuţitul, cerând să se facă linişte.

— Mulţumesc, Kevin, spuse Anning. Acest simplu gest îţi va aduce următorul meu contract de fuziune şi achiziţie, în detrimentul tău, McGee, din moment ce tu eşti mai interesat să te prostituezi pentru oferta de listare la bursă a lui Gottlieb, în loc să-i arăţi gazdei tale – adică mie – respectul cuvenit.

McGee pretinse că nu era atent şi spuse:

— Scuze, Randy, ai zis ceva? Vorbeam cu Steve despre o listare la bursă foarte atractivă.

Anning răspunse printre hohote de râs:

— Exact ce spuneam, ticălosule! Iar acum, domnilor – şi nu cred că mai e nevoie să precizez, sunt cât se poate de generos numindu-vă aşa – această noapte marchează jumătatea aventurii noastre montane. Ne-am bucurat de

trei zile minunate de heli-skiing[28] aici, în Chile, şi cred că am aflat cu toţii ce abilităţi sportive are – sau nu – fiecare dintre noi, în aşa fel încât să putem acorda nişte premii. Comisia de acordare a premiilor a fost alcătuită din toţi miliardarii din grup – o, stai un pic, eu sunt singurul miliardar – iar evaluările comisiei sunt finale şi incontestabile. S-a înţeles? Aşadar, primul premiu se acordă schiorului cu cea mai bună ţinută, care a realizat coborârea cea mai rapidă şi este de departe cel mai chipeş. Ce să vezi, eu sunt acela!

Printre huiduieli, Anning se aplecă şi luă de sub masă o sticlă de lichior pe care o aşează în faţa lui.

— Premiul este o sticlă de *Pisco Puro,* un fel de whisky single-malt chilian. Provenit dintr-o singură distilerie. Să nu ziceţi că n-aţi învăţat ceva săptămâna asta. Aşa, următorul premiu se acordă schiorului cel mai puţin capabil să găsească un alt schior îngropat de o avalanşă. Premiul se acordă lui Phil Alexander, care n-a reuşit să găsească baliza îngropată în zăpadă nici măcar din trei încercări.

Alexander, un avocat corporatist, protestă:

— Dă-mă în judecată. Susţin că am avut casca defectă.

Anning îi oferi o sticlă de băutură identică, apoi continuă.

— Următorul premiu i se acordă schiorului care s-a văitat cel mai des că altitudinea i-a dat dureri de cap. Acesta este Steven Gottlieb. Steve, iată sticla ta şi nişte aspirine.

Gottlieb se ridică, făcu o plecăciune şi se luă cu mâinile de cap.

Anning continuă.

— Şi acum, premiul pentru individul cu cel mai de prost gust costum de schi se acordă domnului Galben cu Roz, Neil Bartholomew.

Bartholomew, un constructor de conducte pentru gaze naturale, îşi luă premiul şi spuse:

[28] Pârtii de schi neamenajate pe care schiorii sunt purtați de la baza la vârful pistei cu elicoptere în loc de teleschi sau teleferic (n. tr.).

— Aţi vrea voi să aveţi gusturile mele când e vorba de straie.

— Ce naiba înseamnă „straie”? spuse Kyle Matthews, Directorul Executiv al unei rafinării. Este un cuvânt fandosit care se asortează cu hainele tale de circ?

— Nu, Kyle, răspunse Bartholomew necruţător, este un cuvânt pe care l-am învăţat într-un loc numit „şcoală”. Ai trecut pe-acolo?

Anning mai acordă nişte premii, apoi adăugă:

— O, la naiba, voi, ceilalţi ticăloşi, meritaţi cu toţii menţiuni. Veniţi să vă luaţi rachiul, dar încercaţi să nu vă îmbătaţi criţă. La ora opt dimineaţa pornim spre ceea ce reprezintă piesa de rezistenţă a acestei săptămâni, Cerro Catedral[29], în Argentina. Acolo, domnilor, veţi avea parte de cea mai bună partidă de heli-skiing din viaţa voastră.

Evident, nu toţi respectaseră avertismentul cu privire la băutură, fiindcă în microbuzul care îi transporta la aeroport era o linişte apăsătoare. O aeronavă privată, un *King Air 350* cu turbopropulsie, îi aştepta pentru a-i duce în Argentina. Au ocupat toate cele nouă locuri din avion. După ce termină toate verificările alături de copilot, pilotul veni să vorbească cu ei.

— Sunt onorat să fiu pilotul vostru, astăzi, le spuse căpitanul. Numele meu este Joaquin Araya. Copilotul meu, Matias Espinoza, şi cu mine vă vom duce, pe dumneavoastră şi echipamentele dumneavoastră scumpe de schi, la Carlos de Bariloche, aflat la aproape 800 de kilometri. Durata zborului este de aproximativ trei ore. Cerul e acoperit de nori, dar nu vom întâmpina alte dificultăţi. Pentru siguranţa dumneavoastră, vă recomandăm să păstraţi centurile de siguranţă cuplate atunci când nu vă aflaţi în zona de luat masa ori nu mergeţi la baie. Zbor plăcut, domnilor!

Anning, care avea capul limpede, ocupase scaunul din faţă, singurul pivotant, întreţinând atmosfera şi distribuind

[29] Muntele Catedralei – pisc muntos situat pe teritoriul Parcului Național Nahuel Huapi din Patagonia, Argentina (n. red.)

celorlalţi pahare din plastic pline cu cafea, în timp ce avionul se ridica la puţin peste opt mii de metri. Înainte să fie înghiţite de nori, vârfurile Anzilor oferiră o privelişte desăvârşită, acoperite de zăpada proaspătă.

Steve Gottlieb stătea lângă Neil Bartholomew. Nu interacţionaseră prea mult până atunci, aşa că folosiră prilejul ca să se cunoască mai bine.

— Şi ia spune, Steve, de unde îl ştii pe Randy?

— Ne-am cunoscut acum câţiva ani, când încerca să cumpere o companie din portofoliul meu.

— A, da? Şi a cumpărat-o?

Gottlieb râse.

— Voia să o cumpere ieftin.

— E un ticălos zgârcit, nu-i aşa?

Stăteau pe rândul din spatele lui Anning, care se răsuci cu scaunul, le spuse că îi auzise, apoi se întoarse iar cu spatele către ei, revenind la cartea pe care o citea pe tabletă.

— Ei bine, hai să zicem că noi am apreciat compania respectivă la o altă valoare decât el. În orice caz, de atunci tot dă târcoale unora dintre companiile mele. Rămâne de văzut dacă în cele din urmă va alege vreuna.

— În ce tip de companii investeşti?

— Fondul nostru este unul cu obiective variate. Investim în diverse tehnologii, de la cea medicală la robotică şi programe de calculator.

— Eşti finanţist sau inginer? întrebă Bartholomew.

— În momentul de faţă, ambele, presupun, dar am un masterat în inginerie mecanică la Yale.

— Frumos, foarte frumos.

— Şi tu, Neil?

— Managementul afacerilor, Universitatea A&M, Texas. Sunt un Aggie[30] din cap până-n picioare. Imediat după facultate am intrat în afacerile cu gaze naturale şi nu am mai privit în urmă. Copii?

[30] Termenul se referă la toți absolvenții Universității A&M din Texas, făcând trimitere la domeniul agricol care se regăsea în denumirea originală a universității (n. tr.).

— O nevastă capricioasă se pune la socoteală?

— Cred că da, Steve.

— Atunci, da, am un copil.

Trecuseră nouăzeci de minute de zbor când toată lumea auzi zgomotul.

Un clinchet urmat de un pocnet asurzitor.

Uşa cabinei era deschisă, şi cei aflaţi pe rândurile din faţă îi auzeau pe pilot şi copilot încercând să gestioneze situaţia.

— Ce se petrece? întrebă Phil Alexander din spate.

Anning era cel mai aproape de cabină.

— Pe toţi dracii, spuse el, se pare că parbrizul de pe partea pilotului a crăpat.

— Asta nu e bine, nu-i aşa? spuse Kevin McGee.

— E clar că nu e bine, răspunse Anning. Haideţi să ne liniştim şi să-i lăsăm pe băieţii ăştia să-şi facă treaba.

Probabil din cauza stresului, piloţii începură să vorbească în spaniolă. În timp ce copilotul încerca să obţină prin radio aprobarea pentru a schimba altitudinea, se auzi un pocnet încă şi mai puternic, apoi un şuierat înfiorător atunci când parbrizul fu pulverizat şi smuls cu tot cu rama metalică.

Cabina se depresurizâ instantaneu.

Căzură măştile de oxigen.

Zgomotul era asurzitor. Nimeni nu auzea ţipetele celorlalţi.

Apoi avionul se aplecă spre stânga şi începu prăbuşirea.

Foaia parbrizului fusese aspirată de turbopropulsorul stâng şi spulberase elicea. O bucată din elice, transformată în schijă, retezase stabilizatorul orizontal şi mecanismul de ascensiune de pe partea stângă.

Anning îşi aşeză masca de oxigen pe faţă şi privi în cabină. Copilotul se întindea către pilot, care era prăbuşit peste bord. Din pieptul acestuia, străpuns de un fragment din elicea distrusă, sângele ţâşnea prin fereastra deschisă.

Avionul începu să cadă, răsucindu-se, prin pătura groasă de nori. Copilotul îşi aşeză masca de oxigen şi îşi întoarse atenţia asupra instrumentelor de bord. Se luptă cu maneta

de control şi cu pedalele direcţiei reuşind să restabilească poziţia avionului. Dar continuau să piardă rapid altitudine.

Norii se risipiră.

Se vedea vârful unui munte.

Anning pierdu noţiunea timpului. Panta muntelui se apropia cu repeziciune. Vuietul era mult prea asurzitor şi nimeni nu îl auzi pe copilot strigând: „Pregătiţi-vă de impact! Pregătiţi-vă de impact!”

★

Gottlieb deveni conştient de faptul că obrajii îi erau reci şi amorţiţi. Avea ochii închişi. Încercă să strâmbe din nas, dar era prea îngheţat pentru a reuşi.

— Au! strigă. Umărul şi genunchiul drept îl dureau îngrozitor.

Deschise ochii şi clipi, încercând să iasă din starea de cumplită confuzie. Era aşezat în scaunul avionului, cu centura de siguranţă fixată, dar avionul dispăruse. Picioarele goale îi erau înfipte în zăpadă. Totul în jurul lui era alb, curat şi foarte rece. De jur-împrejur vedea vârtejuri de zăpadă.

Privi în stânga lui. Colegul lui de scaun avea şi el centura de siguranţă prinsă, dar capul lui Neil Bartholomew nu mai era la locul lui, iar puloverul albastru-deschis al acestuia era roşu de sânge.

Gottlieb ţipă.

Anning se trezi. Auzise un ţipăt în depărtare.

În faţa ochilor lui erau rămăşiţele cabinei. Pilotul şi copilotul erau sfârtecaţi şi contorsionaţi asemenea resturilor metalice din jurul lor. Privi în spate şi văzu zăpadă, nimic altceva decât zăpadă. Fuzelajul se desprinsese de partea din faţă a avionului imediat în spatele scaunului lui. Îşi inspectă rapid trupul. Toate păreau să funcţioneze şi nu simţea nicio durere foarte puternică.

— Hei! strigă el către cel pe care îl auzise ţipând. Te aud!

— Ajutor!

— Cine eşti? strigă Anning.

— Steve Gottlieb!

— Sunt Randy, Steve! Cine mai e cu tine?

— Neil e mort.

Anning rosti, „Iisuse Hristoase” prea încet ca să fie auzit. Apoi strigă:

— Eşti rănit?

— Da!

— Ok, vin la tine. Rezistă un minut!

Anning îşi desprinse centura de siguranţă şi prin deschizătura creată de prăbuşire păşi în cabină. Crezuse că amândoi piloţii erau morţi. Prin haine le ieşeau oasele. Dar copilotul respira.

— Hei, trezeşte-te! spuse el trăgându-l de ureche.

Auzi un geamăt slab.

Nu îşi amintea numele omului.

— Hei, ne-am prăbuşit. Ai cerut ajutor prin radio? Ai comunicat poziţia noastră?

Omul întredeschise ochii şi încercă să vorbească.

— Nu. Nu a fost timp, rosti răguşit, închizând ochii.

— Există vreun semnalizator pentru situaţii de urgenţă la bord? întrebă Anning trăgând iar de urechea omului.

Acesta deschise ochii pentru ultima oară.

— Fără radiobaliză.

— Ăsta e transmiţătorul? spuse Anning, dar copilotul horcăi, apoi încetă să mai respire.

Anning înjură şi se întoarse cu faţa spre zăpadă. Primul pas îl făcu să se scufunde până la jumătatea coapselor.

— Steve, unde eşti? Vorbeşte!

— Aici!

Anning strânse din ochi şi privi roată încercând să stabilească direcţia din care venea vocea. Era pe o pantă, una abruptă. Văzu o sclipire argintie undeva la vale.

— Mai strigă o dată!

Vocea lui Gottlieb nu venea dintr-acolo. Trebuia să fie mai sus; Anning începu să avanseze cu dificultate, luptându-se cu gravitaţia, până ce în faţa ochilor îi apăru imaginea sinistră a doi oameni prinşi cu centurile în scaune alăturate, unul cu cap, unul fără.

Ajunse lângă Gottlieb şi se străduí să nu privească spre cadavrul lui Bartholomew.

— Mai trăieşte cineva? întrebă Gottlieb.

— Nu ştiu. Piloţii sunt morţi. Cred că o parte din cabină e undeva mai jos, pe munte. Ce te doare?

— Braţul şi genunchiul.

— Crezi că poţi să mergi? Ar trebui să coborâm acolo.

— Încerc.

— Zăpada e adâncă. Te ajut.

Nu îşi dădeau seama cât de departe se prăbuşise restul avionului, dar le luă o oră de mers să ajungă acolo.

Lipseau aripile şi coada, dar restul avionului părea intact. Aeronava fusese secţionată imediat în spatele scaunului lui Anning. Gottlieb se prăbuşi epuizat, chinuit de dureri, şi se sprijini cu spatele de fuzelaj în timp ce Anning intră să arunce o privire înăuntru. Celelalte scaune şi ocupanţii acestora erau întregi. Anning parcurse drumul înfiorător pe culoar, înregistrând şase morţi, până când ajunse în dreptul lui Phil Alexander, avocatul, aflat pe ultimul scaun, lângă baie şi spaţiul pentru bagaje.

Alexander era conştient, cu privirea pierdută.

— Phil, sunt aici! Ce s-a întâmplat?

— Ne-am prăbuşit.

— Serios? Nu îmi amintesc. La dracu', ce frig e!

— Suntem pe munte. Steve Gottlieb trăieşte. Asta e tot.

— Nu îmi simt picioarele. Mă doare burta.

— La naiba. Lasă-mă să mă gândesc. Să nu pleci nicăieri.

— Randy, tâmpitule, spuse Phil, strâmbându-se de durere. Ţi se pare că o să mă ridic şi o să ies dansând de aici?

Afară, vântul se înteţise, iar zăpada cădea greu, acoperind fuzelajul argintiu cu un strat alb. Anning se aşeză lângă Gottlieb şi îi spuse care era situaţia. Pentru prima oară de la accident, Gottlieb izbucni în lacrimi.

— Suntem terminaţi, spuse el.

— Nu e deloc bine, prietene, spuse Anning. Asta e cât se poate de clar.

— Poate că piloţii au cerut ajutor înainte să ne prăbuşim.

— Când am ajuns lângă el, copilotul a mai trăit cam un minut. Nu au apucat să transmită.

— Să sperăm că aveau la bord un semnalizator pentru situaţii de urgenţă, spuse Gottlieb.

— Adică o radiobaliză?

Gottlieb dădu cu putere din cap.

— Da, un transmiţător pentru localizare în caz de urgenţă.

— Ghinion, Steve. Nu aveau.

— În cazul ăsta suntem ca şi morţi, spuse Gottlieb. În buzunarul jachetei avea telefonul mobil. Am încercat să sun. Nu avem semnal.

— Nu suntem morţi încă, spuse Anning. O să am nevoie de ajutorul tău să îl scoatem pe Phil de acolo.

— De ce?

— Pentru că e plin de cadavre.

— Ninge, Randy. Nu există niciun adăpost. Ar trebui să intrăm şi noi.

— Cum rămâne cu cadavrele?

— Nu sunt doctor, dar cred că morţii nu au nevoie de adăpost. Haide să îi scoatem afară şi să vedem cu ce putem acoperi gaura din avion. Apoi vedem ce putem face în privinţa rănilor lui Phil şi dacă găsim ceva de mâncare la bord.

Anning se declară de acord cu planul şi spuse:

— Crede-mă, Steve, dacă trebuie să mâncăm carne de om ca să supravieţuim, o fac.

Gottlieb gemu.

— La naiba, Randy, suntem aici de mai puţin de două ore şi tu deja vorbeşti despre canibalism?

Capitolul 32

Cal mai avea 16 kilometri până la Midland, când îl sună Murphy cu informaţiile despre Belinda Hartman. Intră pe banda lentă şi îşi lipi telefonul de ureche.

Hartman era foarte activă în mediul virtual, cel puţin sub aspect profesional, dar Murphy nu era convins că asta îi ajuta prea mult. Cal era de aceeaşi părere. CV-ul ei era impecabil. Studii de licenţă la Yale. Masterat la Yale. Doctorat la Yale. Intrase direct în rândurile corpului didactic al aceleiaşi universităţi şi era, în prezent, profesor la Facultatea de Inginerie. Ţinea cursuri de inginerie mecanică, bioinginerie şi chiar un seminar de antreprenoriat. Făcea parte din „clubul celor două sute”, cu peste o sută de lucrări publicate şi peste o sută de brevete înregistrate.

Urmându-şi intuiţia, Cal îi ceru lui Murphy:

— Poţi să vezi când şi-a luat Gottlieb diploma de inginer de la Yale?

Murphy îl rugă să aştepte şi intră pe pagina companiei de investiţii a lui Gottlieb. Biografia lui era încă acolo, deşi el plecase dintre cei vii.

Murphy îi spuse.

— A fost acolo în acelaşi timp cu ea? întrebă Cal.

— Da, răspunse Murphy peste un minut. Colegi de clasă.

— Prin urmare, se ştiau din timpul studiilor universitare, spuse Cal. Poate că au fost împreună încă de atunci, poate aventura lor a luat naştere mai târziu, când Gottlieb era deja căsătorit. El finanţează companii din domeniul ingineriei, ea este inventator. Cu un an şi jumătate în urmă, amândoi au avut o întâlnire cu Randall Anning. Care a fost motivul întâlnirii? Aceasta este întrebarea.

— Nu îl mai poţi întreba pe domnul Gottlieb, spuse Murphy. Cel puţin, nu în această viaţă. Mai rămân Anning şi Hartman. Dar ce dovadă avem că toate acestea au vreo legătură cu fetele noastre? Gottlieb este investitor, ea este

inginer, Anning lucrează în afacerile cu petrol şi ce-o mai fi. Poate că s-au întâlnit pur şi simplu să discute o oportunitate de afaceri.

— Nu avem nicio dovadă că întâlnirea lor a avut vreo legătură cu fetele. Absolut niciuna. Dar e interesant, nu găseşti? Ştim că Gottlieb a vrut să vorbească cu mine despre ele şi a fost ucis înainte să apuce să o facă. Ştim că el şi Anning au trecut printr-o experienţă terifiantă împreună, în Anzi. Pariez că această întâlnire, dintre ei trei, a fost una importantă.

— Mă îndoiesc că vei afla prea multe de la Anning, spuse Murphy.

— Tocmai de aceea, o sun pe Hartman imediat ce închid cu tine.

Numărul de telefon afişat pe pagina de internet a facultăţii de inginerie de la Yale, era numărul de la birou. Intră mesageria vocală anunţând, cu vocea lui Hartman, să apese tasta zero pentru a lua legătura cu secretariatul facultăţii, în caz de urgenţă. Era târziu, ora cinci şi jumătate după-amiază pe coasta de est şi Cal se gândi că probabil nu mai găsea pe nimeni. Răspunse însă un bărbat tânăr.

— Facultatea de inginerie.

Cal îi spuse că era un coleg al lui Hartman, de la Harvard, şi avea urgent nevoie să ia legătura cu ea. După o pauză scurtă, bărbatul îi spuse că, după toate aparenţele, aceasta plecase. Cal insistă făcându-l să-i spună, în cele din urmă, numărul ei de telefon mobil.

Când răspunse, părea că vorbeşte pe difuzor, din maşină.

— Hartman.

— Doamnă profesor Hartman, sunt profesorul Cal Donovan, de la Harvard. Îmi cer scuze de deranj.

— Ne cunoaştem? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Eu…

— Predaţi tot la Facultatea de Inginerie?

— De fapt, sunt profesor la Teologie.

Tonul ei deveni brusc bănuitor.

— Nu vă supăraţi, pentru ce m-aţi sunat?

— În legătură cu Steve Gottlieb.

Urmă o pauză. Cal nu ştia dacă ea închisese sau mai era pe fir, apoi auzi zgomotul unei maşini trecând pe lângă maşina ei.

— Ce-i cu el?

— Steve a luat legătura cu mine, de curând, spuse Cal. Mi-a spus că voia să discutăm ceva.

— Ce anume?

— A spus că avea legătură cu virginele, cu cele trei fete.

Urmă o nouă pauză. Lui i se păru că ea îşi alegea cu mare grijă cuvintele.

— De ce crezi că te-a sunat pe tine?

— Sunt implicat în poveste. M-a văzut la televizor.

— Tu erai? La *60 Minutes?*

— Da. Eram acolo, doamnă Hartman. Eram în parcare când i-a explodat maşina.

— Iisuse, erai acolo?

— Din păcate, da.

— Ai vorbit cu el?

— Nu am apucat.

O auzi înghiţind. Vocea îi părea gâtuită de plâns.

— Nu ştiu ce să îţi spun. Nu înţeleg de ce m-ai sunat să îmi spui asta.

— Ascultă, nu mă priveşte câtuşi de puţin viaţa ta personală, dar…

— Ce vrei să spui?

— Soţia lui, Beth Gottlieb, i-a umblat prin lucruri şi a găsit scrisorile tale.

— La naiba. Ascultă, nu e treaba ta.

— Ştiu. A mai găsit ceva şi acela este motivul pentru care te sun. Este vorba despre o discuţie care a avut loc cu un an şi jumătate în urmă. O teleconferinţă între tine, Steve şi Randall Anning.

La celălalt capăt se făcu din nou linişte.

— Ştii cine este, nu? Omul care a finanţat Noua Biserică Romano-Catolică.

Vocea ei revenise la normal, tonul era unul oficial.

— Îmi pare rău, domnule profesor Donovan. Am ajuns la destinaţie. Mă tem că nu te pot ajuta. La revedere.

Telefonul mobil al lui Anning sună afişând un număr ascuns. Bănui cine îl căuta şi despre ce era vorba. Un spion de undeva, din grămada de agenţii federale, fusese însărcinat să îl ajute, anonim, să urmărească nişte apeluri telefonice. La început fusese vorba de telefonul lui Sue Gibney, dar aceasta parcă dispăruse de pe faţa pământului în ultimele douăzeci şi patru de ore. Acum urmăreau telefonul lui Cal Donovan.

— Anning.

— Domnule Anning, a sunat la un număr din Massachusetts şi la două din Connecticut.

— Către cine?

— Numărul din Massachusetts este al unui Joseph Murphy.

Anning mârâi. Citise în presă despre răpirea acestuia în Irlanda.

— Şi cele din Connecticut?

— Un apel a fost la Facultatea de Inginerie de la Yale. Cel de-al doilea, către o anume Belinda Hartman.

Anning îi mulţumi celui care sunase, lăsă telefonul şi închise ochii.

Soarele cobora spre asfinţit, iar cerul devenea catifelat şi auriu. Sue ajunsese la locul întâlnirii cu două ore mai devreme. Nu avea rost să îşi piardă vremea, conducând fără ţintă. Era ruptă de oboseală. Fetele erau obosite şi ele iar copiii agitaţi, mai cu seamă JD, care părea să aibă temperatură. În parcarea *Walmart,* în Midland, amplasată imediat la ieşirea de pe autostrada I-20, Sue se simţea în siguranţă. Locul forfotea de oameni şi de maşini, fiind în acelaşi timp în afara oricărei bănuieli.

Sue nu avea prea mare încredere în sistemul de evacuare al maşinii vechi, dar în căldura de afară trebuia să lase aerul condiţionat pornit. În timp ce interiorul se răcorea, lăsă şi geamurile întredeschise, temându-se de

acumularea monoxidului de carbon. Nu era suficient freon în instalaţie, astfel că în interior era destul de cald. Luă fetele cu copiii, pe rând, în magazin, să se răcorească mai bine, să meargă la baie, să ia câte o îngheţată, băuturi răcoritoare şi ingrediente pentru sandvişuri.

Când îi veni rândul să intre cu Mary şi copilul ei, aceasta o rugă să mai verifice o dată temperatura lui JD.

— E încă fierbinte, nu-i aşa? întrebă fata.

— Voi cumpăra un termometru, spuse ea. Luă unul cu infraroşu, îl scoase din ambalaj înainte să îl plătească şi îl apropie de fruntea copilului. Temperatura acestuia era uşor peste limita normală.

— Îi curge nasul, spuse Sue. Probabil e doar o răceală. Un sirop cu paracetamol o să îl ajute.

La casă, lui Sue i se păru că femeia privi către termometru, medicament şi copilul din braţele lui Mary un pic prea insistent.

— Micuţul nu se simte bine? întrebă casieriţa.

— Un pic, răspunse Mary.

Lui Sue nu îi pică bine nici faptul că Mary deschisese gura ei mare de irlandeză.

— Ce accent interesant ai, drăguţă, spuse casieriţa, fixând-o cu privirea. De unde eşti?

— Din Canada, răspunse Sue, întinzându-i câteva bancnote.

— A, da? spuse femeia, dând din cap în timp ce punea cumpărăturile într-o pungă. Mi s-a părut că sună franţuzeşte.

Ajunse înapoi în maşină, fetele îşi făcură de lucru jucându-se cu termometrul, luând temperatura tuturor lucrurilor din jurul lor.

— Cât mai durează? întrebă Maria Aquino.

— Puţin, răspunse Sue. Privi din nou ceasul. De ce nu venea?

★

Detectivii particulari păstrau o distanţă de vreo patru sute de metri între ei şi Cal. Rulota era mare şi greoaie; riscul să o piardă era mic.

— Semnalizează, spuse unul din ei.

— Merge la baie, îi e foame sau a ajuns la destinaţie? se întrebă cu voce tare şoferul, pregătindu-se la rândul lui să părăsească şoseaua. Informează-l pe Carling.

Carling abia stinsese o ţigară, iar când îi sună telefonul aprinse o alta. Domnul Anning nu permitea fumatul nicăieri în casă, dar la subsol, cu uşa biroului închisă, Carling îşi asuma riscul. Scrumiera, o ceaşcă de plastic pe jumătate plină cu cafea stătută, era plină de mucuri de ţigară.

Privi către harta de pe perete.

— Midland, zici? Unde naiba se întâlneşte cu ele?

— Ar putea fi undeva în Mexic, răspunse detectivul. Sau poate în New Mexico.

— Sau ar putea fi chiar aici, în Texas. Rămâi pe fir şi spune-mi ce face.

★

Cal văzuse indicatorul *Walmart* de pe autostradă şi se îndrepta direct într-acolo. Nu ştia dacă Sue reuşise să ajungă la locul stabilit şi, dacă reuşise, ce maşină conducea. Când îl sunase, cu o zi în urmă, schiţaseră în grabă un plan nu foarte clar. Şi imediat ce stabiliseră locul întâlnirii, ales de el la o privire rapidă peste harta Google, Cal o avertizase să îşi închidă telefonul mobil şi să scoată cartela SIM. Anning părea genul de individ care dispunea de resursele necesare urmăririi cuiva. Tot ce putea face era să dea ocol parcării, ceea ce, datorită gabaritului rulotei, era sinonim cu a flutura un steag.

În faţa magazinului erau zeci de rânduri duble de maşini parcate. Din cauza gabaritului rulotei, Cal nu putea întoarce decât o dată la două rânduri. Ajunsese în mijlocul parcării când văzu o furgonetă veche semnalizând cu farurile. Încetini şi când trecu prin dreptul acesteia observă pe locul şoferului o femeie extrem de fericită să-l vadă, cu părul prins într-o coadă lungă.

Parcă la capătul rândului, ocupând câteva locuri de parcare. Sue veni şi parcă lângă el. Coborâră din maşină în acelaşi timp. Deşi abia dacă se cunoşteau, îmbrăţişarea lor

spontană păru cel mai firesc lucru din lume.

— Domnule Carling, ea este! spuse detectivul.

— Eşti sigur? Eşti absolut convins?

— Cât se poate de sigur, e Gibney.

— Fetele? Vezi şi fetele?

— Încă nu. Probabil sunt în maşina ei. O furgonetă *Dodge* neagră, veche. Staţi să încerc să iau numărul de înmatriculare.

— Dă-l naibii de număr. Vor abandona furgonetă şi vor pleca în rulotă. Nu vreau să urce în rulota aceea, mă înţelegi?

— Ce vreţi să facem?

— Staţi acolo şi rămâneţi la telefon, la naiba!

Carling puse detectivul în aşteptare şi sună în bibliotecă. Şeful lui răspunse la primul apel.

— Au sunat, spuse Carling. Le-au găsit.

— Unde? întrebă Anning.

— Un *Walmart,* în Midland. Ce vreţi să facă?

— Ce să facă? Spune-le să aducă fetele şi copiii înapoi imediat, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu le pot lua cu forţa. Nu sunt poliţişti, sunt detectivi particulari. Conform legii, nici măcar nu sunt înarmaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Clay, oamenii aceştia pe care i-am angajat sunt nişte duri, nu? Vorbim despre nişte adolescente, o moaşă şi un profesor!

— De ce nu anunţăm poliţia, domnule Anning? Putem spune că au fost răpite de la fermă.

— Nu vreau să implicăm poliţia, Clay. Vor fi nevoiţi să investigheze. Controlăm poliţia locală, dar pe cea statală? Poliţia din Midland? Nu uita că Donovan a fost de faţă când a fost ucis Gottlieb. Nu ştiu ce ştie sau ce crede că ştie până la momentul acesta. A sunat-o pe Belinda Hartman azi! Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit.

— Fără poliţie. Spune-le oamenilor tăi să ia fetele cu forţa şi să le aducă înapoi.

Carling reveni la convorbirea cu detectivul şi-i dădu

instrucţiuni. Detectivul şi partenerul acestuia ascultau pe difuzor. Când aceştia protestară, Carling îi surprinse cu un stimulent: le va dubla onorariul în cazul încheierii cu succes a misiunii.

— Domnule Carling, dacă facem uz de forţă, riscăm să ne pierdem licenţele de detectivi, spuse şoferul.

— Vă triplez onorariul, spuse Carling.

— Triplu? În regulă, conveni şoferul.

În parcare, umbrele se alungeau. Din apropiere, de unde parcaseră, detectivii priviră fetele şi copiii acestora coborând din furgonetă şi urcând în rulotă. Cal şi Sue începură să le aducă bagajul din spatele furgonetei, parcată imediat în spatele rulotei.

— În regulă, ia lucrurile din portbagaj şi hai să terminăm odată cu asta, spuse şoferul. Eu îi blochez.

Individul coborî şi scoase din portbagaj un levier şi o bâtă de baseball, apoi urcă la loc, lângă şofer, pentru încă zece secunde, cât le luă să ajungă în faţa rulotei. Şoferul frână brusc, scoase maşina din viteză şi lăsă motorul pornit. Săriră amândoi din maşină şi începură să-i ameninţe pe Sue şi pe Cal. Cei doi bărbaţi erau solizi amândoi. Levierul şi bâta îi făceau să pară şi mai ameninţători.

— Lucrăm pentru fermă, spuse şoferul. Ştim ce aţi făcut, domnişoară Gibney. Le-aţi răpit pe fete. Suntem aici să le ducem înapoi. Adu-le, împreună cu copiii, iar tu şi prietenul tău nu veţi păţi nimic. Dacă nu, suntem nevoiţi să vă facem rău. Amândoi vă veţi petrece noaptea în spital şi noi vom duce oricum fetele înapoi unde le este locul.

Cal păşi în faţa lui Sue. Şi el avea o statură impunătoare, dar cei doi nu părură deloc intimidaţi.

— Fetele au plecat de bună voie, spuse Cal. Voi aţi deveni răpitori. Dacă domnul Anning ar fi gândit cu adevărat că Sue a încălcat legea, acum, aici ar fi poliţia, nu voi.

Cel cu bâta o întinse către Cal şi spuse:

— Asta nu e o dezbatere, domnule. Cară-te naibii!

— Nu te voi lăsa să le iei, spuse Cal, pregătindu-se să încaseze o bătaie zdravănă.

Individul cu levierul făcu primul un pas înapoi. Apoi încă un pas. Cel cu bâta, îi dădu drumul la pământ şi se retrase la rândul lui câţiva paşi.

Cal se simţi destul de mândru de puterea lui de intimidare, până ce aruncă o privire în spate, către Sue, care ţinea un pistol îndreptat spre ei.

— Urcaţi în maşină şi plecaţi naibii din faţa noastră, spuse ea.

— Da, doamnă, spuse şoferul ridicând puţin mâinile. Aveţi grijă cu pistolul acela, ok?

— Vreau să îi transmiţi domnului Anning un mesaj.

— Da doamnă, îi transmit.

— Spune-i să se ducă la dracu'!

Carling alergă pe scări în sus la parter, cu cizmele alunecând pe holurile de marmură. Intră în bibliotecă fără să bată la uşă.

— Le avem? spuse Anning.

— Sue i-a ameninţat cu un pistol. Au plecat cu rulota.

— De unde naiba a avut un pistol?

— Poate l-a avut dintotdeauna. Poate i l-a dat tipul de la grajduri. Le-am spus oamenilor noştri să urmărească rulota. Credeţi că e momentul să anunţăm poliţia?

Anning se ridică şi îşi luă pălăria de cowboy din coarnele unui ren fixate pe perete.

— Nu! Pregăteşte elicopterul şi ia o puşcă. Ne vom ocupa noi înşine.

Capitolul 33

Imediat ce părăsiră parcarea şi intrară pe autostradă, Cal apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Maşina era greoaie, dar, în cele din urmă, prinse viteză. Sue era aşezată pe scaunul de lângă el, ţinând pistolul pe genunchi cu o mână tremurândă.

— De unde îl ai? întrebă Cal.

— Cineva de la fermă.

— Mă bucur că l-ai avut la îndemână. Ştii să îl foloseşti?

— M-a învăţat Mary Riordan.

Cal o privi descumpănit.

Fetele erau aşezate pe banchetă, strângeau copiii la piept şi încercau să înţeleagă ceva din toată nebunia aceea.

— Fetelor, vi-l amintiţi pe profesorul Donovan, spuse ea.

Fetele dădură din cap, dar nu despre el voiau să vorbească. Tocmai ce o văzuseră pe Sue ameninţând nişte indivizi cu pistolul, iar acum se îndepărtau în viteză, într-o maşină exotică, echipată cu paturi şi bucătărie.

— Sue *scos pistolul,* spuse Maria Aquino.

— Sue *omorât ticăloşi,* ca Mary? întrebă Maria Mollo. Mary Riordan le învăţase bine.

— Nu! spuse Sue, am vrut doar să îi sperii.

— A funcţionat, spuse Cal.

Mary Riordan se uita pe fereastra din spatele maşinii.

— Iertaţi-mă, dar tipii ăia se ţin după noi.

Cal privi în oglinda retrovizoare şi confirmă.

— Văd că păstrează totuşi distanţa.

— Unde mergem? întrebă Sue.

Cal avea harta pe telefon.

— La următoarea ieşire de pe autostradă o luăm spre nord. New Mexico.

— Acasă, rosti Sue încet, pentru sine.

— Ar trebui să trecem graniţa într-o oră şi un sfert, spuse el. Vom traversa Roswell, evitând pe cât posibil

OZN-urile, apoi ne îndreptăm spre Albuquerque, încercă el să glumească.

— De ce acolo? întrebă ea.

— Acolo locuieşte un coleg de facultate, care le va oferi fetelor adăpost, până ce ne dăm seama ce facem mai departe. Mă gândesc la ceva public, poate o conferinţă de presă. Nu m-am hotărât.

Sue repeta absentă cuvântul „adăpost”. Apoi spuse:

— Mulţumesc. N-am ştiut pe cine altcineva să sun.

— Sunt implicat în asta, spuse el. Mă bucur că m-ai sunat.

— Trebuie să le protejăm, spuse ea. Anning şi Pole le-au transformat în artişti de circ. La fel şi pe copii. Frumoşii, minunaţii copii.

Cal privi din nou în oglindă.

— Le vom proteja.

Sue ridică o mână de pe pistol şi o aşează peste mâna lui, pe volan.

Mary văzu gestul şi spuse:

— Ţi-am zis eu că îţi place de el.

— O, Mary, exclamă Sue. Tu şi gura ta cea mare.

Maria Mollo întrebă ce voise să spună, iar Mary îşi ţuguie buzele şi făcu zgomote ca şi cum ar fi sărutat pe cineva, făcându-le pe cele două să râdă în hohote.

Când fetele se potoliră, Sue se răsuci să vadă cu ochii ei maşina care îi urmărea.

— Mă tem pentru ele, spuse ea în şoaptă, în aşa fel încât să nu o audă fetele. Poate ar trebui să chemăm poliţia. Nu îmi pasă dacă ajung la închisoare.

— Nu vei ajunge la închisoare, dar nu cred că e o idee bună să implicăm poliţia din Texas. Randall Anning are influenţă peste tot în statul acesta. Nu putem să ne bazăm pe poliţia de aici. Eu mă voi simţi mult mai bine odată ce ajungem în New Mexico.

★

Elicopterul lui Anning, un *Augusta Westland AW189,* era unul dintre cele mai rapide modele de uz civil. Ajungea la peste 300 de kilometri pe oră şi avea o capacitate de până

la nouăsprezece pasageri. Doar cu pilotul, Anning şi Carling la bord, aparatul de zbor părea pustiu ca o grotă. Era loc destul pentru a transporta fetele şi copiii înapoi la fermă, rapid şi confortabil.

Carling stătea pe un scaun în spatele lui Anning şi al pilotului şi era angajat într-un dialog cu cei doi detectivi aflaţi pe urmele rulotei. De când cu accidentul din Anzi, Anning era agitat când zbura, dar acum se forţă să nu se gândească la asta, concentrându-şi atenţia asupra hărţii afişate pe ecranul din cabină.

— Aici sunt, îi spuse Anning pilotului, indicând un punct pe hartă. Drumul naţional 385, se îndreaptă spre nord, către Seminole. Cât mai durează până ajungem acolo?

— Presupunând că nu schimbă direcţia şi se încadrează în limita de viteză, aş zice că ne vom intersecta cu ei în aproximativ o oră.

— Ce facem când ajungem acolo? întrebă Carling.

Anning se întoarse şi îl repezi cu asprime.

— Lasă asta în grija mea.

★

Cal nu era liniştit ştiind că erau urmăriţi. Drumul era întins şi monoton, traficul era lejer din ambele direcţii. Nu existau copaci, niciun fel de vegetaţie mai înaltă de câţiva centimetri. Nu vedeau nimic în jur decât mirişte şi pământ nisipos. Se însera, iar maşina din spatele lor era uşor de urmărit, mai ales acum că îşi aprinsese farurile.

— Ce naiba fac? întrebă Cal. Păstrează o distanţă de siguranţă, dar nu se lasă.

— Vreau să se termine odată, spuse Sue. Sunt aşa de obosită!

— Nu mi-ai spus unde locuieşti.

— Santa Fè.

— Frumos oraş.

— Îl ador. Aş vrea să nu fi plecat niciodată de acolo.

— Fetele ar fi fost într-o stare mult mai rea, dacă nu erai lângă ele.

— Poate, dar am plătit scump. Mi-am vândut sufletul diavolului.

— Te referi la Anning.

— La el, la întreaga situaţie. Privi peste umăr să vadă dacă fetele ascultau. Erau în spatele maşinii, inspectau paturile şi baia. Ce se va întâmpla cu ele? întrebă ea.

— Au familii.

— Vor fi privite ca nişte ciudăţenii odată întoarse acasă. Nu vor mai avea linişte. Tu ştii prea bine. Fecioara Maria a trăit liniştită? I-au dat oamenii pace?

— Biblia nu ne spune prea multe despre viaţa ei. Dacă e să ne luăm după Evanghelii, se insinuează că a rămas lângă fiul ei pe întreg parcursul vieţii acestuia. Se spune că a fost de faţă când Iisus a înfăptuit primul Lui miracol, transformând apa în vin. Se mai spune că a fost printre femeile care au asistat la răstignirea Lui. Mai sunt alte câteva menţiuni răzleţe. Dar nimic mai mult.

Sue era în pragul unui acces de plâns şi vorbi gâtuită de emoţie:

— Ce se va întâmpla cu copiii? Vor fi şi ei ucişi cândva?

— Dumnezeule, Sue, istoria nu se repetă întotdeauna. Dacă sunt realmente produsul unor sarcini miraculoase, tot ce pot prevedea este că vor avea parte de vieţi remarcabile şi urmărite îndeaproape.

— Crezi că sunt? Crezi că sunt rezultatul unor minuni?

Pe consolă era o cutie cu şerveţele, uitată acolo de ultimul utilizator al rulotei. Cal scoase câteva şi i le întinse.

— Chiar nu ştiu. Dar sunt oameni care pretind că toţi copiii sunt nişte minuni.

— Dar tu? Şi tu crezi asta?

El evită să răspundă glumind.

— La naiba, Sue, eu cred că e o minune că am reuşit să nu am copii până acum.

★

Zburau direct spre soarele care apunea încet la orizont, colorând cerul deşertului în culori pastelate.

— Domnule Anning, spuse Carling. Mi se spune că sunt tot pe drumul naţional 62, spre vest, la aproape şaisprezece kilometri de graniţa cu New Mexico.

— Ea e din Santa Fè, mormăi Anning. Probabil are acolo

oameni şi se gândeşte că o vor ajuta. Cât mai avem până îi ajungem?

— Mai puţin de cinci minute, spuse pilotul. Clay, dacă le spui oamenilor tăi să apese uşor, intermitent, frâna, îi vom identifica după stopuri.

— Sigur, spuse Carling.

Anning luă un binoclu şi inspectă şoseaua. După un minut spuse că i să păruse că vedea luminile roşii de frână ale unei maşini. Peste un alt minut era din ce în ce mai convins că nu i se păruse, iar puţin mai târziu, Carling confirmă cu ochiul liber.

— Ei sunt, fără îndoială, spuse el.

— Văd rulota, spuse Anning. Îl văd pe ticălos.

— Ajungem deasupra lor în şaizeci de secunde, spuse pilotul. Cât vreţi să coborâm?

— Mult, spuse Anning. Vreau să le atragi atenţia.

— Apoi? întrebă pilotul.

— Le-o iei înainte şi îi forţezi să oprească.

— Cum?

— Aterizezi pe autostradă, dacă trebuie!

— Domnule Anning, dacă fac asta, fără să invoc o situaţie de urgenţă, risc să îmi pierd licenţa de zbor!

— Atunci, dacă eşti prins, invocă o afurisită de urgenţă! Lucrezi pentru mine. Să nu uiţi asta. Ai înţeles?

— Da, domnule. Am înţeles. Cobor la 30 de metri. Iată-i, sunt în faţa noastră.

Zgomotul făcut de elicopter era atât de puternic, încât Cal aproape încremeni la volan. Apăsă din instinct pedala acceleraţiei, când elicopterul trecu pe deasupra, apoi le apăru în faţă, îndreptându-se spre vest.

Sue recunoscu însemnele alb cu roşu. Era elicopterul medical de la fermă, pregătit pentru deplasarea de urgenţă la spital, în caz că apăreau probleme în timpul naşterilor.

— E Anning, spuse ea.

— Presupun că acum ştim de ce au continuat să ne urmărească cei doi, spuse Cal.

Zgomotul brusc le îngrozise pe fete şi pe copii.

— De ce nu ne lasă în pace? spuse Sue.

— Indivizii de teapa lui nu renunţă uşor, spuse Cal verificând locaţia GPS pe hartă. Nu îşi plecase privirea mai mult de două secunde. Când ridică din nou ochii, văzu elicopterul aterizând la 800 de metri în faţa lor.

— Dumnezeule mare, exclamă el. Fetelor, v-aţi pus centurile de siguranţă?

Mary o fixă pe a ei şi celelalte două îi urmară exemplul. Toate trei ţineau copiii strâns la piept. Cal o auzi pe Maria Mollo rugându-se în spaniolă. Mary Riordan, care se ţinea mereu tare, acum începu să plângă.

Anning se întoarse spre Carling şi-i spuse:

— Coboară şi fă-le semn să oprească. Ameninţă-i cu puşca, dacă e nevoie.

— Doar nu vrei să trag asupra lor, nu?

— Nu. Nu putem risca să rănim copiii. Doar cât să-i sperii ca să oprească.

Cal şi Sue văzură un bărbat în mijlocul drumului, în faţa elicopterului. Omul avea o puşcă.

— Dumnezeule, Cal!

— Nu am de gând să opresc, spuse el.

— Şi ce o să faci?

— Asta. Ţineţi-vă bine! Fetelor, capul la cutie!

Mary Riordan se întinse către bancheta din faţa ei şi le spuse şi celorlalte două să facă la fel.

Zona mediană era la nivel cu şoseaua şi la fel de netedă ca peisajul înconjurător. În ultimul moment în care putea face manevra în siguranţă, Cal încetini puţin ca să nu piardă controlul maşinii, apoi vira la stânga, intră pe zona mediană, ocoli elicopterul şi reveni pe autostradă continuându-şi drumul spre vest. Maşina detectivilor încetini şi opri.

— La naiba, Carling e în mijlocul şoselei cu o armă în mâini, spuse şoferul. Misiunea asta e aberantă, omule. Mi-a ajuns.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte, întoarse maşina pe banda mediană şi porni înapoi spre est.

Carling scutură din cap şi urcă în elicopter.

— După ei, spuse Anning.

Cal auzi iar zgomotul elicopterului deasupra lor.

— Deschide uşa şi trage un foc de avertisment, spuse Anning. Fă-l să oprească!

— Nu cred că este o idee bună, spuse Carling. Odată ce descarc. Arma, se poate întâmpla orice.

— Fă-o, la naiba!

Carling oftă şi deschise uşa elicopterului.

— Planează şi menţine poziţia, îi spuse pilotului.

În lumina din cabina elicopterului, Cal văzu silueta unui om care se pregătea să deschidă focul asupra lor. Frână brusc. Nu veneau maşini din nicio direcţie. Erau singuri pe autostrada pustie din Texas. Focul de armă răsună ca un tunet. Cal văzu scânteia unde glonţul atinse asfaltul, la vreo 45 de metri înaintea lor.

Sue ţipă, la fel şi fetele.

Cal spuse cât putu de calm.

— Sue, ia telefonul meu şi caută numărul lui Andy Bogosian. Sună-l pe mobil şi dă-mi telefonul.

Cal acceleră din nou şi elicopterul se ridică şi zbură spre vest, pregătit să repete manevra.

Sue îi întinse telefonul care suna.

— Andy, sunt Cal Donovan. Sunt cu fetele. Suntem pe drumul naţional 62, în Texas, la aproape opt kilometri de graniţa cu New Mexico. Avem probleme. Exact. Probleme serioase. Am nevoie de ajutorul tău.

— Din nou, spuse Anning. De data asta, mai aproape. Nemernicul ăsta o să oprească dacă aşa vreau eu!

Elicopterul luă din nou poziţie şi Carling se aplecă înainte, privind prin lunetă. De această dată glonţul lovi asfaltul la optsprezece metri distanţă de maşină. O bucată din asfalt fu proiectată în parbriz.

Se auziră din nou ţipete, iar Cal îşi continuă drumul.

— Nu opresc nici de-al naibii, rosti el printre dinţi, strângând mâinile pe volan.

— Din nou! zbieră Anning. Pregătiţi-vă pentru încă un foc.

— Nu opreşte, spuse Carling. Nu îl putem face să

oprească fără să provocăm un accident.

— Din nou, am spus. Mai aproape. Îşi va pierde curajul.

Pilotul se îndreptă spre vest, pentru o nouă încercare.

Pilotul îi arătă ceva.

— Domnule Anning, priviţi acolo, la aproape cinci kilometri, dincolo de frontiera statală.

Un şir lung de maşini cu girofarurile pornite se îndrepta spre est. Apoi, brusc, luminile rămaseră pe loc. Cerul întunecat al înserării era iluminat de fulgerări albastre, intermitente.

Anning nu ştiu ce să înţeleagă, dar Carling ştia.

— Sunt maşinile poliţiei din New Mexico! Aşteaptă la graniţă.

— De ce? întrebă pilotul.

— Pentru că nu au jurisdicţie în Texas, spuse Carling.

— Trage într-o roată! zbieră Anning. E acum ori niciodată.

— Ar putea pierde controlul maşinii, spuse Carling. Dacă se răstoarnă?

— Ne asumăm riscul, spuse Anning. Fă-o, pentru numele lui Dumnezeu!

Elicopterul plană la nici şase metri deasupra şoselei şi Carling făcu ce i se spusese. Erau atât de aproape, încât atunci când acesta se pregăti să tragă, Cal vedea în cabina elicopterului şi ura întipărită pe chipul lui Anning.

Glonţul pătrunse în anvelopa din faţă, pe partea dreaptă, spulberând-o. Cal simţi maşina înclinându-se dramatic. Încercă din răsputeri să o menţină pe asfalt, dar aceasta derapă mult şi intră pe mirişte. Frână, izbindu-se de tufişuri până când simţi că se scufundă, şi se opri subit cu roata din dreapta-spate într-un şanţ.

Fetele ţipară, iar copiii începură să plângă.

— Sunteţi bine? strigă Cal. Îşi ţinuse respiraţia atât de mult, încât acum gâfâia.

— Da, suntem bine, strigă Mary, dar vor să ne ucidă!

— Copiii sunt bine? întrebă şi Sue, pregătindu-se să îşi desprindă centura de siguranţă ca să meargă la ele.

Cal văzu luminile albastre ale maşinilor de poliţie la un

kilometru şi jumătate depărtare.

— E Andy. A reuşit.

Cal acceleră şi maşina se zdruncină. Sue lăsă centura la locul ei.

★

— Au oprit, spuse Carling peste măsură de uşurat.

Elicopterul continua să planeze la câţiva metri deasupra solului şi la doar câţiva metri de rulota oprită.

Anning se uită pe geam. Maşina huruia în timp ce Donovan. Încerca să scoată roata din şanţ. Prin geamul de pe partea pilotului văzu luminile maşinilor de poliţiei aflate în apropiere.

— Încearcă să plece, spuse Anning. Nu putem permite asta. Trage în motor! Opreşte-l!

— Nu mai trag niciun foc în maşina aia, spuse Carling. Dacă o fac, cineva va fi rănit.

— Atunci dă-mi afurisita de puşcă, spuse Anning răsucindu-se şi aproape smulgând puşca din mâinile lui Carling.

Anning deschise uşa de pe partea lui şi ţinti.

Cal văzu ţeava puştii, băgă maşina în viteza întâi şi apăsă pedala de acceleraţie la podea. Maşina săltă ca o balenă spintecând valurile.

Anning trase chiar când maşina se eliberă din şanţ.

Rulota reveni pe şosea. Cal se lupta să păstreze direcţia în timp ce janta roţii din faţă împrăştia jerbe de scântei pe asfalt.

Pilotul se înălţă în grabă pentru a evita coliziunea cu maşina care se apropia în viteză. Plană la câteva zeci de metri deasupra şoselei. Anning privi neajutorat cum rulota îşi făcea drum către vest.

Graniţa era din ce în ce mai aproape. Luminile girofarurilor erau din ce în ce mai strălucitoare.

Un indicator anunţa: „Aţi ieşit din Texas”, iar un altul: „Aţi intrat în New Mexico!”

Cal opri lângă graniţă şi maşinile de poliţie se apropiară.

— Sue, am reuşit. Suntem în siguranţă.

Sue privea drept în faţă. Ţinea în continuare o mână pe

pistol. Cealaltă îi acoperea capul pieptului. Cămaşa îi era plină de sânge.

El îşi desprinse centura de siguranţă şi se apropie de ea.

— Nu le lăsa să mă vadă, şopti ea cu vocea şuierată.

— Fetelor, rămâneţi acolo, strigă Cal.

— E totul în regulă? întrebă Mary.

— Rămâneţi pe locurile voastre!

Poliţiştii deschiseră uşa.

— Avem nevoie de o ambulanţă, strigă Cal. Vă rog, luaţi fetele!

Cal îşi puse mâna peste rană şi apăsă. Simţi valurile fierbinţi de sânge lovindu-i în palmă.

— O să fii bine, Sue, spuse el. Ambulanţa e pe drum.

— Nu sunt bine, spuse ea cu voce pierită. Nu sunt deloc bine.

— Haide, rămâi trează. Vreau să ne cunoaştem cum trebuie.

— Mi-ar fi plăcut asta… Cal?

— Da.

— Copiii sunt bine?

— Sunt bine.

— Nu-i aşa că au cei mai frumoşi ochi?

— Ba da.

Sue îi închise pe ai ei şi şopti abia auzit.

— Cred că au ochii mei, Cal.

— Sue!

Apoi rosti ultimele cuvinte:

— Ea ştie. Doamna Torres.

Capitolul 34

Privind în urmă, Anning şi Gottlieb erau de aceeaşi părere, cea mai dificilă noapte pe munte nu fusese cea în care răbdaseră de foame sau cea în care îşi pierduseră şi ultima fărâmă de speranţă. Fusese noaptea în care Phil Alexander murise.

Cea de-a treia noapte.

Îl lăsaseră în scaun, cu centura de siguranţă fixată. Avea spatele rupt şi ceva îngrozitor se întâmpla în stomacul lui. I se umflase, devenind de trei ori mai mare faţă de dimensiunile obişnuite, iar pielea întinsă căpătase o culoare vineţie. Omul fusese unul dintre cei mai pricepuţi avocaţi corporatişti din America. Era totodată extrem de amuzant. Simţul umorului îl părăsise în prima noapte, luciditatea în cea de-a doua şi forţa vitală în cea de-a treia. Ceea ce nu îl părăsise până în ultima clipă fusese durerea. Suspinele intermitente se transformaseră în gemete înfricoşătoare. Spre final, urla ca un animal prins într-o capcană.

În noaptea aceea, Gottlieb se folosise de braţul sănătos ca să-i dea să mănânce nişte zăpadă, dar el refuzase, întorcând capul ca un copil mofturos care nu vrea să accepte linguriţa cu spanac.

— Nu îţi mai pierde vremea, spuse Anning de sub grămada de geci călduroase pe care le scosese de pe trupurile celor morţi. E terminat.

— Poate că deshidratarea îi sporeşte durerea, îi răspunse Gottlieb.

— Deshidratarea e cea mai mică dintre problemele lui.

Cei doi erau la câţiva metri unul de celălalt, dar era atât de întuneric în avion, încât nu se vedeau unul pe altul.

— Trebuie să tacă, spuse Gottlieb. Nu mai suport să-i ascult gemetele.

— Astupă-ţi urechile cu ceva.

— Am încercat, nu funcţionează.

— Atunci, dormi afară.

— O să mor îngheţat.

Anning începea să fie iritat.

— În cazul acesta, poate ar trebui să îl ajutăm să nu mai sufere.

Gottlieb înţelesese ce voia să spună.

— Poate mâine suntem salvaţi.

— El e deja mort.

Gottlieb făcu drumul înapoi pe pipăite, până la unul dintre scaunele pline de sânge uscat.

Avocatul urlă până târziu în noapte. Anning reuşi să doarmă iepureşte, dar Gottlieb nu închise un ochi. Apoi, când lumina albastră a zorilor începu să destrame întunericul, urletele încetară brusc. Tăcerea intervenită subit avu drept rezultat deşteptarea lui Anning. Ceea ce îi fu dat să vadă era Gottlieb, îngenuncheat lângă avocat, acoperindu-i faţa cu mâna sănătoasă.

Cei doi bărbaţi nu aveau să mai vorbească despre acea zi, nici atunci, nici altădată.

Căzură amândoi într-un somn adânc, care ţinu toată dimineaţa, până spre după-amiază.

După ce îl adăugară pe Alexander şirului de cadavre aliniate afară, traiul în avion deveni mai plăcut. Făcură un inventar al locului, căutând peste tot, în cabină, în avion, în bagaje şi în buzunarele celor morţi, adunând tot ce era comestibil sau folositor. În magazia mică a avionului era un sertar plin cu produse de patiserie ambalate în celofan şi batoane din cereale, dar se răsturnaseră toate în momentul producerii impactului. Cu toate acestea, găsiră vreo şase batoane de cereale în cabina piloţilor, pe care aceştia, probabil, le rezervaseră pentru ei. În haina lui McGee, bancherul, găsiră o ciocolată mare.

— Un sfert de baton la micul dejun, un sfert seara, pentru fiecare, propusese Gottlieb. În felul acesta, vom avea un pic de hrană zilnic, timp de şase zile. Dacă suntem tot aici, ciocolata ar trebui să ne mai ajungă încă vreo trei sau patru zile. Pentru o vreme, Anning păstră tăcerea cu privire la existenţa unei alte surse de proteine şi grăsime

pe care o aveau la dispoziţie, dar Gottlieb bănui că subiectul nu fusese închis pentru totdeauna.

De bine de rău – Anning fu de părere că „de bine” – în bagaje găsiră trei sticle intacte de tărie chiliană, rămasă din ultima lor seară la cabană.

Din nou, Gottlieb avea o altă părere.

— Nu cred că e o idee bună să bem alcool pe frigul ăsta.

— Prostii, spuse Anning, luând o duşcă. Ce crezi că au câinii salvatori în butoiaşele de la gât? Tărie, pentru numele lui Dumnezeu! Are calorii. Hrana zeilor.

Gottlieb era mai degrabă preocupat de frig. Ţinutele de schi erau deosebit de folositoare, fireşte, şi fiecare dintre ei îmbrăcase câte rânduri de haine fusese omeneşte posibil. Un foc ar fi fost însă salvator. Pe vremuri, câţiva dintre pasageri sau membri ai echipajului ar fi fost, cu siguranţă, fumători, având prin urmare asupra lor brichete sau chibrituri, dar acum nu găsiră nimic cu care să aprindă un foc. Gottlieb, inginer fiind, veni cu ideea să caute o baterie cu ajutorul căreia să genereze o scânteie. Aşa ar fi aprins penele de gâscă din umplutura câtorva haine. În cabină, găsiră un suport de lanternă, dar aceasta lipsea, pierdută probabil pe munte, în timpul prăbuşirii. Se gândeau că trebuia să fie nişte baterii de rezervă în spatele bordului, dar petrecură două zile extrem de obositoare trăgând de fiare şi căutând zadarnic.

Spaţiul pentru bagaje era plin de schiuri şi beţe şi, desigur, discutaseră până şi posibilitatea absurdă ca Anning, nefiind rănit, să coboare muntele pe schiuri. Ar fi fost o misiune sinucigaşă extrem de rapidă.

Aşa că se lăsară pradă unei rutine anoste şi deosebit de neplăcute.

Pe timpul zilei făceau cu rândul, unul din ei stătea afară, scrutând cerul în aşteptarea salvării. Desprinseseră din cabină un panou reflectorizant de aluminiu şi, în timp ce unul încerca să se încălzească, celălalt înfrunta vânturile aspre care măturau coasta muntelui, captând razele soarelui şi îndreptându-le spre cer. Noaptea, legau plasele de susţinere a bagajelor de mânecile gecilor groase şi de

crăcii pantalonilor şi acopereau spărturile din fuzelaj ca să se protejeze pe cât puteau împotriva temperaturilor care scădeau drastic.

Şi marcau trecerea timpului, după vechiul obicei, scrijelind câte o linie pe o bucată de lemn dintr-un finisaj interior.

Pentru cei doi deveni curând evident că aveau extrem de puţine în comun, cu excepţia unui segment îngust de preocupări, legat de interesele comerciale. Cu toate acestea, era greu de imaginat un subiect de discuţie mai inutil decât vânzarea şi cumpărarea de companii, când eşti naufragiat pe vârful îngheţat şi izolat al unui munte. Şi unul şi celălalt, dacă ar fi putut, şi-ar fi ales din grup un alt tovarăş de supravieţuire. Anning era „produsul" câmpurilor petrolifere şi al fermelor texane. Gottlieb, al şcolilor private din Manhattan şi al spectacolelor de pe Broadway. Cât încă mai avuseseră câţiva dumicaţi de mâncare decentă şi o fărâmă de speranţă că o aeronavă civilă sau militară i-ar putea descoperi, reuşiseră să păstreze conversaţia la nivelul chestiunilor practice legate de supravieţuire.

Însă, după zece zile, când ajunseră la ultima bucăţică de ciocolată şi la ultima duşcă de tărie, storşi de energie şi cuprinşi de apatie, se întoarseră către filosofie, în căutarea unui element comun de umanitate.

Era o după-amiază cenuşie şi ningea abundent. Într-o zi ca aceasta, nu aveau ce căuta afară, aşa că se adăpostiseră amândoi în tubul lor de aluminiu. De obicei, alegeau scaune cât mai depărtate, pentru a avea fiecare un pic de intimitate, dar Gottlieb era atât de epuizat, încât se prăbuşi pe scaunul de lângă Anning în drum spre rândurile din spate.

Discutaseră în linii mari situaţia de viaţă a fiecăruia. Anning era cu douăzeci de ani mai mare decât Gottlieb. Avea o soţie care ducea o viaţă mondenă în Houston. Îl însoţea foarte rar în locul care lui îi era cel mai drag pe lume, ferma din vestul Texasului, unde creştea şi cai. Aveau două fete, una căsătorită cu un texan, proprietarul

câtorva reprezentanţe auto, cealaltă cu un director din domeniul farmaceutic, în New Jersey. Niciuna din ele nu avusese ambiţia să-şi construiască o carieră. Anning avea în portofel fotografii cu nepoţii, dar i le arătă tovarăşului său cu o anume indiferenţă, lipsit de mândria pe care o au de obicei bunicii. Gottlieb era căsătorit cu o fată pe care o ştia din timpul liceului. Se reîntâlniseră după facultate şi duceau o viaţă îndestulată, fără copii, tipică suburbiilor oraşelor din Connecticut. Anning bănuia că Gottlieb era un liberal new-yorkez, iar Gottlieb suspecta că Anning era un conservator texan. Nu discutară politică. Ce sens avea să facă situaţia şi mai neplăcută?

Anning scoase din buzunar briceagul pilotului şi îl ridică încet cu braţul slăbit.

— Ştii că va trebui să mâncăm ceva proteine în curând. Altfel, murim de foame, spuse el.

Gottlieb clătină din capul căzut.

— Aici eşti pe cont propriu, Randy.

— O să mi te alături.

— Mă îndoiesc.

— La naiba, Steve. Nu mai sunt altceva decât nişte bucăţi de carne în congelator. Nu mai au nume. Nu mai au suflet. I-am cunoscut pe unii mai bine decât pe alţii, dar pot spune că erau cu toţii oameni de treabă. Acea parte a lor care contează cu adevărat este acum în ceruri.

Gottlieb era prea ostenit ca să râdă. Tot ce reuşi să obţină fu o respiraţie şuierătoare.

— Chiar crezi asta?

— Ce anume? Că sunt în ceruri? Sigur că da. Eşti evreu, nu-i aşa? O altă respiraţie şuierată.

— Ce m-a dat de gol, numele?

— Cunosc mulţi evrei credincioşi. Să înţeleg că tu nu te numeri printre ei?

— Ai ghicit.

— Ei bine, eu sunt catolic. Sunt un om profund credincios.

— Nu te-am văzut rugându-te.

— Mă rog în tăcere. Nu fac paradă de asta. Nu aici. Dar

dacă ar fi să îţi descoperi credinţa aici, în vârful acestui munte, şi ai vrea să ne rugăm împreună, îţi sunt alături. Să nu zici că nu ţi-am spus.

Vântul aspru se izbea de laturile avionului. Gottlieb simţi cum îi alunecă bărbia în piept.

— Te anunţ.

Două nopţi mai târziu, în timp ce cădea întunericul, Gottlieb se găsea în acelaşi scaun. În ciuda ameninţărilor repetate, Anning păstrase briceagul în buzunar, nefolosit, iar Gottlieb bănuia că acesta nu era chiar atât de hotărât să felieze un braţ de om congelat.

— Mergi şi la biserică? îl întrebă Gottlieb.

— Când sunt în Houston, merg. Îmi place Cardinalul nostru. George Pole. Este de modă veche. Admir asta la el.

— Ce înseamnă asta? „De modă veche”?

— Este tradiţionalist. Conservator religios. Ca şi mine.

— Presupun că nu eşti un admirator al Papei Celestin, în cazul acesta.

— Dacă vrei să ştii, nu-l suport.

— O spui atât de categoric!

— Nu renunţ uşor la propriile opinii. Cred că acest papă, prin acţiunile lui, a adus mai multe prejudicii Bisericii decât oricare alt papă pe care l-am cunoscut. Cardinalii nu sunt fără cusur. Au făcut o greşeală cu prilejul conclavului trecut. Au crezut că îl cunoşteau pe colegul lor, cardinalul Aspromonte, dar s-au înşelat. Până şi prietenul meu, George Pole, a căzut în capcană. Odată ales, Aspromonte şi-a dat arama pe faţă. Este un socialist înflăcărat – poate chiar un comunist – un partizan al teologiei eliberării mai preocupat de agenda lui socială decât de tradiţiile străvechi ale Catolicismului.

— Iisuse, Randy, nu eşti deloc înverşunat la adresa lui, nu?

— Este vorba de lucruri pe care le iau foarte în serios. Ar trebui să asişti la discuţiile pe care le am cu Cardinalul Pole. Împărtăşim aceleaşi temeri cu privire la direcţia către care se îndreaptă Biserica. Căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Contracepţie. Hirotonisirea femeilor. Dacă

Celestin trăieşte îndeajuns şi numeşte destui oameni de-ai lui în Colegiul Cardinalilor, nu vei mai putea deosebi un catolic de un metodist.

— Sau de un evreu, spuse Gottlieb.

— Singurul avantaj al morţii iminente pe vârful acestui munte, spuse Anning, este că nu voi fi nevoit să asist la distrugerea instituţiei pe care o iubesc.

Intraseră în cea de-a treia săptămână petrecută pe munte prea sleiţi de puteri pentru a mai petrece afară mai mult de o oră pe zi. Raţiile modeste de ciocolată şi tărie deveniseră o amintire plăcută şi îndepărtată. Tot ce făceau, făceau cu încetineală şi efort. Până şi să vorbească ajunsese să li se pară dificil.

Anning revenea asupra subiectului Bisericii în vremea lui Celestin, ca şi cum furia pe care acesta o stârnea în el îl alimenta cu energie. Gottlieb era sătul să îl asculte, dar era prea slăbit ca să protesteze.

— Dacă suntem salvaţi, ştii ce mi-ar plăcea să fac? îl întrebă Anning.

— Să îţi iei un hamburger şi o porţie de cartofi prăjiţi?

Anning îl ignoră.

— Aş vrea să îl distrug. Să ard Biserica lui Celestin din temelii.

— Serios? Pare violent.

— Nu sunt un om violent.

— Atunci cum?

— O, nu ştiu. Poate oferindu-le catolicilor o alternativă.

— Mă îndoiesc că evreii vă vor accepta pe toţi.

— Vorbesc serios.

— Ok.

— Biserica trebuie reinventată.

— Şi cum s-ar putea face una ca asta?

Anning închise ochii. Gottlieb crezu că aţipise şi se hotărî să tragă şi el un pui de somn. Dar Anning nu dormea, se gândea şi reîncepu să vorbească, făcându-l pe Gottlieb să tresară speriat.

— Ar trebui recreate circumstanţele care au dat naştere creştinismului, spuse el. Ar fi nevoie de o nouă Maică

Sfântă, o fecioară. De un nou prunc Iisus născut din acea fecioară. Ar fi nevoie de un nou cler dedicat valorilor care au făcut din Biserica Romano-Catolică o instituţie puternică şi măreaţă. Credincioşii vor trebui convertiţi la această nouă Biserică, impresionaţi cu miracole. La naiba, de ce o singură Marie şi un singur Iisus? Să avem mai mulţi odată, în diferite locuri pe planetă. Care să îi inspire pe credincioşi cu o nouă religie puternică, astfel încât să o abandoneze în masă pe cea veche, coruptă.

Gottlieb îl urmărea aprinzându-se din ce în ce mai tare. Părea să îi priască acel exerciţiu mental. Gottlieb aproape că îşi ceru scuze când îi atrase atenţia asupra unui detaliu cât se poate de limpede.

— E un plan grozav, Randy, în afară de faptul că e foarte complicat să produci miracole. Fecioara Maria a fost o chestie inedită tocmai pentru că a fost, cu adevărat, o chestie inedită.

Vorbitul îi uscase gura lui Anning. Luă o mână de zăpadă de pe tava pe care o ţineau lângă ei, pentru momentele când le era sete, şi o îndesă în gură.

— Poate fi falsificat, spuse el.

— Ce să falsifici? Imaculata concepţie? se miră Gottlieb.

— De ce nu? Iei o virgină, o aduci în stare de inconştienţă şi o inseminezi. La naiba, aş alege chiar fete cu numele de Mary. De ce nu? Mary rămâne însărcinată. Bum! Naştere virgină. Numeşte copilul „Iisus”. Acesta e crescut astfel încât să ajungă profet. Este al naibii de convingător, pentru că el chiar se crede Fiul lui Dumnezeu. Cine spune că n-ar funcţiona?

Gottlieb încercă să se îndrepte în scaun.

— Randy, dincolo de ideile aberante pe care le debitezi, ai idee cum funcţionează fertilizarea *in vitro?*

— Nu. Tu ai?

— La drept vorbind, am. Eu şi Beth am încercat această metodă. De mai multe ori. Nici nu mai ştiu cu câţi embrioni. Niciunul nu a prins. Am renunţat. Dar iată cum funcţionează. Femeia este aşezată pe masa de consultaţie. Doctorul introduce un speculum ca să îi examineze colul

uterin. Embrionii sunt aspiraţi într-un cateter şi transferaţi prin deschizătura oferită de speculum, sub ghidaj ecografic, către uter unde sunt depozitaţi.

— Aşa, şi?

— Şi ce crezi că se întâmplă când introduci un speculum în vaginul unei virgine? Îi distruge himenul şi nu mai poţi dovedi că e virgină.

— Asta ar fi o problemă, nu-i aşa?

— În cadrul schemei tale diabolice? Da, Randy, ar fi o problemă.

— Tu eşti inginer. Nu există o cale prin care să poată fi evitată această problemă, o metodă de introducere a embrionilor fără a distruge himenul?

Gottlieb luă şi el un pumn de zăpadă.

— Nu este o chestiune de inginerie care să fi avut până acum nevoie de o soluţie. Nimeni nu a avut până acum probleme legate de folosirea unui speculum.

— Ce ar trebui făcut?

— Ei bine, ar trebui inventat un nou tip de cateter, cu un sistem de ghidaj prin fibră optică extrem de precis, în aşa fel încât să fie introdus prin orificiul himenului şi să realizeze transferul embrionului în uter.

— Nu am înţeles nimic din ce ai spus. Ar funcţiona?

— E posibil. Vreau să spun, fertilizarea *in vitro* nu funcţionează de fiecare dată. Dacă vrei o Fecioară Maria, probabil va trebui să repeţi procedura de câteva ori. Dacă vrei trei Fecioare, va trebui să o faci de cinci, şase ori. Dar e o prostie, Randy. De ce vorbim despre asemenea lucruri?

— Cunoşti pe cineva care ar putea proiecta un asemenea cateter?

Gottlieb pufni.

— Încă te gândeşti la asta? Dar după o vreme spuse, amanta mea probabil ar putea.

— *Cine?*

— Nu fi aşa surprins. Am o amantă, de ani de zile. O cheamă Belinda.

— Soţia ta nu ştie?

— Am fost foarte atent. Poate se vor cunoaşte la

înmormântarea mea. Belinda şi cu mine am fost colegi de facultate, la Yale. Câţiva ani mai târziu, am căutat să obţin licenţa câtorva dintre brevetele ei pentru una dintre companiile mele. Restul e istorie.

— Mi-ar putea proiecta echipamentul pentru naşteri imaculate?

— Randy, destul cu asta. Acum vreau să dorm puţin.

Dormeau adânc amândoi când fuzelajul începu să trepideze. Gottlieb clipi şi se trezi. Adăpostul lor montan, de obicei liniştit, cu excepţia vuietului vânturilor şi zăpezii izbindu-se de învelişul de metal, era învăluit de un zgomot ciudat.

— Randy! Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Îl trase pe Anning în picioare de mâneca groasă a gecii şi amândoi se repeziră afară, în stratul proaspăt de zăpadă.

În timp ce făceau frenetic semne cu braţele către elicopterul *Huey* al forţelor armate chiliene, un fotograf militar le făcu o fotografie.

Capitolul 35

Sue Gibney stătea la masa din bucătăria apartamentului ei din Santa Fè, sunând pe Skype o persoană pe care nu o cunoştea şi căreia nu îi ştia nici numele. Era surprinsă de caracterul anonim al acţiunii şi nu lua lucrurile foarte în serios. Era doar un capriciu inofensiv care îi stârnise curiozitatea. Anunţul căuta femei sănătoase, cu vârsta cuprinsă între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani, interesate să doneze ovule unui cuplu cu probleme de fertilitate. Căutau candidate de origine europeană sau hispanică, cu studii universitare, dispuse să se supună unor examene medicale, psihologice şi genetice. Compensaţia pentru donaţie avea să fie „considerabilă”. Îi plăcuse cuvântul „considerabilă” şi aplicase trimiţându-şi informaţiile la căsuţa poştală menţionată. Imediat după aceea uitase cu totul despre asta până când se trezi cu o invitaţie la interviu, venită prin e-mail.

Contactul de pe Skype era DoamnaT43644. Femeia pe care o văzu pe ecran era fardată impecabil, avea buzele date cu ruj roşu, şi un păr negru, ondulat şi strălucitor. Stătea aproape de camera de filmat. Nu se vedea nimic din încăperea în care se afla. Nimic nu oferea indicii despre ea.

Femeia vorbea cu accent spaniol.

— Bună, Susan, mă bucur să te cunosc.

— Te rog, spune-mi Sue.

— În regulă, Sue. Ce faci?

— Sunt bine. Tu trebuie să fi Doamna T.

— Da. Îmi cer scuze pentru misterul din jurul acestei poveşti. Clientul meu este o persoană înstărită şi ţine mult la discreţie.

— Clienţii, spuse Sue. Anunţul făcea referire la un cuplu cu probleme de fertilitate.

— Da! Ai dreptate. M-am exprimat eu greşit. Aşadar, Sue, CV-ul tău ne-a impresionat şi ai ajuns pe lista scurtă.

— O, ok! Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că după acest interviu şi după interviurile cu celelalte candidate de pe lista scurtă, un număr restrâns de femei vor începe faza de testare. Fireşte, vom plăti generos timpul şi deranjul, chiar dacă nu eşti aleasă ca donator.

Sue se juca cu şiragul de mărgele de la gât.

— Nu vreau să par mercantilă, dar îmi poţi spune cât plătiţi pentru ovule?

— M-ar îngrijora să nu întrebi. Şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

— Iartă-mă, ai spus cumva şaptezeci şi cinci?

— Este mai puţin decât te aşteptai? Mai mult?

Sue se îmbujoră de entuziasm, dar ocoli întrebarea.

— De fapt, nu aveam nicio idee ce tarife se practică.

— Această sumă este cu mult peste tarifele practicate. Plătim suplimentar pentru discreţie şi confidenţialitate. Dacă eşti aleasă, ţi se va cere să semnezi un contract de confidenţialitate foarte strict. Eşti de acord să începem interviul?

Sue zâmbi către cameră.

— Întreabă-mă ce vrei.

La finalul interviului, Torres îi spuse că va primi un răspuns în decurs de o săptămână.

— Aştept cu interes, răspunse Sue.

— Încă ceva, Sue, spuse Torres. Ne-au impresionat realizările tale profesionale. Clientul meu s-ar putea să aibă nevoie, ulterior, de serviciile unei moaşe. Indiferent dacă vei fi aleasă sau nu drept donator, putem să păstrăm CV-ul tău pentru alte oportunităţi?

Capitolul 36

Maria Aquino nu era atentă în jurul ei. Bătuse aleile din Paradise Village de atâtea ori încât ştia fiecare casă, fiecare piaţă de noapte, fiecare groapă de pe drum care se umplea cu apă când ploua. Ştia ce zone să evite – cele unde îşi petreceau timpul găştile – şi care erau rutele cele mai sigure. Se gândea ce va face odată ajunsă la casa prietenei ei, Lulu, aflată în partea opusă a mahalalei. Lulu avea noul număr al revistei pentru adolescenţi *Candy,* şi fetele aveau să o răsfoiască împreună şi să râdă până la epuizare.

Nu văzu duba albă oprită pe un loc vacant, unde arsese o casă şi nimeni nu ridicase încă o alta. Nu văzu uşa maşinii deschizându-se şi închizându-se la loc.

Lumina!

Lumina era atât de puternică, încât o dureau ochii!

Atacul a venit din spate. Cineva i-a acoperit gura cu mâna şi i-a înfipt cu pricepere acul unei seringi în gât. Cu o simplă apăsare pe piston, o doză de propofol, un anestezic cu acţiune imediată, i-a pătruns în sânge prin vena jugulară. S-ar fi prăbuşit la pământ dacă nu o prindeau braţele unei femei care se grăbi să o ducă în maşină.

— Porneşte, spuse bărbatul.

Şoferul porni şi, în scurtă vreme, ieşiră din mahala. Maşina parcă pe o stradă dintr-un cartier rezidenţial al oraşului Malabon.

Maria fu întinsă pe o masă confortabilă de consultaţie. Anestezistul pregăti o perfuzie şi continuă să-i administreze propofol, ca să o menţină adormită. Îi aplică electrozii unui electrocardiograf pe piept şi un pulsoximetru pe deget pentru a-i măsura saturaţia în oxigen. Îi înclină capul pe spate, ca să îi menţină căile respiratorii deschise, şi aşeză la îndemână o mască şi un rezervor de oxigen, pentru orice eventualitate.

— E pregătită, anunţă el.

O doctoriţă ginecolog o dezbrăcă de la brâu în jos şi îi îndepărtă picioarele.

— Este perfectă. Himenul e intact şi nu e la ciclu.

Avea cateterul pregătit, embrionul pe care îl adusese cu ea în bagajul de mână era încărcat în mediu lichid, gata de transfer. Exersase procedura de nenumărate ori în Houston ca să sporească acurateţea şi eficienţa transferului. Inseră cateterul prin orificiul îngust al himenului fetei, lângă uretră, ghidându-l prin vagin către colul uterin cu ajutorul camerei de luat vederi montate pe vârful acestuia. În capătul colului uterin, ajustă poziţia cateterului folosind maneta de control, astfel încât să îl poziţioneze ferm în interiorul uterului. De acolo, cu ajutorul camerei de luat vederi poziţionă vârful cateterului lângă peretele uterin.

— Endometrul ei este perfect, faza menstruală este corespunzătoare, spuse ea. Efectuez transferul. Injectă apoi embrionii în uter.

După ce retrase cateterul, îi aplică un supozitor cu progesteron pentru a creşte şansele de reuşită a fertilizării, îmbrăcă fata şi îi spuse anestezistului că procedura era încheiată.

— În regulă, spuse acesta. Voi reduce administrarea intravenoasă a anesteziculuі ca să înceapă să îşi revină. Apoi e rândul meu.

Maria gemu uşor.

Anestezistul avea replica la îndemână, scrisă pe un bilet.

— *Ikaw ai napili,* rosti el teatral, cu voce răsunătoare, în filipineză. „Ai fost aleasă!” Repetă mesajul, pentru mai multă siguranţă.

O duseră înapoi în Paradise Village, aproape de locul de unde o ridicaseră şi o lăsară sprijinită de un zid să îşi revină pe deplin.

Întors la maşină, anestezistul o întrebă pe doctoriţă.

— Ce urmează?

Ea igieniza şi pregătea cateterul pentru transport.

— Acum mergem în Peru.

Capitolul 37

— Steve, eşti supărat, îmi dau seama din vocea ta. Ascultă, am nişte oameni aici. Nu, nu încerc să scap de tine. Dimpotrivă, le voi cere să plece. Aşteaptă puţin. Anning era la biroul lui din Houston, în prezenţa unui grup restrâns de angajaţi cu care discuta rezultatele unui raport geologic efectuat asupra unui zăcământ de gaze naturale descoperit recent. Le ceru să se retragă şi reluă convorbirea. Gata, te ascult.

— Ascultă, Randy, n-am închis un ochi toată noaptea. Ştii de când nu mi s-a mai întâmplat una ca asta?

— Aceea a fost o noapte cumplită, spuse Anning după o pauză, în care retrăi amintirea acelei nopţi. Spune-mi ce te-a ţinut treaz.

— Am citit despre ce s-a întâmplat în Irlanda.

— Înţeleg.

— Înţelegi? Asta e tot ce ai de spus?

— Cunosc situaţia.

— E mai mult decât o situaţie, Randy. Mama fetei e moartă. Preotul american a fost răpit.

— Ascultă, Steve, am înţeles că moartea mamei are la bază problemele medicale pentru care fusese internată. În ceea ce priveşte preotul, este cât se poate de regretabil. Se pare că nişte oameni de prin părţile locului au dat dovadă de iniţiativă.

Gottlieb era peste măsură de tulburat.

— Iniţiativă? Nu îmi convine deloc încotro se îndreaptă lucrurile. Situaţia scapă de sub control.

— Steve, tu ţi-ai făcut treaba. M-ai ajutat. Iar eu te-am ajutat pe tine. Am cotizat cu o sumă fabuloasă ca finanţator al noului tău fond de investiţii. Şi prietena ta, doamna Hartman, a fost plătită regeşte pentru cedarea drepturilor de proprietate asupra cateterului şi pentru discreţie.

— Nu ştie în ce scop a fost folosit.

— Aşa şi trebuie. Dar tu, prietene, ţi-ai făcut treaba. În ceea ce te priveşte, s-a terminat. Ce se întâmplă de aici încolo e problema mea. Şi, dă-mi voie să îţi spun, nu îmi fac nicio grijă.

— Am o conştiinţă, Randy. Nu pot să o anulez la comandă.

— Asta pentru că eşti un om cumsecade. Şi un prieten de nădejde. Când oamenii trec prin ce am trecut noi, între ei se stabileşte o legătură indestructibilă.

Vorbele lui Anning nu păreau să aibă efect. Tonul lui Gottlieb era sumbru.

— Nu ştiu ce voi face.

Anning strânse pumnul celeilalte mâini.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ceea ce spun. Simt nevoia să îmi descarc sufletul. Publicitatea în jurul acestor întâmplări atinge cote alarmante. Povestea asta cu fetele capătă amploare.

— Asta şi urmăream.

— Dar este mai mult decât urmăream eu. Iar acum vorbim şi de acte de violenţă.

— Ascultă, Steve, nevoia asta a ta de a-ţi uşura sufletul… Nu ai simţit nevoia să faci asta în legătură cu Phil Alexander.

Gottlieb se enervă imediat.

— Mi-ai spus că era mort deja! Eram cu minţile pe jumătate rătăcite în noaptea aceea! A fost decizia amândurora.

— Tu ai făcut-o! Îţi aminteşti? Vreau ca asta să rămână una dintre amintirile noastre secrete şi dureroase. Aşa că, te rog, nu mai vorbi despre uşurarea sufletului. Este o idee îngrozitoare.

Mai târziu, Anning îl chemă pe Clay Carling la el.

— Clay, tu înţelegi cât am investit în succesul Noii Biserici Romano-Catolice.

Carling se legănă de pe un picior pe altul, înfigând ferm cizmele lui de cowboy în pluşul gros al covorului. Dădu din cap.

— Miza e prea mare pentru a mă baza pe acorduri de

confidenţialitate, fie ele verbale sau scrise. De aceea ţi-am cerut să te ocupi de cei care au avut grijă de fete – anestezistul şi doctoriţa aceea.

Şeful serviciului de securitate dădu iar din cap. Ştia că şeful lui nu aştepta un răspuns.

— Steve Gottlieb s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău. Dar înainte de asta, hai să îi trimitem un mesaj de avertizare. Ceva subtil, dar nu exagerat.

Capitolul 38

S-ar putea numi „Marea Destrămare”. Când tragi cu putere de capătul unui fir rupt dintr-un pulover, ajungi înapoi la un ghem de lână.

Autorităţile din New Mexico au declanşat o anchetă în cazul uciderii prin împuşcare a lui Sue Gibney, în care au implicat şi agenţii FBI. Cal Donovan a fost primul interogat.

Iar el a avut multe de spus.

Doamna Torres a fost primul ochi deşirat din complexa împletitură.

O echipă de agenţi speciali FBI din Dallas a descins la fermă. Anning şi Carling nu erau acolo. Singurul angajat important al lui Anning, aflat la faţa locului, era Doamna Torres, care aştepta venirea lor. Apelase deja la un avocat de drept penal din Wichita Falls, care a ajuns la fermă într-o oră pentru a fi prezent la interogatoriu. Acesta a declarat că Torres avea să coopereze în schimbul încetării urmăririi penale. După o discuţie telefonică la Departamentul Justiţiei, o propunere de acord de imunitate a fost trimisă pe fax la fermă.

Iar Torres a avut multe de spus…

Următorul a fost pilotul elicopterului lui Anning, pe care, în noaptea descinderii, agenţii FBI l-au găsit acasă, în Vernon, beat criţă.

În dimineaţa următoare, un judecător federal a emis un mandat de percheziţie pentru fermă, pentru biroul din Houston şi locuinţa personală ale lui Randall Anning. La fel şi pentru biroul şi locuinţa lui Clay Carling.

Carling a fost arestat pentru complicitate la omor deosebit de grav. Pilotul îl identificase drept unul dintre trăgători în noaptea morţii lui Sue Gibney, deşi recunoscuse că Anning fusese cel mai probabil responsabil pentru împuşcătura fatală. FBI-ul avea să stabilească în scurt timp legătura dintre Carling şi atacul cu bombă

asupra lui Steven Gottlieb, precum şi alte crime comise de acesta. Lui Carling i s-au făcut promisiuni vagi, în sensul unei sentinţe mai uşoare în schimbul mărturiei împotriva lui Anning. Nu a fost nevoie de multe insistenţe. Acesta era extrem de furios că fusese obligat să tragă asupra rulotei.

Anning a fost arestat a doua zi, în prezenţa soţiei sale. Înainte ca ziua să ia sfârşit, aceasta depunea actele de divorţ. Capetele de acuzare includeau omor deosebit de grav, răpiri internaţionale, fraude financiare asociate cu solicitarea publică de donaţii către Noua Biserică Romano-Catolică.

Urmând recomandările primite de la cei mai buni avocaţi pe care şi-i permitea, Anning nu avut nimic de declarat. A fost trimis în arest federal şi i s-a refuzat cauţiunea.

Belinda Hartman a fost la rândul ei interogată şi informată la scurtă vreme că nu făcea obiectul investigaţiei poliţiei federale.

Amanda Pittinger, reportera de la *Houston Chronicle* a înhăţat subiectul şi l-a exploatat puternic într-un expozeu revelator despre Noua Biserică Romano-Catolică. Nu trecea o zi fără un nou articol semnat de ea pe prima pagină.

George Pole şi-a abandonat veşmintele papale în sacristia catedralei şi s-a întors la apartamentul pe care îl închiriase în Houston după demisia din funcţia de Cardinal. În spiritul tradiţiei rafinate, clasice, a aristocraţilor romani, şi-a pregătit o baie şi şi-a tăiat venele braţelor şi picioarelor, colorând apa într-un roşu papal.

În Galway, Irlanda, autorităţile au avut suficiente motive pentru ca un judecător să ceară exhumarea cadavrului lui Cindy Riordan. Autopsia, efectuată, de această dată, de cel mai renumit medic legist din ţară, a condus la o nouă acuzaţie de omor pe lista infracţiunilor comise de Brendan Doyle.

Agenţilor FBI li s-au pus la dispoziţie rezultatele analizelor ADN-ului fetelor şi copiilor acestora. Ca un gest

de curtoazie, agentul special FBI responsabil de caz, l-a sunat într-o zi pe Cal Donovan.

— Domnule profesor, am vrut să vă spun ceva în legătură cu rezultatele ADN, înainte ca informaţia să fie făcută publică, spuse el.

— Sue Gibbney este mama, spuse el.

— De unde ştiaţi?

— Am aflat. Şi tatăl?

— Randall Anning.

Când primi telefonul, Cal era acasă, înconjurat de cărţi, documentându-se pentru o lucrare despre un papă obscur din Evul Mediu. Îşi pierdu tot interesul pentru subiect, merse la frigider şi îşi turnă un pahar mare de votcă limpede şi grea precum lacrimile.

Pedro Alvarado a rămas şchiop în urma bătăii încasate de la Clay Carling. Ştia că nu i se va permite accesul pe poarta principală, aşa că lăsă maşina cât mai aproape şi făcu o tăietură în gard. Nu voia să scape vitele sau caii pe acolo, aşa că, odată intrat, răsuci capetele tăiate între ele, astupând gaura. Apoi începu drumul lung şi anevoios prin preerie.

Îngrijitorii de la grajduri îl cunoşteau cu toţii. Îl îndrăgeau, fusese unul de-al lor. Însă, din teamă pentru slujbele lor, nimeni nu l-a băgat în seamă. Dar nici nu l-au oprit. Şi-au ferit privirea în timp ce el a umplut o canistră de aproape douăzeci de litri cu benzină şi a cărat-o apoi la catedrală.

Toate uşile erau încuiate, aşa că a forţat una dintre ele, care dădea spre sacristie. Înăuntru, în catedrală, lumina după-amiezii era galbenă, cu o nuanţă uşoară de verde, dată de iarba peluzei. Îşi scoase cămaşa uzată pe care o purta, aşeză canistra pe un scaun de lângă strana din faţă, şi o stropi cu benzină. Pieptul gol, la fel ca şi spatele, îi era brăzdat de cicatrici în curs de vindecare. Îndesă cămaşa în gura canistrei, aprinse cu bricheta mâneca acesteia şi ieşi în grabă. Se îndepărtase suficient când explozia transformă catedrala într-un furnal impresionant.

Sute de preoţi şi călugări cerură să le fie revocate

demisiile şi să fie reprimiţi în sânul Bisericii Catolice. S-a cerut sfatul Vaticanului, iar problema a fost încredinţată spre rezolvare Papei Celestin. Acesta a decretat că erau bineveniţi cu toţii, fără a fi incriminaţi.

Când veni momentul, Cal insistă să i se permită să facă el onorurile. Cererea lui ajunse până la directorul adjunct al FBI, care o aprobă.

El şi Joe Murphy zburară cu *Delta Shuttle* de la Boston la Washington, fiind aşteptaţi pe Aeroportul Naţional *Reagan* de un microbuz al Departamentului de Stat. Prima oprire a fost la Ambasada Irlandei, de unde au luat-o pe Mary Riordan şi pruncul acesteia, pe care acum îl chema doar David.

— Mă bucur să te revăd, Mary, îi spuse Joe Murphy.

Ea îl îmbrăţişă. Apoi îl strânse în braţe pe Cal. Acesta din urmă nu o mai văzuse din noaptea în care murise Sue.

— Arăţi bine, îi spuse Cal.

— Nu îmi vine să cred că, în sfârşit, merg acasă.

— Mă aştept să ai parte de o primire cu totul specială pe Aeroportul *Shannon,* spuse Murphy.

— Îmi imaginez, îi răspunse ea.

Cal nu era convins că voia să aducă vorba, dar Mary i-o luă înainte.

— Ştii, mi-e dor de ea, spuse fata.

— Sue ar fi fost extrem de fericită azi, răspunse Cal.

— Când mai creşte, cred că îi voi vorbi lui David despre ea, dat fiind că e mama lui şi aşa mai departe.

— Tu eşti mama lui, spuse Murphy.

Ea îi zâmbi.

— Presupun că ai dreptate.

Următoarea oprire a fost Ambasada Statului Peru. Li se alătură Maria Mollo cu bebeluşul JJ – îi plăcea să îl strige aşa în continuare. O îmbrăţişă pe Mary atât de strâns, încât fata ţipă de durere şi de încântare.

— Eeyore! strigă ea. Ce mai face surioara mea?

— Sunt bine. JJ *bine,* spuse ea în engleza ei stâlcită.

Mary încercă să îi comunice prin gesturi că se bucura teribil să o vadă, dar nu reuşi, astfel încât Cal interveni

apelând la cunoştinţele lui limitate de spaniolă.

La ambasada filipineză, Maria Aquino urcă împreună cu pruncul Ruperto. Şi ea renunţase la „Jesus”. Avea o pereche nouă de ochelari, cu rame rotunde şi lentile mai groase decât cele vechi, care se pierduseră în noaptea în care rulota intrase în şanţ.

— Odată „Micuţa”, dar pentru totdeauna! spuse Mary.

În drum spre aeroportul *Dulles,* Cal se aşează pe banchetă, în faţa fetelor, şi le privi cum încercau să îşi povestească una alteia ce făcuseră între timp, de când se despărţiseră şi aşteptaseră să se întoarcă acasă. Dar nu era atât de atent la ele, pe cât era la copiii lor, trei bebeluşi bucălaţi, identici, cu ochii de levănţică ai lui Sue Gibney.

La aeroport, Cal şi Murphy rămaseră alături de ele până în ultimul moment, luându-şi rămas bun în timp ce însoţitorii de bord le acompaniau prin controalele de securitate către porţile de îmbarcare.

— Ei bine, s-a terminat, spuse Murphy.

Cal îl cuprinse cu braţul zicându-i:

— Eşti sigur?

— Tu nu eşti?

— Sunt oameni convinşi că Elvis este încă în viaţă, spuse el. Vor continua să existe oameni convinşi că băieţii sunt fiii lui Dumnezeu.

— Ei bine, atâta timp cât ei nu cresc crezând asta, presupun că vor fi în regulă.

Capitolul 39

— Cred că ar trebui să îl invităm pe „Părintele Agrişă”, spuse Jessica.

Cal găsi că ideea era nemaipomenită.

Se pregătea să plece la o conferinţă medicală, în Milano, şi Cal avu ideea să o însoţească pentru a merge apoi într-o vizită la Roma. La urma urmei, Cardinalul Da Silva se săturase să îi tot invite.

— Serios, Cal, Înaltul Părinte arde de nerăbdare să îţi mulţumească personal, spusese el.

Cei trei se cazară la acelaşi hotel şi porniră spre Vatican împreună. Cal nu o văzuse pe Jessica niciodată înveşmântată atât de cuviincios. Când ieşi din duş, în dimineaţa aceea, şi dădu cu ochii de ea într-o rochie albastră care nu expunea aproape niciun pic de piele, Cal exclamă:

— Cine a răpit-o pe Jessica?

Murphy era îmbrăcat în straie negre, preoţeşti, şi până şi Cal îşi pusese un costum închis la culoare şi cravată.

— Eşti nerăbdătoare să îl întâlneşti pe Înaltul Părinte? o întrebă Murphy pe Jessica.

Ea imită un căscat, prefăcându-se plictisită, apoi râse:

— Sigur, de ce nu? Să mă salvezi dacă îmi adresează vreo întrebare din religie.

— Simte o oiţă rătăcită de la un kilometru, spuse Cal.

— Lasă-mi tovarăşa de pahar în pace, spuse Murphy, sau îţi trag una cu Biblia.

Cal încă dormea, iar Jessica lectura ediţia internaţională a *New York Times* la micul dejun. Decupase un articol de pe prima pagină, îl împăturise şi îl pusese în geantă.

— Vezi asta? îl întrebă.

„Congresul aprobă următoarele articole de punere sub acuzare a Preşedintelui Griffith. Articolul unu – acordarea ilegală de vize pentru cele trei fete; articolul doi – ascultarea ilegală a telefoanelor cetăţenilor americani

Donovan şi Gibney.”

Cal mormăi.

— Nu o să mă vezi compătimindu-l. Există sute de motive pentru care ciudatul ăla trebuia alungat de la conducerea ţării. Asta este ca atunci când Al Capone a fost condamnat pentru evaziune fiscală.

Murphy dădu din cap şi spuse:

— *Sic semper tyrannis!*[31]

Jessica se albi la faţă.

— Nu o să îmi testeze cunoştinţele de latină, nu-i aşa?

— George Pole, poate, spuse Cal. *Acest* papă, nu.

Sora Elisabetta îl convinsese pe Papa Celestin să facă tot posibilul să o impresioneze pe iubita lui Cal, primindu-i în mica Sală a Tronului din Palatul Apostolic, în loc de biroul din modesta casă de oaspeţi.

Jessica execută impecabil reverenţa pe care o repetase obsesiv, Murphy se aplecă şi sărută inelul papal, iar Cal primi obişnuita îmbrăţişare strânsă.

— Ce mai experienţă ţi-a fost dat să trăieşti, îi spuse Celestin. Ce dramă. Câţi oameni pot spune că au vindecat – singuri-singurei – o schismă din sânul Bisericii?

— Am fost şi voi fi întotdeauna în slujba Sfinţiei Tale.

— Iar voi doi aţi contribuit din plin, continuă papa. Părinte Murphy, ai mers în Irlanda pentru mine. Iar în ceea ce te priveşte pe dumneata, doamnă doctor Nelson, sfaturile dumitale tehnice şi sprijinul acordat în analiza ADN-ului au fost cruciale pentru deconspirarea complotului. Aveţi recunoştinţa mea veşnică. Iar acum, e momentul să vă ofer nişte mici cadouri.

Sora Elisabetta le ridică de pe o măsuţă şi i le întinse cardinalului Da Silva, care le înmână la rândul lui papei.

— Tu, Părinte Murphy, te rog, primeşte acest exemplar cu autograf al celei mai recente colecţii de eseuri scrise de mine. Sunt foarte eficiente în caz de insomnie.

Murphy primi cadoul şi poză pentru fotografie.

— Ţie, doamnă doctor Nelson, doresc să îţi ofer această cruciuliţă de argint care a aparţinut mamei mele. A primit-

[31] Moarte tiranilor! (în limba latină, în original) (n. tr.).

o de la bunicul meu în Napoli, pe când era doar o copilă.

Cal nu o văzuse niciodată pe Jessica atât de emoţionată, dar odată întorşi acasă, aceasta dusese fotografia oficială la un centru de prelucrări foto şi ceruse să fie şterse lacrimile care îi curgeau pe obraji.

Apoi papa i se adresă lui Cal.

— Profesore, m-am gândit foarte serios ce cadou suplimentar aş putea să îţi fac. Ai toate cărţile mele, ai acces nelimitat la arhivele secrete ale Vaticanului şi la bibliotecă. Ai medalii papale. Prin urmare, m-am hotărât să îţi dau un sărut. E suficient?

— Mai mult decât suficient, Sfinţia Ta, spuse el aplecându-se şi lăsându-se pupat cu drag pe amândoi obrajii.

Mai târziu, în timp ce un valet umplea paharele cu vin, telefonul lui Cal vibră anunţându-l că primise un mesaj. Verifică discret şi văzu o fotografie a reporterei Amanda Pittinger, făcută în faţa motelului unde înnoptaseră împreună în Vernon, Texas. Mesajul era simplu, „sună-mă”, urmat de un şir de inimioare. Cal puse telefonul în buzunar şi îl luă pe papă deoparte.

— Cadoul pe care i l-ai oferit Jessicăi este minunat, spuse el.

— Pare că i-a făcut plăcere, răspunse pontiful.

— Ştii, Sfinţia Ta, nu garantez că eu şi Jessica vom rămâne împreună. Istoricul meu în chestiunile acestea este unul mai degrabă dezamăgitor. Dacă ne despărţim, va trebui să ţi-l înapoiez? Glumea numai pe jumătate.

— Dă-mi voie să îţi mărturisesc ceva, profesore, spuse papa. Mama, Dumnezeu s-o binecuvânteze şi s-o aibă în paza lui, a avut foarte multe cruciuliţe.

VIRTUAL
VP
PROJECT

„Glenn Cooper este un nou talent surprinzător.
Un amestec natural de thriller modern şi mister istoric,
cu un final care m-a lăsat fără suflare... de neratat."

JAMES ROLLINS, autor de bestseller

„Cooper este unul dintre cei mai buni scriitori
de thrilleruri de conspiraţie."

DAVID KNIGHTS, *Keighley News*, Marea Britanie

„Pe măsură ce Cooper construieşte straturile intrigii,
devine clar că nu este un thriller obişnuit,
ci unul care ridică mari semne de întrebare."

Sunday Telegraph (Marea Britanie)

„Glenn Cooper a scris unul dintre cele mai bine
concepute romane pe care le-am citit în ultimii 14 ani."

Antonio D 'Orrico, *Corriere della Sera*

ISBN: 978-606-006-603-3

